

Lawrence
Sanders

A második
katasztrófa

Lawrence Sanders

A második halálos bűn

Lawrence Sanders

THE SECOND DEADLY SIN

Fordította

FENCSEK FLÓRA

© 1977, by Lawrence Sanders

Hungarian translation Fencsik Flóra, 1982

1.

Olyan volt a műterem, akár egy fénytel telt akvárium. A két nő hunyorgott a ragyogásban. Victor Maitland becsapta az ajtót mögöttük, kulcsra zárta, föltette a láncot. Az asszony nyugodtan figyelte a férfit, félelem nélkül.

– Nem mondtad még meg a neved, Mama – mondta Maitland.

– De maga se nem a magáét – felelte az asszony vigyorogva, szájából egy aranyfog villant elő.

A férfi egy pillanatra rábámult, aztán elnevette magát...

– Igazad van, baszd meg – mondta. – Tökmindegy.

– Mocskos beszédje van, Nagyfiú – mondta az asszony még mindig mosolyogva.

– Én mocskosan gondolkodom, és mocskosan élek – tette hozzá a férfi.

A nő tűnődve nézte:

– Le akar rajzolni? – kérdezte ravaszkásan. – Oké, állok modellet magának. Megmutatok mindent, amim van. Tíz dolcsi.

– Tíz dollár? Mennyi időre?

Az asszony vállat vont:

– Egész éccakára.

A férfi rápillantott az olajos fényű zsírpárnákra.

– Nem, kösz, Mama – s hüvelykujjával a lány felé bökött: – Ő kéne nekem. Hány éves vagy, édes?

– Tizenöt – felelt a lány helyett az asszony.

– Nem jársz iskolába? – kérdezte a férfi a lányt.

– Nem jár – mondta a Mama.

– Hagyd őt beszélni – szólt rá a festő mérgesen.

Az asszony óvatosan körülnézett, és lehalkította hangját:

– Dolores egy kicsit... – ujjával kis köröket írt le a homloka előtt. – Jó kislány, de nem nagyon okos kislány. Nem járja az iskolába, állásba se nem. Mégis, mit maga fizet?

– Jó a teste? – kérdezte a festő.

Az asszony izgatott lett. Összefogott ujjai hegyére cuppantott.

– Isteni! – kiáltott elragadtatottan. – Dolores győőnyörű!

– Vetközz le – mondta a festő a lánynak. – Látnom kell, tudlak-e használni.

Nagy léptekkel a műterem belsejébe indult. Egy dobogót a fény irányába rúgott. Meleg áprilisi napfény dőlt be a tetőablakon. Előráncigált egy ládát, és addig turkált a földön a kacatok közt, míg egy tizenegyszer tizennégyes vázlattömböt és egy doboz rajzszénrudat talált. Mikor fölnézett, a lány még mindig ott állt, mozdulatlanul.

– Mi az istenre vársz? – bődült rá mérgesen. – Gyerünk, vetközz! Vessd le a ruhád!

Az asszony a lányhoz lépett, és hadart neki valamit spanyolul.

– Hol? – kérdezte Maitlandet.

– Hol? – ordított. – Itt! Dobjd a gönceit az ágyra. Mondd meg neki, a cipőjét ne vesse le, nyirkos a padló.

Az asszony megint mondott valamit a lánynak. Az a priccshez ment, és vetközni kezdett. Egykedvűen levette a ruháit, és üres szemmel nézett körül. Ledobta egy halomba a kabátját, ruháját a priccsre. Szennyes, szürkés pamut fehérneműt viselt. A pántokat biztosítótűk tartották. Kicsatolta a tüket. Levette a harisnyáját. Ott állt meztelenül.

– Rendben van – szólt Maitland. – Gyere ide, és állj erre a dobogóra.

A Mama kézen fogva odavezette a lányt, és fölsegítette. Azután ellépett tőle, magára hagyta. Dolores még mindig valahová a semmibe bámult. Nem nézett Maitlandre, amióta bejöttek a műterembe. Csak állt ott, karja mereven csüngött.

A férfi körüljárta. Aztán újra körüljárta.

– Uramjézus – mondta.

– Ugyi mondtam magának – szólt az asszony büszkén. – Gyönyörű, mi?

A férfi nem válaszolt. Odébb rántotta valamicskét az állványt, és a nagy vázlattömböt a terpentines tartálynak támasztotta. Hunyorítva bámult a meztelen lányra.

– Van magának valami pia, Nagyfiú? – kérdezte a Mama.

– Sör a jégládában – felelte a festő. – Ért valamicskét angolul a lány?

– Kicsikét igen.

Maitland közel ment a lányhoz.

– Figyelj, Dolores – mondta hangosan –, állj így! Hajolj erre, tedd a kezed a térdedre... Nem, ne csípőből hajolj! Nézz rám. Így. Most feszítsd ki a fenekedet. Ez az! Most hajolj hátra. Emeld fel a fejed. Gyerünk... így, így. Emeld fel, jobban. Merevítsd a lábad! Jól van. Na, most feszítsd ki a csöcsöd.

– Pálinka? Whisky? – kérdezte a Mama.

– A szekrényben, a mosogató alatt. Csöcsöket, Dolores! Még! Na, most jó, látod; ne mozdulj!

Maitland visszaroht a láda mögé, a vázlattömbhöz. Fölkapott egy szénrudat, és nekirontott a fehér papírnak. Fölpillantott Doloresre, aztán újra le, és villámgyorsan rajzolt. Svunggal, hévvel, éllel. Letépte a papírt a tömbről, lehajította a földre. Aztán nekiesett a következő lapnak, karja vállból lendült.

Letépte a papírt, leszórta, újat kezdett. A harmadik vázlat készítése közben eltörött a szénrúd. Maitland megpördült, és a rúd maradványát a téglafalhoz vágta. Elégedetten röhögött. Odaugrott a meztelen lányhoz, megmarkolta a fenekét, és szilajul megpaskolta.

– Arany! – bömbölte. – Színarany!

Hátrasietett a műterem végébe. Mama a priccsen ült, whiskysüveg az egyik kezében, a zsírosra fogdosott, félig telt pohár a másikban. Maitland kiragadta kezéből az üveget, szájához emelte. Két nagy kortyot húzott belőle, és bőfögött egyet.

– Oké, Mama – mondta. – Megfelel. Öt dolcsi óránként. Talán két-három óra naponta.

– De semmi disznókodás – mondta az asszony szigorúan.

– Mit?

– Semmi disznókodás Doloresszel!

Maitland jóízűen elröhögte magát: – Semmi disznókodás – egyezett bele készségesen. – Baromság, hozzá se nyúlok – nyugtatta meg az asszonyt.

– Disznókodni több mint öt dolcsi – mosolygott az hátborzongatóan.

Maitland megvárta, míg lehajtja az italt.

Aztán kikísérte őket. Az asszony megígérte: hétfőn délelőtt tizenegyre fölhozza Dolorest. Maitland bezárta mögöttük az ajtót, és beakasztotta a láncot. Visszament a ládához, a whiskysüveggel a kezében. Nézte a rajzokat a földön, lábujjal odébb lökdöste őket, közben ivott. Rábandzsított a vázlatokra, földézte magában a lány testét, és tervezgetni kezdte az első képet.

Kopogtak a műterem ajtaján. Dühösen – amiért megzavarták – elordította magát:

– Ki az?

Ismerős hang válaszolt, és Maitland elkomorodott. Letette az üveget az állványra. Az ajtóhoz ment, kinyitotta a zárat, leakasztotta a láncot. Az ajtót kitérte, megfordult, és befelé indult.

– Már megint te – mordult föl.

Az első késszúrás a hátába hatolt. Magasan fönt, a gerinc mentén. A döfés ereje elég nagy volt ahhoz, hogy előreessék. Betört arccal, karjait széttárva, a rémület komikus mozdulatával. De nem esett el.

A pengét kihúzták, és a támadó ismét lesújtott. És megint. És megint. Még akkor is, amikor Victor Maitland a földön feküdt már, arccal a széles padlódeszkán, s az élet kezdett elszállni belőle. A pengét még akkor is belemerítették. Ujjai erőtlően rángatództak. Azután csönd lett.

2.

Mostohalányai élénk eszű, jó humorú kislányok voltak, és Edward X. Delaney exdetektívfőnök jól érezte magát velük ebéd közben. Dédelgette őket. Szerette őket. Ifjonti energiájuk azonban – hiába, no! – fárasztotta. És sivalkodtak – a nevetésük sértette a fülét.

Így hát amikor megcsókolta őket, s gyöngéden elbúcsúzott tőlük a magániskola bejáratánál, a manhattani keleti 72. utcában, vegyes érzelmekkel, megkönnyebbülve figyelte, mint nyargalnak föl a lépcsőn, az iskola védettségre. Visszafelé indult. Keserűen megállapította: abba a korba érkezett, amikor *kellemes* dolgokra vágyik maga körül. Az ő szótárában a kellemesség azt jelentette: nyugalom, tisztaság, rend. Talán Barbarának, első feleségének volt igaza, amikor azt mondta róla, azért lett zsaru, mert szépséget látott a rendben, és szerette volna elintézni, hogy az egész világ rendben legyen. Szóval... legalábbis megpróbálta.

Végigment a Fifth Avenue-n, és délnek fordult. A gyerekek éles hangja még a fülében csengett. Úgy érezte, hogy amire az adott pillanatban vágyik, az egy régimódi, ír bár, homályos és csöndes, csupa mahagóni; Tiffany-lámpaernyők, sok máriaüveg – és évszázados sörszag. Akadt még itt-ott New Yorkban efféle hely – évről évre kevesebb ugyan, de mégiscsak létezett. Sajnos, nem a Fifth Avenue-n. De létezett egy hely nem messze, benne nyugalom, tisztaság, rend. Egy kellemes hely.

A Frick Gyűjtemény hátsó udvara valóságos oázis volt. A nyugalom szigete egy rekedt, dulakodó városban. Ülni a sűrű lombok alatt a fényes kőpadon olyan volt, mint egy óriási terráriumban lenni forgószél közepette. Az ember tudja: komisszág és erőszak tombol odakünn; idebent viszont derű és az igazán fontos dolgok közellétének frissítő érzése.

Sokáig ült ott, időnként megváltoztatta testhelyzetét a kemény padon, és ismét eltűnődött: jól tette-e, hogy nyugalomba vonult. Addigi pozíciójával kiemelt helyzet, hatalom és felelősség járt: a New York-i rendőrség nyomozó osztályának főnöke volt. Háromezer emberrel a keze alatt. És irdatlan költségvetéssel, amely sosem volt elég. Ezt az állást betölteni az adott időkben és az adott erkölcsök közepette: akár valami állandó, végeérhetetlen hadművelet. Csatákat lehetett nyerni benne, de háborút – soha. Az volt a fontos, hogy az ember ne adja föl.

Hát igen, végül is éppenséggel föladta. De csak ő maga, személy szerint – nem a rendőrség kapitulált. Egyetlen, meghatározott okból mondott le tekintélyes posztjáról: képtelen volt elviselni az egész politikai szarkeverést magas állása körül.

Azt természetesen már akkor is tudta, amikor ezt a pozíciót átvette: milyen szerepet játszik a politika a rendőrség magasabb szféráiban. Ebben nincs semmi különös. Se kivetnivaló. A Város: társadalmi szervezet; józan ésszel várható volt az eltérő érdekek összezapása, a butaság, az erőteljes ambíciók, az idealizmus, a cinizmus, ravasz összeesküvések, árulás és korrupció behatolása. A politika benyomul minden olyan társadalmi organizmus működésébe, amely kettőnél több személyből áll.

Elviselhetetlenné mindez akkor lett Edward X. Delaney számára, amikor a politika

kezdett betolakodni abba is: hogyan végzi a dolgát, kit hová nevez ki, hogyan irányítja erőit egyik környékről a másikra, miként rangsorol, milyen nyilatkozatokat ad a sajtónak, mint alakítja kapcsolatait más városok rendőrségeivel, az állami és szövetségi jogvégrehajtó intézményekkel.

Így hát nyugdíjaztatásáért folyamodott. – Előtte sokat beszélgettek erről a feleségével, Monicával. Végül is oda lyukadtak ki, hogy a lelki békéje fontosabb, mint hivatalából származó jövedelme meg a mellékes. A rendőrség – és ezt búsan vette tudomásul – egészen jól viselte távozásának hírét. ("Zátonyra vitte a hajót – suttozták. Meg hogy – nem volt csapatjátékos.") Megrendezték tiszteletére a szokásos bankettet, átadtak neki ajándékkul egy kofferkészletet meg egy pár aranyozott bilincset, és útjára bocsátották a rendőr-főkapitány és a polgármester díszoklevelével, amelyben méltatják eredményeit, lojalitását, megbízhatóságát és odaadó együttműködését. Szóval egy nagy lószart ért az egész.

Most hát itt volt hatvanévesen, egy zsarúéletúttal maga mögött: kezdte mint közrendőr, aztán harmadosztályú nyomozó, másod-, majd első nyomozó őrmester, hadnagy, százados, körzeti rendőrkapitány s aztán vissza a nyomozókhoz – mint Főnök. Nem akármilyen szakmai karrier. A második ilyen a rendőrség történetében, ezt sűrűn fölemlegették, ha róla esett szó. Sebesülések bizonyították bátorságát. És az ő érdeme volt néhány változtatás a módszerekben, az ügyintézésben, amelyek civilnek keveset mondanának, de azóta a rendőrségi gyakorlat részeivé váltak. Ő harcolta ki például a szabályoknak azt a módosítását, hogy a gyanúsított kezét a háta mögött bilincseljék össze. Mindez, mondjuk, kisebb dolog, mint a gravitáció vagy az atomenergia fölfedezése, de épp elég fontos azért. Zsaruknak.

Nem vallotta volna be magának, hogy unatkozik. Hogy is unatkozhatnék egy ilyen szigorúan fegyelmezett és elégedett ember, mint ő? Monicával utazgattak egy keveset, közben óvatosan elkerülte, hogy ráerőltesse társaságát a lauderdale-i (Florida) és La Jolla-i (Kalifornia) rendőrségre, tudva, mekkora megpróbáltatás egy zsarú látogatása – főleg egy nyugalomba vonult zsarú! – egy agyonhajszolt helyi rendőrségnek, akármekkora is az a város.

Otthon, barna téglás házukban, közel a 251-es körzeti őrszoba épületéhez (ez volt az ő körzete valaha), vigyázott, hogy ne legyen útjában Monicának, ne mászkáljon a nyomába, akár egy kóbor kutyakölyök – több olyan nyugalomba vonult férfit látott, aki kutyamód követte felesége lépteit. Sokat olvasott, járta a múzeumokat, leveleket írt ifjabb Eddie-nek és Lizának, első házasságából származó gyerekeinek. Elvitte Monicát vacsorázni és színházba, elvitte a mostohalányait ebédelni, meghívta egy italra régi kollégáit, meghallgatta panaszaikat, gondjaikat, s csak akkor adott tanácsot, ha kérték. Hívogatták őt a nyugalomba vonulás után; az elején gyakrabban, később ritkábban.

És sokat sétált. Mindenfelé, Manhattan-szerte. Ellátogatott olyan városrészekbe, amerre nem járt posztoló rendőr kora óta. Nem győzött álmélnodni, mennyit változott, mennyit változik a város. Az állandó változás gyorsasága elkápráztatta. Egy középosztálybeli zsidónegyedből portoricói negyed lett, egy lerobbant bérházakból álló utcát fiatal párok rendbe hoztak, csinos, barna téglás házsorokká alakítottak, felhőkarcolók helyén parkolóhelyet talált, némelyik utca teljességgel eltűnt. Gyárak helyén parkok születtek, egy utca, amelyben szőrmekereskedések voltak, most csupa-csupa művészeti galéria lett.

De hát... az ember írhat sok levelet, olvashat sok könyvet, kerülgethet megannyi háztömböt. És aztán?...

– Keríts egy állást – javasolta Monica. – Egy áruházi rendészeten. Vagy alapíthatnál egy rendészeti irodát, valami ilyesmit. Nem lehetnél magánnyomozó? Mint a tévéfilmekben?

– Nem – nevetett, és megcsókolta az asszonyt. Nem, nem lesz magánnyomozó, mint a tévéfilmekben.

Késő lett, közelgett a délután. Sötétedett a Frick Gyűjtemény elegáns hátsó udvarán.

Fölkelt, és elindult a kijárat felé, anélkül hogy a kiállítótermek közül egyet is megnézett volna. Ismerte a képeket. El Greco *Szent Jeromos*-a volt az egyik kedvence. A hosszú teremben pedig volt egy portré, amely hasonlított Don Ameche-re. Ezt is kedvelte. Kisétált a nagyszerű orgona mellett, a lépcsőházon át.

Olvasott vagy hallott valahol egy történetet az öreg Frickről, a rabló báróról, aki ezt a palotát építtette. A szakszervezetek szétverésével és a konkurensok eltiprásával telt napok végén Frick estéenként megtért ebbe a hihetetlen otthonba, fölrakta a lábát, és álmodozva hallgatta, amint saját orgonistája játszott: "Mikor véget ér egy pompás nap..."

Edward X. Delaney elmosolyodott az elképzelt látványon, megállt a ruhatárnál, és átadta a számát.

Adott egy negyeddollárost a ruhatárosnak, aki előhozta fekete keménykalapját.

Az elvette a pénzt, és így szólt:

– Köszönöm, Főnök.

Delaney ránézett, meglepve és örömmel, de nem szólt semmit. Tűnődve ment ki az épületből. Emlékeznek rám! Már egy saroknyira volt, amikor eszébe jutott: hátha az az ember csak olyasminek szánta a "Főnök" megszólítást, mint "öregem" vagy "pajtás". "Köszönöm, mester"... Lehet hogy semmit se jelentett, mégis...

Délnek indult a Fifth Avenue-n, élvezte a leszálló májusi délutánt. Akárki akármit mond: mégiscsak bitangul szép ez a város! Persze, csak ha kellő időben és helyről nézi az ember. Ebben a percben a nap épp leszállni készült a Central Park fölött, aranyfény övezte a tornyokat, és lombillat szállt a Park felől. A Fifth Avenue járdái tisztán ragyogtak. A gyalogosok jól öltözöttek és vidáman siettek. Még a lármás forgalom is szép volt most. Minden növekvőben. Minden itt volt, mielőtt ő megszületett, és itt lesz, amikor ő már a föld alá kerül. Ez furcsamód megvigasztalta.

Lesétált az 55. utcán. Amint délnek tartott, egyre növekvő tömegben kellett átvergődnie. Vásárlók. Turisták. Hordárok. Egy éneklő Hare Krishna-csoport. Szitáron játszó fiatal lány. Árusok. Tarhások. Csavargók. Kiszúrt néhány kurvát meg vagányt kószálás közben, de többségében ártatlan, jó természetű tömeg volt ez. Utcai művészek (lepkék fekete bársonyon), politikai és vallási szónokok amerikai zászlóval: libasorban tüntetők, közelükben egy körzeti rendőr, lustán lengetve gumibotját. Delaneynek köze volt az egészhez. "Ez a családom" – kísértette meg a gondolat. De gyorsan hozzátette magában: ez csupán furcsa és nevetséges hasonlat.

Súlyos, tagbaszakadt férfi volt, kissé kerek vállakkal, megjelenésében majdhogynem durva. A maga vaskos, elnyútt módján jóképű. Haja szürke, arckifejezése álmodozó; látszott, hogy volt némi hajlama a melankóliára. A keze: ököl. Lomha léptei – egy szolgálatos öreg posztoló rendőr járása.

Sűrű flanellből készült, sötét öltönyt viselt és vastag aranylánccal díszített mellényt. A lánc valaha a nagyapjáé volt. Egyik végén órát hordott a mellényzsebében. Apjától maradt rá, s már ötven éve, hogy megállt. Húsz perccel dél vagy éjfél előtt. A lánc másik végén detektívjelvényének kicsinyített mása. Ötvösmunka; a feleségétől kapta, mikor nyugalomba vonult.

Merőlegesen a feje búbján állt a fekete keménykalap, akár ha vasból öntötték volna. Fehér inget hordott, feszes gallérral. És barna selyem nyakkendő. Fehér zsebkendő volt a kabátja mellényzsebében és egy másik a nadrágja bal zsebében. Mindkettő friss, vasalt. Magas szárú, kengurubőrből készült cipője kifényesítve.

Hirtelen biztos lett benne, hová akar menni. Átkelt az 55. utcán, és kelet felé indult.

– Főnök – kiáltotta egy hang.

Odanézett. Nem vitás, a kocsit, egy poros kék Plymouth – a tilosban parkolt. Egy fehér ember bújt ki belőle vigyorogva. A másik, egy fekete, a volánnál ült, és szintén mosolygott; áthajolt, hogy Delaneyt lássa.

– Aggyisten, Főnök – üdvözölte az első férfi, és a kezét nyújtotta. – Csuda jó színben van!

Delaney megrázta az odatartott kezét, és megpróbált emlékezni.

– Shakespeare! – kiáltotta hirtelen. – William Shakespeare! Ezt nem lehet elfelejteni.

– Stimmel – nevetett a detektív. – Ön alatt dolgoztunk a Lombard Hadműveletben.

– És Sam Lauder! – tette hozzá Delaney. Lehajolt, hogy kezét rázhasson a kocsiban ülő másikkal.

– Látom, maguk ketten még mindig házasok.

– Még veszekedni is úgy szoktunk, mintha azok lennénk – nevetett Lauder. – Hogy s mint, Főnök?

– Semmi panasz – felelte Delaney szívélyesen. – No, mondjuk, lenne, de ki figyel oda? És maguk?

– Előléptettek. Első őrmester vagyok – büszkélkedett Shakespeare. – Sam is az. Az Ön javaslatára.

Delaney elhárító mozdulatot tett.

– A maguk érdeme volt – mondta. A Fifth Avenue felé bökött, az elegáns Hotel Knicker-bocker irányába; az utolsó olyan szálló volt New Yorkban, amelyiknek még volt biliárdterme. – Mit csinálnak erre? A maguk környéke?

– Á, nem. Csak fél seggel – válaszolta Shakespeare. – Samet meg engem ideiglenesen, erre a nyárra, megbíztak az East Side-i hotelek felügyeletével. Hallott egy Al Kingston nevű nehézfiúról?

– Al Kingston? – ismételte Delaney. Megrázta a fejét. – Nem, azt hiszem, nem.

– Hát Arthur Kingről? Albert Kingdonról? Alfred Ka...

– Pillanat, pillanat – vágott közbe Delaney, – Arthur King. Ez a név már mond nekem valamit. Hotelszobák, ékszerüzletek. Egyedül dolgozik, egy fiatal csajjal. Bemegy, s már kint is van, olyan ügyesen és gyorsan, hogy nem lehet elkapni.

– Ez az, ő a kis barátunk – bólintott Shakespeare. – Már vagy egy tucatszor majdnem megcsíptük, és mindig újra befürödtünk vele. Na, szóval, Miamiából kaptuk a drótot: Al bébi lelécelt, és útban van errefelé. A reptéren ráálltunk, és azóta rajta vagyunk. Hosszú pórázon. Éppen csak nincs hozzá elég emberünk.

– Ezt ismerem – mondta Delaney.

– No, hát ez a harmadik látogatása a Knicker-bockerben. Valami balhéra készül, úgy hisszük. Most, ha kijön, elkapjuk, és finoman kezelésbe vesszük. Csak gyöngéden. Csak annyira, hogy meggyőzzük, húzza el tőlünk a csíkot. Chicagóba vagy Los Angelesbe vagy akárhová.

– Van egy személyzeti kijáró is – mondta óvatosan Delaney. – Az ötvennegyedik utcán. Biztosították?

– Elöl-hátul – bólintott Shakespeare. – Sammel a hallbejáratot figyeljük. Nem fogjuk elpasszolni a fiút.

– Nagyon is el fogják passzolni – mondta derűsen Delaney. – Van egy átjáró a hotelhallból, az átvezet a háztömbön egy utcai drugstore-ba. Úgy kislisszol ezen az átjárón, mint egy kisangyal, úgy éljek.

– A rohadék! – kiáltotta keservesen William Shakespeare, és elrohant.

Sam Lauder kiugrott a kocsiból, és a társa után eredt. Delaney egy darabig még nézett utánuk; érezte: jobban figyeli őket, mint amennyire kellene. Amikor bement a kicsi, világtól elzárt Knicker-bocker bárba, még mindig mosolygott.

A helyiség sötét volt, akár egy faburkolatú doboz. Hosszú bárpult, mahagóniból, előtte

hat, fekete műbőrrel bevont bárszék. Körös-körül tucatnyi kis asztalka, két-két, ugyancsak fekete műbőr ülésű székekkel. A bárpult mögött az egész falat befedte egy freskó a harmincas évekből, rajta felhőkarcolók, dzsesszenészek, bajszos férfiak pitykés, mexikói mellényben, szőke nők, csillogó estélyi ruhákban, amint vadul táncolnak – mindez szecessziós stílusú montázsba elegyítve. A freskót fehérrel és ezüsttel festették, a felszínén tűzoltóautó-piros hangjegyek lebegtek. A felső szélén végig kanyargós betűkkel: "Jer, és hallgasd a Broadway altatódalát..."

Delaney fölhúzódkodott az egyik bárszékre. Ő volt az egyetlen vendég a helyiségben. A nagy, pocakos csapos letette a Daily Newsát, és odajött. Fehér inget viselt, felkarján szorítópánttal, gallérja alá kis fekete bőr csokornyakkendőt csíptetett. Hosszú fehér kötenyt viselt, amely a mellkasától a bokájáig beborította. Rámosolygott Delaneyre, eléje tett egy hamutartót, fatálcát sós mogyoróval és egy papírszalvétát a hotel emblémájával.

– Jó napot, uram – mondta. – Mivel szolgálhatok?

– Jó napot – köszönt vissza Delaney. – Volna valami könnyű világos vagy jóféle barna sörük?

– Barna Löwenbräu – felelte a férfi, és figyelmesen nézte Delaneyt.

– Az jó lesz.

A férfi csak állt. Pattintgatta az ujját, és tovább bámulta Delaneyt.

– Ösmerem – mondta. – Fix, hogy ösmerem.

Delaney nem válaszolt. Az ember tovább bámulta, és csettintett az ujjával.

– Delaney! – kiáltott fel. – Delaney rendőrfőnök! Stimmel?

Delaney mosolygott:

– Stimmel – felelte.

– Amint belépett, abban a pillanatban tudtam, hogy maga valaki – mondta a csapos. – Tudtam, hogy vagy az újságban láttam magát, vagy a tévében! – Gondosan beletörölte a kezét a kötényébe, s aztán átnyújtotta a pulton. – Delaney rendőrfőnök, tartom szerencsémnek, igazán. Harry Schwartz vagyok.

Delaney megrázta a kezét:

– Már nem vagyok főnök, Harry – felelte. – Nyugalomba vonultam.

– Olvastam, olvastam – bólogatott Schwartz –, viselje jó egészséggel. De ugyebár, ha az Elnök visszavonul, akkor is csak Elnök Úr marad. Stimmel? És egy kormányzó is kormányzó marad holta napjáig. Vagy a tábornok a hadseregben. Nyugalomba vonul, de az emberek akkor is azt mondják neki: Tábornok Úr. Stimmel?

– Stimmel – bólintott Delaney.

– No, hát akkor maga is Főnök – összegezte a csapos. – Én meg, ha nyugalomba vonulok, akkor is Harry Schwartz leszek.

Elővett egy üveg sötét Löwenbräut egy jéggel teli tartályból, tiszta ruhával gondosan szárazra törölte. Kiválasztott egy poharat a hátsó polcra, és a fény felé tartotta, makulátlan-e. Elégedetten Delaney elé tette a papírszalvétára. Kinyitotta az üveget, félig megtöltötte a poharat, hogy kellő vastagságú fehér hab képződhessen a tetején. Aztán egy kis papírtálcára tette az üveget, Delaney keze ügyébe. Várakozva nézett, míg Delaney kortyolt egyet.

– Megfelel? – kérdezte Harry Schwartz aggódalmasan.

– Pompás – nyugtatta meg Delaney, s válasza őszinte volt.

– Jó – mondta erre a csapos. Áthajolt a pulton, összekulcsolt karjaira dőlve. – Akkor most mesélje el, mit csinál mostanság.

Mindez nem így hangzott persze. Inkább valahogy így: "kormost 'sége el, micsiná mozstanság?" Delaney találgatta: manhattani akcentus, talán Chelsea kerület...

– Ezt is, azt is – válaszolta bizonytalanul. – Megpróbálok elfoglalni magam.

A csapos szélesen széttárta karját:

- Miért is ne? – szólta. – Csak amiért nyugdíjba ment, még nem halt meg, stimmel?
- Stimmel – bólintott Delaney engedelmesen.
- Én azt hittem, ha a zsaruk nyugdíjba vonulnak, mind elmegy Floridába a korongokat lökődni.
- Van aki elmegy – nevetett Delaney.
- A sógorom zsaruk volt – folytatta Harry Schwartz. – Maga aligha ismerte. Messzi Queensben. Egy jó zsaruk. Sose vett el egy fityinget se. Na jó, mondjuk, egy fityinget mégis. No, aztán nyugdíjaztatja magát, és gyerekek, irány Arizona, mert a nővérem, az meg asztmás. Száraz éghajlatra vinni, mondja a doktor, máskülönben egy év, és vége. Így aztán a sógorom, Pincus, így hívják, Louis Pincus idő előtt nyugdíjaztatja magát, tudja, aztán el Sadie-vel Arizonába. Vesz ott egy házat. Pázsit, minden, egy egész szép ajser dolog. Jönnek a fotók, csuda jól fest a házuk. Egy évre rá, gondolja meg, egy évre rá, ott nyírja a gyepet, és egyszer csak földobja a talpát – Harry Schwartz pattintott az ujjával. – Hát így. A ketyegője lett ki. Szóval, a Sadie egészsége kedvéért ment oda, aztán meg ő maga nyíftan ki. Sadie meg a mai napig egészséges és erős, akár egy ló. Ilyen az élet. Igazam van?
- Stimmel – felelte bágyadtan Delaney.
- Na ja – bólintott Schwartz. – Mit lehet csinálni? Így mennek a dolgok, látja. Mondjon meg nekem valamit, Főnök: mi a véleménye ezekről a fiatal hekusokról mostanság? A pakompartjukkal, a bajszukkal meg a hajjukkal. Szerintem nem úgy néznek ki, mint a hekusok, tudja.

Edward X. Delaney szerint se néznek ki úgy, de ezt semmiképp se vallaná be egy civilnek.

- Nézze – magyarázta –, száz évvel ezelőtt New Yorkban minden zsarunak bajsza volt. És többnyire nagy, bozontos harcsabajuszt hordtak. Alighanem csak bajszosok kaphattak rendőri állást. A divatok változnak, de a zsaruk maguk nem. Kivéve, hogy manapság okosabbak talán.
- Aha – válaszolt Harry Schwartz. – Azt hiszem, igaza van. Volna kedve egy másodikhoz?
- Kérek. Az első éppen csak hogy leöblítette a port. Hát maga? Meghívhatom?
- Nem, kösz, de munka közben nem iszom. Nem ihatom.
- Ugyan, tartson velem.
- No jó... talán iszom egy sört, majd a pult alá teszem. Hálás köszönet.

Ismét végigcelebrálta a szertartást, kinyitott egy friss üveg importált sört Delaneynek. Aztán kinyitott egy hazai gyártmányút saját magának, kitöltötte. Óvatosan körülnézett az üres helyiségben, gyorsan fölemelte a poharát, és így szólta:

- Egészségére, Főnök.
- A magáéra is – felelt Delaney.

Ittak, aztán a csapos szakszerűen eldugta a poharát a pult alá.

- Csak egészség legyen, akkor minden rendben, stimmel? – szólta.
- Stimmel.
- De azért ez egy keserves meló, nem? Mármint zsarunak lenni.

Edward X. Delaney belebámult a poharába. Felemelte a papírszalvétáról. A fényes bárpultra tette, és lassan kis köröket írt le vele.

- Néha – bólintott. – Néha a világ legkeservesebb melója. De néha oké.
- Pontosan így gondoltam – helyeselt Schwartz. – Gondolom, sok szart lát, stimmel? Másfelől viszont segít az embereken, és az meg oké.

Delaney bólintott.

- Valamikor magam is gondolkodtam rajta, hogy zsaruk leszek – emlékezett Schwartz. – De tényleg. Élve úsztam meg Koreát, jövök vissza New Yorkba, mondok, hát most mihez kezdjek? Mondok, hátha rendőrnék mennék. A fizetés, gondolom, nem valami nagy, legalábbis akkoriban

nem volt az, de biztos dolog volt, meg hát nyugdíjas állás meg minden. De aztán, tudja, nem voltam elég tökös hozzá. Tök kell hozzá, nem?

– Ó, igen – biztosította Delaney eltűnődve, vajon van-e sejtelve Schwartznak arról, mi volt az ő csúfneve a rendőrségen. Vastökű Delaney.

– Hát ez az. No, szóval, rájöttem, hogy a francba megy ez, így aztán letettem róla. Mert nézze, mondjuk, valaki rám lő. Én meg telecsinálom a nadrágomat nyilván. Amilyen egy hős én vagyok. És – hát löni valakire? Képtelen lennék.

– Koreában is lőtt emberekre, nem?

– Á! Szakács voltam.

– Nos – sóhajtott Delaney –, hogy lő vagy magára lőnek, ez csak egy kicsiny része a zsarumelónak. A legtöbb ember nincs ezzel tisztában, pedig így igaz. A zsarú az ideje egy százalékát tölti fegyverrel a kezében, vagy annyit se. A legtöbb zsarú harminc évet is leszolgál, anélkül hogy elsütné a stukkerét. Amit az újságban olvas, vagy a tévében lát, a drámai marhaságok megesnek hébe-korba, igaz. De miközben egyetlen lövöldözés megesik, ezer meg ezer zsarú verekedőket választ szét, családi veszekedésekben tesz igazságot, a mentőket hívja egy szívrohamhoz, részegeket távolít el az utcáról, kurvákat vagy kábítószereket szed össze.

– Biztosan – mondta Harry Schwartz. – Tudom mindezt, és száz százalékig egyetértek. De mégis, nézzünk szembe a tényekkel: a zsaruk nem ok nélkül kapnak fegyvert, stimmel? Azt hiszem, egy zsarú éveken át mászkálhat, és semmi sem történik, és a stukker ott pihen a farzsebében csak úgy, mindenesetre. Stimmel? De egyszer csak eljön az ideje, és akkor: puff! Ott áll, és valami pasas megpróbálja megölni, mire neki meg kell előznie, hogy ő lője le a pasast. Azért ez megesik, nem?

– Igen, megesik.

– Mindenesetre – folytatta Harry Schwartz – fogadok, maga megúsza ezt.

– Stimmel – felelte Edward X. Delaney.

*

A szemetet már elhordták, de az üres tartályokat szokás szerint ma is ott hagyták a járda szélén. Delaney lecipelte őket a veranda alatti kis előkertbe, és lecsapta a fedelüket. Bemehetett volna az alagsori ajtón, ehhez azonban ki kellett volna nyitnia két lakatot meg leszedni a láncot a külső vasrácsról. Így aztán inkább visszament a járdára, és onnan föl a tizenegy lépcsőfokon a bejárati ajtóhoz.

Amikor Barbarával – majd' harminc éve – rendbe hozták az öreg, barna téglás házat, néhány eredeti berendezési tárgyát meg tudtak menteni és felújítani. Így például a bejárati ajtót – legalább hetvenöt évesre becsülte a korát. Most is, míg kinyitotta, újra megcsodálta – fényezett tölgyfa, réz ötvösmunkával, rajta gyémánt mintázatú júdásablak, drótüvegből.

Belépett a kivilágított előszobába, belülről kétszer megfordította a kulcsot, és föltette a láncot az ajtóra.

– Megjöttem! – kiáltotta.

– Ide, ide, kedves – szólta ki a felesége a konyhából.

Delaney fölakasztotta keménykalapját a fogasra, és elindult a hosszú folyosón; közben elismerően szaglászott.

– Csodás illatot érzek – lépett be a nagy konyhába.

Monica mosolyogva fordult meg: – Az ételét vagy a szakácsnőét? – kérdezte.

– Mindkettőét – válaszolta, és arcon csókolta az asszonyt. – Mit eszünk?

– A kedvencedet – mondta a felesége. – Főtt marha kapormártással.

A férfi megtorpant, és nézte az asszonyt:

– Rendben van – mondta. – És mit vásároltál ma?

– Légy szíves, állítsd le magadban a detektívet – szólt Monica. – Nem volt drága, igazán. Új ágyterítőket a kislányok szobájába.

– Ez nem baj – felelte. Kiemelt egy zellerdarabkát a zöldséggel teli tálról, és rágcsálni kezdte, míg befészkelődött a konyhai faasztal mellé.

– Hogy telt a napod? – kérdezte az asszonyt.

– Rumlisan. Az üzletek szörnyen zsúfoltak voltak. Mesélik a kislányok, milyen jót ebédeltetek együtt, és hogy két nagy whiskyt ittál szódával és jéggel.

– Gaz kis pletykafészkek – nevetett a férfi. – Itthon vannak?

– Igen. Odafele. Nekifogtak a leckének. Edward, rettenetes, mennyi házi feladatot adnak föl az iskolában.

– Túl fogják élni – nyugtatta meg az asszonyt.

– És Ivar Thorsen telefonált. Találkozni akar veled.

– Igazán? Nem mondta, miért?

– Nem. Ide akar jönni ma este, kilencre. Azt mondta, ha ez nem felel meg neked, hívd fel a hivatalban. Ha nem hívod, olybá veszi, hogy rendben, és jön.

– Nekem megfelel. És neked? Van valami programod?

– Nincs. Van egy műsor a tizenhármas csatornán, megnézném. A mellrákról.

– Akkor én inkább Thorsent választom – mondta Delaney. – Megteríthetek?

– Már megtörtént. Negyedóra múlva ehetünk.

– Akkor majd elmosogatok – kelt föl.

– Zavard le a gyerekeket – mondta a felesége, és megkóstolta a mártást.

A férfi fél karral átölelte Monica lágy derekát. Az odabújt hozzá, kezében még ott volt a nagy fakanál.

– Mondtam már, hogy szeretlek? – kérdezte az asszonyt.

– Ma még nem.

– Vedd úgy, hogy mondtam.

– Ó, nem, nem, de szélhámos – mondta a nő. – Nem úszod meg ilyen könnyen.

– Szeretlek – felelt a férfi, és szájon csókolta. – Mmmm – tette hozzá. – Nincs jobb, mint egy kapormártásízű csók. Kapok egy sört a vacsorához?

– Én meg belekortyolok.

– Frászt – felelte. – Igyál egyet te is. Azt akarom, hogy a főtt marha meg *minden* az enyém legyen.

Az asszony félreérthetetlen karmozdulatot tett a fakanállal, Delaney nevetve ment ki a konyhából.

Az asszonyt azelőtt Monica Gilbertnek hívták, Bernard Gilbert özvegye volt. Gilbertet, több más áldozattal együtt, egy Daniel Blank nevű pszichopata gyilkolta meg. Delaney akkoriban körzeti rendőrkapitány volt s egy különleges nyomozói hadművelet parancsnoka, amely végül is elkapta Blankot. Delaney és Monica a nyomozás során ismerkedett össze. Egy évre rá Barbara Delaney meghalt proteusfertőzésben. A Főnök feleségül vette Monicát. Az asszony húsz évvel volt fiatalabb nála.

A vacsora hangulatát, mint mindig, most is a két kislány élénk fecsegése határozta meg. Mary tizenegy, Sylvia tizenhárom éves volt, és természetesen mindent tudtak. A beszélgetés a nyári tervek körül forgott; mi lenne jobb: ha a két lány ugyanabba a táborba menne nyaralni, vagy külön-külön? "Testvérrivalizálás" meg "családon belüli versengés", efféle fogalmakat emlegettek, nagy szakértelemmel. Delaney figyelmesen hallgatta őket, halálosan komoly kérdéseket tett föl,

és csak Monica tudta, hogy a férje közben pompásan mulat.

Később Delaney segített leszedni, de a nagyját azért ott hagyta a feleségének és mostohalányainak. Fölment az emeletre, hogy levegye a zakóját, a mellényét, és fölvegye elnyútt kötött kabátját. Kibújt magas szárú cipőjéből is, megmasszírozta a lábfejét, és puha papucsot húzott. Lejött a nappaliba, közben megállt a konyhánál, és telirakta az ezüst jégtartályt. A mosogatógép már befejezte a bűgást, és Monica épp végzett a rendcsinálással. A kislányok ismét a szobájukban voltak.

– Megengedhetjük magunknak? – aggodalmaskodott a felesége. – Mármint a tábort, Edward. Drága mulatság.

– Te dönts el – felelte a férfi. – Te vagy a pénzügyi szakértő ebben a házban.

– Nos, talán... – ráncolta a homlokát – ha mi ketten nem utaznánk el.

– Úgy? Akkor itthon maradunk. Bezárkózunk, behúzzuk a spalettákat, bekapcsoljuk a légkondicionálót, és szerelmeskedünk egész nyáron.

– Ó, de nagy a szád – gúnyolódott az asszony. – Nem is bírná a hátad.

– De bizony bírná! – felelte hasonlóképp. – Míg csak a gyöngyeid szét nem szaladnak...

Az asszony kacagásban tört ki. A férfi savanyú képpel nézte.

Akkor történt, amikor az asszony először lett az övé, két hónappal az esküvő előtt. A férfi elvitte vacsorázni meg színházba. Azután a nő beleegyezett, hogy mielőtt hazatér közeli lakásába, fölugrik hozzá egy teára.

Nagy testű, erős asszony volt, dereka formás, csípője erős, combja húsos. Még jó karban. Fiatal, rugalmas. Tiszta, szinte átszellemült érzékiség áradt belőle. Minden forró és várakozó volt rajta.

Vékony fekete ruhát viselt azon az estén. Nem feszült rajta, de ahogy mozdult, hozzátapadt. A nyakán nagy szemű gyöngysor. Amikor a férfi megcsókolta, a nő hozzásimult, hozzátapadt, mell a mellhez, has a hashoz, comb a combhoz. Botladozva, zihálva érkeztek fel a férfi hálószobájába, ahol is a dráma hamarosan vígjátékká alakult át.

Az asszony keresztbe feküdt az ágyon, meztelen testén csak az az átkozott gyöngysor. Feszült volt, rózsaszín és riadt. A férfi ott állt az ágy mellett, izgatottan föléje hajolt, és megemelte az asszony csípőjét. Az kitérte a karját, hogy átölelje. A lánc ebben a pillanatban szétpattant és a gyöngyök szétgurultak a parketten. De mindketten teljesen bolondok voltak már a vágytól, és...

– Eltépted a gyöngyömet – nyöszörgött Monica.

– Baszok a gyöngyeidre – hörögte.

– Ne! – sikoltotta a nő. – *Engem* tessék!

De a gyöngyszemek ott gurultak a férfi botladozó lába alatt, s az csúszkálni kezdett rajtuk, bolondos táncra perdült, örült skót táncra, vad gavotte-ba, esetlen mazurkába, amíg csak a nevetés le nem teperte mindkettőjüket. Így hát testhelyzetet változtattak, kezdték előlről az egészet, s végül nem volt okuk panasza.

Elmosolyodott az emléken, amíg bement a nappaliba, és mindkettőjüknek kevert egy nagy whiskyt szódával és jéggel. Elégedetten süppedtek a székbe, kinyújtott lábbal.

Ivar Thorsen helyettes rendőr-főkapitány pontosan kilenckor állított be. Monica a nappaliban maradt, a tévé-programját nézni. A két férfi bevonult a dolgozószobába, és becsukta maga mögött az ajtót. Delaney egy pillanat múlva fölállt, és kiment jégtartályért. A felesége a fotel szélén ült, előrehajolva, keze a térdén, szeme a képernyőn. Delaney elmosolyodott, és megsimogatta az asszony haját, mielőtt visszament a dolgozószobába.

– Mit iszol, Ivar? – kérdezte – Whisky? Scotch-ot? Valami mást?

– Egy kis scotch nagyon jó lesz, Edward. Tisztán. Jég nélkül kérem.

Szemben ültek a régi klubfotelokban, amelyeken száraz és repedezett volt az eredeti bőrbevonat. Megemelték egymás felé a poharukat, és ittak.

A rendőrségen Thorsen házi használatú neve ez volt: az Admirális. A megjelenése is illett a névhez. Finom, ezüstös haj, élesen metszett, kék szem; a tartása egyenes, csaknem merev. Karcsú volt, vékony csontú, kényesen ápolt.

Ő volt Edward X. Delaney pártfogója a rendőrségen – a "rabbi"-ja, ahogy ezt odabent mondják –, éspedig elsőrendű. Olyan ember, akinek van tehetsége a politikai beharcokhoz, jó ösztöne arra, hogy megérezze a leendő győztest egy-egy összecsapásban – amilyenek időközönként megreszkettették a városi kormányzatot. Sőt, élvezte azt a világot, amelyben a törvényes kormányzás és az emberi kormányzás ütközött. Kecsesen lépegetett előre a törmeléken át, és soha nem piszkolódott be.

– Hogy mennek a dolgok? – kérdezte Delaney.

Thorsen előre-hátra hajlítgatta az egyik keze fejét.

– Mint rendesen – felelte. – Nyilván tudsz a levett költségvetésünkről meg az elbocsátásokról.

– És a bűnözési arány? Megy fölfelé?

– Nem, ez a fura – nevetett kurtán Thorsen. – Kevesebb a zsarú, de a bűnözési arány nem nő. A szakszervezet úgy vélte, nőni fog. Én is.

– Én is – bólintott Delaney. – Örülök, hogy nem így van. Bernhardt rendőrfőnök jól végzi a dolgát.

Bernhardt volt Delaney utódja a detektív főnök székében. Sikeres rendőrpályát futott be, a brooklyni nyomozók parancsnoka volt, mielőtt a manhattani központba helyezték. Az apósa a tekintélyes New York Bank igazgatósági tagja volt, amelyiknek New York City és New York állam jó csomó részvénye és kötvénye volt a birtokában. Ez nem ártott.

– Jól, igen – mondta Thorsen –, de nem olyan nagyszerűen. – Persze Bernhardtnek is megvannak a problémái. A költségvetés visszavágása sokat ártott neki. Ezért is vagyok itt.

– Tessék?

– Olvastál Victor Maitland meggyilkolásáról? A festő, tudod. Vagy egy hónapja történt.

– Hogyne, olvastam. Kint, Little Italyban. Figyelemmel kísértem az ügyet. De egyszer csak eltűnt az újságokból.

– Sok más frissebb hír is volt azóta – felelte Thorsen. – Hála Istennek. Semmire se jutottunk. Az ügy nyitva maradt.

– Rablógyilkosság lehetett – mondta Delaney. – A fickó valami francos szerszámmal betört, Maitland elkapta, összeverekedtek, és a bicsak beszaladt a hátába.

– Lehet – mondta Thorsen. – Nem ismerem a részleteket. De azt a műtermet előtte már kétszer feltörték, a festő azóta lakattal és lánccal zárta. Nem volt erőszakos behatolás. Az a meggyőződésünk, hogy ő engedett be valaki ismerőst.

– Vagy ügy. Hiányzik valami a lakásból?

– A tárcája. De soha nem volt nála sok pénz. És a zsebében hagyták a hitelkártyáját. Egy drága hordozható rádió maradt a lakásban, érintetlenül.

– Aha. Árablás – bólintott Delaney. – Volt már ilyen. Ki örököl?

– Nincs végrendelet. Lesz mivel bajlódniuk az ügyvédeknek. Az adóhivatal zárta mindent. A pasashoz dőlt a pénz. Száz darab ezresért kelt el egy-egy képe az utolsó időben.

– Láttam a dolgait – mondta Delaney. – Tetszenek nekem.

– Nekem is – tódította Thorsen. – Karennek is. Szerinte Rembrandt óta nem akadt ekkora nagy szám. De hát mindez nem visz sehova. Bedöglöttünk. Zsákutca. Van egy lezáratlan ügyünk – és rengeteg baszogatásunk.

Delaney felállt, hogy újra töltsön Thorsennek. A maga italába is bedobott még két

jégkockát.

– Baszogatás? – kérdezte. – Honnan?

– Hallottál valaha egy J. Barnes Chapin nevű pasiról?

– Hogyne. Politikus. Szenátor. Valahonnan az állam csücskiből.

– Pontosan – bólintott Thorsen. – Rockland County a választókerülete. Pizkosul sokra vitte, nagyon befolyásos. Most épp fut egy törvényjavaslat: különleges anyagi támogatás New York városnak, jogvédelemre – zsarukra, bíróságoknak, börtönöknek, építkezésekre. Chapin át tudná hajtani a javaslatot, a szava lehúzná a mérleget.

– Tehát?

– Chapin: Victor Maitland nagybátyja. Vagyis volt.

– Aha.

– A fura a dologban az, hogy Chapint magát nem túlzottan érdekli, ki ölte meg Maitlandet. Ami ugyancsak arra vall, hogy ez a Maitland egy osztályon felüli gazember volt. Ahogy a régi szólás mondja: a gyanúsítottak száma tízezrekre rúg. Mindenki utálta a disznóságait. A felesége és a fia is. Csak az anyja nem. A mama a fia "legjobb barátja" s a többi. Gazdag öreg hölgy, Nyack mellett lakik. A lánya, Maitland húga, együtt él a mamával. A mama halálba szekírozza a bátyját, Chapint. Ő meg minket szekíroz az örületbe: mikor találjuk már meg Maitland gyilkosát, hogy a nővére leszálljon végre róla?

Delaney hallgatott, figyelte Thorsent. Lassan kortyolt az italából. A két férfi farkasszemet nézett.

– Miért én? – kérdezte Delaney nyugodtan.

Thorsen előrehajolt:

– Figyelj, Edward – mondta –, nem kell számokkal előhozakodnod nekem, jól tudom: ha egy gyilkossági ügy nem oldódik meg negyvennyolc órán belül, akkor a megoldás valószínűsége mákszemnyi. Hideg a nyom. Ez tény. És hát köztünk maradjon: a rendőrségnek ma már kisebb gondja is nagyobb annál, hogysesem Victor Maitland gyilkosát kutassa.

– Értem.

– Mégis végig kell mennünk rajta. Csak hogy megörvendeztessük J. Barnes Chapint. Így ő is megörvendeztetheti a nővérét. Meg kell győznünk arról, hogy rajta vagyunk az ügyön.

– És ezzel a város jóakarójává tenni Chapint, amikor majd az új törvényjavaslat tárgyalásra kerül.

– Hát persze – vont a vállát Thorsen. – Mi másért?

– Még egyszer: miért én? – kérdezte Delaney.

Thorsen sóhajtott, hátradőlt, kortyolt az italából.

– Nagyszerű ez a scotch, Edward. Miféle?

– Glenlivet.

– Nos, először is azért, mert Chapin téged akart. Igen. Személy szerint. Emlékszik rád a Lombard Hadművelet idejéből. Másodszor, mert egyszerűen nincs elég emberünk, akit erre az ügyre pazarolhatnánk, Edward. A nyom *hideg*. Te is tudod, mi is tudjuk. Lehet hogy egy egyszerű fogd-és-vidd dolog volt, ahogy te az előbb mondtad, és az egérkénk régen Kansas Cityben cincog azóta. Ki a fene tudja? Senki se várja tőled, hogy törd föl a diót. Az Isten szerelmére, Edward, száz és száz felderítetlen gyilkosság történt a városban, amióta Maitlandet kinyírták. Csak ennyit tehetünk.

– Mit akartok tőlem? – kérdezte Delaney rezzentlenül.

– Nézz bele az ügybe. Csak nézz bele. Edward, tudom, hogy visszavonultál, de azt azért ne mondd nekem, hogy annyira el vagy foglalva. Ezt úgyse eszem meg. Csak nézz bele. Fedezzük a költségeidet. És melléd adunk egy szolgálatos aktív emberünket, hogy fuvarozzon, amikor csak kell. Kapsz fotókópiát minden anyagunkról, jelentésről, fotókról, a munkáiról. Edward, nem

várunk semmit. Csak pillants beléjük.

– Hogy megmondhasd Chapinnek: a gondos nyomozás folyamatban van.

Thorsen halványan elmosolyodott.

– Pontosan erről van szó – mondta. – A Rendőrségért teszed, Edward.

Delaney felemelte a karját, és olyan mozdulatokat tett, mint aki egy képzeletbeli hegedűt húz a másik fülébe. Thorsen felnevetett.

– Vastökű! – kiáltotta. – No jó, a francba is, gondoltam, érdekelni, izgatni fog a dolog. Nem ülsz folyton Monica szoknyáján. No?

Delaney a poharába bámult, forgatta a kezében.

– Alszom rá egyet – mondta. – Megbeszélem Monicával. Rendben? Délelőtt felhívlak, hogy széna-e vagy szalma.

– Rendben – örült Thorsen. – Ez elég nekem. Kitűnő. Gondolkozz rajta.

Lehajtotta az italát, és fölállt. Delaney is föl akart kelni, de akkor Thorsen hirtelen visszahuppant a fotelbe.

– Van egy másik dolog is – mondta.

– Hogyne lenne – felelte Delaney enyhe gúnnyal.

– Emlékszel egy Sam... Samuel Boone nevű zsarura?

– Hogyne emlékeznék – felelt Delaney. – Lelőtték. Ott voltam a temetésén.

– Pontosan. Dél-Bronxban történt az eset. Az én kerületem volt az idő tájt. Zsidónegyed volt akkoriban. Most csupa spanyol meg Porto Ricó-i lakja. Ez a Sam Boone a legklasszabb ember volt, de csakugyan, a legklasszabb. Szerették a népek. Öreg zsidó nénik kalácsot és süteményt hoztak neki a születésnapján, be a kapitányságra. Esküszöm. Kentuckyba való volt, vagy Tennesseebe, vagy Nyugat-Virginiába, vagy hova. Az akcentusát késsel lehetett vágni, és a zsidók, a biztatására, megtanították egy kicsit jiddisül. Azt mondták neki: Samele, beszélj nekünk egy kicsi jiddis, és ő fölmondta azzal a kukoricapattogtató kiejtésével, amit tanult tőlük. Ők meg megszakadtak a röhögéstől. Na, szóval, egyszer egy kocsi szabálytalanul befordult egy egyirányú utcába, és szembekerült a forgalommal. Sam épp arra járt, odament. A kocsinak illinoisai vagy michigani rendszámablája volt. Valami efféle. Ahogy Samet ismerem, meg akarta magyarázni a vezetőnek, mi fán terem az egyirányú utca, rábeszélte volna, hogy forduljon meg szépen, és elengedi egy figyelmeztetéssel. No, lehajol, hogy beszéljön a pasinak, mire az: puff! puff! puff! Három a fejébe meg a mellébe. Az ürge nyilván örült volt, *örült!* Mit tehetett? Előre nem mehet: belefutna a szembejövő kocsikba. Hátrafelé se, mert ott a hatalmas forgalom a sugárúton, így aztán kimászott a kocsiból.

– Edward, tíz percre rá ott voltam a helyszínen. Az utca teli volt, a járda zsúfolva emberekkel, mind látták, amint Sam összeesett. Esküszöm, valósággal ki kellett tépnünk a kezük közül azt a fickót. Ha valamelyiküknél van kötél, tán föl is lógatják. Soha nem láttam még ennyire fölháborodott embereket. Azóta is kiborulok, ha az eszembe jut. És, persze, az volt az ügyben a bődület, hogy a szivart valami kis ügyben körözték Michiganben vagy Illinoisban, vagy mit tudom én, hol. Még ha Sam történetesen igazolhatja, ami, ismerve Samet, nem valószínű, akkor is háromtól öt év várt volna rá, vagy annyi se. De hát pánikba esett. Én meg elvesztettem a legjobb posztoló zsarut a kerületemben.

Delaney együttérzéssel bólintott, és felállt, hogy újra töltsön és jeget rakjon a poharába. Azután ismét leült Thorsennel szemközt.

– Bizony, így megy ez – mondta. – De mi köze ennek a Maitland-gyilkossághoz?

– Nos... – Thorsen mélyet lélegzett. – Samnek van egy fia. Abner Boone. Rendőr lett ő is. A szemem mindig rajta tartottam. Valamiképp úgy éreztem, tartozom neki. Abner Boone. Most nyomozó őrmester. Ismered, Edward?

– Abner Boone? – ráncolta a homlokát Delaney. – Halványan emlékszem rá. Olyan száznyolcvan magas. Hetven kiló körül. A haja homokszínű. A szeme kék. Végtagjai hosszúak. Kedves mosolyú. A tartása enyhén görnyedt. A bokája és a csuklója mintha kilógna a ruhájából. A nyakán baloldalt fehér seb. Olvasáshoz szemüveget használ. Ez az a pasas?

– Szóval, *halványan* emlékszel rá – mondta Thorsen. – Még szerencse! Igen, ő az. Edward, tudod, ha egy egykori posztoló rendőr fia belép hozzánk, rajta kell tartanunk a szemünket. Lehet, hogy a kölyök az apját akarja megbosszulni, vagy bebizonyítani: ér annyit, mint a papa, netán, hogy többet ér nála. Kellemetlen is lehet. Én mindenesetre odafigyeltem Abner Boone-ra, és segítettem neki, ahol csak tudtam. A kölyök remekül végezte a dolgát. Nyomozó őrmester lett, véglegesítve, és két év óta ő a parancsnoka az egyik gyilkossági különítménynek, amely segít a reguláris egységeknek, ha már a szájukig ér a munka, vagy ha valami nagyobb ügy van.

– Hogyan válnak be ezek a különítmények? – kérdezte Delaney.

– Egyelőre becsülik őket – felelt Thorsen. – De ez aligha tart soká, szerintem. A regulárisok féltékenyek rájuk. Ez természetes. No, mindegy; ez az Abner Boone megkapta ezt a csoportot, és úgy egy évig egészen szépen haladt előre. Egy-két nagyobb fölplankolás és egy csomó eredményes közreműködés van a kartotékján. Aztán – a fiú rákapott az italra. Erősen. A csoportja egy ideig falazott neki. Később már egyszerűen nem lehetett tovább falazni. Megtettem, ami tőlem telt: beszélgetés, orvosok, pszichiáterek, elvonó, amit akarsz, de semmi nem használt. Edward, a kölyök meg akar gyógyulni. Tudom, igazán akar. És ha még egyszer botlik, akkor vége.

– És te ezt az embert akarod mellém adni a Maitland-ügyhöz. Egy piást.

– Eltaláltad. Rájöttem, hogy J. Barnes Chapint nyugton tarthatom egy folyamatban levő nyomozással még akkor is, ha az eredmény egy nagy túró. Másfelől pedig Abner Boone-t kiemelhetem a benti szolgálatból egy konkrét megbízatással, és így talán talpra tud állni. Ez megéri a kockázatot. És ha mégis visszaesne, ki tud róla? Legfeljebb te.

Delaney csodálattal bámulta. Talán ez Thorsen sikerének titka – gondolta. Manipulálni képes az embereket, de úgy, hogy pontosan megmondja nekik, miért és hogyan teszi. S azok, a becsületességétől megbűvölten, a tiszta kék szeme nyíltságától megfőzve, belemennek, azt teszik, amit akar. Mindez olyan ésszerűnek tűnik.

– Alszom rá egyet – mondta újra.

Két órával később Monicával ült a nappali szoba pamlagán. A képernyő már sötét volt. Neszkávét ittak. A férfi pontosan elmesélte, amit Ivar Thorsen főkapitány-helyettes mondott, szinte szóról szóra.

– Mi a véleményed? – kérdezte befejezésül. – Alkoholista ez az ember? – kérdezte az asszony.

– Abner Boone? Amit Ivar mondott róla, abból úgy tűnik, hogy az. Vagy valami olyasmi. De ez nem olyan fontos. Ha Boone kipurcan, adnak mellém valaki mást. A kérdés az: vállaljam-e.

– Szeretnéd?

– Nem tudom. Szeretném is, meg nem is. Amit szeretnék: egy sanszot, hogy elkapom Maitland gyilkosát. Hogy egy emberi lényt elpusztítson valaki, és vígan élje tovább világát... ez nincs rendjén. Istenem, ha... Nos... Másfelől viszont: én visszavonultam, a rendőrség feje fáj, nem az enyém. De... mit gondolsz te a dologról?

– Azt, hogy el kellene vállalnod.

– Meg akarsz szabadulni tőlem, mi? – mosolygott. – Mars itthonról! Dolgozni.

– Neeem – felelte az asszony lassan. – Néha ugyan az idegeimre mászol. De azt hiszem, ez valami olyasmi, amit meg kellene csinálnod. Éppen neked való. De tényleg tőled függ. Neked kell eldöntened.

A férfi egy mozdulatot tett, és Monica lágy súlyossággal az ölébe huppant. A férfi

átkarolta a derekát. Az asszony fél karjával átfogta a férje nyakát.

– Te, tényleg az idegeidre mászom? – kérdezte.

– Néha – bólintott az asszony. – De néha én is a te idegeidre megyek. Tudom. Mindenki így van időnként. Csakugyan azt hiszem, bele kellene menned. Ivar azt mondta, valójában nem vár eredményt, de ezt csak azért mondta, hogy rávegyen: vállald el. Kihívásnak szánta. A valóságban hisz benne, hogy képes vagy rá, és hisz benned Chapin is. Egyébként ki nem állhatom azt az embert; egy vén reakciós. Gondolod, hogy megtalálod Maitland gyilkosát?

– Nem tudom – sóhajtotta. – Hideg a nyom, hideg.

– Ha valaki, akkor te képes vagy rá – mondta Monica, és a maga részéről lezárta a témát. – Megyünk lefeküdni? – kérdezte.

– Hamarosan – felelte a férfi.

Az asszony fölkel, megcsókolta a férje feje búbját, kivitte a csészéket és a kannát a konyhába. A férfi hallotta a vízcsobogást, majd az asszony lépteit fölfele a lépcsőn.

Fél órát üldögélt még egyedül, elterpeszkedve. Tűnődött. Bármily igazságtalanság volt is ez Monicával szemben, arra gondolt, mit tanácsolt volna Barbara, az első felesége. Nyilvánvaló. Ugyanazt, amit Monica. Szerencsés volt az asszonyaival. Csupa életkedv, csupa szenvedély volt mindkettő, éltek-haltak a gyerekeikért, a virágokért.

Megint sóhajtott, fölállt, kinyújtózott. Megkezdte körjáratát. Először az alagsorban ellenőrizte az ajtókat, ablakokat. Aztán odafönt. Megbizonyosodott, minden zár és lánc rendben van-e, hogy a sötétség kívülrekedjen. Mary és Sylvia már aludt édesen, biztonságban. A szigete.

Olyan halkan vetkőzött le, ahogyan csak tudott, és bebújt az ágyba. De Monica még ébren volt. Átfordult, a férje karjába bújt. Forró volt és várakozó.

3.

Egy megkülönböztető jelzés nélküli rendőrautó röviddel déli tizenkettő előtt meghozta a barna téglás házhoz a Maitland-ügy iratait. Három italkartondobozba halmozva érkezett az anyag, Ivar Thorsen főkapitány-helyettes cédulájával: "Elnézést, nincs túlságos rendben az anyag – de te olyan nagy vagy az effélében! Boone fölhív holnap, és megbeszélitek a találkozót. Sok szerencsét."

A Főnök felvitette a dobozokat a dolgozószobájába, és föltornyozta a padlón, az íróasztala mellett. Lement a konyhába, és két szendvicset készített magának; szalámi, szeletelt spanyol hagyma (majonézzel) rozskenyéren, sonka és sajt (mustárral) fehér zsömlében. A szendvicseket egy nyitott üveg Heineken sörrel hátravitte a dolgozószobába, óvatosan elhelyezte a közeli kisasztalon, és munkához látott.

Lassan és gondosan haladt végig a három kartondoboznyi iraton. Hosszasan nézte mindet, mielőtt besorolta a négy oszlop valamelyikébe:

1. A nyomozó tisztek hivatalos jelentései.
2. A kihallgatottak aláírt tanúvallomásai és fényképei.
3. Az áldozat fényképe – életében és a holttesté "in situ" –, valamint az orvosszakértő jelentései.
4. Vegyes papírszeletkék, többnyire a nyomozók nem hivatalos véleményeivel a kihallgatottakról, vagy javaslatok a további kikérdezendők személyére.

Módszeresen dolgozott, időnként szakította csak félbe a munkát, hogy harapjon egyet a szendvicsekből, kortyoljon a sörből. Délután fél négyre végzett az iratok besorolásával. Azután újra végigment minden iratcsomón, dátum és időpont szerint, egy-egy anyagot másik halomba rakott át, de tartotta magát az eredeti felosztáshoz.

Föltette nehéz olvasószemüvegét, közelebb húzta a zöld ernyős íróasztali lámpát. Leült forgószékebe. Kezdte a fotókkal és az orvosi jelentésekkel, mert az volt a legkisebb iratcsomó. Mikor végzett, nekilátott a hivatalos jelentéseknek. A felénél tartott, amikor Monica vacsorázni hívta.

Kezet mosott, és bement az ebédlőbe a családjához. Igyekezett lassan enni, és bekapcsolódni a beszélgetésbe. Megeresztett néhány esetlen tréfát. De aztán mégiscsak hamar fölállt az asztaltól, lemondott az édességről, fogott egy bögre feketekávét, és bevitte a dolgozószobába. Kilenc órára végzett az első olvasással. Nekilátott, ezúttal lassabban, a második olvasásnak, s egy sárga papírtömbre időnként jegyzeteket és kérdéseket írkált föl.

Tizenegykor Monica bevitt neki egy kávéval teli termoszt, és közölte: még egy órát nézi a tévét, azután lefekszik. A férfi szórakozottan mosolygott, arcon csókolta a feleségét, és folytatta az olvasást. A második olvasással éjjel egykor végzett. Azután irattartókba rakta a papírokat, egy lakattal zárható iratszekrény legalsó fiókjába. Kiterítette maga elé Manhattan térképét és útikönyvét, bejelölte a gyilkosság helyét a Mott streeten, a Prince és a Spring között.

Ismerte azt a kerületet. Húsz évvel ezelőtt, amikor másodhadnagy volt, nyaranta ideiglenes megbízatással néha helyettesített ott szabadságon levő kerületi nyomozókat. A környéket gyakorlatilag száz százalékgig olaszok lakták akkoriban, Little Italyhoz tartozott. Delaney jól emlékezett még, mennyire élvezte az év vége felé a San Gennaro-ünnepséget, a város egyik nagy nemzetiségi fesztiválját a Mulberry streeten.

Alberto Di Lucca elsőnyomozó mellé osztották be akkor. A "Nagy Al" víg, kerek hasú, borkedvelő spagettirajongó volt, és beavatta Delaneyt az olasz konyha dicső titkaiba. Jó csomó szakmai trükkre is megtanította.

Annak az évnek a júliusában nagy rablás történt egy nagykereskedelmi raktárban az Elizabeth streeten. Négy álarcos, felfegyverzett ember hatolt be erőszakkal, megkötözték az éjjeliőrt, és elrobogtak egy teherautóval, amelyet előzőleg színültig raktak importált olívaolajjal. Di Lucca szemében, aki imádta a spagettit *all' olio*, ez valóságos szentségtörésnek számított.

– Tudnod kell – magyarázta Di Lucca Delaney-nek –, hogy jó csomó nehéz fiú van ebben a kerületben. De ezek általában más környékeken üzik kisdud játékaikat. Íratlan törvény: az ember nem szarik a saját fészkébe. Ennek ellenére, ebben az esetben, azt hiszem, ezek helybeliek voltak.

– Miből gondolod? – csodálkozott Delaney.

– Először is: az éjjeliőrügy. A messziről jött vagányok kinyírták volna, leütötték volna, durván bánnak vele. De nem: ezt az öregembert szépen megkérlik, feküdjön rá egy halom zsákra, megkötözik, és egy darabka tapasszal gyöngéden leragasztják a száját. És mielőtt elmennek, ezek a vagányok még meg is kérdik: kényelmesen fekszik-e? Tud-e rendesen lélegezni? Épp csak hogy nem vitték neki ágyba a reggelit. Az az érzésem, hogy ismerte őket, és azok is őt. Lehet hogy ő fedezte a balhét. Van egy csomó rokona, fiatal, forrófejű unokaöccsük. Az egyikük, Anthony Scorese, nem valami jó hírű fiú. Három haverral van jóban: Vito Gervase, Robert Scheinfeld – digó ez is, nem gondolnád a nevére, mi? – és egy punk, valamiféle Giuseppe. Nem tudom a családi nevét, de csak Botos Kölyöknek becézték. Azt hiszem, ez a négy csavargó csinálta a balhét. Kérdezősködjünk egy kicsit, és nézzük meg, költekeznek-e.

Így aztán De Lucca és Delaney kérdezősködni kezdett, és egészen szépen kiderült: a Félelmetes Négyek költekeznek. Nem nagyon, de eléggé ahhoz, hogy az hirtelen jött jólétre vallott. Jófajta borok, jóféle külvárosi szókék, új krokodilbőr cipők.

– Most pedig szépen megtörjük őket – magyarázta De Lucca Delaneynek. – Ezek holtig tartó összetartást esküdtek. Az anyjuk sírjára. Előbb hálnak meg, mintsem beszéljenek. Figyelj. Meg fogom törni a marhákat. Olaszul fogok velük beszélni, de utána majd mindig elmesélem neked, mit mondtak.

De Lucca egyenként hallgatta ki mind a négy gyanúsítottat. Megkérdezte például Anthony Scoresét, hol volt aznap este, mikor az eset történt.

– Ágyban – felelt Scorese nevetve. – Van tanúm is. Az a nagydarab szőke. Az elmondhatja magának.

– Ágyban a nagydarab szőkével? – így De Lucca, titokzatos mosollyal. – Ez nem vág össze azzal, amit Vito Gervase mond.

Ezzel elengedte, és Gervasét vette elő.

– Kint voltam Jerseyben, a nagybátyám lakásán.

– Vagy úgy. Kár, hogy ez nem ugyanaz, amit Scheinfeld állít – mondta lágyan De Lucca.

És így tovább, több mint két héten át. Gyúrta őket, egyre többet kérdezett, kijátszotta egyiket a másik ellen. Azok sejtették, mit művel velük De Lucca, de mégsem voltak már biztosak. Kezdték figyelni egymást. Azután De Lucca a Botos Kölyökre koncentrált, azt mondta neki, hogy fiatal kora miatt ő aligha kap egyebet javítónál, feltéve, hogy együttműködik. A Kölyök puhulni kezdett, de mégis Robert Scheinfeld lett az első, aki megtört, és megkötötte az üzletet.

– No, hát így kell ezt csinálni – magyarázta De Lucca Delaneynek. – Becsület, tolvajok közt? Lószar. Eladnák egymást egy felfüggesztett ítélet reményében.

Most, míg a térképet szemlélte, az utcát, ahol Victor Maitlandet legyilkolták, Delaney visszaemlékezett Alberto De Lucca nyomozóra, és azt kívánta, bárcsak most is ott lenne az olasz zsaru a maga terepismeretével. De hát a Nagy Al már réges-rég visszavonult, hazatért Nápolyba, és alighanem kicsinálta már a szívét a sok *costoletta di maiale alla napoletana*.

Delaney sóhajtott, leoltotta az íróasztali lámpát, és megkezdte biztonsági őrzését a házban. Nem törte le, amit olvasott, de föl se nagyon dobta. A nyomozás a Maitland-gyilkosság ügyében tisztességes munka volt, ezt elismerte. Átfogó. Energikus. Fantáziadús. Sok csengőt megnyomtak. Sok utcát végigtalpaltak. Sok embert kikérdeztek. Sok jegyzőkönyvet fölvettek, ellenőriztek. S ami az egészből összeállt: egy nagy nulla, egy nagy semmi, egy nagy turo. Zéró.

A holttestet Saul Geltman találta meg, a Madison Avenue-i Geltman Képcsarnok tulajdonosa és Victor Maitland kizárólagos ügynöke. Maitland péntek délután fél háromra ígérkezett a galériába, hogy Geltmannal meg egy belsőépítéssel tárgyaljon egy előkészületben levő Maitland-tárlat terveiről. Mikor négyig nem futott be, Geltman fölívta a Mott streeti műtermet. Semmi válasz. Erre fölívta Maitland lakását a Keleti Ötvennyolcadik utcában. Alma Maitlanddel, a művész feleségével beszélt. Az asszonynak fogalma se volt a férje hollétéről, de arra emlékezett, hogy Maitland említette: aznap délután háromra Geltmanhoz készül a galériába.

Se az asszonyt, se az ügynököt nem lepte meg különösebben Maitland eltűnése. Nem ez volt az első eset, hogy nem tartott be egy megbeszélte időpontot. Láthatólag krónikus hazudozó volt, szemrebbetés nélkül szeptett meg ígéretek, gyakran veszett nyoma egy vagy két napra. Munka közben a Mott streeti műteremben gyakran kihúzta a telefon dugóját, vagy egyszerűen nem vette föl a kagylót. Néhanap ott is aludt.

Saul Geltman azt vallotta, hogy többször is megkísérelte elérni Maitlandet otthon vagy a műteremben egész szombaton, eredménytelenül. Fölívta Maitland több ismerősét is, de egyik se tudta, hol van a festő. Végül, vasárnap délben, Geltman aggódni kezdett. Taxival a műteremhez hajtatott. Az ajtót csukva találta, de nem volt kulcsra zárva. Bogarak mászkáltak a vérben. Geltman hirtelen rosszul lett, hányt. Azután a 911-et, a rendőrségi ügyeletet tárcsázta a műterem telefonján.

A kerület kétfős egysége azonnal kapcsolt. Jelentették a nyilvánvaló gyilkosságot, és a rendőrségi gépezet mozgásba lendült. Egy órán belül az egész lakóépület le volt zárva. Fönt az ötödik emeleten a műtermet körülvevették a kerület rendőrtisztjei, a körzetért felelős gyilkossági

csoport nyomozói, az orvosszakértő, laboránsok, fényképészek, a kerületi ügyészség embere; valamint Abner Boone hadnagy és különleges gyilkossági különítményének két embere.

A boncolási jegyzőkönyv lakonikusan megállapította, hogy Victor Maitland halálának oka: "többszöri késszúrás következtében beállt exsanguinatio". Más szóval: elvérzett, a belső üregei teli voltak, egy megalvadt tócsában feküdt. A fegyvert így írták le: "egyik oldalán élesre fent kés, öt vagy tíz hüvelyk hosszú, és éles hegyben végződik". A gyomor tartalmának elemzése közvetlenül a halál beállta előtt fogyasztott csekély mennyiségű alkoholt mutatott ki: a halál a boncoló orvos szerint pénteken délelőtt tíz és délután három óra között állt be. Ennél pontosabban nem tudták meghatározni az időpontot.

Kétirányú vizsgálat kezdődött. Annak a feltételezésnek az alapján, amely szerint a festőt tolvaj, rabló ölte meg, a nyomozók egyik csoportja bújni kezdte a kartotékokat hasonló bűntények után, belefogott a szomszédok és a közeli kereskedők kihallgatásába, följegyezte a közelben parkoló kocsik rendszámát, hogy később kikérdezze tulajdonosaikat. Ciszternákat, szennyvízcatornákat, szemétvödröket és hulladéktartályokat túrtak fel a fegyverért tíz háztömbnyi körzetben, besúgókat kérdeztek ki, rendőrségi és bírósági jegyzőkönyveket nyálaztak át nemrég szabadult, késsel dolgozó besurranó tolvajok nyomában.

Egy másik csoport, abból a föltételezésből kiindulva, hogy Victor Maitland olyasvalakinek nyitotta ki a bezárt ajtót, akit jól ismert, és az vágta haza, foglalkozni kezdett a festő magánéletével és személyes kapcsolataival, kihallgattak mindenkit, aki ismerte Maitlandet. Kizárásos alapon végül is hét személyre koncentrálták figyelmüket.

Amíg erre a csoportra limitálták a számbajöhetőket, művészek, modellek, műkereskedők, műkritikusok, prostituáltak, ivócimborák és távoli rokonok nyomasztóan hosszú sorát kérdezték ki. Egyiket se törte le túlságosan Victor Maitland hirtelen kimúlása, és nem is fárasztották magukat különösebben azzal, hogy eltitkolják közönyüket. A kihallgatott ismerősök képzettségüktől vagy a társadalmi helyzetüktől függően a halotról a "kötekedő és összeférhetetlen személyiség"-től kezdve "ócska szarházi"-ig mindent mondtak, csak jót nem.

De a nehéz, majdnem hat hétig tartó vizsgálat után, kemény munkaórák ezreinek bevetésével – a rendőrség semmivel sem volt közelebb a megoldáshoz, mint abban a pillanatban, amikor Saul Geltman föltárcsázta a 911-et. Mindenén háromszor végigmentek. Új detektíveket vontak be az ügybe, hogy legyen, aki friss szemmel nézi az összegyűjtött adatokat. Nyomozók ásták bele magukat Maitland kétéves katonaidejébe: még iskolai tanulmányainak is utánajártak, lehetséges motívumok után kutatva.

Semmi.

Az egyik gyilkosságügyi hekus valamennyiök érzéseit foglalta össze, imígyen:

– A kurva életbe – mondta fáradtan. – Mondjuk ki, hogy ez az istenverte gazember hátba szúrta magát, és felejtjük el az egészet.

*

Monica Delaney minden csütörtökön önkéntes munkát vállalt egy helyi kórházban. Mielőtt elment hazulról, összeírta Delaneynek, mikor mit kell csinálnia. A részletes órarend tartalmazta: mikor kell a húst a sütőbe tennie, hány fokos hőre, hánykor kell fölraknia a krumplit a tűzre, és hogy mikor vegye ki a Sara Lee csokoládés süteményt a mélyhűtőből. A férfi álmagon tanulmányozta az órarendet, orrán a lecsúszott pápaszemmel.

– És megpróbálom az ablakokat is megtisztítani – mondta a feleségének.

Az nevetett, és kiöltötte rá a nyelvét.

A férfi bevonult a dolgozószobába, és leült az íróasztalhoz. Az ajtót nyitva hagyta maga után. Maga volt a házban; hallani akart minden idegen és váratlan neszt, minden reccsenést.

Új irattartót vett elő az íróasztalfiókból. "Victor Maitland megölése" – ezt akarta a címkéjére írni. De eltűnődött. Talán inkább ezt kellene: "Victor Maitland meggyilkolása". Érezte: "megölni" és "meggyilkolni" – a kettő nem ugyanaz. Az első évfolyamon tanult hivatalos meghatározás – "rosszhiszemű szándékkal..." nem fejezte ki a különbséget.

Delaney megpróbálta elemezni érzéseit. Úgy döntött, hogy a kettő közti különbség a tett előre megfontolt volta. A katona a háborúban általában öl – nem gyilkol. De egy merénylet: gyilkosság, nem pedig ölés. Hacsak a merénylet nem fölbérelt ember. S itt már nem is csupán szándékról, hanem szenvedélyről van szó. Hideg szenvedélyről.

Ha Victor Maitlandet azért támadták meg, mert ellenállt egy tolvajnak – akkor emberölés történt. Ha olyan valaki szurkálta halálra, akit a festő ismert, aki megfontolta és eltervezte a dolgot valamely okból – akkor gyilkosság. Delaney mérgesen megrázta a fejét. Tudta: ez a meghatározás színezi, előre meghatározza majd egész közelítését az ügyhöz. Még alig fogott bele, s már szembetalálta magát azzal az alapkérdéssel, amely a rendőrséget zavarba hozta. Végül is vett egy mély lélegzetet, és felírta a címkére: "Victor Maitland meggyilkolása" – és így is hagyta.

Az új irattartóba belehelyezte azt a két jegyzetlapot, amelyet a rendőrségi jelentések olvasása közben írt tele megjegyzésekkel és kérdésekkel. Azután hozzáfogott, hogy összeírja tervezett tennivalóit a maga nyomozásához. Ezeket nem foglalta sorrendbe, azonmód jegyezte föl, ahogyan az eszébe jutottak.

Amikor úgy vélte, hogy a lista teljes, és kifogyott az ötletekből, elkezdte megfelelő rendbe sorolni az egyes pontokat. Ezt éppoly fontosnak találta, mint magukat az ötleteket. Kűszködött, ügyeskedett velük; megpróbálta a leglogikusabb rendet kialakítani köztük. Mikor ezzel végzett, behelyezte az iratgyűjtőbe a végleges sorrendbe rakott teendők jegyzékét. Elégedetten szemlélte. Ez már az ő irata volt. A Maitland-ügy mind mostanáig csak mások papírjait tartalmazta. Hozzáfogott, hogy a többi irattartót is megcímezze, éspedig: ÁLDOZAT, ÜGYNÖK, FELESÉG, BARÁTNŐ stb. – ekkor megszólalt a telefon.

– Itt Edward X. Delaney – vette föl a kagylót.

– Főnök, Abner Boone nyomozó őrmester vagyok.

Szünet következett, mindketten várták, hogy a másik szólaljon meg.

– Igen, őrmester – mondta végül Delaney. – Thorsen mondta, hogy föl fog hívni. Mikor találkozhatunk?

– Amikor önnek megfelel, uram.

A hang enyhén vibrált, nem tűnt egészen magabiztosnak. Nem volt kapkodó, de az önuralom ellenére is nyugtalanság rezgett benne.

Delaney első gondolata az volt, hogy meghívja vacsorára. A roston sült borda meg a sült krumpli bőségesen elég lett volna. De beugrott egy másik gondolat is. Bölcsebb lenne, ha az első találkozása Abner Boone-nal négy szemközt zajlana. Így jobban föl tudná becsülni a fiút – mielőtt bemutatja a családjának.

– Őrmester, megfelelne magának ma este kilenc óra? – kérdezte. – Itt énnálam? Van már programja ma estére?

– Nem, uram. Semmi programom. Kilenc óra kitűnő lesz. A címet tudom.

– Jó. Akkor: a viszontlátásra.

Delaney letette a kagylót, és az iratszekrényéhez indult a felhalmozott hivatalos jelentésekért és aláírt jegyzőkönyvekért. Hozzáfogott, hogy berakosgassa őket új irattartóiba: ÁLDOZAT, ÜGYNÖK, FELESÉG, BARÁTNŐ...

Délben egy szendvicset evett, és egy pohár tejet ivott rá, majd rövid sétát tett a kettő-öt-egyenes körzet utcáin, és elszívott útközben egy szivart. Kora délután hazament, és folytatta a rendezést. Hülye munka volt – de hát a legtöbb rendőri munka ilyen. Az igazság az, hogy különös örömet leltek benne. "Rendbe tenni a dolgokat."

Hát nem ez egy zsarú dolga végül is? Helyreállítani és megszervezni a rendet egy rendetlen világban. Nemcsak a társadalmi, hanem az egyéni életben. És önmagában is. Ez volt az értelme a másolatokkal készülő iratoknak, a rendelkezések növekvő seregének. Ez volt az értelme a formális és néha nevetséges hivatalos nyelvnek. Egy rendőr sohasem kap el egy vagányt. Egyetlen kitöltött jelentésben, bírósági vallomásban sem. Csupán őrizetbe vesz egy gyanúsítottat, vagy előzetes letartóztatásba helyez egy bűnelkövetőt.

– Rendőrtiszt, mikor találkozott először a vádlottal?

– Alperest ez év április másodikán reggel kilenc óra tizenöt-kor közelítettem meg, amikor az kilépett a Boog borivó helyiségéből, cím: Lexington Avenue és Tizenkilencedik utca sarok, New York City, Manhattan kerület. Igazoltam magam a törvény nevében. Ezután előírás szerint ismerttettem e személlyel törvényben biztosított jogait, és letartóztattam a büntető törvénykönyv megfelelő pontjának megsértéséért. Azután bekísértem a kettő-öt-hetes körzeti rendőrkapitányságra, ahol is nyomban őrizetbe vették.

Megható igyekezett a pontosságra – egy holdkóros világban...

Edward X. Delaney tehát átrágtta magát a dossziéin – megkísérelte, hogy rendet teremtsen a Victor Maitland-gyilkosság ügyében.

A vacsora kitűnő volt, a sült véresen friss, épp olyan, amilyennek Delaney szerette. Monica és a kislányok a jól átsült végéből kaptak, ő maga a pecsenye lédús közepéből evett. Kaliforniai vörös bort ittak, Mary és Sylvia vízzel hígítva kaptak belőle egy-egy pohárral.

A kislányok fölmentek a leckéjükhöz, Delaney segített Monicának leszedni az asztalt, elrakodni, megrakni a mosogatógépet. A második csésze kávé bevitték a nappaliba. A férfi mesélni kezdett a Maitland-gyilkosságról. Még régen, amikor Barbara élt, rájött, mennyire segíti őt, ha figyelmes hallgatóságra akad, s szavakba öntheti gondolatait. Még ha ez a hallgató nem tud is különösebben konstruktív javaslatokat tenni. Mégis, néha maguk a kérdések, éppen gyakorlatlanságuknál, naivitásuknál fogva, váratlanul új ösvényeket nyitottak meg a nyomozási munkában. Vagy legalábbis saját gondolatai felülvizsgálására készítették Delaneyt.

Monica feszülten figyelt, tekintete összeszorult a kintől, amikor férje részletezte, mit műveltek Victor Maitlanddel. A történet fölidézte benne azt, ami első férjével, Bernard Gilberttel történt.

– Edward – kérdezte, mikor férje befejezte –, nem lehetett az illető rabló?

– Betörő.

– Betörő, tolvaj, akármi.

– Lehetett – ismerte el. – És a kinyitott ajtó? Erőszakos behatolásnak semmi nyoma.

– Lehet hogy a festő egyszerűen elfelejtette bezárni az ajtót.

– Lehet. De előzőleg már két ízben betörték oda. És a festő utálta, ha zavarják munka közben. A felesége és az ügynöke szerint is szinte paranoiásan utálta. *Mindig* bezárkózott.

– Akárcsak te – mondta az asszony.

– Igen – mosolygott a férje –, akárcsak én. Még valami. Sok késszúrást kapott. Az a valaki egy csomó időt töltött el ezzel. Egy alkalmi tolvaj beleszúrta volna egyszer, esetleg kétszer, de nem állt volna neki újra meg újra megmártani benne a kést. Mihelyt Maitland a földön feküdt, ellenállásra nyilvánvalóan képtelenül, a tolvaj nekilátott volna kifosztani a lakást. Rendben, lehet hogy a tolvaj megölte Maitlandet, hogy az később ne azonosíthassa valami rendőrségi fotóról. De ha Maitland látta volna őt, akkor szemben álltak volna, és a szúrások elől érik. Követsz? Csak

esélyeket latolgotok. Maitland tárcáját elvették, ez tény, de lehet hogy csupán épp a tolvajlás látszata kedvéért. Egy értékes hordozható rádió maradt ott érintetlenül és egy doboz szippantó a fiókosszekrényen.

– Miféle szippantók?

– Amylnitrittel teli ampullák. Az ember letöri, és szippant belőle. Mondjuk, hogy a szexuális teljesítményét növelje. Szeretnéd, ha kipróbálnám?

– Nem, kösz, kedvesem. Alig hiszem, hogy győzném.

– Áldjon meg az én istenem – mondta. – Nos, szóval, ez a szippantó szívrendellenességek kezelésére törvényesen engedélyezett. Csak receptre. De, persze, az utcán is kapható. A papírokban nincs szó Maitland szívpanaszairól, orvosa soha nem írt föl neki amylnitritet. A nyomozók, akik az ügyel foglalkoztak, csak úgy fél kézzel próbálták megtudni, honnan szerezhette Maitland. Az eredmény egy nagy, jól hízott semmi. Ez is az egyik olyan dolog, aminek alaposabban szeretnék a végére járni.

– Valami kábítós balhéra gondolsz?

– Ó, nem. Az orvosi jelentés nem vall semmi efféle szenvedélyre. Nem, nem hiszem, hogy drogoknak különösebb fontossága lenne az ügyben. A szippantók ügye csupán: egy elvarratlan szál. De lehet, hogy elvezet valahova, ahonnan megint csak el lehet jutni valahova. Nem állhatom az elvarratlan szálakat.

– Azt mondtad, a boncolási jegyzőkönyv szerint ivott.

– Csak keveset, aznap délelőtt. De amúgy, azt hiszem, elég derekasan piált, májnagyobbodása volt. Egy félig üres whiskysüveg volt a műteremben, az állvány mellett, ahol rajzolt. A palack poros volt, de minden ujj- és ajaklenyomat Maitlandé meg még valaki másé. Nem elég ahhoz, hogy valahova kilyukadjunk vele. Ugyanez áll a pohárra, amelyik a vízcsapnál volt. Whisky volt benne, ugyanaz a márka, mint az üvegben. Ami tehát megint csak nem mond semmit.

– Hátha az a férfi ivott egyet, miután... miután azt tette, amit tett.

– Lehet – kételkedett Delaney –, de én nem hiszem. A palack a műterem egyik végében, a mosogató a másikban. Ha a gyilkos ivott volna egyet, palack és pohár egymás mellett lett volna. Azt mondod: "az a férfi..." És ha nő volt? Női gyilkosok gyakran használnak kést. Legalábbis gyakrabban, mint fegyvert. Ezek, persze, ismét csak eshetőségek.

– Nem hiszem, hogy egy nő ennyiszor beleszúrt volna.

– Miért?

– Nem tudom... egyszerűen csak olyan iszonyú...

– Férfi vagy nő, mindenképp iszonyú. Ez a sok döfés hidegvérre vall. És dühre. Vagy egyszerűen csak: a teljes bizonyosság kellett neki, hogy az az ember halott. A különös az, hogy akárki volt, végül is nem ölte meg. Akkor még nem. Egy tucat késszúrás után még mindig élt. És aztán – elvérzett.

– Ó, Edward...

– Ne haragudj – mondta gyorsan, és kinyújtotta a karját, hogy megérintse az asszonyt. – Fölizgattalak. Nem kellett volna ennyire belemennem. Többé nem beszélek róla.

– De, de – tiltakozott az asszony. – Hallani szeretném. Érdekel. Valami iszonyú módon még szinte élvezem is. Nem, csak beszélj róla, Edward. Hátha tudok segíteni.

– Tudsz. Ha csak figyelsz rám, már azzal is segítesz.

Megszólalt a csengő, és az asszony felállt, hogy ajtót nyisson.

– Akkor se hiszem, hogy nő tette – mondta még határozottan.

Férje mosolyogva nézett utána. Ő maga se hitte, hogy nő tette volna, de egészen más okból. Éspedig azért, mert az orvosi jelentés szerint némelyik döfés akkora erővel sújtott le, hogy a penge teljes hosszában behatolt a testbe, és a gyilkos ujjpercei súrolták az áldozat húsát. Ez

erőteljes támadásra, férfierőre vallott. Ennek ellenére: lehetett a gyilkos kivételes erejű nő is. Vagy kivételes haragú nő...

Delaney rendőrfőnök emlékezete pontos volt: Abner Boone nyomozó őrmester magas, vékony, lassú járású férfi volt, laza mozdulatokkal, beszéd közben féloldalra billent fejjel. Haja inkább gyömbér-, mint homokszínű, a bőre sápadt és szeplős. Delaney úgy harminc és negyven közöttire becsülte a korát; nehéz volt megítélni. Az a fajta arc, amely alig változik hatvan év alatt. Akkor aztán egyszerre csak öregember lesz belőle.

Volt valami félszeg, falusias a modorában, abban, ahogyan kissé Monica kezére hajolt, és egy szégyenlős "örvendek, asszonyom"-ot mormolt. Tenyere, amint Delaneyvel kezét fogott, elég kemény és száraz volt, de amikor helyet foglalt a dolgozószoba repedezett bőrű klubfoteljében, látszott: nem nagyon tud mit kezdeni a karjával. Se a lábával. Keresztbe rakta, aztán újra keresztbe, kezét pedig végül is bedugta elnyűtt tweedzakója zsebébe. Hogy a remegését elrejtse – vélte Delaney.

– Mivel kínálhatom meg? – kérdezte a Főnök. – Van egy kis frissensültünk. Vagy enne egy szendvicset?

– Nem, köszönöm, uram – felelte Boone bátortalanul. – Semmi ennivalót. De egy kávét szívesen... feketén kérném szépen.

– Hozok egy termoszsal – indult ki Delaney. Mikor belépett a konyhába, Monica éppen a mosogatógépből szedte ki az edényt, és rakosgatta a polcokra.

– Mi a véleményed? – kérdezte halkán Delaney. – Tetszik nekem – hangzott a gyors válasz. – Olyan ártatlannak látszik.

– Ártatlannak!

– Igen, olyan kisfiúsnak. Nagyon udvarias. Nős?

Rábámult az asszonyra.

– Értem már! – csapott a homlokára. – Mert ha nőtlen, riadóztathatod Rebeccát. Te kerítőtű!

– Miért ne? – kacagott a felesége. – Te talán nem szeretnéd, ha az egész világon mindenki olyan boldog lenne, mint mi?

– Nem tudnák elviselni.

Visszatérve a dolgozószobába, mindkettőjüknek töltött a gőzölgő kávéból, Boone két kézzel nyúlt a tálcán levő csészéért. Kezének remegése most nyilvánvalóvá vált.

– Gondolom, Thorsen főkapitány-helyettes elmondta magának, miről van szó – kezdte Delaney.

– Csak annyit, hogy ön mellett fogok dolgozni a Maitland-ügy nyomozásának folytatásán. Azt mondta, oké, hogy a saját kocsimmal járunk, fedezi a költségeimet.

– Rendben – bólintott Delaney –, miféle kocsi?

– Négyajtós fekete Pontiac.

– Jó. Csak ne valamiféle sportos kis vacak legyen. Szeretem kinyújtani a lábam.

– Nem nagyon sportos – mosolyodott el halványan Boone. – Hatéves. De tűrhető állapotban.

– Remek. Nos – Delaney egy kis szünetet tartott –, hogyan szólítsam? Boone? Abner? Ab? Hogyan szólítják?

– Többnyire Danielnek.

Delaney nevetett.

– Gondolhattam volna – mondta. – Nos, én inkább Őrmesternek szólítanám, ha nincs ellenére.

Boone hálásan bólintott.

– Igyekszem betartani a munkaidőt – mondta Delaney. – De a hétvégeken is dolgozunk. Jó lesz, ha előkészíti rá a feleségét.

– Nem vagyok nős – felelt az őrmester.

– Úgy.

- Elváltam.
- Á. Egyedül él?
- Igen.
- Rendben. Szeretném, ha mielőtt elmegy, meghagyná a telefonszámát. Mennyi időt töltött el eddig a Maitland-üggyel?
- A különítményem a kezdettől rajta volt – felelt Boone. – A holttest megtalálása után azonnal ott voltam. Részt vettünk a családtagok, rokonok, ismerősök kihallgatásában.
- Maga szerint olyasvalaki tette, akit ismert?
- Alighanem. A festő magas, erős fickó volt. És elszánt. Olyan, aki fel tudja venni a harcot. De háttal állt annak a valakinek, akit ismert.
- Küzdelemnek semmi nyoma?
- Semmi. A stúdióban nagy volt a rumli. Iszonyú rendetlenség. Az ügynöke szerint mindig így nézett ott ki. Maitland így élt. De harcnak semmi jele. Sehol egy fölborult szék, összetört tárgy, semmi. A festő hátat fordított neki, megkapta a magáét, összeesett. Ilyen egyszerűen.
- Nő is lehet az illető? – kérdezte Delaney.
- Nem hiszem, uram. De lehetséges.

Delaney gondolkodott egy pillanatig.

- A különítménye ellenőrizte a szippantót? Boone zavartan kezdte csavargatni az ujjait:
- A...ö... szóval, én nem tudok semmi szippantóról, Főnök. Levettek az ügyről. Nem szólt Thorsen? A zűrömről?
- Szólt – felelte Delaney zordan. – Azt is mondta, hogy ha még egyszer eltolja a dolgot, vége van.

Boone keservesen bólintott.

- Mikor kezdődött? – kérdezte a Főnök. – A válasz miatt?
- Nem – válaszolt Boone. – Előtte. A válasz az egyik következmény volt, nem az ok.
- Jó csomó zsarú köt ki a piánál – mondta Delaney. – A nyomás. A sok mocsok.
- A nyomást jól viseltem – rázta a fejét Boone. – Majdnem tíz évig viseltem. A mocsok volt az, ami kicsinált. Amit emberek művelnek. Egymással. Önmagukkal. Egy ideig féken tudtam magamban tartani – mármint az undort –, aztán egyszer ráállítottak egy szexuális balhéra. Két gyönyörű kislány. Testvérek. A torkuk elvágva. Elégetve. Minden. Ez sok volt. Nem mentség. Csak magyarázat. Nem láttam más választást: vagy a közöny, vagy az ital. Aludnom kellett.
- Nem hívő?
- Nem – válaszolt Boone. – Baptista vagyok eredetileg, de nem vagyok vallásos.
- Rendben, Örmester – mondta hidegen Edward X. Delaney –, de ne várjon tőlem együttérzést. Vagy tanácsot. Felnőtt ember, a döntés a kezében van. Ha képtelen leállítani magát, szólnom kell Thorsennek, adjon mellém valaki mást.
- Tudom, uram.
- Jobb, ha tudja. Gyerünk vissza az ügyhöz. Olvastam az anyagot, de lesz majd néhány kérdésem a maga személyes reagálásairól, amint végigmegyünk a dolgon. Például: mi a véleménye Maitlandról?
- Mindenki azt mondja, hogy az ország legnagyobb festője volt, de egy osztályon felüli tróger. Egyesek szerint verte a feleségét. A fia gyűlölte. Szerintem most is gyűlöli. Az ügynökét nyilvánosan megalázta. Gyakran keveredett bunyókba. Összetörte a berendezést bárókban, vendéglőkben. Ha részeg volt, nem bírta magát. És kihúzta a gyufát nemegyszer. Például inzultált egy nőt, akinek a fiúja jóval nagyobb volt nála. Marhaságok. Mintha csak akarta volna, hogy hazavágják. Nehéz fickó, kiszámíthatatlan. Azt hiszem, volt tehetsége döggivel, de alapjában véve szerencsétlen ember lehetett.

– Szerencsétlen? – kapaszkodott a szóba Delaney. – Hogy érti, hogy szerencsétlen? Elkeseredett? Vagy talán szánalmas?

Boone töprengett egy kicsit.

– Ez is, az is – mondta végül. – Nagyon összetett fickó. Mielőtt belekezdtem az ügybe, megvettem egy albumot a képeiről, meg elmentem a Geltman Galériába megnézni, ami ott látható tőle, és voltam a múzeumban is. Azt spekuláltam ki, hogy ha valami fogódzót találnék a pasashoz, az talán segítene rájönni, ki támadta meg és miért.

Delaney meglepve nézett rá:

– Jó gondolat – mondta. – Tanulta?

– Nem, uram, nem én. Csak úgy gondoltam. Nem sokat értek a festészethez.

– Megvan még az a könyve? A Maitland-reprodukciókkal?

– Persze. Megvan valahol.

– Kölcsönkaphatnám?

– Természetesen.

– Köszönöm. Holnap péntek. Az orvosi jelentés szerint pénteken nyírták ki, délelőtt tíz és délután három közt. Értem jönne holnap reggel kilenc tájt? El akarok menni a Mott streeti műterembe, körülnézni. Meg a környéken is. Ott leszünk tíztől háromig, mint amikor történt.

Abner Boone erősen figyelt.

– Van valami tippje, Főnök? – kérdezte.

– Dehogyan van – mondta. – Ez csak tapogatózás. Valahonnan el kell indulnunk.

Látta az Őrmesteren, hogy földerült és kiegyenesedett a többes szám hallatán. Fölálltak. Boone habozott.

– Főnök. Megküldték önnek Maitland személyes tárgyainak leltárát?

– Igen, megkaptam.

– Talált valami különleges nyomot?

– Neem – mondta Delaney. – Elmulasztottam valamit?

– Nem olyasmit, ami a listán volt – mondta Boone. – Ez nem volt rajta. – Hirtelen, váratlanul elpirult. Sápadt arca piros lett, szeplői eltűntek. – A fickó nem hordott fehérneműt.

Delaney ránézett, ijedten.

– Biztos?

Boone bólintott: – Magam ellenőriztem a pasikkal, akik levetkőztették a hullaházban. Semmi fehérnemű.

– Különös. És mire lyukadt ki ebből?

– Semmire – felelte Boone. – Volt egy szűk rendőrségi megbeszélésünk – azt hiszem, Thorsen említette önnek –, és csak úgy megkérdeztem, mi a véleményük egy szivarról, aki nem hord fehérneműt. A szokásos, francot se érő választ kaptam: lehet hogy jelent valamit, és lehet hogy nem.

Delaney bólintott, és így szólt: – Ez a baj. Az efféle ügyekben az ember hajlamos lesz arra, hogy minden ténynek egyforma jelentőséget tulajdonítson. Pedig nem egyformák. S akár jelentősek, akár jelentéktelenek, a tények kásahegyén mindenképpen át kell rágnunk magunkat. Időnk bőven van. A rendőrség igazán nem vár tőlünk azonnali áttörést. Viszlát holnap reggel, Őrmester.

Boone meghajolt, és ismét kezét ráztak. Az Őrmester egy kicsit derűsebbnek tűnt, vagy legalábbis kevésbé levertnek. Meghagyta a címét és a telefonszámát.

Monica mozdulatlanul feküdt az ágyban, de megremegett, mikor a férje vetkőzni kezdett.

– Nos? – kérdezte.

– Elvált – jelentette a férfi.

– Nagyszerű – mondta az asszony álmosan. – Délelőtt fölhívom Rebeccát.

4.

Leparkoltak a Houston streeten, és kiszálltak.

– Nem teszi ki a "Rendőrtiszt, szolgálatban" táblát? – kérdezte Delaney.

– Az se jobb, Főnök – felelte Abner Boone. – Amikor utoljára kivettem, lelopták a dísztárcsáimat.

Delaney elmosolyodott, és lassan körülnézett. Mennyit járta ezeket az utcákat húsz éve, mikor ebben a körzetben szolgált.

– Akkoriban teljesen olasz környék volt. De lefogadom, hogy azóta átalakult.

– Boone bólintott: – Feketék laknak erre. Sok Puerto Ricó-i. De főleg kínaiak lakják az egész Canal streetet. A Mulberry street azért még mindig olasz maradt. Kitűnőek a vendéglők.

– Emlékszem – így Delaney. – Vég nélkül tudtam volna enni azokból a cannelonikból.

Elbandukoltak a Mott streetre, aztán délnek fordultak. A Főnök elnézett a vörös téglás bérházakra:

– Nem sokat változtak – állapította meg. – Az első nap, amikor erre jártam, légitóstát kaptam... tudja, mi az?

– Hogyne – vigyorgott Boone. – Repülő szemét. Kihajítják az ablakból az utcára.

Amikor elhúzta a száját, még szembetűnőbb volt rajta az a kisfiús vonás, amelyre Monica felfigyelt. Nagy lófogai voltak, de valahogy jól illettek hosszú, keskeny arcához. A szeme kicsi volt, halványkék és figyelmes. Ruganyosan, laza vétagokkal ügetett, s ez még fiatalosabbá tette őt Delaney nehéz, ólmos járása mellett.

Meleg, párás májusi délelőtt volt, a levegő mindinkább fölmelegedett. Ám egy fekete felhő közelgett New Jersey felől, esőszag érződött.

– Emlékszik-e, milyen idő volt azon a péntek délelőttön? – kérdezte Delaney. – Amikor Maitland kikészült?

– Tiszta volt és derűs, de legalább hat-nyolc fokkal hűvösebb, mint most. Szombaton esett. Vasárnap pedig, amikor odaértünk, szürke, borús-nyirkos idő volt.

Delaney megtorpant a Prince streeten, és körülnézett.

– Milyen nagy a forgalom! – állapította meg. – Mekkora nyüzsgés!

– Épp ez az egyik problémánk – mondta Boone. – Annyira zsúfolt volt az utca, hogy senki nem látott semmit. A körzet olaszul és spanyolul beszélő zsarukat küldött lakásról lakásra. Senki nem tudott semmit mondani. Nem hiszem, hogy falaztak volna; csakugyan nem láttak semmit. Egy pasas bemegy, és öt percre rá kijön: ki figyel oda?

– Semmi kiáltás nem volt? Se zuhanás zaja, amint Maitland összeesett?

– Tíz lakás van az épületben. A lakók vagy munkában voltak, vagy vásárolni. Kivétel: egy süket öreg hölgy a harmadik emeleten: a másodikon meg egy éjszakai műszakos pasas aludt. Meg a házmester és a felesége a földszinten. Egyik se hallott-látott semmit. Azt mondják.

– Nincs zár a ház külső kapuján?

– Kellene hogy legyen, de annyiszor törték fel, hogy a házmester abbahagyta a javítgatását. Bárki bejöhetett, és föl egyből a lépcsőn.

– Milyen a betörési statisztika ebben az utcában?

Boone előre-hátra pattintotta a tenyerét.

– Az átlag körül, uram. Nem a legjobb, nem is a legrosszabb.

Átkeltek a Prince streeten, lassan mentek, körülnézegetve.

– Miért épp ezen a környéken tartott műtermet? – tűnődött Delaney. – Nem engedhetett volna

meg magának valami sokkal jobbat ennél? Pénze igazán volt.

– Ó, tömérdek pénze volt – bölintott Boone. – Ez nem vitás. És a felesége szerint elkölteni is körülbelül ugyanabban az iramban költötte, ahogyan megkereste. Az ügynökétől is megkérdeztük ugyanazt, amit ön: hogy miért itt dolgozott. A válaszai nem tűntek túl logikusnak, de azt hiszem, fogalmat adnak arról, miféle ember volt. Ez volt ugyanis az a környék, ahol akkor lakott és dolgozott, amikor a kezdet kezdetén New Yorkba jött, és a pályáját elkezdte. Itt festette, itt adta el az első képeit. Babonás volt, s úgy vélte, ez a lakás szerencsét hoz neki. Így aztán, miután megnősült, és kiköltözött a negyedből, megtartotta ezt a műtermet. A másik: hogy itt kilóghatott a sorból. Magányos fickó volt, különc. Utálta a szokásos Greenwich Village-i művészkolónia-ciriburit. Kiborította, mikor egyes galériák kezdtek beköltözni a Sohóba, egyre több művész vett ki padlásszobákat mindenfelé a Lafayette-en, a Houstontól délre, sőt még a Boweryn is. Mondta is az ügynökének: ezek a seggfejek mindinkább körülveszik őt, és ha ez így megy tovább, találnia kell magának valami más vidéket, amit ezek a műbaszók még nem fedeztek fel. Ez volt Maitland kifejezése: műbaszók. Itt vagyunk, ez az a ház, Főnök.

Mocskos, vörös téglás épület volt, pontosan olyan, mint tucatnyi többi az utcában. Kilenc szürke lépcsőfok vezetett fel a bejárathoz. Az első emeleti lakások poros ablakain rozsdás vasrácsok.

– Ismerem ezeknek a házaknak a beosztását – mondta Delaney. – Pedig ez nem volt benne az anyagban. Láttam már vagy száz ilyen bérházat. Emeletenként két-két lakás. Keskeny, hosszú otthonok a ház homlokzatától a hátsó faláig. A házmesterlakás a földszinten. A házmester be tud jönni az utcai följáró lépcsők alatti ajtón, de többnyire zárva tartja, és inkább fölmege a bejárathoz, és aztán le a hátsó lépcsőn a földszintre. A lakásokhoz tartozik még a pincében kazán, lomkamra, miegyéb. Rakodóhely. És hátsó ajtó vezet egy csöpp, kövezett udvarra. Maitland stúdiója az ötödiken egyetlen hatalmas helyiség: az egész emelet. Vízcsap meg kád, de az illemhely odakint van, a lépcsőház legfelső szintjén. Így van?

– Pontosán, uram – álmétkodott Boone. – A földszinti bejárat, a hátsó ajtó: zárva. Vasrács van rajta, láncsal és lakattal. Érintetlen volt. Az emberünk nem ezen ment ki. Egyébként a házmester meg a felesége bent voltak a lakásukban. Azt mondják, hallották volna, ha valaki jár az alagsorban. De nem hallottak semmit.

– Gyerünk – mondta Delaney.

Fölballagtak az utcai lépcsőkön. A kapu nem hogy bezárva, de becsukva se volt, résnyire nyitva állt. Delaney időzött egy csöppet a levélszekrényekre írt nevek előtt.

– Főleg olaszok – jegyezte meg. – Egy spanyol. Egy kínai. Egy Smith, ez bármi lehet.

A belső ajtó is nyitva, a kilincs hiányzott.

– Azt mondta a házmester, hogy tesz ide másikat – mondta Boone.

– Lehet hogy tett – mondta Delaney elnézően. – Lehet hogy valaki az újat is megfűjta.

Az emeletek közt két-két rövid lépcsősor vitt föl. Lassan másztak fölfelé. Amikor a harmadik emeletre értek, az egyik ajtó kinyílt, amennyire a belső lánc engedte, és egy dühös női arc jelent meg az ajtónyílásban. Nagy, vörös haja sörösdobozokra volt felcsavargatva. Pokoli pongyola volt rajta; fölfedve hervadt nyakát:

– Láttam ám magukat báméskodni a ház előtt, hé – támadt rájuk. – Mit akarnak? Hívom a zsarukat.

– Mi vagyunk a zsaruk, asszonyom – mondta Boone csöndesen, és igazolta magát. – Nincs mitől félni. Épp csak körülnézünk odafönn.

– Elkapták már? – kíváncsiskodott az asszony.

– Még nem.

– Szar banda – mondta undorral az asszony, és bevágta az ajtót. Hallották, amint megfordítja a

kulcsot a zárban, fölakasztja a pántokat. Folytatták a lépcsómásztást.

– Hol volt ez a nőszemély, mikor szükségünk lett volna rá? – morgott Delaney.

Mindketten szuszogtak, amikor megálltak a legfelső lépcsőfordulón. Delaney benézett a W. C.-be. Egy porcelán vécésze, más semmi. A tartály a mennyezet alatt; egy ócska lánc végén fa fogó, azzal lehetett meghúzni. Egyetlen kis ablak, repedt üveggel.

– Fűtetlen – jegyezte meg Delaney. – Télen ilyen helyen öröm a székrekedés.

Boone ránézett, elképedt Delaney könnyedségén. Aztán Victor Maitland műtermének ajtajához léptek. Csillogóan új pánt volt rajta, lakattal. Meg egy címke: "AZ ITT LEVŐ JAVAKAT ZÁROLTA AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK KORMÁNYÁNAK FELÜGYELETÉHEZ TARTOZÓ ADÓHATÓSÁG." Kisebb betűkkel az is ott állt, milyen büntetéssel, pénzbüntetéssel, illetve mindkettővel kell az esetleges behatolóknak számolnia.

– A franc egye meg – így Boone. – Ez meg mi?

– Szabálytalanul halt meg – magyarázta Delaney. – Végrendelet nélkül. Az adóhivatal tehát biztos akar lenni, hogy megkapja a maga részét a cuccból. Azonkívül az adóhatóság évek óta perli őt adóhátralékért. Nos... mihez kezdünk?

– Boone körülnézett.

– Öö, Főnök... – mondta halkán. – Öö, van egy kis szerszámkészletem. Oké?

Delaney rábámult:

– Örmester – mondta, – maga percről percre jobban tetszik nekem. Persze hogy oké.

Abner Boone kivett a zakója belső zsebéből egy lapos, fekete antilopbőrbe csomagolt készletet. Megvizsgálta a nehéz lakatot, aztán kiválasztott egy szerszámot, egy rozsdamentes acélból készült vékony drótot, csöpp horoggal az egyik végén. Beledugta a horgos végét a lakat kulcslyukába. Finoman, érzéssel megmozdította, közben a mennyezetre szegezte a szemét. A szerszám fogott. Boone nagyon lassan fordított a csuklóján. A zár kipattant.

– Nagyszerű – örült Delaney. – Főleg ahhoz képest, hogy először csinált ilyet életében.

Boone mosolygott, és elrakta a szerszámait. Belökte az ajtót. Beléptek rajta, és behúzták maguk mögött.

– Alljon ide – utasította Delaney. – Nézzen körül alaposan. Nézze meg, minden ugyanúgy van-e, mint akkor, amikor a holttestet megtalálták. Nem került valami máshová? Nem hiányzik semmi? Nyugodtan, van idő.

Türelmesen várt, amíg Boone megvizsgálta a műterem belsejét. A napfény csak úgy áradt fentről. Az egyik üvegtábla ki volt törve, egy kék rongydarabbal tömték be. Drótháló fedte a tetőablakot. Ventilátor sehol. Dohos, elhasznált szaga volt a levegőnek. Delaney az órájára pillantott.

– Fél tizenegyre jár – mondta. – Körülbelül így nézett ki akkor is, hat hete. Azt mondja, derűs, tiszta nap volt, tehát nem égett a lámpa. A nap most, persze, magasabban áll, de különben nagyjából éppilyen lehetett minden.

– Nem látom, hogy bármi is hiányoznék a szobából – állapította meg Boone. – Az az érzésem, az a pohár ott a szekrényen, közelebb állt a vízvezetékhez, mint most. Elmozdították az ujjlenyomatvételt. És a matracot a priccsen megfordították. Régi ondófolatok voltak a másik oldalán. Nem frissek. Egyébként minden ugyanolyannak tűnik.

– Nyitva voltak az ablakok?

– Nem, uram. Csukva, mint most.

– A rádió szólt?

– Nem. El volt zárva. A holmi ott, a szoba túlsó végében, az ecsetek, kefék, vászontekercsek, az egész szemétdomb más rendben van, merthogy átvizsgáltuk. De, úgy tudom, semmit se vittek el belőle. Mindent rendben itt hagyunk.

– Semmi festmény?

– Semmi. Az ügynök azt mondta: Maitland épp most készült el egy sorozattal, és bevitte az utolsókat is a Geltman Galériába. Itt van néhány nyers vázlat a padlón. Az ügynök el akarta vinni őket, de nem engedték. Azt mondta, ezek alighanem Maitland utolsó munkái és a hagyaték részei.

Delaney körüljárta a krétával rajzolt körvonalat a padlón, és megnézte. A padlódeszkákon mélybarna, néhol fekete foltok sötétlettek.

– A körvonal nagyjából reális? – kérdezte Boone-t.

– Nagyjából. A jobb karja, itt, nem volt pontosan így kinyújtva. Könyökben jobban meg volt hajtván. És a térd is be volt hajlítva egy kicsit. De laposan terült el, arccal a földnek, szétterpesztett tagokkal.

Delaney letérdelt a halott festő durva körvonala mellé, félig zárt szemmel nézte.

– Arccal teljesen a padlón feküdt?

– Talán egy kicsit bal felé fordulva, de lényegében lefelé.

– Tudja, hol hordta a tárcáját?

– Úgy állapítottuk meg, hogy a jobb farzsebében. A balban egy kis fésű volt. A felesége és az ügynök megerősítette.

A Főnök felállt, leporolta a térdét.

– Bűz?

– Bőven. Meleg, párás hétvége volt.

– Nem, nem – rázta a fejét Delaney. – Úgy értem: lehajolt valaki megszagolni őt?

Abner Boone megrémült.

– Nem, senki, Főnök – mondta. – Minek?

– Ó... – mondta bizonytalanul Delaney. – Sosem lehet tudni.

A kiöntőhöz ment, megvizsgálta a foltos medencét meg a lefolyót.

– A lefolyót megvizsgálták?

– Hogyne. És a kádlefolyót is. És a W. C.-t meg a víztartályt is.

A régimódi fürdőkád négy mancs vaslábon állt, fehér, zománcos fedéllel a tetején. Delaney felemelte, alákukkantott, aztán lekuporodott, hogy a kád alá nézzen.

– Svábbogarak – jelentette.

– Akad belőlük bőven – bólintott Boone. – Mindenütt. A pasasnak nem volt mániája a tisztaság.

Delaney komótosan a műterem elejébe ment. Megállt a mennyezetablak alatt, a dobogónál.

– Mi ez?

– Az ügynök azt mondta, modellállvány. A modell ott állt, míg Maitland rajzolta vagy festette.

Delaney körüljárta a kupacot, megállt, nézett lefelé.

– Azt még csak sejtem, mi ez a holmi – mondta. – De minek a fűrész, a szög, a kalapács? És ez a valami, ez a csipesz, ez mi?

– Geltman azt mondta, Maitland maga feszítette föl a vásznait. Tekercsben vásárolta. Csinált egy keretet fából, arra feszítette a vásznat, és fölszögezte. A csipesz segítségével merevítette ki a vásznat. Ezek a kis fapöckök a keret belső sarkaiba kellettek, hogy szorosan tartsák a vásznat.

– És ez a fekete valami itt a falnál? Ezek a fekete morzsák?

– Rajzszénrúd darabkák. Az ügynök segített nekünk azonosítani ezt a sok szart. Úgy néz ki, hogy Maitland rajzszénrudat használt a vázlatokhoz. A legtöbb művész ceruzát használ.

– És ezek a darabkák?

– A szén könnyen törik. Itt egy fekete nyom a falon, arra, jobbra öntől. Maitland alighanem a falhoz vágta a csonkot. Geltman szerint az ilyesmi rávall.

– Miért?

– Ha Maitlandnek nem ment jól a munka, dühbe gurult.

Delaney fölemelte a két vázlatot a padlóról, ujja hegyével a sarkainál tartotta a rajzot, és közelebb vitte az elülső ablakhoz, hogy jobban szemügyre vegye őket.

– Van egy harmadik vázlat is a rajztömbön, itt az állványon – mondta Boone. – Félig kész. És itt egy törött rajzszerűd mellette. Az ügynök azt mondta, Maitland szerinte a harmadik vázlaton dolgozott, a szén kettébe tört, és Maitland a falhoz vágta a kezében maradt darabkát.

Delaney nem válaszolt. Tisztelettel szemlélte a rajzokat. Maitland a szénnel háromdimenziós torzót varázsolt a kétdimenziós papírra, határozott, puritán vonalakkal, hagyományos árnyékolás nélkül. Csupán a körvonalak ritmusa érzékeltette a hús formáit. Két helyen azonban ujjbeggyel, hüvelykkel sebtiben kent folt érzékeltette a homorulatokat meg az árnyékokat.

A test egy friss, kirobbanóan fiatal lányé volt. Szinte érezni lehetett a melegét. Kicsavarodott pozitúrában, hátrahajolva állt, s ez megfeszítette az izmokat, kiugratta a mellet. Maitland megragadta a hát kígyózását, a csipő csillogását, a váll és a kar édes hajlatát. Az arc profilját alig érzékeltette, enyhe keleties vonás érződött rajta. A térdig ábrázolt test mégis szinte leugrott a papírról. A fekete vonalak mintha éltek, vonaglottak volna. Nem volt kétség: szív dobogott, levegő hullámozott, vér zubogott benne.

– Jézusom – mondta halkán Delaney. – Nem érdekel, milyen fickó volt ez a Maitland. De nem lett volna szabad meghalnia. – Azután egy kicsivel erősebb hangon megkérdezte: – Az ügynök nem tudta megmondani, mikor készültek ezek a rajzok?

– Nem, uram. Lehet hogy azon a délelőttön. De lehet hogy egy héttel régebben. Az ügynök most látta először őket.

– A modellt ismerte az ügynök?

– Azt mondta, nem. Azt mondta, a vázlatokat szerinte Maitland előmunkálatoknak szánta. Afféle elhajításra ítélt dolgok, csupán egy új modell kipróbálására szolgáltak. Hogy lássa, tudja-e használni a nőt arra, amire akarta.

– Elhajításra ítélt dolgok? Nem. De nem ám. El fogom vinni őket. Majd visszajuttatom a hagyatéék többi részéhez. Alkalomadtán. Hol a harmadik?

– Itt. Még mindig az állványon.

A Főnök megvizsgálta a csendéletet a nyersfa láda tetején: vázlatkönyv, nekitámasztva egy terpentintartálynak, egy fél rajzszerűd, whiskysüveg. Az üvegről a műterem bejáratára siklott a tekintete és újra vissza. Aztán letépte a harmadik vázlatot a tömbről, és átpörgette a többi lapot, hogy megbizonyosodjék, nincs-e több rajz. Nem volt. Gondosan összecsavarta a három vázlatot. Azután körülnézett:

– Nem jut más az eszembe – mondta. – És magának?

– Nekem se, Főnök. Nem volt címnotesze. Se semmiféle könyve. Ócska újságok heverték a kiöntő alatt, meg néhány műkereskedői katalógus. A falra volt írva egy-két telefonszám a telefon mellett. Ellenőriztük őket. Egy közeli italüzleté, amely házhoz is szállít. Egy ugyanilyen csemegebolté a Lafayette-en. Egy művész barátjának a száma, a neve Jake Dukker. Ő is szerepel az anyagban. Ez minden. Se levél, se számlák, semmi. Néhány ócska ruhadarab a fiókos szekrényben. Semmi olyan, ami egy lépéssel is előbbre vitt volna.

Visszatették a lakatot az ajtóra, és leballagtak a lépcsőn. A vörös hajú asszony megint kidugta a fejét:

– Nos? – kérdezte.

– Jó napot kívánok, asszonyom – köszönt Delaney udvariasan, és megemelte a kalapját.

Kint az utcán Abner Boone így szólt:

- Ha az adóhivatal erre jár és kérdezősködik, a nő leírhat nekik minket.
- Csak találgathatnak – vont vállat Delaney. – A nő nem látott minket *odabenn* a lakásban. Ne aggódjék, ha szükséges, Thorsen majd elboronálja.

Csendben ballagtak vissza a Houston streetre. Boone körüljárta és megvizsgálta a kocsiját. Senki nem nyúlt hozzá. Beszálltak, és Delaney szivarra gyújtott. Boone talált a kesztyűtartóban egy gumikarikát, hogy legyen mivel körülfognia a hengerbe csavart rajzokat. Az Örmester elhozta neki hazulról az ígért albumot is – Maitland képeiről – egy régi borítóban. Delaney a térdén tartotta, nem nyitotta ki.

Szó nélkül ültek egymás mellett, viszonyuk egyre oldottabb lett. Boone cigarettára gyújtott. Ujjait sárgás foltok éktelenítették.

– Igyekszem lecsökkenteni – mondta Delaney-nek.

– Sikerrel?

– Nem. Amióta kint vagyok a tintából, még rosszabb.

A Főnök bölintott, és hátrahajtotta fejét az ülés fejtámaszára. Kitekintett a szélvédőn át, és figyelte, amint ebédidőben labdajátékot játszanak a forgalmas Houston street kellős közepén.

– Játsszunk mi is – mondta álmatagon, nem nézett Boone-ra. – Próbáljuk csak meg. Maitland fölszedi azt a fiatal csibét. Az utcán, a bárban, akárhol. Lehet, azt gondolja, a lányból csakugyan jó modell válhat. Az a test, a rajzból ítélve, nem akármilyen test. Vagy egyszerűen csak a farka vezette: egy numera a matracon. Mindegy: péntek délelőtt beállít a műterembe. A lány levetkőzik. A festő elkészíti azokat a vázlatokat róla. Nem tudom, ő maga miként vélekedett ezekről a rajzokról; szerintem óriásiak. A szénrúd eltörik a harmadik rajz készítése közben. Maitland a falhoz vágja a kezében maradt darabot. Lehet, hogy kiborul ettől, lehet, hogy épp jó kedvében van. Ki tudja? Ad a csajnak inni. A csap meg a priccs közelében. Azok ott a lány nyomai a poháron. Talán pénzről beszélnek. A festő megkeféli, esetleg nem keféli meg. A lány elmegy. Maitland bezárja utána az ajtót, kezében a whiskysüveggel visszamegy az állványhoz, nézi a vázlatait. Kopogás az ajtón. Ki az? Valaki válaszol, egy ismerős hang. A festő leteszi az italt az állványra, az ajtóhoz megy, megfordítja a kulcsot a zárban, le a láncot, az ajtó kinyílik. A fickó belép. Maitland hátat fordít neki, visszaindul. És vége. Hogy tetszik?

– És az indíték?

– Uramisten, Örmester. Ezen még el se kezdtem gondolkodni. Még nagyon keveset tudok. Egyelőre csak azt próbálok elképzelni, mi történt azon a péntek délelőttön. A tettet. Hogy hangzik?

– Lehetséges – felelte Boone. – Belefér a lehetőségekbe. Kamatyolhattak négy óra hosszat, vagy kettőt. Valamikor délelőtt tíz és délután három közt ölték meg.

– Így van.

– De nincs elég bizonyíték arra, hogy a lány ott volt. Azok a vázlatok készülhettek akár egy héttel előbb is, mint ahogy Maitlandet kinyírták. Nem volt nyoma púdernek, sehol egy hajtű vagy rúzsnyom a poháron. Csak az az egy biztosítótű.

Delaney hirtelen kiegyenesedett. Megpördült. Boone-ra bámult:

– Az a micsoda? – kérdezte dühösen.

– Az a biztosítótű, uram. A földön, a priccs mellett. Nem szerepelt az anyagban?

– Nem, az istenit neki, nem volt az anyagban.

– Benne kellett volna legyen, Főnök – mondta Boone lágyan. – Egy biztosítótű. Nyitva. A laboros fiúk elvitték megvizsgálni. Olyan, mint millió más biztosítótű. Millió boltban kapható.

– Milyen hosszú volt?

Boone eltartotta egymástól a hüvelyk- és mutatóujját:

– Ilyenforma. Két-három centi. Se hajszál, se textilszösz nem volt rajta. Semmi nem vall arra,

hogy Maitland használta volna.

– Fényes?

– Ó, igen. Frissen használt lehetett.

– Nyilván egy nőé – mondta Delaney. – Mi a fenét csinált volna vele Maitland? A fehérneműjét tűzte volna össze, amit nem hordott? Nem, egy fiatal pipi volt ott aznap délelőtt.

Mindketten hallgattak a rövid úton kifelé a városból. A Tizenegyedik utcánál Delaney így szólt:

– Örmester, ne haragudjon, hogy így ráugattam magára, amiért arról a biztosítótúról nem esett szó a jelentésben. Tudom, hogy nem a maga hibája.

Boone odafordult egy pillanatra, hogy felvillantsa kisfiús mosolyát:

– Csak soha nagyobb ugatást, Főnök – mondta. – Kaptam már rosszabbat is.

– Mindannyian kaptunk – tette hozzá Delaney. – Nézze, én azt hittem... hosszú időt töltöttem el ebben a szakmában, és tudom, *tudom*, hogy egy csomó dolog nem kerül bele a jelentésekbe. Egy nyomozó tiszt nem írogathat le *mindent*, mert akkor egész életét az írógép mellett töltené, és nem jutna ideje nyomozni. Maga a jelentésírás művelete egyfajta válogatás. A tiszt kiválasztja azt, amit fontosnak tart, aminek jelentőséget tulajdonít. Nem írja le, hogy a pasas, akit figyelt, rágógumin kérődzött, vagy hogy a nő, akit kihallgatott, Chanel illatszert használt. Kihagyja az összes jelentéktelen vackot. Illetve, amit jelentéktelennek vél. Érti? Csak azt jelenti, amit fontosnak tart. Még inkább: amiről azt hiszi, hogy a főnöke fontosnak fogja tartani. Idáig egyetért velem?

– Hogyne, uram. Egyetértek önnel.

– Így aztán egy csomó dolgot sohase foglalnak írásba. Icipici dolgokat. A legtöbbje jelentéktelen, és nem jelenteni való. De alkalmanként, nagyon ritkán, az derül ki: ha jelentették volna, előbb sikerül az áttörés. Dolgoztam én egyszer régen egy emberölési ügyben. Megfojtottak valakit egy nagy öröklakásházban. Tíz lakás emeletenként. A szomszédokat természetesen kikérdezték. Senki nem hallott semmit; az előcsarnokot vastag szőnyeg borította. Csak egy idős hölgy említette, hogy hallott valamit: egy kutya szimatolt és vinnyogott az ajtajánál. De ez nem jelent semmit, magyarázta a hekusoknak, mert négy lakónak is van kutyája az emeleten, és mindet folyton hordják sétálni. A barom meg elhitte neki, és nem vette be a dolgot a jelentésébe. Két hétre rá holtpontra jutottunk, és kezdtük az egészet előlről. Az öreg hölgy megint elmeséli a szaglászó kutyust az ajtajánál. Ezúttal bekerült a jelentésbe, és a hadnagy ellenőriztette velem az összes kutyást az emeleten. Egyikük se sétáltatta az állatját akkor, mikor az eset történt. De a fickónak, akit megfojtottak, volt egy durva barátja és *annak* volt egy kutyája. Mindig azzal mászkált. Így az egyik dolog elvezetett a másikhoz, mi meg szépen elkaptuk a fiút. Ha az a szerencsétlen szaglászó kutya előbb kerül be a jelentésbe, megtakaríthatunk volna egy hónap fejfájást. Most is egy csomó ember dolgozott a Maitland-ügyön, és tudom, hogy volt olyan holmi, ami kimaradt a jelentésekből. Nem vádolom én őket. Tudom, túlterheltek. De lehet, hogy néhány dolog, amit félredobtak a nagy zűrzavarban, nagy segítségünkre lehetne, és most, hogy nem járnak örökké a sarkunkban, az isten minden ideje a rendelkezésünkre áll, hogy minden apróságba belenézzünk.

Boone egyenesen a tárgyra tért:

– Mit óhajt, mit tegyek, Főnök?

– Maga ismeri a legtöbb embert, aki dolgozott ezen az ügyön, legalábbis a nagyágyúkat, és jobban szót tud érteni velük, mint én. Azt szeretném, hogy amikor épp nem dolgozunk együtt, maga megkeresné ezeket a fickókat, vagy rájuk csöngetne, és megkérdezné, van-e valami, amit nem vettek be a jelentésükbe. Éspedig *akármit!* Mondja meg nekik, hajuk szála se görbül. Maga még a nevüket se fogja közölni velem. De próbálja meg elérni, hogy megerőltessék a

memóriájukat, és rukkoljanak ki valamivel, amit nem jelentettek. Valaki kellett hogy lásson vagy halljon valamit. Nem kell nagy dolognak lennie. Igazság szerint a nagy dolgok benne vannak a dossziében. Amit keresek: részdolgok, kis következtetések. Érti, Örmester?

– Természetesen – felelte Boone. – Mikor óhajtja, hogy nekifogjak?

– Ma délután. Volna szíves kitenni a lakásomnál? Lesz bőven dolgom a mai napra. Maga meg elkezdheti kérdezgetni az embereket, akik a Maitland-ügyön dolgoztak. És ha már benne van, ugorjon be a laboratóriumba, vagy hívja föl őket, és tudja meg, miért nem esett szó a tőről a tárgyi bizonyítékok elemzésekor. – Az is lehet, hogy szó esett, és az én figyelmemet kerülte el. De nem hiszem. Azt hiszem, szabálytalanság történt, és ez bosszant. Attól tartok ugyanis, hogy ez máskor is megesett, és lehetnek dolgok, amelyeket hiába keresek az írott anyagban, akármennyit bújom is. Ezért örülök, hogy maga dolgozik velem.

Boone örmester is örült, nem is titkolta.

– Még egy dolog – mondta Delaney. – Az a tervem, hogy írok egy jelentést a Maitland-műteremben tett ma délelőtti látogatásunkról. Amit láttam, amit találtam, amit magamhoz vettem. Naponta fogok jelentést írni a nyomozás állásáról, mintha még aktív szolgálatban lennék. Szeretném, ha maga is írna napi jelentéseket. Meglátja, segíteni fog bennünket abban, hogy célirányban haladjunk előre.

– Rendben, uram – mondta némi kétellyel a hangjában Boone. – Ahogy óhajtja.

A barna téglás ház előtt kitette Delaneyt. A főnök körülkerülte a kocsit, és behajolt Boone nyitott ablakán:

– Utasította magát Thorsen főkapitány-helyettes, hogy személyesen informálja őt a nyomozásom fejleményeiről? – kérdezte.

Boone lehajtotta a fejét, megint elvörösödött, szeplői eltűntek:

– Sajnálom, Főnök – motyogta. – Nincs más választásom.

Delaney rátette a kezét Boone karjára:

– Jelentsen neki – mondta Boone-nak. – Tegyen, ahogy parancsolta. Nincs semmi baj.

Megfordult, és felment a lépcsőn a házba. Boone figyelte, míg az ajtó becsukódott mögötte.

Delaney fölakasztotta a keménykalapját a fogasra, a rajzokat és a könyvet egyenesen a dolgozószobájába vitte, az íróasztalába tette, és visszament az előtérbe:

– Monica? – kiáltott.

– Idefenn vagyok, kedves – szólt vissza az asszony, és megjelent a lépcső tetején. – Ebédeltél?

– Nem, de nem is vagyok éhes. Talán iszom valamit. Azt hiszem, fölbontok egy sört.

– Ha szendvicset akarsz, találsz sonkát és sajtot. De a húshoz ne nyúlj, az estére van.

Kiment a konyhába, és kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját. Kivett egy doboz sört, kipattintotta a tetejét. A szeme megakadt a sült bordán, a maradék alufóliába volt csomagolva. Megnézte, aztán erős elhatározással becsukta a szekrény ajtaját. Elindult a dolgozószoba felé, tűnődött, megállt. Kiment az előtérbe. Fölpillantott. Monica sehol. Vissza a konyhába. Elő az élesre fent kést. Gyorsan ki a hűtőből a sültet, le a fóliát.

Fogpiszkálóval a húsról tűzve egy kis levélkét talált: "Csak egyetlen szeletet! M." Nevetett, elkészítette a szendvicset, és a sörrrel együtt bevitte a dolgozószobába.

Kiteregette a vázlatokat az asztalán, a sarkokra súlyokat rakott, hogy a papír kisimuljon. Azután kiemelte a borítóból Boone örmester könyvét Victor Maitlandról. Letelepedett a forgószékbe, és föltette nehéz olvasószemüvegét. Gyorsan átpörgette a könyv lapjait.

A könyv fekete-fehér és színes reprodukciókat tartalmazott Maitland festményeiről – finom, fényes papírra nyomva. A csekélyke szöveg a következőkből állt: rövid bevezetés, a művész életrajza, teljes életművének felsorolása, valamint egy műkritikus tanulmánya, amely

Maitland munkáit elemezte. A Főnök nem ismerte a kritikus nevét, de munkássága, melyet a bevezető ismertetett, eléggé figyelemreméltónak tűnt. Delaney olvasni kezdett. Az életrajzból kevés olyat tudott meg, ami ne lett volna benne a Thorsen főkapitány-helyettes által küldött rendőrségi iratmásolatokban. A kritikus tanulmánya, noha hangjában megpróbált mérsékelt és tárgyilagos maradni, lényegében dicshimnusz volt. A szerző szerint Victor Maitland új életet lehelt a nagy olasz mesterek technikájába, hátat fordított a kortársi művészet mulékony áramlatainak és divatjainak; a maga útját járva, olyan hévvel és szenvedéllyel töltötte föl a festészet hagyományos stílusát, amilyenre évszázadok óta nem volt példa.

Sok olyan, technikai jellegű részlet is volt a tanulmányban, amit Delaney nem értett meg teljesen. Annál könnyebb volt megértenie a kritikus csodálatát, ámulatát Maitland iránt. "Ámulat" – ezt a szót használta a szöveg. Delaney egyetértett vele, mert pontosan azt fejezte ki, amit ő maga is érzett, amikor először megpillantotta azokat a nyers vázlatokat a Maitland-műteremben. Nem csupán annak az embernek a tehetsége iránti ámulat, hanem csodálkozás és valamiféle döbbenet is olyan szépség láttán, amilyenek a létéről nem is tudott.

"Amerikának – összegezte a kritikus – végre van egy páratlan formátumú festője, aki az élet ünneplésének szenteli művészetét."

De nem sokáig szentelte – gondolta hozzá komoran Delaney. Azután – állva, hogy jobban lássa az illusztrációkat – lassan sorra nézegette végig Victor Maitland festményeinek a lapokra nyomtatott reprodukcióit.

Kétszer is végignézte őket. Azután harmadszor is megkereste azokat, amelyek különösen megrendítették. Gyöngéden becsukta az albumot, és elsétált íróasztalától. Észrevette érintetlen szendvicsét és sörét. Odavitte őket az egyik klubfotelhoz, leült, és lassan hozzáfogott az evéshez-iváshoz. A sör kicsit langyos lett, a habja is eltűnt, de ez most nem zavarta.

A művészet megértésében gyakorlatlan amatőr volt. Ezt tudta magáról. De szerette a festészetet és a szobrászatot. És a múzeumok hűvös, rendezett környezetét, a faragott keretek gazdagságát, a márvány posztamensek eleganciáját. Megpróbált művelődni, művészettörténeti és művészetkritikai könyveket olvasni. De ezeknek a nyelvét annyira homályosnak találta, hogy már-már úgy érezte: szándékosan írták őket úgy, hogy a járatlan olvasót megzavarják, összekuszálják. De az is lehet, vélte, hogy őbenne van a hiba: képtelen a művészetelmélet felfogására, képtelen az egymást oly gyors és rémisztő sorozatban követő kubista, dadaista absztrakt és egyéb művészeti "iskolák" zavaros logikáját követni.

Így végül mégiscsak a saját szemére és ízlésére volt kénytelen hagyatkozni. Arra a lenézett klisére, amely szerint "én tudom, hogy nekem mi tetszik abban, amit látok". Halványan érezte, hogy ez éppúgy megfelel a hentesnek, aki a fekete selyemre festett naplementét kedveli, mint a művészeti ideológus szakembereknek, akik nagy tudományosan aszimmetrikus feszültségekről vagy csírázó mozdulatlanságról írogatnak.

Edward X. Delaney a felismerhető képeket kedvelte. Az akt: akt legyen, az alma: alma, a ház: ház. Érdekesnek és élvezetesnek találta a technikákat. Ingres festményeinek bársonyos felülete megragadta. De a technika maga – sohase elégitette ki. Csak az, ha a festmény szíven ütötte, megpendített a belsejében valamit. Nem szépnek kellett a festménynek lennie – csupán igaznak. És akkor szép is volt.

Míg a szendvicsét majszolta, és állott sörét kortyolta, arra a meggyőződésre jutott, hogy Victor Maitland festményeinek többsége igaz. Nem csupán így látta – így is érezte. Volt a képek közt néhány csendélet, egy-két portré, különféle városképek. De Maitland legtöbb festményének tárgya a női test volt. Fiatal nők és öregasszonyok, ifjú lányok és vén boszorkányok. A képek alanya nem volt mind szép. De valamennyi festményen ott izzott "az élet ünneplése", ahogyan a kritikus megfogalmazta.

De nem ez volt az, ami a legjobban megfogta a Főnököt Maitland műveiben. Hanem a művész célja. Az, amire a tehetségét használta. Valami kétségbeesett, valami őrző volt benne, szinte a téboly határán. Valami emberfeletti törekvés – vélte Delaney – arra, hogy a hideg festékekkel, a nyers vásznon megértse és megragadja az életet. Örült mohóság: mindent megismerni, mindent a magáévá tenni, és aztán fölmutatni a zsákmányt.

5.

- Ma Rebeccával ebédelek – mondta Monica.
- Kitűnő – felelte a Főnök, miközben visszahajtogatta a Közlekedők közlönyét a New York Times példányába.
- Lehet, hogy utána elmegyünk vásárolni – folytatta Monica.
- Figyelek, drágám – felelte, s ezalatt egy közép-amerikai politikus elvetélt tervéről olvasott; az illető tízezer gépfegyvert akart eladni a maffiának.
- Azután meg talán hazahozom őt – így Monica. – Egy csésze kávéra. Úgy három körül.
Férje letette az újságot, és rábámult az asszonyra:
- Mondd, tudod egyáltalában, hogy mit művelsz? – kérdezte. – Ez az ember iszákos. Komoly iszákos. *Nagyon* komoly iszákos.
- Azt mondtad, leszokott.
- Ő mondta, hogy leszokott. Csakugyan össze akarod kommandálni a legjobb barátnődet egy alkoholistával?
- Nézd, abból még nincs semmi baj, ha megismerkednek. Merő véletlenségből. Ebből még nem következik, hogy holnap össze kell házasodniok.
- Mosom kezeimet ebben az egész ügyben – makacskodott a férfi.
- Akkor idehozod őt három körül? – kérdezte az asszony.

A férfi sóhajtott.

Abner Boone őrmester a Delaney házzal szemben parkolt, és a Daily Newst olvasta. Amint a Főnök beszállt a kocsiba, az őrmester a hátsó ülésre dobta az újságot.

- Jó reggelt, Főnök – köszöntötte.
- Jó reggelt – felelt a Főnök. Rámutatott az újságra: – Mizujs?
- Semmi különös. Kihalásztak egy kocsit az East Riverből. Kinyitották a csomagtartót, és mit nem találnak benne, mint az öreg Sam Zuckermant. Egy jégcsákánnyal küldték a másvilágra.
- Zuckerman? Nem tudom, ki az.
- Több masszázsszalónja volt a West Side-on. Fogadok, hogy valaki be akart szállni az üzletbe, és Sam nemet mondott. Éveken át játszottunk ipi-apacsot vele. Ha lecsuktuk, nyugodtan nyitva hagyhattuk mögötte az ajtót, mert biztos, hogy egy óra múlva megint az utcán volt. Valóságos vagyont kellett hogy költsön ügyvédekre. De, persze, volt is hozzá vagyona. Na, most aztán fölment az égi, nagy masszázsszalónba.
- Megtudott valamit, Őrmester? – kérdezte Delaney.

Boone kivett egy kis fekete bőr noteszt, és föllapozta:

- A biztosítótúról... – kezdte – ahogy megtudtam, a laboránsfiú állította ki a fizikai bizonyítékok jegyzékét. A munka kellős közepén kap egy telefont, az emberölési részleg egyik hadnagya hívta. A túról kérdezik. A laboráns megmondja neki: egy rendes tű, semmi nyomot nem lehet találni rajta, semmi szál nem akadt bele, se haj, semmi. Pár percig beszélnek a túról, aztán leteszik. Ekkor a laboráns pasit félbeszakították. Idézem a szavait: ekkor félbeszakítottak, idézet vége. Nem mondta, hogy ebédelni ment-e, vagy a felesége hívta-e fel, vagy mi, én meg nem erőltettem.

A félbeszakítás után, akármi volt is, a fiú folytatja a lista gépelését. De mivel a beszélgetés a tőről még frissen benne volt a fejében, úgy gondolta, hogy már beírta a biztosítótűt. Így aztán, persze, kimaradt.

– Delaney hallgatott, Boone oldalvást nézett rá:

– Emberi tévedés volt, Főnök.

– Van másmilyen is? – kérdezte Delaney keserűen. – Rendben, felejtjük el a dolgot. Fölvívott kollégákat, akik a Maitland-ügyön dolgoztak?

Boone egy pillanatig csendben ült, megérintette a noteszt a térdén, és merően előrenézett:

– Főnök – mondta végül is. – Lehet hogy nem én vagyok a megfelelő ember erre a melóra. Három embert hívtam fel, akik rajta voltak az ügyön. Éveken át dolgoztam velük. Barátságosak voltak, de hűvösek. Mind tudnak arról a szarról, amiben vagyok, és nem akartak túlságosan haverkodni velem. Érti, ugye? Mintha valami fertőző betegségem lett volna, amit megkaphatnak.

– Értem – mondta Delaney. – Természetes reakció. Láttam már ilyet.

– Ez az egyik – mondta Boone. – A másik az, hogy mind tudják, önnel dolgozom a Maitland-ügyön. Nem hiszem, hogy túlságosan örülnének, ha kilyukadnánk valahova vele. Ezek hosszú órákat, rengeteg kemény munkát feccöltek bele, és amit kihoztak az egészségből, az egy jókora lófüle. És erre jövünk mi, és – bang?... Nem, ez nem hangzana jól. Olyan színben tüntetné fel őket, mintha mind csupa seggfej lenne. Így aztán nem törik magukat, hogy segítsenek.

Delaney sóhajtott.

– Hát... – mondta – ez is normális reakció. Azt hiszem. Ezt előre láthattam volna. Így aztán nem ment semmire?

– Hármát hívtam fel. Kettőtől nem tudtam meg semmit, igazság szerint egy kicsit ki voltak borulva. Szerintük biztosan azt terjesztem, hogy a jelentéseik nem tökéletesek, hogy kihagytak valamit. Megpróbáltam elmagyarázni, hogy ez egyáltalán nem így van, hogy mi csak azt a kis haszontalan vackot akarjuk, amin minden zsaru átszalad nyomozás közben. Erre azt felelték, hogy semmi olyasmi nem volt, amit kihagytak volna a jelentésből. A harmadik tag együttérzőbb volt. Teljesen megértette, mit keresünk, de azt mondta, neki sincs semmije.

– Szóval, így – mondta lemondóan Delaney.

– Nem, nem – tiltakozott Boone. – A semminél azért több. Ez a harmadik pacák visszahívott ügy egy óra múlva. Azt mondta, gondolkodott arról, amit kérdeztem tőle, és egyetlen dolog jutott eszébe, amit nem írt bele a jelentésébe. Ő volt az egyik tag, aki kihallgatta Jake Dukkert, Maitland festő barátját. Ez a Dukker egy gazdag, elegáns fiú, a műterme a Central Park Southon. Még titkárnője is van. Ez a hekus beállít kikérdezni Dukkert, a titkárnő bevezeti a műterembe, és azt mondja, Dukker néhány perc múlva itt lesz. Így amíg a pasi vár, körülnézeget. Dukker műtermének falai teli vannak képekkel és rajzokkal, nyilván mind Dukker barátaitól valók. És a barátunk kiszúr egy szignált Victor Maitland-rajzot, bekeretezve, üveglap alatt. De ami emlékezetes maradt számára: a rajz szét volt tépve. El volt tépve hosszában is, keresztben is. De aztán a négy részt szépen összeragasztották celluluszal, és bekeretezték. A zsaru, akivel beszéltem, nem tudja, mit jelent ez, és jelent-e egyáltalában valamit. Én se tudom.

– Én se – válaszolta a Főnök. – Még nem. De pontosan ilyenféle dolgokat reméltem megtudni. Jegyezze csak meg jól, Örmester. Lehet hogy találunk még több darabkát és részletet.

– Úgy lesz.

– Fölvívtam az özvegyet és Saul Geltmant, és megbeszéltem velük, mikor látogathatjuk meg őket ma. Mrs. Maitland az első, ma délelőtt tízkor. A Keleti Ötvennyolcadikon. Tudja a címet?

– Hogyne. Főnök, miért tartotta jónak előre értesíteni őket? Nem lett volna több értelme váratlanul beállítani hozzájuk, hogy ne legyen idejük összekaparni magukat?

– Általában úgy jobb – helyeselt Delaney. – De ebben az ügyben már mindenkit vagy egy

tucatszor meghallgattak. Mindegyiküknek rég készen áll a saját verziója. Akár igaz, akár nem. Lássunk hozzá.

Boone a Second Avenue-nak hajtott, és délnek fordult. Erős volt a reggeli forgalom. Szinte minden sarkon pirosat kaptak. De Delaney nem mérgeződött. Elmerült a saját kis fekete noteszába, lapozgatott benne.

– Hogyan végezték el a kihallgatásokat? – kérdezte Boone-t.

– Ahogy a nagykönyvben áll. Három vagy négy különböző fiút küldtünk az első három vagy négy alkalomra mindegyik alanyhoz. Azután ezek a fiúk mindig összeültek az őrmesterrel, és egyeztettek a jegyzeteiket. Azután megállapították, melyik fickó jutott a legmesszebb, melyiknek sikerült a legjobb személyes kapcsolatot kialakítania az alannyal. Ez az illető aztán vissza szokott menni egy végső beszélgetésre, vagy ha kell, többre.

– Maga melyiküket intézte?

– Én magam? Egy beszélgetést folytattam Mrs. Maitlanddel, egyet Geltmannel és egyet Belle Sarazennel, Maitland nőjével. Aztán levettek az ügyről.

Delaney rendőrfőnök nem kérdezte, mik voltak Boone benyomásai ezekről a tanúkról, és az Őrmester magától ugyancsak nem szólt róluk.

A Maitland-lakosztály dupla lakás volt, a két felső emeletet foglalta el egy öröklakás-házban; ez a ház eredetileg privát lakóház volt a Keleti 58. utcában, a First Avenue és a Sutton Place között. Elegáns épület volt, egyenruhás portással és szigorú biztonsági szervezéssel. Boone megadta a nevüket, és igazolta magát. Vártak, amíg a portás bejelentette őket a házi telefonon. Megkapta az engedélyt és az egyetlen lifthez kísérte őket, a kis előtér szélén.

– Negyedik emelet, hátul, urak – mondta nekik, de Delaney nem mozdult.

A portás nagydarab, húsos, piros képű ember volt. Az egyenruhát valamikor, évekkel ezelőtt, a méretére szabták. Most azonban a zakó pattanásig feszítette a rézgombokat.

– A Maitland-ügyben nyomozunk – mondta Delaney.

– Még mindig? – csodálkozott az ember.

– Ismerte őt? – kérdezte Delaney.

– Hogyne, ismertem – felelte a kapus. – Ide figyeljen, ezt már elmondtam egy tucat zsarunak. Száz kérdésükre feleltem.

– Most *nekem* feleljen – kérte Delaney. – Miféle pasas volt?

– Ahogy mondtam már a többieknek, rendes pasas. Nagy ivó. Nagyon nagy.

– Láta valaha részegen?

– Hogy a fenébe ne? Persze, láttam részegen. Nemegetszer. Mátós volt, én meg kisegítettem a taxiból, be a liftbe, föl kísérttem az ajtóig, megnyomtam a csengőt is neki. Másnap aztán valami mindig ütötte a markom.

– Sok barátjuk van Maitlandéknek? – kérdezte Delaney. – Sok vendég jött? Sokat jártak szórakozni?

– Nem olyan sokat – felelt a kapus. – Mrs. Maitlandhoz szoktak jönni hölgyvendégek. Egyszer vagy tán kétszer egy évben volt társaság náluk. Nem úgy, mint Jacobsonnál a másodikon. Ott soha nincs megállás.

– Előfordult, hogy Maitland nőt hozott haza magával?

A kapus állta megfeszült, húsos arca még jobban elvörösödött.

– Ki vele – sürgette Delaney.

– Egyszer – suttogta a kapus. – Csak egyszer. Az asszony iszonyú balhét csinált. Maitland egy vérbeli kurvát hozott haza. A lány, öt percre rá, ahogy megjött, már repült is ki innen.

– Mikor volt ez?

– Vagy egy éve. Az egyetlen eset, amióta itt szolgálok. Júliusban lesz hét éve, hogy itt vagyok.

- A fia hozott valaha lányt haza?
- Soha nem láttam. Lehet, hogy több lány föl szokott menni vele. De egy soha.
- Szivarozik? – kérdezte Delaney.
- Tessék? – képedt el a kapus. – Hogyne, szivarozok.

Delaney benyúlt a belső zsebébe, kivett egy disznóbőr tárcát, Monica karácsonyi ajándékát. Felnyitotta a fedelét, és a teli tárcát a kapus elé tartotta.

– Vegyen egy szivart – mondta.

A kapus óvatosan, az ujja hegyével kiemelt egyet.

– Köszönöm – mondta hálásan. – Ha hiszi, ha nem, ez az első eset az életemben, hogy egy zsarutól kapok valamit.

– Elhiszem – felelte rá Delaney.

Alma Maitland kint várta őket, negyedik emeleti lakásának ajtaja előtt.

– Már attól tartottam, eltévedtek – szólt hűvös mosollyal.

– Foglalt volt a lift – válaszolt Delaney, és levette keménykalapját. – Mrs. Maitland? Edward X. Delaney rendőrfőnök vagyok. Ez az úr itt Abner Boone nyomozó őrmester.

Az asszony hűvösen a kezét nyújtotta mindkettejüknek.

– Már ismerem Abner Boone-t – mondta.

– Igen – mondta Delaney. Modora most körülményes, csaknem nagyképű volt. A hangja öblös. – Igazán igen kedves öntől, hogy ilyen rövid időn belül kész volt fogadni bennünket. Rendkívüli módon méltányoljuk. Bemehetünk?

– Természetesen – felelte az asszony, lenyűgözve a Főnök ünnepélyességétől. Bevezette őket a lakásba, és becsukta az ajtót. – Úgy gondoltam, beszélgethetnénk a családi szobában, ott barátságosabb.

Ha Mrs. Maitland a családi szobát barátságosnak vélte, Delaney elborzadva képzelte el: milyen lehet a lakás többi része. A szigorú szoba, amelybe Mrs. Maitland bevezette őket, úgy nézett ki, mint egy bútoráruház mintaterme. Olyan hidegen tervezték meg, oly pedánsan rendezték be, annyira mentes volt az emberi használatbavétel minden nyomától, hogy némi cigarettahamu, vagy netán egy szellentés istengyalázásnak tűnt volna benne.

A világos fa karosszékek – amelyekbe leültek – tagadhatatlanul drágák és kényelmetlenek voltak. Kalapjukat a coctailasztalra helyezték, amely úrben hajózó, sima üvegdarabnak tűnt. Citromillatú dezodor fuvalma lebegett a légben. A szoba egy mütő lány báját árasztotta. Delaney azt várta, hogy a falon Maitland festményei sorakoznak. De csak egy sorozat metszetet látott, londoni utcai életképeket.

– Mrs. Maitland – mondta hivatalos hangon –, engedje meg, hogy mindenekelőtt kifejezzem mély együttérzésemet és részvételemet férjének tragikus halála alkalmából.

– Köszönöm – mormolta az asszony. – Igen kedves öntől.

– Nagy művész volt.

– A legnagyobb – felelte az asszony hangosan, fölemelve fejét, hogy közvetlenül szembenézhesen vele. – A Times nekrológja nemzedéke legnagyobb amerikai festőjének nevezte őt.

Szemrevaló asszony volt, nagy csontú, egyenes gerincű, egy fegyelmezett katonatiszt tartásával – állapította meg Delaney. Bézs gyapjuszövettel bevont pamlag közepén trónolt, az ülés szélén, nem eresztette el magát, nem dőlt hátra. Keze higgadtan összekulcsolva, az ölében. Bokája nőiesen keresztbe rakva, két térdje szorosan egymás mellett, egy irányba.

Csomózott, fekete selyemből készült, magas nyakú, hosszú ujjú ruhát viselt. Harisnyája vagy harisnyanadrágja is fekete árnyalatú volt. Fekete cipő. Semmi ékszer. Arcán nagyon kevés festék. Az egyetlen szín, amely megóvta a szemfedéljellegtől, hatalmas tömeg lángolóan rézvörös

haja volt, fényes koszorúba fonva, körbe-körbe csavarva a feje tetején. Merev tartásával a hatás királynői volt.

Idomait szépnek találta Delaney, de nem vonzónak. Túl éles. Túl pontos. A maga megmintázott lágyságában túlságosan is tökéletes. Ilyen arcon egy anyajegy is istenáldás lett volna. De ennek a nőnek az arcára hibátlan porcelánzománcnak tűnt. Nagy szeme – akár a lecsiszolt kő. Arc kifejezése oly nyugodt, hogy szinte üres. A fekete ruha mögött nagyszabású fenék, adakozó csípő sejlett. De az arc is, a tartás is, a viselkedés is – tökéletes humortalanságot árasztott. Ez soha nem üzent volna a férjének fogpiszkálóval a húshoz tűzött levélen.

– Mrs. Maitland – kezdte a Főnök. – Elnézését kérem, hogy ismét be kellett tolakodnunk az ön gyászos magányába. De a férje halálával kapcsolatos nyomozás folytatódik, és én biztos vagyok benne, hogy ön bármily kényelmetlenséget kész elviselni, amely közelebb visz ahhoz, hogy az igazságszolgáltatás kezébe kerüljön az a személy, vagy azok a személyek, akit, illetve akiket e szörnyű bűnben felelősség terhel.

A Főnök szándékosan vette fel azt a modort és nyelvet, amelyre érzése szerint az asszony reagálni fog.

– Mindenre kész vagyok – emelte föl az állát az asszony. – Ami csak módomban áll.

– Mrs. Maitland, olvastam az ön vallomását, amelyet a kihallgatást végző rendőrtiszteknek adott. Kérem, engedje meg, hogy röviden összefoglaljam, amit ön mondott nekik, és ha végeztem, közölje velem, jól idézem-e fel az ön szavait. Azon a pénteken, amelyen meggyilkolták, a kedves férje reggel körülbelül kilenc tájt ment el hazuról. Azt mondta önnek, hogy a műtermébe megy, utána pedig a Geltman Galériába hivatalos, délután háromra. Úgy ígérte, este hat-hét óra körül jön haza. Ön is eltávozott hazuról körülbelül délelőtt tíz órakor. Vásárlásokkal töltötte a délelőttöt. Fél kettőkor ebédrendevúja volt egy barátnőjével a Le Provençalban, az East Side-i Hatvankettedik utcában. Az ebéd után taxival hazatért. Négy körül Saul Geltman fölhívta önt, nem tudja-e, hol lehet a férje. Jól mondom?

– Jól, Delano rendőrfőnök – felelte az asszony. – Feltéte...

– Delaney – helyesbítette a vendég –, Edward X. Delaney.

– Bocsásson meg – szabadkozott az asszony. Hangszíne mély volt, rekedt, de meglepően nyers. – Delaney rendőrfőnök, feltételezem, hogy ellenőrizték, amit mondtam?

– Ellenőrizték – bólintott készségesen. – A szolgálatos kapus megerősítette az ön távozásának időpontját. A barátnője megerősítette, hogy együtt ebédelt önnel az adott időben és helyen. A vendéglőben felvett jegyzőkönyv is igazolta mindezt. Sajnálatos, hogy nem találtunk tanúkat a vásárlásokkal töltött idejére, tíz és fél kettő között.

– Sajnál, Bonwitnál, Bergdorfnál és Guccinál jártam – sorolta Mrs. Maitland. – De végül is nem vásároltam semmit. Így aztán alig hiszem, hogy valahol visszaemlékeznek az otlétemre. Az üzletek zsúfolásig voltak.

– Egyikük sem emlékezett vissza – mondta a Főnök. Rövid szünetet tartott, mielőtt komolyan az asszonyhoz hajolt. – De Mrs. Maitland, ez teljesen természetes és érthető. Ön nem vásárolt semmit, nem próbált fel egyetlen ruhát sem, nem érdeklődött, nem tett fel semmilyen kérdést, nem csoda tehát, ha egyik üzletben se tudják az ön otlétét emlékeztükbe idézni. Ugye, nem próbált fel egyetlen ruhát sem?

– Nem, semmit se láttam, ami tetszett volna.

– Persze. Nem találkozott tíz és fél kettő között senkivel, akit ismert? Kereskedővel, ismerőssel, baráttal?

– Nem. Eggyel se.

– Telefonon se hívott fel senkit ez idő alatt?

– Nem.

– Esetleg nem adott föl valamilyen levelet?

– Nem.

– Egyáltalán, beszélt valakivel? Került-e valamilyen személyes kapcsolatba akárkivel?

– Nem.

– Értem. Kérem, értsen meg, Mrs. Maitland, csupán azért tesszük, amit teszünk, hogy a végére járjunk az elvarratlan szálaknak. Nekem úgy tűnik, hogy ön egészen természetes módon viselkedett. Szeretném remélni, hogy ezeknek a kérdéseknek a hangja nem sérti önt?

– Csöppet sem, Delaney rendőrfőnök.

– Csalta magát a férje? – kérdezte a férfi váratlanul élesen.

Ha pofon vágta volna az asszonyt, az se hathatott volna drámaiban. Az özvegy hátrahőkölt, arca kipirult, keze megrembent.

– Higgye el nekem, Mrs. Maitland – folytatta a férfi, ismét az előbbi lány, szinte kenetteljes hangon –, bánt, hogy be kell tolakodnom az ön privát életébe, férjéhez fűződő személyes viszonyába. De nyilván megérti ennek szükségességét.

– A férjem a legdrágább, a legédesebb ember volt az egész világon – mondta mereven, fehér ajakkal. – Biztosíthatom önt, hogy teljesen hűséges volt. Szeretett, és én viszontszerettem. Állandóan kimutatta a szerelmét. Azzal, hogy mondta és... más módon is. Nagyon boldog házasság volt a miénk. Tökéletes házasság. Victor Maitland nagy festő volt, s az ő feleségének lenni dicsőség. Tudom én, hogy komisz pletykák keringtek róla, de megnyugtathatom önt, hogy éppoly kitűnő férj és apa volt, mint amilyen festő. Biztosíthatom önt.

– És a kedves fia is osztja az ön érzelmeit, Mrs. Maitland?

– A fiam még fiatal, Delaney rendőrfőnök. Épp most megy át bizonyos személyiségválságon. Ha idősebb és tapasztaltabb lesz, akkor ő is belátja majd, mekkora óriás volt az édesapja.

– Igen, igen. Óriás. Milyen igaz, Mrs. Maitland. Igen jó megállapítás. Igaz is, hol van a kedves fia? Remélem, hogy megismerkedhetek vele.

– Most? Iskolában.

– Művésznek készül, igaz?

– Olyasminek – válaszolt kurtán az özvegy. – Grafikus tervezőnek.

– De az ön férje *csakugyan* művész volt, Mrs. Maitland. Női aktokra specializálódott művész. Hosszú órákat töltött el együtt, kettesben, a stúdiójában, ruhátlan modellekkel. Ez soha nem zavarta önt?

– Ó, istenem – nevetett az asszony bádoghangon, megrezgetve a dezodorillatú levegőt. – Magának aztán eléggé kispolgári elképzelései vannak a művészek életviteléről, Delaney rendőrfőnök. Biztosíthatom magát: a legtöbb festő számára egy meztelen női test körülbelül annyira izgató, mint egy tál gyümölcs vagy egy virágcsokor.

– Persze, persze.

– A test nem más számukra, mint alany, a mű tárgya. Hadd mutassak magának valamit. Ne keljen föl. Rögtön hozom.

Fölállt, kisietett a szobából. Boone őrmester elragadtatással nézett Delaneyre:

– Tyúha – szól. – Maga megint egészen más, Főnök. Előbb a bársonykesztyű, azután a nagykalapács. Sikertől kiborítania a nőt.

– Ezt a nőt ki kell borítani – morgott Delaney. – Szerepet játszik. Figyelte? Amíg a férje élt, a Megcsalt Hitvest játszotta. Most, hogy meghalt, a Gyászoló Özvegyet. Mondja, látott már ekkora képmutatást életében? Pszt. Jön.

Az asszony belejtett a szobába, egy nagyméretű könyvet lapozgatott. Delaney megcsodálta energikus, egészséges mozgási stílusát. A combja, válla erőt sugárzott. Az özvegy megtalálta a keresett oldalt, megfordította a könyvet, és Delaney elé tartotta. Az album egy színes

nyomatnál volt szétnyitva. A képen nyersfa deszkán egy akt hevert, az oldalára fordulva, háttal a nézőnek. A megemelt váll hajlata, a karcsú derék, a csípő dombja, a láb ívének ritmusa – mint a víz hullámverése. Ez a kép nem tartozott Delaneynek a könyvből megismert kedvencei közé. A modell nyugalmat árasztott. Maitland legjobb aktjai teli voltak életerővel, mozgás közben kapta el őket, olyan mozdulatot örökített meg, amely lobogott, áramlott. De most, míg ezt az egyetlen reprodukciót nézte, amelyet Alma Maitland adott a kezébe, Delaney rendőrfőnök csupán a rézvörös haját látta, amely a modell fejéről a hátára, a nyersfa deszkára ömlött le, a festmény széléig.

– Ez én vagyok! – mondta Mrs. Maitland büszkén, és ismét megemelte az állát. – Én voltam a modell, évekkal ezelőtt. És még nagyon sokszor. Én voltam Victor Maitland első modellje. Így hát biztosíthatom önt, Delaney rendőrfőnök, hogy tudom, miről beszélek, amikor művészekről és modellekről mesélek magának. Sok művésznek álltam modellt. A testemet klasszikusnak tartották. Klasszikusnak!

– Gyönyörű – mormolta Delaney. – Csakugyan nagyon szép. – És közben azon tűnődött: miért ez volt az egyetlen aktfestmény az albumban, amelyen nem volt látható a nő arca.

A Főnök becsukta és félretette a könyvet. Megfogta a keménykalapját, és fölállt.

– Mrs. Maitland – mondta. – Köszönöm önnek az értékes segítséget, és szeretném remélni, hogy nem okoztunk önnek fölösleges kellemetlenséget.

– Csöppet sem – felelte az asszony szemmel látható örömmel, hogy végre kikísérheti őket.

– És remélem, hogy a nyomozásunk előrehaladtával lesz oly kedves, és áldoz még némi időt nekem. Fölbukkanhatnak dolgok, tudja, és mi szeretjük tisztázni őket, ha lehetséges. És ön, mint az ehhez a nagy művészhez legközelebb álló személy, olyan információkkal tud szolgálni, amelyeket senki mástól nem várhatunk.

– Örömmel és készséggel teszek meg minden tőlem telhetőt, hogy segítsek maguknak megtalálni azt az embert, aki egy ekkora tehetségtől megfosztotta a világot – felelte az özvegy fennköltén.

Abner Boone őrmester elképedve nézett mindkettőjükre. Két örült beszél így egymással.

Delaney elindult az ajtó felé, majd megállt:

– Mellesleg, Mrs. Maitland; hogyan szokott innen a műtermébe közlekedni a kedves férje?

– Általában taxival. De előfordult, hogy a földalattival ment.

– Földalattival? Gyakran utazott földalattival?

– Néhanap. Azt mondta, szereti nézni az arcokat.

– A kapus megerősítette, hogy a férje azon a pénteken reggel kilenc tájt ment el hazulról. De nem kérte őt, hogy hívjon taxit, csupán elindult nyugati irányban, gyalog. És nem találtunk egyetlen taxisofőrt se, aki aznap fuvart vitt volna a férje műtermének Mott streeti címére. Ezek szerint alighanem földalattival utazott. Nem mondta önnek, mivel szándékozik tölteni a napját?

– Nem. Meggyőződésesem volt, hogy dolgozni készül.

– Nem tett említést valamilyen meghatározott képről vagy modellről?

– Nem.

– Hazatelefonált a nap folyamán?

– A szobalány szerint nem. Én, ugyebár, nem voltam itthon.

– Persze, persze.

Delaney szünetet tartott, tűnődött egy pillanatig, közben a barna tapétát bámulta:

– Még valami, Mrs. Maitland... Milyen az ön személyes viszonya Saul Geltmannel?

Delaney fölnézett. Az asszony arca megfeszült. Delaney szinte látta, mint száradnak ki azok a sima kőszemek, míg figyelte őket.

– Jelen pillanatban szívesen eltekintenék a Saul Geltmannel kapcsolatos véleményem kifejtésétől

– felelte hűvösen Alma Maitland. – Hozzá kell tegyem, hogy ez idő szerint épp egy ügyvéddel

tárgyalok. Szeretnék teljes és tisztességes elszámolást kapni a Geltman Galériától a nekem fizetett és nekem járó pénzekről. Mármost a férjem hagyatékából.

– Értem – válaszolt könnyedén Delaney. – Még egyszer köszönöm, Mrs. Maitland.

Amikor kiléptek a házból, a kapus odakinn állt, hátán összefont kezekkel. Odabólintott a két férfinak:

– Megtalálták a drága hölgyet?

– Megtaláltuk – felelte Delaney. – Mondja csak. Maga azt mondta, Maitland azon a szombat délelőttön kilenc tájban ment el hazulról. Általában mikor ment el reggelente?

A kapus rábámult, azután lassan, szándékosan kacsintott egyet.

– Amilyen hamar csak tudott – felelte. – Amilyen hamar csak tudott.

A kocsiban Abner Boone őrmester a Főnökhöz fordult:

– Nos?

– Az asszony tudta, hogy a férje csalja – szólt Delaney. – Mindenki tudta, hogy a pasas megízélt mindent, ami mozog. De most az Óriás megkonstruálásával van elfoglalva. A Nagy Ember, a maga hótiszta jellemével és makulátlan integritásával. Szobrot csinál a pasasból.

– Főnök, maga beveszi, amit a művészekről és modellekről mondott?

– Mondja csak – kérdezte vissza Delaney –, ha maga festő lenne, és egy pucér husival egyedül maradna a műteremben, úgy tekintene rá, mint egy tárgyra?

– Aha – nevetett Boone. – Mint a szexualitás tárgyára. Főnök, követni tudtam a gondolatmenetét végig, kivéve az utolsó kérdést Geltmanról. Mi volt a célja vele?

Delaney elmesélte Alberto Di Lucca detektív Little Italy-beli sztoriját, hogyan plankolta fel az olasz zsarú az áruházi betörést úgy, hogy kijátszotta egymás ellen a gyanúsítottakat.

– Azóta is gyakran élek ennek a technikának a változataival – mondta Boone-nak. – Éspedig eredményesen. Még tovább is cukkolhattam volna Mrs. Maitlandet, de elsöre épp eleget nyújtott nekünk. Most pedig megkérdezem majd Geltmant, mi az ő véleménye a nőről. Lehet hogy egymásnak tudjuk ugrasztani őket, és lehet hogy megtudunk valamit. Mi a véleménye Maitland képéről? Amit az asszonyról festett?

– Szép a segge – válaszolta Abner Boone.

– Az – helyeselt Delaney. – De a nő arcát nem festette rá. Vajon miért nem?

– Nem tudom, Főnök. Szép ez a nő.

– Mmm.

– És erős.

– Aha, szóval, maga is észrevette. Az bizony. Nagy, erős asszony. El tudná képzelni, hogy ő ölte meg?

– Kiről ne tudnám elképzelni? – kérdezett vissza Boone őrmester.

Moriartynál ebédeltek a Third Avenue-n, az utca felőli helyiségben. Boone körülbáméskodott, nézegette a Tiffany-lámpákat meg a hosszú, mahagóni bárpultot.

– Jópofa hely, Főnök – mondta.

– Semmi különös – így Delaney. – Megbízható kaja, tisztességes pia. Rendeljen, amihez kedve van. A rendőrség számlájára.

Húsos szendvicset rendeltek mindketten, házi rósejbnivel. Delaney egy pohár világos Labatt sört ivott, Boone egy jeges teát.

– Az asszony az egyetlen, akinek kicsit lötyögős az alibije – dörzsölgette tenyerével az arcát az Őrmester.

– Hol volt tegnap este, Őrmester? – kérdezte Delaney.

– Tessék?

– Hol volt tegnap este? – ismételte türelmesen Delaney.

- Miért?
- Mindegy, válaszoljon csak.
- Otthon voltam, uram.
- Egyedül?
- Nagyon is.
- És mit csinált?
- Kitöltöttem néhány csekket, kicsit néztem a tévét, olvastam a magazinokat.
- Be tudja bizonyítani?

Boone őrmester elhúzta a száját.

- Rendben, Főnök – mondta. – Értem, igaza van.
- Az alibik körülbelül annyit érnek, mint az ujjlenyomatok – magyarázta a Főnök. – Ha vannak, és ha bizonyossággal ellenőrizni tudjuk őket: prima. De az esetek többségében az ember csak részleges dolgokat talál. Ezek olyan fele ide, fele oda ügyek. Se igen, se nem. Lehet hogy Alma Maitland csakugyan vásárolni volt aznap. Csak hát az asszonyok többnyire így szokták: találkoznak, elmennek együtt vásárolni, aztán ebédelni. Vagy találkoznak ebédnél valahol, aztán indulnak el együtt vásárolni. Mrs. Maitland azt mondja: egyedül volt vásárolni, együtt ebédelt a barátnőjével, aztán hazament. Ez az, ami zavar. Megvan az anyagban a barátnő neve és címe. Nem ellenőrizné a nőt? Csak annyit tudjon meg tőle, miért nem ment együtt vásárolni Alma Maitlanddal azon a pénteken.
- Megtudom. Tyű, itt a kajánk...

Ették könnyű ebédjüket, meséltek egymásnak néhány rendőrségi pletykát, meg sztorikat régebbi nyomozásaikról.

- Ki örököl ebben a Maitland-buliban, uram? – érdeklődött az Őrmester.
- Jó kérdés. Nem hagyott végrendeletet. A rendőrség jogügyi részlegétől akarok majd véleményt kérni. Azt hiszem, minden az özvegyé az adólevonások után. Úgy tudom, a felére jogosult. Meg kell tudjam, hogy a fiának is jár-e az örökségből.
- Nyilván tudja, Főnök, hogy megkaptuk Maitland bankszámláinak másolatait – mondta Boone.
- Nem maradt valami sok a barátunk után. Széfje nem volt. És nyilván az utolsó eladatlan képei a Geltman Galériában vannak.
- Erről jut eszembe, illene indulnunk – áll föl Delaney. – Mehetünk gyalog is, nincs messze.

A Geltman Képcsarnok egy Madison Avenue-i modern irodaház egész földszintjét elfoglalta. Utcára nyíló, hatalmas, csupa üveg ablaksor vette körül a hosszú termet. Ez olyan magas volt, hogy elfért benne egy körgaléria is, ahova fémből készült csigalépcső vitt föl. Az alsó szinten festmények és szobrok, a felsőn rajzok és grafikák kínálták eladásra magukat. Az irodák és raktárhelyiségek a földszint hátsó részében kaptak helyet. Bejárat a képtárhoz: egyenest az utcáról.

Mikor Delaney rendőrfőnök és Boone őrmester ebéd után odaérkezett, vajszerű ponyvákat látott belülről a csupa üveg portálon. Tábla adta hírül: a Geltman Képcsarnok ideiglenesen zárva tart; Victor Maitland utolsó, eddig ismeretlen műveinek emlékkiállítására készül. A tábla arra kérte a látogatókat, fáradjanak vissza június tizedike után, amikor is "lesz szerencsénk bemutatni ennek az élvonalbeli amerikai művésznek az utolsó alkotásait".

Az utcai ajtót zárva találták. Egy kisebb, kézírásos cédula a kézbesítőket, szállítókat kérte, hogy az épület főbejáratán jöjjenek be, és az előcsarnokban csöngessenek a Geltman Képcsarnok belső ajtaján. Delaney és Boone bement az előcsarnokba, ott az oldalajtót nyitva találták. Munkások jártak rajta ki-be, emelvényeket, lámpatesteket, fehér és fekete műanyag csempekockákat hordtak. A két férfi bement a munkások után. Körülnéztek a rumliban: kiabálások, kalapáló emberek, egy fiú, akinek enyhén koszos kendő volt a nyaka köré kötve,

hóna alatt egy tekercs tervrajz-fénymásolattal szaladgált fel s alá. Egy pillanatra határozatlanul megtorpantak, ekkor egy pipaszársovány lány pördült eléjük:

– Zárva vagyunk – lihegte. – A tárlat júniusban...

– Megbeszélésem van Mr. Geltmannel – szölte a Főnök. – A nevem...

– Kérem, nincs több interjú – szögezte le szigorúan a lány. – Se fotózás. Egyáltalán nincs. Sajtókonferencia és fogadás a nyitás előesté...

– Edward X. Delaney főfelügyelő – fejezte be súlyos hangon a mondatot. – A New York-i rendőrségtől. Egy órára beszéltünk meg találkozózt Saul Geltmannel.

– Ó. Ó, hogyne. Várjanak itt, kérem.

A lány eltűnt a zűrzavarban. Egykedvűen várokoztak, nézelődtek. A falakat delfi kékről épp hófehérre festették át. A fehér és fekete csempekockákat átlósan, gyémántszerkezetet imitálva rakták le. Ideiglenes választófalakat emeltek, hogy különböző méretű terekre osszák föl a helyiséget. Könnyecsepp formájú, fényezett, acél világítótesteket szereltek a falakra.

– Egy vagyonba kerülhet – mondta Boone.

Delaney bólintott.

A lány néhány pillanat múlva visszaérkezett.

– Erre parancsoljanak – mondta idegesen. – Mr. Geltman várja önöket. Óvatosan jöjjenek ebben a nagy rendetlenségben.

Hátravezette a két férfit. Vigyázva lépkedtek, és baj nélkül megérkeztek a hátsó irodahelyiségbe. A lány kint maradt, betessékelte őket, és betette mögöttük az ajtót. Az íróasztal mögött ülő férfi épp telefonált, rájuk mosolygott, és intett, hogy jöjjenek közelebb. Tovább beszélt a telefonba, és fél kézzel a két, kartámla nélküli székre mutatott, íróasztalával szemben. A krómkeretbe foglalt fekete bőrszékek olyanok voltak, mint a billenthető repülőgépek. De elég kényelmesnek bizonyultak.

– Igen, drágám – mondta épp Saul Geltman. – Te jobban tudod, hogy jobb neked... Igen... Írd be a kis előjegyzési naptárdba... Június kilencedikén este nyolctól... Hát persze! Drágám, mindenkit... Számíthatok rád? Nagyszerű! – csókokat cuppantott a kagylóba.

A két detektív körülnézett az irodában. Galambszürkére festett, négyzetes szoba. A legmeglepőbb látvány: egy ablak Geltman háta mögött. Az ablakon túl hullámok látszottak, amint megtörnek egy sziklás parton. Néhány pillanatba tellett, míg a látványt fölfogták. A "trompe l'ocil" csodája volt. A falra valóságos ablakkeretet szereltek, üveglapokkal. Rajta fehér, nyloncsipke függöny. Felnagyított tengerparti fotó volt mögötte, hátulról megvilágítva. A hatás elképesztően realiztikus volt. Ráadásul: az ablak alsó fele kicsit föl volt húzva, és egy rejtett ventilátor lebegtette a függönyt.

A két férfi elmosolyodott: fura trükk, de jó. Semmi más nem volt az iroda falán, se festmény, se rajz, se metszet. A bútortat: csupa fekete és fehér bőr vagy műbőr; króm- vagy rozsdamentes acél keretben. Az íróasztal önötvetnek tűnt (fára dolgozva!), öntöttvas alapokon. Az íróasztali tárgyakon – a mappán, tollkészleten, papírvágó késen antik gyöngyházdíszítés. A szoba egyik sarkában legalább százéves páncélszekrény, ormótlan lábakon, feketére festve, halvány csíkokkal, elülső oldalán kiterjesztett szárnyú, díszes amerikai sas. Két retesz és két fényezett rézfogantyú volt még rajta.

– Fekete-fehér – folytatta Geltman a telefonba. – Fehér falak... De hát ismered Maitland színeit, össze tudod vetni... Pontosan... Kedvesem, bízd Halstonra, ő tudja majd, mit csináljon... Igen, drágám! Akkor viszlát. Szia-szia.

Letette a kagylót, és egy grimaszt vágott a két tisztnek:

– Gazdag, magányos özvegyasszonyok – mentegetődzött. – Ez az én életem...

Fölpattant, sietve megkerülte az asztalát, előretartott kezekkel. Csak most tűnt föl, milyen

alacsony.

– Ne keljenek föl, ne keljenek föl – hadarta, visszaintve őket. – Öt percbe is beletelik, míg kikászálódna ezekben a székekből. Boone őrmester, örülök, hogy újra látom. És ön nyilván Delaney rendőrfőnök.

– Igen. Köszönet, hogy ilyen hamar fogadott bennünket. Nyilván nagyon elfoglalt.

– Ide figyeljen, Főnök – mondta Geltman, ismét visszasielve asztala mögé. – Hajlandó vagyok a hét minden napján találkozni magával, vasárnap kétszer is, ha akarja. Amíg csak a zsaruk el nem feledkeznek Victor Maitlandról.

– Nem feledkezünk el – válaszolt Delaney.

– Ennek örülök. – Két ujját ajkára nyomta egy pillanatra, aztán sóhajtva hátrahajolt. – A szerencsétlen.

– Milyen ember volt? – kérdezte Delaney.

– Milyen ember? – ismételte meg Geltman. Sebesen beszélt időnként apró nyálcsöpp felhőket spriccelve. – Mint emberi lény: szörnyű, félelmetes, zsugori, hitvány, kegyetlen, szívtelen gazember. Mint művész: egy óriás, egy szent. Egy isten. Az egyetlen vérbeli zseni, akit ebben a kurva szakmában az utóbbi húsz évben láttam. Egy évszázad múlva én, uraim, már semmi se leszek, csak por és hamu. De Victor Maitland akkor is létezni fog. A festményei a múzeumokban. A róla szóló könyvek a polcokon. Halhatatlan. Mint David meg Rubens. Ez a meggyőződésem.

– Szóval, maga a Maitland kellemetlen személyiségét a tehetsége miatt tűrte el? – kérdezte Delaney.

– Nem – mosolygott Geltman. – Az ok, amiért eltűrtem a kellemetlen személyiségét: a pénz, amit kerestem rajta. Tizenöt évvel ezelőtt egy kis képkereskedés tulajdonosa voltam a Village-ban, a Macdougall streeten, akkora bolt volt, mint egy falba vágott odú. Bagóért árultam ott néhány eredeti mázsolmányt, de főleg olcsó reprodukciókat adtam el. Van Gogh napraforgóit meg Monet vízililiomait. Ekkor lépett be az életembe Victor Maitland – és ma majdnem egy negyedmillióval vagyok sáros, három pör van függőben, ellenem, és a volt feleségem azzal fenyeget, hogy eljárást indít a tartásdíja ügyében. Ez ám a siker, mi?

Nem lehetett nem együtt nevetni vele. Kicsi ember volt, de az elevensége valahogy nagyobbak láttatta. Állandóan mozgásban volt: hátradőlt, kiegyenesedett, gesztikulált, ujjjaival dobolt az íróasztal lapján; hol a térdét rakta keresztbe, hol megvakarta a bokáját, hol a fülcimpáját morzsolta, hol végigsimította széles koponyáján oldalra fésült, szürkésbarna haját.

Remekbe szabott, barna szövetből készült Norfolk öltönyt viselt, hozzá fényes, magas nyakú, fehér garbót. Kicsi lábfejen Gucci mokasszin; a Főnök észrevett egyik vékony csuklóján egy nagy szemű, súlyos arany karkötőt is.

A feje aránytalanul nagynak tűnt testéhez képest, a végtagjai pedig rövideknek a fejéhez viszonyítva. Nagy arcán kicsiny szem, orr, száj – akár egy nagy tök, amelybe apró lyukakat fűrtak. De a bűgő hang, amely ebből a vonzóan csúf emberkéből szólt, meleg volt és bizalomgerjesztő. Pezsgett a humortól ez az ember, és nevetett saját magán.

– Nem voltam teljesen pontos – hadart tovább olyan iramban, hogy a szótagok néha átbucskáztak egymáson. – Mármost abban, hogy az ok, ami miatt elviseltem Maitland piszokságait, csupán a rajta keresett pénz volt. Ez csak félig stimmel. A bevételem oroszlánrészét ugyan az ő dolgai révén szereztem, nem vitás. De: képviselek én más művészeket is. És jól csinálom ám. Ha Maitland történetesen itthagya engem, akkor se haltam volna éhen. Megölték őt, de látják: az üzlet megy tovább. Nem vitás, szeretem a pénzt. De másról is szó van... Gyerekkoromban hegedűművész szerettem volna lenni – föltartotta kezét, kifordított tenyérrel. – Isten bizony. Egy második Yehudi Menuhin akartam lenni. Ezért aztán tanultam és gyakoroltam; és gyakoroltam és tanultam, és egy szép napon, miközben épp egy Bach-concertót játszottam, egyszer csak szépen

lettem a hegedűt és azóta se nyúltam hozzá. Nem, nem voltam én rossz... egyszerűen csak: nem az igazi. Annyira azért értettem hozzá, hogy erre magam jöjjenek rá, nem kellett másnak megmondania. Tanulni, gyakorolni: ez nem elég. Ha az ember génjeiből hiányzik az a bizonyos többlet, mindig csak másodosztályú művész marad, akármennyire töri magát. Maitlandnak a génjeiben benne volt. Nem csupán a tehetség. Hanem a zsenialitás. A génusz. Nicsak: génusz és gének. Ki tudja, van-e köze egymáshoz ennek a két szónak? Utána kell néznom. Mindegy: Maitlandban megvolt ez a többlet, így hát túl nagy luxus lett volna szakítani a pasassal csak azért, mert nyilvánosság előtt inzultált, és úgy bánt velem, mint egy felmosóronggyal. Én egy csomó művészt képviselek. Jó művészeket. De Maitland volt az egyetlen génusz, akivel dolgom volt, és aligha lesz rajta kívül más valaha is. Nos... de maguk nem azért jöttek, hogy az én hablatyolásomat hallgassák vég nélkül. Mire kíváncsiak?

– Nem, nem, nem, Mr. Geltman – nyugtatta meg Delaney –, csak beszéljen tovább. Lehet, hogy ezzel is tud nekünk segíteni. Mesélje már el az anyagiakat illető megegyezésüket Maitlanddal.

– Pénz – mondta Geltman. Ismét végigsimított a haján, és hátradőlt a széken. – A pénzről érdeklődik. Először is hadd tartsak egy kis tájékoztatást magáról a műkereskedelemtől. Mint minden üzletben: az ember olcsón vesz, és drágán árul. Általában. De a művészet – és most eredeti festményekről beszélek, rajzokról, szobrokról s a többiről –, a művészet, az másféle áru. A Kellogg cég kismillió doboz kukoricapelyhet készít évente, és minden doboz egyforma, és tömörked pénzt hoz. Közelebb a tárgyhoz: az író ír egy könyvet, és ha szerencséje van, elkel belőle egymillió példány. Az énekes, vagy akár a hegedűművész készít egy lemezfelvételt, és meglehet, hogy millió lemezre akad vevő. No de a festményből – abból egyetlenegy készül. No persze olyan alakok, mint Norman Rockwell vagy Andy Wyeth képesek üzletet csinálni abból, hogy reprodukciókat adnak el; rajzokat és limitált számban készülő metszeteket, litográfiákat. De mi most olajfestményekről beszélünk. Eredetiekről. Egyedi művekről. Lehet hogy egy évig dolgozott valamelyiken a művész, lehet hogy tovább. És azt kívánja, hogy fizessék meg a tehetségét, az idejét, a munkáját. Ez természetes. Normális. No de hány ember van ebben az országban, ezen a földön, akinek telik eredeti műalkotásokra? Eredeti olajképekre, szobrokra? Ráadásul olyan művészek műveire, akik már hírnevesek? Na mit gondolna, hány ilyen akad?

– Fogalmam sincs – felelte Delaney. – Gondolom, nem sok.

– Jól gondolja – felelt Saul Geltman, és összekulcsolta a kezét a tarkója mögött. – Háromezer. Talán négyezer. Az egész világon. Aki hajlandó jó pénzt fizetni eredeti műért. Nos: itt jön az ügynök szerepe. A jó ügynöké. Aki ismeri ezt a háromezer vagy négyezer embert. Nem mindet, persze, de azért épp eleget közülük. Tud követni? Az ügynök is kiépíti a maga hírnevét. A gazdagok, a műgyűjtők bíznak benne. Istentelenül kevés köztük, aki a saját ízlésében bíz, így inkább megbízik az ügynökéiben. Mondjuk, csupán pénzbefektetésként gyűjti a képeket – jó páran vannak ilyenek, micsoda történeteket tudnék én maguknak mesélni, nem hinnék el! –, esetleg olyan művekre vágnak, amelyek színben jól illenek a bútorhuzatukhoz, és csak kevesen vannak közülük, akik egyszerűen szeretik a művészetet, akárcsak jómagam. Mármost hogy egyszerűen csak *szeretik*. Azt akarják, hogy az otthonukban legyen. Hogy naponta lássák. *Élni* akarnak velük. A jó ügynök ismeri ezeket az összes művészetbolondokat. Ebből él. Ez az a szolgáltatás, amelyet az általa képviselt művészeknek nyújt. Harminc százalék. Ennyit kaptam Victor Maitlandtól. – Geltman kedvesen elmosolyodott. – Ha tudná, mibe van az egészet fölépíteni, nem tartaná ezt soknak. Harminc százalékot kapok az eladási árból. Egy új művésztől többlet, esetleg ötvenet. Többet vagy kevesebbet, az a pasi műfajától függ, meg attól, hogy mit mondanak róla a kritikusok, mennyi művet produkál, és így tovább.

– Harminc és ötven százalék között – ismételte Delaney. – Ez az átlag a többi képkereskedőnél is?

Geltman fölcsapta a karját a levegőbe.

– Lehet hogy kicsit több, lehet hogy kicsit kevesebb. Amilyen házbéreket itt a Madison Avenue-n fizetünk, a harminc és ötven százalék közti összeg egészen reális.

– És mitől függ egy festmény eladási ára? – kérdezte a Főnök.

– Ohohó – dőlt előre hirtelen Saul Geltman. – Most egy másik új hangyabolyba nyúlt! Ismert-e a fickó neve? Jókat írtak-e róla a kritikusok? Úgy jön ki belőle a kép, mint darálóból a hús, vagy igazi verítékkal megszenved-e érte? Vásárolt-e már tőle valamelyik múzeum? Van-e egyáltalában valami mondanivalója? Kitalált-e valami új módot az elmondására? Volt-e már a vevői között valami fontos ember? Áll-e mögötte egy jó képkereskedés? Tud-e szerezni állandó vásárlókat, akik mindent megvesznek tőle? És így tovább, és így tovább. Nem egyetlen dologtól függ, hanem egész csomótól. Olyan árat állapítok meg, amelyről azt gondolom, hogy ezt a tömérdek tényezőt tekintetbe véve is kibírja a kereslet.

– Olvastam, hogy Maitland képei százezerért keltek el – mondta Delaney. – Mi tette az értékét ilyen különlegessé? Énnekem éppenséggel tetszenek a művei, de mégis, mitől ilyen elképesztően értékesek?

– Igen, százért adtam el a *Tanulmány kében* című képét – felelte Geltman. – Ő behozta, én fölemeltem a telefont, és eladtam azonmód, látatlanban. De az húsz évembe került, hogy tudjam, kit kell föltárcsáznom...

Megpördült a forgószekén, amíg szembekerült az áltengerparttal. Rábámult a mozdulatlan hullámokra. A fuvallat borzolta a haját.

– Hadd feleljek a kérdésére – mondta, a falnak beszélve. – Hogy mi tette őt ennyire értékessé. Victor őslény volt. Egy dinoszaurusz. Tudta ő jól, mi zajlik ennek az országnak a festészetében az ötvenes-hatvanas években. Absztraktok. Expresszionisták. Pop-art, minimal-art, op-art. Az összes avantgard örületek. De Maitland nem figyelt oda rájuk. Ment a maga útján. Hagyományosan. Jellegzetesen. Ha festett egy csöcsöt, az egy csöcs volt. És meg lenne lepve, ha tudná, mennyi ember vágyik olyan festményre, amit felismerhet. A történeteket elmesélő festményekre. Szép képekre. És Maitland szépen tudott festeni. Káprázatosan értett a színekhez. A rajzoláshoz. Az anatómiához.

– De ez még mind lehetne pusztá technika is – makacskodott Delaney. – Nyilván többről volt szó.

– Ó, igen – bólintott Geltman. – Sokkal, de sokkal többről. Anélkül, hogy agyon akarnám magyarázni a műveit, azt hiszem, nyilvánvaló, hogy Maitland valamiképp áttelekesítette az érzékiséget. Vagy talán, jobb kifejezéssel, azt mondanám, hogy eszmévé emelte a testi szenvedélyt. Így aztán, ha nézi az aktjait, nem kapja el nagyobb érzéki vágy, mint ha mondjuk a *Milói Vénusz-t* nézi.

– Nem-e? – kérdezte szárazon Delaney.

Geltman kurtán felnevetett:

– Rendben, mondjuk így: *engem* nem – mondta. – Rám semmi érzéki hatása nincs Maitland műveinek. Én a festményeket alapvetően nem nélkülieknek látom. Inkább csak a szexualitás *eszméjét* érzem bennük, egy fogalom vizuális megjelenítését. De, hozzáteszem, ez az én személyes reakcióm. Lehet, hogy maga teljesen mást lát bennük.

– Teljesen – hagyta helyben Delaney.

– És éppen ez Maitland egyik legnagyobb ajándéka – bólogatott Geltman. – Mindenkinek valami mást mond. Azt sugározza vissza az embernek amit az önmagából hozzáad a művészetéhez. És valóra váltja a néző titkos álmait.

Visszafordult, ismét szembe velük. A szeme nedves volt.

– Mit mondhatok maguknak? – kérdezte kissé elakadt hangon. – Annyira teli voltam

ellentmondással vele kapcsolatban! Gyűlöltem a rohadtságait. De ha lett volna elég pénzem, minden művét megvásároltam volna saját magamnak, teliraktam volna velük a lakásom falait, magamra zártam volna az ajtót, és csak ültem és bámultam volna őket.

Delaney rendőrfőnök lapozgatott a jegyzetfüzetében. A könnyek nem hatottak rá különösebben se így, se amúgy. Emlékezett egy baltás gyilkossággal vádolt emberre, aki a szó szoros értelmében a falba verte a fejét a réműlettől és kétségbeeséstől, amiért ilyen förtelmes bűnnel merik vádolni. Amelyet egyébként, persze, elkövetett.

– Mr. Geltman – mondta. – Tudom, hogy már többször is kihallgatták önt. Most csupán végig szeretnék röviden újra menni az ön hollétein attól a bizonyos péntektől, a Maitland-gyilkosság napjától vasárnapig, amíg a holttestet felfedezte. Rendben?

– Hogyne – felelte Geltman. – Gyerünk, vegyen célba. – Aztán gyorsan hozzátette: – Nem tudom, persze, hogy illő-e ilyen kifejezéseket használni, mikor az ember egy zsaruval beszélget.

Delaney elengedte a füle mellett a gyöngö viccet.

– A jegyzőkönyveink szerint magának péntek délutánra itt randevúja volt Maitlanddel. Magával meg egy belsőépítésszel kellett volna találkoznia háromkor, hogy megbeszéljék az új kiállítás berendezésének a terveit.

– Pontosan. Most aztán emlékkiállítás lett belőle. A belsőépítész egyébként az a faszi, aki odakinn rohangál, olyan szerelésben, akár egy cowboy.

– Engedje meg, hogy befejezzem, kérem. Utána aztán visszatérhetünk egyes részletekhez, vagy esetleg az ön által kívánt korrekciókhoz.

– Elnézést.

– Kezdjük tehát péntekkel. Kilenc körül érkezett ide a galériába, lehet hogy valamicskével előbb. Tárgyalt a személyzettel, kávé hozatott, és elintézt néhány üzleti telefont. Átnézte a reggeli postáját. Tíz körül elment a Simon és Brewster ügyvédi irodába, itt a sarkon túl. Az ön ügyvédje J. Julian Simon. Tíz órára volt ott jelenése. Nála volt körülbelül fél kettőig. Nem mentek ki ebédelni se, szendvicseket hozattak maguknak. Bélszínszeletet rozskenyéren.

– Cukormentes dr. Poppers üdítővel – tette hozzá álmatagon Geltman. Delaney nem méltatta figyelemre a közbeszólást.

– Személyes dolgokról tárgyalt Simonnal, adóügyekről, az ön ellen folyamatban levő perekről, és így tovább. Fél kettőig. Körülbelül. Azután ön egyenesen visszajött ide. Elfoglalta a posta, telefonhívások, az üzleti ügyek. A belsőépítész háromra megjelent, megbeszélés szerint, de Maitland sehol. Maga nem aggódott, a festő máskor is el szokott késni.

– Állandóan.

– De négy körül már izgatni kezdte a dolog. A belsőépítésznek időre el kellett mennie, nem várhatott tovább,. Maga föltárcsázta a Mott streeti Maitland-műtermet. Semmi válasz. Fölhívta Maitland lakását. A felesége se tudta, hol van. Még ötször hívta pénteken és becslése szerint vagy egy tucatszor szombaton. Ekkor már Maitland barátait és ismerőseit is föltelefonálta. Senki nem tudott a hollétéről. Senkinek nem volt híre felőle. Vasárnap délelőtt megint a lakását hívta. A családja még mindig nem hallott róla. Ismét telefon a műterembe. Semmi válasz. Erre aztán taxiba ült, és megtalálta. Valamivel negyed kettő után. Van valami hozzátennivalója, kiegészítése, megjegyzése?

– Nincs – felelte röviden, sápadt arccal Geltman. – Nagyjából.

– Nagyjából?

– Nem, nem. Így volt. Így történt. Jézusom, ha csak eszembe jut az a látvány... Maguk, természetesen, ellenőrizték a dolgot?

– Természetesen. A munkatársai látták magát itt péntek délelőtt kilenc és tíz között. Ügyvédje elmondta, hogy együtt voltak tíztől fél kettőig. Munkatársai és üzletfelei tanúsítják, hogy fél

kettőtől este hatig újra itt volt. Azok, akiket fölhevített, igazolták, hogy csakugyan felhívta őket. Még a taxist is megtaláltuk, aki vasárnap elvitte magát a Mott street-re. Igen, ellenőriztük. Csupán azt reméltük, hogy talán valamivel ki tudja még egészíteni.

– Nem – rázta a fejét Geltman. – Nincs hozzátennivalóm.

– Rendben van. Akkor most térjünk vissza az ön pénzügyeire Victor Maitlanddel – mondta a Főnök. – Megpróbálnék képet alkotni arról, hogyan is bonyolódtak ezek. Tegyük fel: Maitland befejezett egy új képet Mott streeti műtermében. Maga szokott érte küldeni, vagy ő hozta be ide?

– Többnyire ide hozta taxival. Azután beszélgetni szoktunk róla.

– Maga véleményét mondott róluk?

– Isten őrizz, dehogya! – élénkült föl Geltman ismét. – Dehogya lett volna hozzá merszem! Volt egy állandó kommentárom Maitland dolgaihoz, éspedig: "Victor, ez az életed eddigi főműve." Aztán esetleg megbeszéltük a keretezést, hogyha a kép tárlatra került, vagy bekeretezetlenül hagytuk, a staffelázson.

– A micsodán?

– A fából készült belső kereten, amelyre a vásznat kifeszítik és felszögelik. Maitland maga csinálta őket.

– És mi szokott történni, miután megbeszélték a keretezést?

– Bevezettem a festményt a könyvelésembe. Nyilvántartást vezetek minden általam képviselt művészről. Arra szoktam kérni őket: vezessenek naplót ők maguk is, jegyezzék fel, mikor kezdtek hozzá, mikor fejezték be, cím, méret, rövid leírás, és így tovább. Ez nagy segítség, ha bármi kérdés fölmerül a kép származásáról vagy valami hamisítványról. De a legtöbb festő hanyag üzletember, és nem csinál pontos feljegyzéseket. Maitland sem csinált. Így aztán, amikor behozott egy-egy képet, én színes polaroid felvételt készítettem róla. Ezt helyeztem a nyilvántartásba a beszállítás dátuma, a címe, a pontos méretek és a többi adat mellé. Amikor aztán a kép elkelt, bevezettem az eladás napját, a vevő nevét és címét, a kapott összeget, valamint a Maitlandnek küldött csekk számát és dátumát. Hadd mutassam meg maguknak...

Geltman föl pattant, antik páncélszekrényéhez nyargalt, számkombinációk alapján megforgatta a tárcsát, és kirántotta a nehéz szekrényajtót. Belül újabb zárt ajtó volt, egyetlen fémlemezből, ennek zárját kulccsal nyitotta ki. Hatalmas, borsarkos, vászonkötésű üzleti könyvet vett elő, és íróasztalához vitte. Delaney rendőrfőnök és Boone őrmester kiküzdötte magát a két mély székbe, és kétfelől Geltman mellé állt. Ezzel még jobban eltörpítették a parányi termetű ügynököt.

– Itt az egyik, a *Vörös babák* címet adtuk neki. Leszállítva: 1971. március harmadikán. Itt a polaroid felvétel. A méret. Az eladás napja. Az összeg. A csekk. Tessék, nézzék meg. Így tartom én számon az üzletmenetet.

– Ki állapította meg az árat?

– Én. De Maitlanddel minden alkalommal egyeztettem üzletkötés előtt.

– Előfordult hogy nem ment bele? Hogy többet akart?

– Néhányszor. Soha nem vitatkoztam vele. Egyszer ragaszkodott hozzá, hogy magasabbra értékeljük. És megkaptuk az árat. De a többi esetben elfogadta az ajánlatomat.

Delaney átpörgette a könyvet – minden kép adatai külön lapon –, és főleg az eladási árakat nézte.

– Egész tűrhetően ment neki – jegyezte meg. – Fokozatosan szaladnak fölfelé az árak. Egy darab százassal kezdte, és száz darab ezresig jutott.

– Igen, de nézzen csak ide – mondta Geltman, és a könyv végére lapozott. – Az új műve, ami a tárlaton szerepel majd. Még eladatlan. Nézze meg! Csodás! Kétszáz rongyot fogok kapni érte, ez biztos. Legalább.

- És azután? Ha ezek elkelték? – kérdezte Delaney. – Nincs többé Maitland?
- Nos, ezt nem tudom biztosan – felelt óvatosan Geltman. – A legtöbb művész olyan, – mint a hörcsög. Megcsinálják a képeiket, aztán eldugják télire. Ha majd, mondjuk, megbetegszenek, és nem megy a munka. Vagy csak egyszerűen, hogy maradjon valami az asszonynak meg a kölyköknek. Örökségül.
- Gondolja, hogy Maitland is így tett?
- Fogalmam sincs – felelte Geltman gondterhelten. – Soha nem mondta. Egyszer rákérdeztem, de ő csak röhögött. Így aztán csakugyan nem tudom.
- Csodálom, hogy Mrs. Maitland beleegyezik a tárlat megrendezésébe – mondta Delaney. – Hogy eladja a férje utolsó műveit.
- Csodálkozik? – nézett nagyot Geltman. – Ugyan miért csodálkozik?
- Nekünk a hölgy azt mondta, hogy perli magát – nézett a szemébe Delaney.
- Geltman elnevette magát, visszakerült íróasztala mögé, és behuppant forgószékebe.
- No hiszen, sok sikert kívánok hozzá – mondta szívélyesen. – A festők feleségei meg özvegyei: a hivatásom átka. Ha ugyan hivatásnak tartja egyáltalában. Ezek a nők mind azt hiszik, hogy mi jól ábrázuk az ő szegény, minden gyakorlati érzék nélküli férjüket. Tessék, itt a nyilvántartó könyv. Megmondtam Alma Maitlandnek: bármikor ide jöhet ügyvédestül, szívesen látom, vizsgálják át. Megvan az összes másolatom a Maitlandnek fizetett csekkekről. Megmondom, mitől tart Alma Maitland. És természetesen joggal. Hogy a férje olyan képeket is festett, amelyekről ő neki egy szót se szólt! A csekkeket személyesen Maitland vette át, vagy a Mott streeti műterme címére mentek. Az asszony semmit se tudott ezekről, de sejtette, hogy léteznek. Maitland maga költötte el ezeket a pénzeket.
- Mire? – kérdezte Delaney.
- Bor, dal, asszony... Egyszerűen szórta a pénzt.
- Delaney és Boone ismét óvatosan visszaereszkedtek billenő székeikbe.
- Mr. Geltman – fordult hozzá kérdőleg Delaney. – Mi az ön személyes véleménye Mrs. Maitlandról?
- A drága Almáról? Tudja, ismerem én őt még a Village-ből. Húsz éve. Próbálkozott kicsit a festegetéssel, de föladta. Iszonyú volt. Egész egyszerűen iszonyú. Sokkal rosszabb, mint az én hegedűjátékom, így aztán úgy döntött, hogy modellt áll, így gazdagítja a művészetet. Meg kell adni, egészen hihetetlen teste volt. Hatalmas, júnói. Maillol imádta volna. De tudja, hogyan neveztük őt akkoriban a Village-ben? A Jégcsapszűz. Nem akart kefélni. Nem-akart-kefélni! Gyakran már arra gondoltam, hogy meleg. Így aztán Maitland végül is feleségül vette, mert ez volt az egyetlen mód, hogy le ne csukassa magát nemi erőszakért.
- Nekünk az özvegy azt mondta, hogy ő volt Maitland első modellje.
- Lófaszt! – robbant Geltman. – Rengeteg modellje volt, mielőtt ez a nő felbukkant. És Maitland mindet lefektette ám, sorra-rendre. Fiatalt, öreget, kövéret, soványat, szépet, csúnyát, mindegy volt neki. Egy csődör volt ez az ember. Amikor aztán elvette Almat, utána mindenkinek azt mesélte, hogy ő volt a legrosszabb numera mind közül.
- Nem volt valami úriember.
- No, *ezzel* aztán igazán nem vádolta senki soha Victor Maitlandet!
- Miért maradtak együtt?
- Miért ne maradtak volna? Victornak kellett valaki, aki főz rá, keveri a festékeit, leszalad a boltba piáért, és leápolja, ha másnapos. Azonkívül: ingyen modell is. Pontosan ilyen testre volt szüksége. Nagyon jó üzlet volt neki ez a házasság.
- És az asszonynak? – kérdezte Delaney. – Neki mi volt benne a jó?

Geltman hátradőlt, a mennyezetet bámulta, összekulcsolt keze a tarkóján.

– Ne feledje: a Jégcsapszűz nagyon szép nő volt. Nagyon. Egy csomó férfi szerelmes volt belé. Vagy legalábbis azt hitték magukról. Még talán én magam is hittem efféjét. Valaha. Őneki meg tetszett ez. Tetszett, hogy vadul szerelmes férfiak veszik körül. Minden társasági együttlétnek ő volt a központi attrakciója. A hivatásos szűz. Azt hiszem, ez kellett a hatalomvágyának: hogy mind álló farokkal kerülgettük. El se tudta képzelni, hogy legyen olyan férfi, aki nem szeret belé. Így tartotta természetesnek.

– Szerette őt Victor Maitland?

– Ugyan, Főnök, tudja maga, hogy van az. Lehet, hogy azt mondta az asszonynak, hogy szereti. Mondott ő akárkinek *akármit*, csak hozzáférjen a bugyijához. És aztán Victornak akkoriban indult be az üzlet. A nő rájött egy szép napon, hogy megfogta, az isten lábát. Maitland pedig természetesen pokollá tette az életét. Pokollá tette ő mindenkiét. Az asszony egyszerűen képtelen volt elhinni, hogy Maitland azért marad ki éjszaka, mert iszik valahol, vagy kamatyol valakivel, öregebbel és csúnyábbal, mint ő. Mindent meg akart kapni a férjétől. Érti: *mindent*. De mondok magának valami vicceset. Jó... mondjuk, nem is olyan vicces. Ha Victor történetesen jó férj lett volna, nem csalja őt, és nem iszik, mint a gödény, ez az asszony akkor se lett volna elégedett. Akkor is többet akart volna tőle és többet és még többet, amíg csak be nem kebelezi az egész embert. Akkor aztán, azt hiszem, valaki más iránt kezdett volna érdeklődni.

– Méhkirálynő – mondta hirtelen Abner Boone őrmester, és mikor mindketten meglepődve rábámultak, pislogni kezdett.

– Pontosan, Őrmester – mondta szívélyesen Geltman. – Egy szép méhkirálynő. De Victor nem volt erre való. Ismerte a felesége mohóságát, és esze ágában se volt, hogy lenyelesse magát. Legalábbis én így képezem el a kapcsolatukat.

– Érdekes – mondta Delaney különösebb meggyőződés nélkül. Lecsapta a notesza fedelét, és ismét kiküzdötte magát abból az istenverte székéből. Boone őrmester is nyomban felállt. – Nagyon köszönöm, Mr. Geltman, hogy értékes idejéből ilyen sokat szentelt nekünk. Remélem, nem veszi zokon, ha szükség esetén újra fölkeressük?

– Mondtam már, amikor csak jólesik. Kérdezhetek én is valamit?

– Természetesen.

– Az a három rajz, ami ott maradt a műteremben... mi történt velük?

– Jelenleg a birtokomban vannak – válaszolta Delaney. – Alkalomadtán majd visszakerülnek Mrs. Maitland tulajdonába.

– Mi a véleménye róluk? – kérdezte Geltman.

– Az, hogy igen jók.

– Több mint jók – lelkesedett az ügynök. – Láttam én már több efféle előtanulmányát, adtam is el közülük. Rajzokat, festményekhez készített skicceket. De ezek egészen különlegesek. Nyersek, frissek, erőteljesekek. Valamiféle primitivitás sugárzik róluk.

– Van valami elképzelése arról, mikor készülhettek?

– Nincs. Az utolsó időben, úgy hiszem. Lehet hogy épp mielőtt megölték.

– Ön azt vallotta, nem ismeri a modellt.

– Nem, nem ismertem. Nagyon fiatal. Spanyolosnak tűnt nekem. Olyan... Puerto Ricó-i vagy kubai talán.

– Spanyol? – így Delaney. – Nekem valamiképp keletiesnek tűnt.

– A teste ahhoz túlságosan telt volt, Főnök. Inkább afféle latin típusnak látom. De, persze, lehet olasz vagy görög is.

– Érdekes – ismételte meg Delaney. Elindult az ajtó felé. – Még egyszer köszönet, Mr. Geltman.

– Jut eszembe! – pattintott hirtelen az ujjával az ügynök. – Lesz itt nálam egy nagy fogadás a megnyitó előtt. Sajtófogadás meg vendégfogadás keveréke. Egyfajta figyelemébresztésnek

szánom. Csomó fontos ember lesz itt. Csupa jobb ember, ojjé! És fontos vásárlók, természetesen. Ugyan nem tisztelnének meg? Ön is és az Örmester is! Június kilencedikén, este nyolckor. Hozzák a feleségüket is. Vagy a barátnőjüket. Enni-innivaló lesz bőven. Nos?

Delaney lassan elmosolyodott.

– Nagyon kedves öntől, Mr. Geltman – mondta könnyedén. – A magam részéről nagyon szívesen. – Ránézett Boone-ra. Az Örmester bólintott.

– Remek, remek, remek – dörzsölte össze a tenyerét Saul Geltman. – Gondoskodom róla, hogy megkapják a meghívójukat. Nézzék, ha akarják, jöjjenek egyenruhában. Hátha akkor kevesebb hamutartóm vész majd el.

Visszamentek Boone kocsijához, a Lexington Avenue-ra.

– Szükszavú kis szivar, mi? – gúnyolódott az Örmester.

– Ó, nem is tudom – válaszolt Delaney. – Jót tett az ügynek. Sok mindent megtudtunk.

– Sok mindent, uram? – csodálkozott Boone.

A kocsiban Delaney az órájára pillantott:

– Uramisten – morgott. – Mindjárt három. Hogy múlt el ilyen gyorsan az idő? Haza tud vinni?

– Hogyne, Főnök. Tíz perc.

Míg kifelé haladtak a város belsejéből, Delaney így szólt:

– Megpróbálna még néhány embert előkeríteni, akik részt vettek a Maitland-ügyben? Megtudni, emlékeznek-e valamire, ami kimaradt a jelentésükből?

– Hogyne – felelte Boone. – De már kevés köztük az ismerős, akiről tudom, hogy rajta voltak. Megadná nekem néhánynak a nevét a dossziéból?

– Persze. Ugorjon be hozzám, ha már úgyis hazavisz. Oda akarom még adni magának Mrs. Maitland barátnőjének a nevét és címét. Azét, akivel együtt ebédelt. Hogy megkérdezze tőle, miért nem együtt mentek vásárolni.

– Meglesz.

Közvetlenül mielőtt leparkoltak Delaney barna téglás háza közelében, a Főnök így szólt:

– Azért, tudja, nem olyan törekeny ez az emberke, amilyennek nézné. Én megemeltem azt az üzleti könyvet. Baromi nehéz. Ez meg úgy kapta föl, mint a pelyhet. És megfigyelte, hogyan lendítette ki azt a páncélszekrényajtót? Legalább tizenöt centi vastag acél. Nem okozott gondot neki.

– Lehet hogy az ajtó ki volt egyensúlyozva és alaposan megolajozva, Főnök.

– Nem, ezeken az öreg páncélszekrényeken ez nem olyan egyszerű – rázta a fejét Delaney. – Nem, nem. Ezekhez izmok kellene.

Néhány percet Delaney dolgozószobájában töltöttek, míg Boone örmester a jegyzetfüzetébe másolta át a neveket és a címeket, a Főnök meg átlapozta a saját jegyzetfüzetét. Dohogott, míg végigböngészte a rejtjeleket, amelyeket az Alma Maitlanddel és Saul Geltmannel folytatott beszélgetések alatt firkált föl.

– Több a kérdés, mint a válasz – elégedetlenkedett. – Újra fel kell majd keresnünk őket. Előbb azonban jobb szeretném az összes ügyfelet megismerni, mielőtt a második körnek nekifutunk.

Boone fölnézett.

– Amiket Geltman a pénzügyi feltételekről mondott – kérdezte –, meg a pénzről, amivel adós, a pöreiről s a többi... stimmelnek ezek?

– Láthatólag – felelte Delaney. – Szó van róluk az iratokban is. De aligha olyan vészesek. Igaz, jókora adóssága van. De azok a perek piti kis ügyek. Egy pasas például azért perli, mert vissza akar vele vetetni egy képet, amely nem tetszik a nejének, Geltmannek meg eszében sincs visszaadni neki a pénzt. Úgy néz ki, hogy sokat keres, de a bankszámlájának az egyensúlyán ez nem nagyon látszik. Jó, nyilvánvaló, hogy aki harminc rongyot tud leakasztani egyetlen

telefonnal, annak akad egy kis dugdosnivalója, de a látszat az, hogy Mr. Geltman súlyos pénzzavarral küzd. Vajon mire megy el a pénze? Ha legközelebb fölkeressük, meg kellene próbálni a lakásán randevúzni vele. Szívesen megnézném, hogyan lakik.

– Főnök.... – kezdte Boone, aztán elhallgatott.

– Mit akart mondani?

– Nem gondolja, hogy homokos?

Delaney kíváncsian nézett rá.

– Ez hogyan jutott eszébe?

– Csomó apróság – tűnődött Boone. – Külön-külön egyik se jelentős, de ha összerakjuk őket. Kurvamód jól ápolt. És az a karkötő. Ahogy a belsőépítészt faszinak nevezte. Semmi szükség nem volt erre, legfeljebb, hogy a férfiasságát bizonyítsa, úgy véelve, hogy mi is így mondanánk. Az elvált feleség, akit említett. Aztán ahogy önmagát megérinti. Meg azt mondta, tán ő is szerette Alma Maitlandet. Aztán hozzátette: "valaha." És az az álablak. Olyan buzis.

– Maga kitűnő, Örmester – ámult Delaney. – Tényleg. Kitűnő megfigyelő, kitűnő a memóriája.

Boone boldogan pislogott.

– Fene tudja – kételkedett Delaney. – Ahogy mondta, mindegyik részlet külön-külön jelentéktelen. De, mondjuk, ha összerakjuk őket. Jó, mondjuk, eddig rendben; a kérdés: "és akkor mi van?"

– Teszem azt: szerelmes volt Maitlandbe, és nem tudta elviselni, hogy az még a legyet is, röptében...

– Nagyon eredeti idea. Új eshetőség. Ez a baj ebben az egész ügyben: csupa köd, semmi kézzelfogható. Holnap Belle Sarazen-t és Jake Dukkert vesszük sorra. Akkor már csak Maitland fia van hátra, meg a mama és a nővére ott Nyackban. Ha mindegyikkel beszélünk, akkor utána leülünk, és megpróbálunk...

Ekkor félénk kapirgálás hallatszott a dolgozószoba csukott ajtaján. Aztán kinyílt az ajtó, és Monica dugta be rajta a fejét.

– Hello, kedvesem – köszöntötte a férjét. – Rebecával épp most... Jé, Boone örmester! Nahát, mennyire örülök, hogy újra látom!

Már bent is termett a szobában. Abner Boone föl pattant, megfogta az asszony kinyújtott kezét, és csaknem ráhajolt.

– Örvendek, asszonyom – mormolta.

Delaney-nek komoly erőfeszítésébe került, hogy el ne mosolyodjék, mikor látta felesége félelmetes bájának lehengerlő hatását az örmesterre. Nem volt menekvés.

– Edward – fordult a férjéhez derűsen Monica. – Rebecával vásárolni voltunk, aztán hazajött velem egy csésze kávéra. Beugrottunk Eclairhez, és vettünk abból a finom kis süteményből, amit úgy szeretsz. Nem tudnátok néhány perc szünetet tartani az Örmesterrel, és meginni velünk egy kávé? Csak úgy a konyhában, családiasan.

– Én benne vagyok örömmel – vette a végszót engedelmesen Delaney. – És maga, Örmester?

– Nagyon szívesen – bólintott Boone.

A szegény ördög, gondolta magában Delaney. Mi mást is felelhetett volna?

Körüülülték a konyhaasztalt, és jókat mulattak Monica bohóckodó beszámolóján a zsúfolt áruházakban átélt megpróbáltatásairól és kalandjaikról.

– És aminek örülni fogsz, kedvesem – foglalta össze, férje felé fordulva – az égvilágon semmit nem vettünk. Ugye, Becky?

– Semmit a világon – visszhangozta Rebecca Hirsch.

Alacsony, derűs nő volt, jó húsban. Angyalarccal, lágy tekintettel. Arcbőre annyira áttetsző volt, hogy úgy tűnt, ujjbeggyel is meg lehetne sebezni. Teste – ez tagadhatatlan – molett

volt, de karcsú csuklóval-bokával, finom kézzel és lábbal. Mozgásában volt valami robusztus kecsesség.

Méretre készült ruha volt rajta, de a nehéz szövet alatt is érződtek fenekének és csípőjének irdatlan méretei. Valami rózsás belső izzást árasztott, és ha nem volt is különlegesen szép, valami kellem bujkált a kedvességében, természetes modorában. Magas, csöppecskét éneklő volt a hangja, a nevetése viszont szívből jött. Delaney különösen szerette ugratni, nem igazi gúnynal, csak épp annyira, hogy láthassa, amint azok a gombszemek hirtelen villogni kezdenek, és az ártatlan arckifejezés átvált haragos méltatlankodásra.

A társalgás csörgedezett. Nem esett szó itt semmiféle művésről, aki elvénzik egy Mott streeti bérházban. Csak az időjárás, Mary és Sylvia Delaney legfrissebb aranyköpései, Rebecca állandó harca egy magán napközi otthon vezetőjével, akinél heti négy napot dolgozik, továbbá a filézett lepényhal gyalázatosan magas ára szerepelt a napirenden, meg az a gond, miként lehetne jegyet szerezni a Broadway sikerdarabjaihoz.

– Az a baj – mondta Rebecca nagy komolyan –, az a baj, hogy gyakorlatilag lehetetlen bármit is impulzív alapon csinálni manapság. Az ember este elhatározza, hogy megnéz valamilyen műsort a Broadwayn, vagy egy elsőhetes filmet a moziban. És akkor mindig kiderül, hogy hetekkel előre gondoskodni kellett volna jegyről a darabhoz, vagy három óra hosszat sorba állni a mozi előtt jegyért. Egyetért, Boone őrmester?

– Ühüm – felelte az.

– Vagy ha el akar utazni valahova – mondta gyorsan Monica Delaney. – Világot látni vagy üdülni. Az előre tervezés.

– Igen – bólintott a férje szórakozottan. – Az előre tervezés...

Felesége nyájasan nézett rá.

– Akartál mondani valamit, kedves? – kérdezte.

– Csak igazat adtam neked – mondta egykedvűen. Csak igazat adtam.

Valamivel később, mikor a kávé megitták, és a kis sütemények is elfogytak, Rebecca Hirsch fölállt.

– Mennem kell – énekelte. – Egy kutya, két macska, három fokföldi ibolya és egy rosszkedvű papagáj várja, hogy enni kapjanak. Monica, Edward, köszönet a lakomáért.

– Lakoma! – gúnyolódott Monica.

– De a kalóriák! – sóhajtott Rebecca. – Boone Őrmester, örülök, hogy megismertem.

– Én is indulok – felelte az. – Kinn vár a kocsim. Letehetem magát valahol?

Együtt indultak el. Monica és Edward Delaney integettek utánuk a verandáról. Mikor belülről bezárták az ajtót, az asszony büszkén a férjéhez fordult:

– Na látod? – kérdezte diadalmasan.

Ezen az estén, vacsora után, dolgozószobájában magára maradva, Edward X. Delaney rendőrfőnök gondosan leírta napi tevékenységének jegyzőkönyvét: a Mrs. Maitlanddel és Geltmannel folytatott beszélgetést. Lassan írt, a szép, szabályos Palmer-módszer szerint hajdan megtanult betűkkel. Kétszer is fölkel, hogy keverjen magának egy-egy nagy whiskyt szódával és jéggel, de egyébként végig ugyanúgy ült ott nehézkes tartásával, és makacsul írta a beszélgetéseket, közben, pontos idézetekért, belenézegetett a jegyzetfüzetébe. Általában azonban az emlékezetére hagyatkozott a párbeszédnek lényegét, hangulatát és felhangjait illetően.

Mikor elkészült, végigolvasta, amit írt, néhány apróbb javítást eszközölt. Összeírta azoknak a kérdéseknek a listáját is, amelyeket majd soron levő beszélgetésekben akart föltenni. Azután feljegyzéseit behelyezte a megfelelő irattartókba, és mérlegelte: ne kérje-e el Boone-tól a másolatokat annak naponkénti feljegyzéseiről. Úgy döntött, hogy egyelőre nem kéri el. Ezután fölment lefeküdni.

Röviddel éjfél után ágya mellett megszólalt a telefon, és Delaney azon nyomban fölébredt. Lekapta a kagylót, mielőtt még egyet csöngethetett volna, nehogy Monica fölébredjen.

– Itt Edward X. Delaney – mondta halkán.

– Főnök, itt Boone. Ne haragudjon, hogy ilyen későn zavarom. Remélem, még nem aludt. Irtóznék a gondolattól, hogy...

– Miről van szó? – kérdezte Delaney, kételkedve, vajon Boone józan-e.

– Négy fiúval beszéltem, akik a Maitland-ügyön dolgoztak. Nem tudtam meg tőlük semmit, bár meglehetősen barátságosak voltak. De nem ezért hívtam föl. Végre fölleltem Susan Hemleyt. Tudja, Mrs. Maitland barátnőjét. Akivel együtt ebédelt azon a pénteken.

– Tudom.

– Azért hívtam magát ilyen későn, mert a lánynak randevúja volt, épp most ért haza. Azon a péntek délelőtt azért nem ment vásárolni Alma Maitlanddel, mert nem mehetett. Állásban van. Dolgozó nő.

– Milyen egyszerű – sóhajtott Delaney. – Ez eszünkbe juthatott volna.

– Nem olyan egészen egyszerű – mondta erre Abner Boone. – Csak úgy, a franc tudja, mért, megkérdeztem, hol dolgozik. Nem találja ki, Főnök. A Simon és Brewster ügyvédi irodában, a Keleti Hatvannyolcadik utcában. És J. Julian Simonnak, Saul Geltman barátjának személyi titkárnője.

Csend.

– Főnök? – szólalt meg Boone. – Ott van még?

– Itt vagyok. Hallottam. Van valami épkézláb gondolata?

– Semmi. Totális zűrzavar. És önnek?

– Beszéljük meg holnap délelőtt. Köszönöm a hívást, Örmester.

Letette a hallgatót, és óvatosan újra betakaródzott. De Monica megrezzent.

– Mi az? – motyogta.

– Nem tudom – felelte Delaney.

6.

Boone örmester mentegetődött a tegnapi kései telefonálás miatt.

– Voltaképp nyugodtan várhattam volna vele, Főnök – bizonygatta. – Hiszen nem is volt igazán fontos. De olyan izgatott lettem. Először bukkant fel valami új mozzanat! Ugye, ez nem volt benne az anyagban?

– Nem – válaszolt Delaney. – De nem ám. Ma délelőtt utána is néztem, azt gondoltam, hátha valahogy átszaladt rajta a szemem.

Boone parkoló kocsiában üldögéltek, a barna téglás Delaney házzal szemközt, kezükben a nyitott jegyzetfüzetekkel.

– Fél éjszakán át nem tudtam elaludni; ezen spekuláltam – mondta az Örmester. – Végül azt gondoltam: a francba is, ezek ketten barátnők, és kész. Miért ne barátkozhatna Mrs. Maitland a Geltman ügyvédjének a titkárnőjével? Valószínűleg ezen a szalon ismerkedtek meg. De aztán eszembe jutott, milyen ellenségesen reagált Mrs. Maitland, amikor ön Geltman nevét említette neki. Hátha afféle magán hírszerzőnek használta a titkárnőt? Hogy megtudja, mit tervez a pici fiú. Mi az ön véleménye?

– Lehetséges – bólintott Delaney. – Viszont ennek ellene szól az, hogy a Le Provençalnál ebédelték, a Keleti Hatvankettedik utcában. Ez közel van a Geltman Képcsarnokhoz. Ha Mrs. Maitland netán téglának használta Susan Hemleyt, ki tudja, tán még fizetett is neki az

információkért, ugyan miért nem valami távolabbi étteremben találkoztak, ahol kisebb az esély arra, hogy összefussanak Geltmannel?

– Ez piszkálja az én csőrömet is – sóhajtott Boone. – De jelenleg úgyis egyre megy, hiába találgatunk.

– Egyetlen dolog biztos – mondta komoran Delaney. – Beszélni fogunk J. Julian Simonnal meg a Hemley lánnyal.

– Ma?

– Ha kifutja az időnkéből. Először, tízkor: Belle Sarazen. Utána, délután kettőkor, Jake Dukker. Meglátjuk, okosabbak leszünk-e. Tudja Sarazen asszony címét?

– Tudom, uram – vigyorgott Boone. – Majd meglátja, micsoda lakása van. Akár egy perzsa kupleráj.

Lassan haladtak a sűrű forgalomban, északnak, a Nyolcvanötödik utca irányába, s a Central Parkot átszelő autóúton át bejutottak a West Side-ra. Kellemes, meleg párával volt teli a lég, de a kocsik ablakait nyitva tartották. A nap mintha szürke túll mögül parázslott volna, tompa fényvel. Úgy tűnt, délre tán sikerül átégetnie.

– Az iratok elég szűkszavúak Belle Sarazent illetően – jegyezte meg Delaney. – Mintha mindenki tojásokon járkált volna. Azt mondja, kétszer is kihallgatta, Örmester. Mi a maga véleménye?

– Emlékszik még a Canfield-ügyre? – kérdezte vissza Abner Boone. – Virginiában, tudja. Tíz-tizenöt éve.

– Canfield? – ismételte a nevet Delaney. – Nem ő volt annak a nagy dohányvagyonnak az örököse? Az, akinek szétdurantották a fejét? Akinek a felesége azt vallotta, hogy azért lőtt rá, mert azt hitte, egy betörőre lő a sötétben?

– Ez az, stimmel. A mi Belle-ünk volt az a kis ártatlan, aki azt a ravaszt meghúzta! Telibe találta. Az egész hálósobafalat telispriccelte vele. Akkor még Belle Canfieldnek hívták. Fiatalka feleség, öregecske férj. A férfi volt az örökös csakugyan, de nem engedték az üzlet közelébe. Nagy ivó volt és nagy kártyás. Nem kétséges: csakugyan előfordult, hogy be akartak törni hozzájuk. A férj vásárolta a fegyvert az asszonynak, hogy az megvéddhesse magát. Meg is tanította bánni vele. Igen ám, de az asszony jól tudta, hogy a férje aznap éjjel kimaradt a barátaival, mégis anélkül húzta meg a ravaszt, hogy legalább megkérdezte volna: "Te vagy az, drágám?" Az esküdtbíróság vagy minek hívják azt odalenn délen, megállapította: "tragikus véletlen" történt. Az asszonyka pedig vígan ellejtett majdnem kétfélmillióval.

– És a megyei ügyész egy év múlva szépen nyugalomba vonult: a francia Riviérára költözött.

– Erről nem is tudtam – nevetett Boone. – Az biztos, hogy a Canfieldek a zsebükben tartották az egész megyét, és a pénzes virginiai nagymenőknek a fele a puszipajtásuk volt. A Sarazeneknek nem volt pénzüik, volt viszont családfájuk: csaknem a legrégebb az egész államban. Belle eladta a régi ültetvényt meg a lovakat, és Párizsba költözött. Szép nagy forgalmat bonyolított le Európában. Francia költők. Angol autóversenyzők. Olasz hercegek. Spanyol torreádorok. Meg azt hiszem, még valami lengyel súlyemelő is bedolgozott nála. A pénzből öt évre és három házasságra futotta. Akkor aztán szépen visszajött az Államokba, és férjhez ment egy kongresszusi képviselőhöz.

– Emlékszem már! – mondta Delaney. – Burroughs, Ohióból! A tag épp a társadalombiztosítás általános bevezetése ellen szónokolt, amikor holtan esett össze.

– Pontosan! De amíg még élt, Belle volt Washington legünnepeltebb háziasszonya. A pletykamagazinok szerint John Kennedy is, idézem: élvezte a vendégszeretetét, idézet vége. Na, szóval, amikor a képviselő kipurcant, az özvegy feljött New Yorkba. Még mindig teli van politikai barátokkal.

– Ahá! – bólintott Delaney. – Most kezdem sejteni, miért voltak olyan óvatosak a jelentések!

Egyébként a nő egyik asszonynevét se használja, talán ezért nem azonosítottam magamban őt.

– Igen, most egyszerűen csak Belle Sarazen, kis virginiai madárka Raccoon Fordból. De magasan repül most is, széles szárnycsapásokkal. Jólétben és eleganciában él. A Saul Geltman említette "jobb emberek" közül való ő is. Pazar partykat ad. Nyakig benne van a művészeti életben, a múzeumi sznobok világában. Anyagilag támogatja a demokrata pártot. Manökenkedik jótékony célú divatbemutatókon, néha modellt áll festőműtermekben és fotósoknál is.

– Már negyven felé kell járjon – tűnődött Delaney. – Legalább.

– Legalább – vélte Boone is. – De majd meglátja: a teste, akár egy tizennyolc évesé.

– Miből telik neki? – kérdezte Delaney. – A pazar vendéglátásokra meg a politikai adakozásokra.

– Azt hiszem, ügyködik – mondta Boone, de amikor oldalvást Delaneyre nézett, és meglátta csodálkozó tekintetét, elnevette magát. – Nem vicc, Főnök. Rákérdeztem. "Mi a fő bevételi forrása, Miss Sarazen?" Mire ő: "Ajándékokat kapok férfiaktól." Erre persze én: "Pénzajándékokat?" Ezt válaszolta: "Miért, van másmilyen is?" Lehet hogy átrázott, de nem hiszem. Egyszerűen könnyen veszi az életet.

– Maitland adott pénzt neki?

– A nő szerint adott. Sokat. Lefeküdt vele? Le. Szerette Maitlandet? Úristen, dehogy, azt mondja, az az ember szörnyeteg volt. De szórakoztatónak találta. Ez az ő kifejezése: "szórakoztató".

– Igen, ezt olvastam a jelentésében, Örmester. Hogyan szedte össze róla a többi, a háttéranyagot?

– A saját albumaiból. Három nagy albuma van, a róla szóló újságkivágásokkal. Meg magazinok riportjaival. Fényképek, amelyeken híres emberekkel látható. Levelek politikusoktól és királyi fenségektől. Hagyta, hadd nézegessem, ameddig csak akarom.

– Van bennük valami Maitlandtól? Vagy Maitlandról?

– Semmi a világon, uram. Figyelmesen kerestem.

– Ezt nem kétlem, Örmester. Az az épület lesz az biztosan, az a magas ház a Lincoln Centerrel szemközt. Ide figyeljen. Amikor Mrs. Maitlanddel meg Geltmannel beszélgettünk, észrevettem, maga szinte ki se nyitotta a száját. Ne féljen megszólalni. Ha úgy látja, hogy valamit kihagytam, kérdezze meg nyugodtan.

– Szívesebben hagytam magánál a labdát, uram. Először is, mert ezeket nyilván egy kicsit jobban megfélemlíti egy rendőrfőnök, mint egy örmester. Másodszor pedig, mert figyelem az ön kihallgatási technikáját.

– Az én technikámat? – mosolygott Delaney. – Na, ez meg *engem* szórakoztat.

Egy filippínó inas nyitotta ki a huszonkilencedik emeleti, lapos tetőre épült lakás ajtaját. Különös színű libériát viselt, kékesszürkét, valami kis piros beütéssel. Nem lilát, nem bíbor-, nem ibolyaszínűt, hanem mindhárom keverékét. Delaney körülnézett a perzsa kuplerájban, és megfigyelte, hogy a falakon, a függönyökön, a huzatokon ugyanaz a szín ismétlődik, mint az inas ruháján, és ugyanilyenek a számolyok, párnák, még a képkeretek is. Az egész úgy hatott, mint egy bíbor barlang, egyetlen színre komponált üreg, ez a szín visszatükröződött az ember bőrén, még a levegőt is átszínezte.

– Szólok Miss Sarazennek, hogy az urak itt vannak – selypített az inas. "Fólok Miff Farafennek"

– valahogy így hangzott, de nem egészen.

Ezzel eltűnt a belső szobában, a két férfi meg ott álldogált kényszeredetten, kalapjukat a kezükben tartották, és bámészkodtak a különöstre pingált szobában.

– Az egész lakás ilyen? – suttogta Delaney.

– Nem – súgta vissza Boone. – Minden szobának más a színe. A hálószoba vérvörös. Egyszer használtam a retykót: az meg tökfekete. Legalábbis az, amelyikben én voltam. Belle Sarazen azt mondja, három fürdőszoba van a lakásban.

– Jól lehet itt ügyködni – mormolta Delaney.

A filippínó egy pillanat múlva újra előkerült, átvezette őket egy folyosón, falai teli voltak dedikált fotókkal. Kitérte előttük a hálószoba ajtaját, azután becsukta mögöttük. Ez is egyszínű szoba volt: vérvörös falak, függönyök, huzatok, ágyterítő, szőnyeg, bútor – minden. A vörös egyetlen éles ellentéte a fehér akrobatatrikóba öltözött, kreol bőrű nő volt, ezüstszőkére színezett hajjal. A széles franciaajtó előtt épp tornagyakorlatokat végzett. Az ajtó kockaköves tetőteraszra szolgált, s kilátással a messzi Central Parkra és az East Side felhőkarcolóira.

– Üljetek le akárhová, drágáim – szólta Belle Sarazen, anélkül hogy abbahagyta volna lassú, nyugodt mozdulatait. – Találtok pezsgőt meg narancslevet ott a koktélasztalkán. Ha valami erősebbet szeretnétek, vagy akár gyengébbet, nyomjátok meg a gombot az éjjeliszekrényen.

A két vendég óvatosan leereszkedett a vastag, vörös szövettel bevont, öblös fotelokba, a francia ajtóval szemközt. A nőt a nappali világosság valóságos dicsfényvel vette körül, vonásait alig lehetett sejteni.

Belle Sarazen a földön ült, laposan szétterpesztett lábszárakkal. Csípőből hajlítgatta törzsét, jobb kezével a meztelen bal lába hegyét érintette, aztán ballal a jobb lábujját, szabad keze pedig a levegőben lendült erre-arra. Testhez álló, fehér trikót viselt, amelynek nadrágja magasan a csípőcsontjáig ki volt vágva, és elől is szűken tapadt rá, szeméremdombja lágyan kidomborodott rajta. Karja csupasz volt, a trikót keskeny pántok tartották.

Hosszú lábú, kemény, lapos farú teste akár egy táncosnőé: izmos combok, inas karok, csöpp mellek (dudoros bimbókkal) és éles választóvonal a mellkas és a derék között. Nehéz gyakorlatokat végzett – mindkét férfi megállapította magában, hogy nem tudnák utánacsinálni –, de beszéd közben egyáltalában nem lihegett vagy szuszogott, és Delaney nem látott izzadságfoltot a trikóján.

Ezüstszőke, finom szálú haját rövidre vágva és oldalra fésülve hordta, fiúsan. Frizurája teljesen laposan ült remekbe formált koponyáján: sehol egy hullám, egy kilazult tincs. Feszés, fényes sisakként simult a fejére ez a haj, fémes csillogással.

Összecsukta a lábait, előrehajolt, és úgy szökkent talpra, hogy kezét nem is használta. Delaney hallani vélte, amint Boone csendesen fölhorkan az irigységtől.

– Meg szeretném köszönni önnek, Miss Sarazen – kezdte gépiesen Delaney –, hogy ilyen rövid idő alatt kész volt fogadni bennünket.

A nő kinyújtózva állt, lábait enyhén szétterpesztve, összecsapta a tenyerét a feje fölött, olyan magasan, amennyire csak tudta. Lassan jobbra-balra hajladozott, felsőteste a csípő magasságában szinte vízszintesre dőlt. Szólíts Belle-nek, édes – mondta. – Minden barátomnak Belle vagyok. Neked is, ugye, Madárijesztő?

Boone zavart mosollyal fordult Delaney felé:

– Ez én volnék – mondta. – Igen, Belle – válaszolt az asszonynak.

– Remélem, barátok leszünk – mondta, tovább hajladozva. – Irtóra szeretném, ha a híres Edward X. Delaneyt a barátomnak mondhatnám.

– Nem olyan híres – válaszolta a Főnök színtelenül.

– Épp eléggé híres. Tudja-e, hogy rajongok magáért? Ha hiszi, ha nem, olyasmiket is tudok a múltjából, amiket maga talán már el is felejtett.

– Csakugyan? – szólta kényszeredetten Delaney, mert észrevette, hogy kicsúszott kezéből a kezdeményező szerep.

– Ó, hogyne – felelte a nő. – Kedvencem a Durkee-ügy.

Delaney megdőbönt. A Durkee-ügy húsz éve történt. A New York-i újságokban nyilván benne volt, de azt valószínűtlennek tartotta, hogy Raccoon Fordban, vagy akár egész Virginiában valaki is olvashatott volna felőle.

Roland Durkee queensi autószerelő egy szombat reggel kiment halászni Long Island

Soundba, nem törődve a fenyegető viharral és a baljós előre jelzéssel. Amikor éjfélig nem került elő, kétségbeesett fiatal felesége jelentette eltűnését a rendőrségen. Durkee csónakját a partra sodródva, valamivel odébb megtalálták. Roland Durkeenek azonban semmi nyoma.

Az eltűnt embernek húszezres életbiztosítása volt és százáig érő adóssága. Egyébként kitűnő úszónak ismerték. Az asszony szinte azonnal jelentkezett a biztosítási összegért, és Delaney csalási kísérletre gyanakodott. Végül úgy plankolta fel a dolgot, hogy elhitette az asszonnyal: férjének volt egy barátnője. Még egy fal fényképet is mutatott róla a feleségnek.

– Ez az a nő, Mrs. Durkee. Csinos, mi? Nagyon sajnálom, hogy ezt kell mondjam, de azt hisszük, vele szökött meg. Ebédidőben meg munka után találkoztak nyilván. Ugye megesett, hogy későn tért haza a munkából? A nő szomszédai is tanúsították a dolgot. Azonosították az ön kedves férjét. Gyakran látogatta a lányt. Nagyon kellemetlen, hogy nekem kell ezt közölnöm önnel, de úgy véljük, vele lépett le. Talán Floridába. Nagy kár, Mrs. Durkee. Látja, így van ez, mindig a feleség tudja meg utoljára...

És így tovább. Egy hét után az asszony megtört, és Delaney elkapta Roland Durkeet egy motelben a La Guardia repülőtér közelében. Itt várta türelmesen, hogy felesége előkerüljön a biztosítási összeggel, még bajuszt is növesztett: Delaney nem volt különösebben büszke a saját szerepére ebben az ügyben, de hát az ember olyan eszközöket használ, amelyeneket lehet.

Az ügy belekerült a lapokba – Delaney neve pedig a köztudatba. Egy évre rá megkapta hadnagyi kinevezését.

– A Durkee-ügy? – kérdezte, és nem tudta rászánni magát, hogy a keresztnévén szólítsa a nőt.

– Pedig az jóval előbb történt, mint hogy fölköltözött volna New Yorkba. Úgy látszik, utána nézett az előéletemnek...

– Ahogyan maga az enyémnek, szivi – felelte a nő. Élénk, nevetős volt a beszédmódja, s a virginiai tájszólásnak csak egy csöpp árnyalata érződött benne. – Mert utána nézett, ugye?

– Hogyne. Maga igazán nem csinált nagy titkot belőle.

– Ó, nekem nincs semmi titkolnivalóm – mondta Belle Sarazen. – Senki elől.

Új gyakorlatba kezdett: karját magasra nyújtotta, majd csípőből hajladozva megérintette a talajt. De nem ám az ujjá hegyével – a tenyerével. Karcsú, hajlékony alakján sehol semmi fölösleg. Delaneynek a látványról egy régi filmben hallott mondat jutott eszébe, Spencer Tracy mondta, Katherine Hepburnben gyönyörködve: "Nincs sok hús rajta, de ami van, az színhús."

– Akkor nyilván azt is tudja, hogy megöltem a férjemet – folytatta tárgyilagos hangon Belle Sarazen. – Az elsőt. Négy férjjel ezelőtt. Tragikus véletlen volt.

– Igen, tudom.

– Mondja csak, Edward X. Delaney – évődött az asszony –, ha maga nyomozott volna abban az ügyben, mit tett volna?

– A szokásos módszerem szerint jártam volna el – válaszolt hidegen Delaney, kicsit elege volt az asszony éles nyelvéből. – Először is ellenőriztem volna, hogy a férje csakugyan mulatni volt-e a fiúkkal aznap este. Vagy talán egy másik nőnél volt? Vagy ha aznap nem is, akkor bármely más estén? Volt-e más nő, netán más nők az életében, ami okot adhatott magának a féltékenységre. S arra, hogy lepuffantson egy behatolót anélkül, hogy előbb megkérdezze: ki van ott? Vagy hogy kiabálni kezdjen. Vagy esetleg ijesztésként a mennyezetbe lőjön először.

– Hány óra? – kérdezte váratlanul az asszony.

Abner Boone az órájára nézett:

– Mindjárt fél tizenegy, Belle – felelt.

– Akkor épp elég lesz – így az asszony –, ennyi időt szoktam naponta a porhüvelyemnek szentelni.

Befejezte a tornát, és odament hozzájuk. Fölgyújtotta a padlón álló (vérpiros) lámpát, és

előrehajolt, hogy kezét rázzon a főnökkel.

– Edward X. Delaney, nagyon örvendek – mondta. – Örülök, hogy látlak, Madárijesztő. Ez a kancsó itt a pezsgős narancslével rám vár. Munkám jutalma. Csöpp könnyű ital való efféle kislányoknak délelőtt. És nektek, fiúk? Kávét?

– Szívesen – válaszolt Delaney. – Magának is, Örmester?

Boone bólintott. Nézték, amint az asszony megnyomja a gombot az éjjeliszekrényen, és beleszól egy kis házi telefonba. Mindketten hallgattak, míg az inas bejött egy ezüstitálcával, rajta kávéskanna, cukortartó, tejszín, csészék csészealjon, kanalak. Az asszony töltött nekik, cukrot, tejszínt egyikük se kért. Delaney előrehajolt, hogy szemügyre vegye a tálcát.

– De szép! – mondta. – Jó régi lehet.

– Meghiszem azt – felelt szinte szórakozottan Belle Sarazen. – Papa szerint Thomas Jeffersoné volt valaha, de hát ki tudja? Ha virginiaiakkal beszél az ember, azt gondolná, Thomas Jeffersonnak legalább hatezer ezüstitálcája lehetett.

Lekuporodott a lábukhoz, a padlóra. Kezével most sem segített a mozdulatban. A "lótuszpozícióban" ült, egyenes háttal, behajlított térdekkel és olyan szorosan összekulcsolt lábszárakkal, hogy mindkét lábfeje az ellenkező combján feküdt, sarkaival szinte egyenesen fölfelé. Kortyolt a pezsgőspohárból, amelyből leereszkedés közben egy csöpp se lötyönt ki.

– Jóga – mondta. – Próbáltátok már?

– Én nem – válaszolt Delaney. – Maga, Örmester?

– Én sem, uram.

– Megőrzi a hátgerinc rugalmasságát – mondta a nő. – A medence kondiját. Javítja a megjelenést.

– Rájuk kacsintott.

Delaney most végre szemügyre vehette a háromszögletű arc vonásait. A pofacsontjait – indián beütés? –, finom bőrét, távol ülő, csöppecskét ferde szemeit, e tág, kifejező szemeket. Vékony ajkát rúzzsal a valódinál kissé szélesebbre festette, hogy lágynak, teltnék tűnjék. Az álla kemény. A lapos, ezüsthéjú haj láttatni engedte a kis füleket. Orra nemes ívű, vékony, orrlyukai oválisak. Sehol egy ránc, szemölcs, sehol semmi hiba. Az asszony észrevette Delaney figyelmes tekintetét.

– Sokat dolgozom rajta – mondta kurtán.

– Sikerral – ismerte el őszintén Delaney.

– Victor Maitlandról szeretne hallani – mondta Belle Sarazen inkább állítva, mintsem kérdezve. Megint?

– Nem egészen – mondta Delaney. – Jake Dukkerről szeretnék egyet s mást megtudni magától. Mi a személyes véleménye róla?

A férfi elégedetten állapította meg, hogy végre, első ízben sikerült meglepnie a nőt. Sikerült egyensúlyából kibillentenie.

– Jake Dukker – ismételte. – Nos: Jake művész.

– Tudjuk.

– Nagyon könnyed, nagyon jó képességű. Szerencsájuk maguknak zsaruknak, hogy soha nem akart hamisítónak fölcsapni. Jake bárkinek a stílusát képes utánozni. Rembrandtét. Picassóét. Andy Warholét, akit csak akarnak.

– Victor Maitlandet is tudta utánozni?

– Hogyne tudta volna, ha akarja. De minek? Jake csakugyan remekül csinálja a maga dolgait.

– Éspedig miket?

– Ami eladható. Fölöslegességeket. Nagyon kapósakat. Mihelyt valami fölbukkan, aminek pénzszaiga van, Jake rákapcsol. Absztrakt, pop-art, op-art, fotorealizmus: minden a kisujjában van. Tudják, min dolgozik most? Soha nem találnák ki, ha száz évig törik a fejüket, akkor se. Az

én aktomat festi, alumínium fóliára. Kérjék meg, mutassa meg maguknak. Fan-tasz-tikus! Még nincs kész. De már elkelt.

– Ki vette meg? – kérdezte gyorsan Boone őrmester.

– Egy barátom – válaszolt az asszony, és belekortyolt a poharába. – Egy igen fontos valaki.

– Gyakran áll modellt, Miss Sarazen? – kérdezte Delaney.

Az asszony bólintott:

– Többnyire akthoz. Élvezem. Festőknek, fotósoknak. – Végigtekintett a testén, megsimította kicsi, kemény mellét, bordáit, derekát, csípejét, csupasz lábszárát. – Nem rossz, mi, fiúk? Egy ilyen harmincöt éves fruskának, mi? Az a bizonyos barátom meg szeretné csináltatni a testem gipszlenyomatát. Az egészet. De én még nem tudom, hajlandó leszek-e rá. Azt mondják, pokolian forró a gipsz, amíg megköt az emberen. Ugye?

– Fogalmam sincs – felelt Delaney. – Állt valaha modellt Victor Maitlandnek?

– Nem – felelt Sarazen. – Soha. Nem voltam az ő típusa. Mármint a modelltípusa. A zaftos nőket szerette. Nagy didikkel, nagy seggel. Azt mondta rám: a komputerkor Vénusza. Ez lesz a címe annak az alumínium fóliából készült aktképnek is, amit Jake Dukker csinál rólam: *A komputerkor Vénusza*.

– Megölhette Dukker Maitlandet? – kérdezte hirtelen Delaney.

Ismét sikerült kibillentenie egyensúlyából az asszonyt. Delaney ezt a tempót választotta: csapongani egyik témáról a másikra, mielőtt az asszony összeszedi magát. Ha logikus gondolatmenetet követ – ismerte föl –, a nő mindig lépéselőnyben marad, legalább két kérdéssel előtte jár.

– Jake? – kérdezte. – Hogy megölhette-e Jake Dukker Maitlandet?

Ez a jó szokásuk az embereknek, mikor gondolkodási időt akarnak nyerni: elismélik a kérdést.

– Lehet – mondta. – Jó barátok voltak, de Victorban volt valami, ami Jake-ből mindig hiányozni fog. És ez örjítette Dukkert.

– Mi volt az a valami?

– Integritás – felelt Belle Sarazen. – Régimódi szó, de lefogadom, maga nagyon is bírja a régimódi szavakat, Edward X. Delaney. Jake jobb festő. Higgyen nekem, értek a festészethez. Igazán értek. Isten a tudója, épp elég festővel feküdtem le. Jake jobb, mint amilyen Maitland volt. Mármint technikailag. És gyorsaságban. De Victor fűtyült rá, mi épp a divat, az időszerű dili, mi kapós. Mondok maguknak valamit, amiben holtbiztos vagyok: ha Victor Maitland soha életében nem tudott volna eladni egyetlen képet se, akkor se változtat a stílusán, akkor is tovább csinálja, amit csinálni akar, amit csinálnia kell. Jake egyáltalában nem ilyen, nem is tudna soha ilyen lenni. Gyűlölte Victor integritását. Gyűlölte! És közben ette a fene az integritásáért, de annyira, hogy falra mászott tőle! Tudom én. Egyszer beszélt nekem erről, és elsírta magát. Jake szereti a szenvedést.

Ezen fönnakadtak. Egyik férfi se volt biztos benne, vajon szó szerint vagy képletesen mondta-e az utolsó mondatot. Delaney úgy döntött, nem firtatja.

– Boone őrmestertől tudom, maga beismerte, hogy intim kapcsolatban volt Victor Maitlanddel.

– Intim kapcsolatban Victor Maitlanddel! – grimaszolt az asszony. – Mintha szegény papámat hallanám! Mindig buktam az idősebb férfiakra. Minden pasasom azt mondja, a szívem mélyén apakomplexusom van. Nos, igen, kamatyoltam Victorral. Mondjuk, azt nem bántam volna, ha egy kicsit gyakrabban fürdik, de néha az ilyen ember is muris. Micsoda vadállat volt!

– Fizetett magának?

– Ajándékokat kaptam tőle, igen – mondta a nő, különösebb meggyőződés nélkül.

– Pénzt?

- Többnyire. Egyszer egy kis festményt. Eladtam tízezerért.
- Nem tetszett magának?
- A festmény? Nagyon szerettem. Kis csendélet volt. Egyetlen szál pipacs egy kristályvázában. De azokat a téglalap alakú, zöld papír csendéleteket, tudja, még jobban szerettem.
- Megmondta Victor Maitlandnek, hogy eladta a képét?
- Természetesen.
- Mit szólt hozzá?
- Pokolian jól mulatott rajta. Azt mondta, többet vasaltam be érte, mint amennyit Geltman kapott volna.
- Úgy tűnik, Maitland nagyvonalú ember volt.
- Nem volt kicsinyes – helyeselt Belle Sarazen.
- Delaney az állat dörzsölgette, és kibámult a franciaajtón túlra. A köd kezdett fölszállni. Fodros árnyékok tűntek fel a terasz kőkockáin.
- Mondja, kerített maga nőt Maitlandnek? – kérdezte.
- Keríteni... – méltatlankodott Belle Sarazen. – Utálom ezt a szót. Néhanap ajánlottam neki modelleket. Lányokat, akikről úgy gondoltam, használni tudja őket. Az ő típusait.
- Fizetett magának ezért a... szolgálatért?
- Természetesen. Ne aggódjék, Edward X. Delaney, bevallottam az adóhivatalnak. Tiszta vagyok.
- Ebben bizonyos vagyok – felelte Delaney barátságosan. – Térjünk rá arra a pénteki napra, amelyen megölték. Maga azt vallotta, hogy fél tizenegykor ment el hazulról, jógaleckére. Ez egy óra hosszát tartott.
- Jóga és meditáció – egészítette ki az asszony. – Húsz percen át ülünk meztelenül a földön, és szállunk el a nagy Semmibe.
- Utána Jake Dukker műtermébe ment, Central Park Southba. Modellt állt az alumíniumfólia akthoz?
- Nem, Jake épp egy fotózásra készült föl. Tudja, ő fotós is, méghozzá igen jó. Főleg divatfotókat csinál. Mindig benne van a Vogue-ban meg a Town & Countryban. Ott ültem és gibiceltem egészen ebédszünetig.
- Ez tizenkettőkor volt hozzávetőleg?
- Hozzávetőleg.
- És azután?
- Azután Jake-vel felmentünk a lakásába. Kétszintes lakást bérel, tudja. Jake ebédet csinált mindkettőnknek. Azt hiszi magáról, csuda egy ínycsokor szakács. Pedig nagyon gyenge, én aztán tudom, éltem Párizsban. Zöldséges omlettet csinált, majdnem ehetetlen volt. De volt finom, jégbe hűtött, spanyol fehér bora. Jót nyakaltam belőle.
- És érintkeztek?
- Az asszony értetlenül nézett rá.
- Szexuális értelemben – mondta Delaney. – Amíg fönt voltak Dukker lakásában. Ebéd előtt, közben vagy után?
- Ide hallgasson – felelte az asszony. – Nem fogja elhinni a válaszomat. Nem emlékszem. Tényleg nem emlékszem.
- Elhiszem magának – felelte Delaney. – Utóvégre ennek már hat hete.
- Az asszony megeresztette trillázó kacsáját, föl-le cikázó futamokkal.
- Ó, Edward X. Delaney – mondta. – Nagy ravasz maga, nagy ravasz. Igaza van, emlékszem arra az iszonyú zöldséges omlettre, de nem emlékszem, keféltünk-e vagy nem. Valószínűleg nem.
- Miért "valószínűleg nem"?

– Mert az asszisztensei meg a divatmodellek odalenn vártak rá. És a fotómodellek órabérben dolgoznak. Jake-nek pedig az üzlet a legfontosabb.

– A festészetében is?

– Nekem eliheti, aranypajtás. Ha a Hudson River iskola holnap ismét divatba jön, Jake ott fog ülni a gáton, és pingálja a folyót, a fákat, a felhőket meg az indiánokat a kenukban.

– Nos, tehát ebéd után maga és Dukker lementek a műterembe, és ő nekilátott fényképezni úgy körülbelül fél kettőig. Jól mondom?

– Igen.

– Maga meddig maradt ott?

– Ó, még vagy egy órácskát. Utána a fodrászomnál voltam bejelentkezve.

– Hány fotómodell vett részt abban a fényképezésben akkor ott Dukkernél?

– Nem emlékszem.

– Egy?

– Nem, azt hiszem, kettő vagy három.

– Lehet hogy négy? Esetleg öt?

– Lehet – felelte a nő. – Fontos ez?

– Mit mutattak be a modellek?

– Fehérneműt.

– Miért maradt ott? A fényképezés elég unalmas, nem?

Az asszony vállat vont:

– Egyszerűen csak agyon akartam csapni pár órát. A jelenésem előtt, tudja, a fodrászomnál.

– Nem azért, hogy megnézzé magának a modelleket? A barátai számára? A fontos valakik számára?

Delaney egy pillanatig azt hitte, most megfogta a nőt. Láta, amint a feje hátrahökölt. Vékony ajkai szétnyíltak a nedves fogak fölött. Mintha halványan felnyögött volna. De aztán összeszedte magát. Megeresztett egy kelletlen mosolyt.

– Edward X. Delaney – felelt. – Drága, öreg Edward X. Delaney. Ha netán azt gondolja, hogy call-girl hálózatot tartok fenn, téved.

– Tudom – válaszolta a Főnök. – Maga soha nem keveredne bele efféle nyilvánvaló és közönséges ügybe.

Delaney észrevette, hogy Boone nyugtalanul moccan mellette. Hozzáfordult:

– Örmester? – szölt. – Van valami mondanivalója?

– Belle – mondta Abner Boone. – Azt mondta, ellátta modellekkel Maitlandet.

– Alkalmilag – helyesbített az asszony. – És nem *láttam el* őt, hanem *ajánlottam* neki lányokat.

– Volt köztük egy nagyon fiatal lány? – csapott le Boone. – Talán Puerto Ricó-i? Vagy olasz? Valami latin típus?

A nő a homlokát ráncolta, tűnődött egy pillanatig:

– Nem emlékszem ilyenre – felelte. – Mostanában?

– Mondjuk, néhány héttel Maitland halála előtt. Mondjuk, egy hónappal.

– Nem – válaszolta határozottan. – Legalább hat hónapja nem küldtem semmilyen lányt Victornak. Ki az a lány?

Boone Delaneyre nézett. A Főnök nem látott okot rá, miért ne mondhatnák meg Belle Sarazennek, miért érdeklí őket. Leírta a három rajzot, amelyet Maitland műtermében találtak. Elmondta: a festő alighanem röviddel halála előtt készítette őket. Lehetséges, hogy épp a gyilkosság délelőttjén.

– Hol vannak most? – kérdezte az asszony. – Mármint azok a rajzok.

– Nálam – felelte Delaney.

– Hozza magával – javasolta –, majd megnézem őket. Hátha felismerem a lányt. Ismerem az összes lányt, akit Maitland használt, és még egy csomót rajtuk kívül.

– Elhozhatom – mondta Delaney. Fölállt, eltette a jegyzetfüzetét, Boone őrmester szintén. Megköszönték Belle Sarazennek a szívélyes együttműködést, és megkérdezték, fölkereshetik-e ismét, ha újabb kérdések merülnek föl.

– Amikor csak akarnak – felelte. – Itt leszek. Csöngetett a filippínónak, hogy kísérje ki őket.

Az ajtóban voltak már, amikor a nevén szólította Delaneyt. Az megállt, és lassan az asszony felé fordult.

– Ugye nem gondolja komolyan, hogy én tudtam, amikor lőttem: a férjem áll ott? – a nő mosolya évődő volt, majdnem kacér.

Delaney majdnem olyan kiismerhetetlenül mosolygott vissza rá:

– Ez az, amit soha nem fogunk megtudni, ugye? – felelte.

Beültek Boone kocsijába, egyeztették jegyzeteiket, és fújták a füstöt.

– Semmi nincs az anyagban a nővel kapcsolatban drogokról – mondta Delaney. – Semmi kábítószeres priusza nincs. De egy ilyen nő, aki ilyen életet él, annak szinte biztosan köze van az effélékhez. Le merném fogadni, hogy benne van valami ilyesmiben. Lehet hogy őtöle származnak azok a szippantók ott Maitland műtermében.

– Lehet – mondta Boone. – És talán eladogat belőlük a fontos barátainak. Egy picikét kemény volt vele, Főnök. Nem gondolja, hogy letolást kapunk valamerről?

Delaney mérlegelte a kérdést egy pillanatig:

– Könnyen lehet – ismerte be. – Lehet hogy fellármázza az egész Költségvetési Bizottságot, és csöppet se volnék meglepve, ha még ma este kapnék egy telefont magától Thorsentől. Lesz egy rossz pontunk. Hogyan ítéli meg az indítékait?

– Arra, hogy kinyírja Maitlandet?

– Nem, nem. Az életére. Ahogyan él.

– Pénzéhes – felelte kapásból Boone. – Dohányért bármit.

– Nem értek egyet – mondta ugyancsak kapásból Delaney. – Ez esetleg áll Saul Geltmanre. Jut eszembe, megfigyelte, hogyan emlegette Geltman a műveket, amelyekkel kereskedik? "Áru" – így beszélt róluk. De nem hiszem, hogy ez a Sarazen asszony is ilyen. Pénz? Hát persze, szüksége van rá. Mint mindnyájunknak. De csupán eszközként, nem azért, hogy fölhalmozza.

– Akkor hát mit gondol, Főnök?

– Én a következőképp látom őt. Szébb napokat látott, jó család vásott kölyke. Férjhez megy egy gazdag, idős emberhez. Nagy ház, lovak, egy egész ültetvény úrnője lesz. Most már *valaki*. De a férj csavarog, ő meg túlságosan büszke és temperamentumos ehhez. Így aztán lepuffantja Canfieldet, a dolognak nagy híre kerekedik, az asszony neve és fényképe megjelenik a lapokban. Ez már tetszik neki. Fölbukkan Párizsban, elkezd költekezni, pompásan érzi magát, csinos, vagány csaj, aki megúszott egy gyilkosságot. De Európa teli van sakálokkal, vagányabbakkal és csinosabbakkal, így hát öt év alatt ugrik a pénz, és kit érdekel már Belle Sarazen Raccoon Fordból, Virginiából? Ha Európában marad, ma a bolhapiacon árulhatná a fenekét. Így aztán szépen hazajön, és férjhez megy Burroughs képviselőhöz. Most aztán megint *valaki*: a washingtoni vendéglátó naccsága, akinek a legmenőbb a nagysága. Pazar vendégségek. Vendégül látja az Elnököt. Ez nem kerül Burroughsnak olyan sokba. Én tudom, hogyan működik Washington; az asszony tudja, kit kell meghívnia, könnyedén szerzi a híveket és reklámembereket, hogy verjék a tamtamot, és talán a megfelelő irányba képes toszogatni egy-két döntő szavazatot is. Akkor azután Burroughs földobja a talpát, és az asszony elveszti hatalmi bázisát. Washington dugig van képviselőözvegyekkel. A hölgy tehát New Yorkba költözik, és beleveti magát a művészeti életbe, a múzeumi nyüzsisbe. Fönntartja a régi kapcsolatait a

politikusokkal. Kisegíti őket osztályon felüli nőekkel és egy kis füvel is imhol-imhol. A lakását a rendelkezésükre bocsátja kisdéd játékaik számára. Ajándékokat kap ezekért a szolgálataiért, pénzbeli ajándékokat és hozzá magas szintű védelmet. És ami még fontosabb neki: benne van a társasági életben minden vonatkozásban: partykat ad, nagyvonalú kurtizán, híres művészek és divatfotósok modellje: ismét *valaki*.

– De *miért?* – firtatta tovább Boone.

– Ha nem híres, hát hírhedt – Delaney szinte magának beszélt, komoran. – Belle Sarazen addig létezik, míg a világ tud róla. Azok az albumok: a bizonyosság. Általuk bizonyosodik meg önmaga létéről, fontosságáról. Vannak ilyen emberek. Annyira gyenge véleményük van önmagukról, hogy csak úgy tudják elviselni, ha egy másmilyen képet alkotnak magukról a többiek szemében. Ez egy "tükörnő". Most aztán belenézhet a tükörbe, és láthat benne egy szexi szépséget, láthat egy arcot, amely nem tűnik kiéltnek, és láthat egy szűnni nem akaró testet. Az albumok mondják el neki: ki ő. De ha nem lenne hírverés körülötte, ha a világ nem figyelne rá, akkor hiába nézne a tükörbe: a nagy semmit látná benne. Ezért tesz meg bármit a fontos barátainak. Odakötötte magát a nagymenőkhöz. Hogy bizonyítsa: ő is fontos! Szerencsétlen kurva.

– Főnök, komolyan úgy gondolja, ez a nő tudta akkor, hogy Canfieldre lő?

– Hát persze. Akkor árulta el magát, amikor elmondta, hogy a Durkee-ügy a kedvence. Azt az ügyet úgy derítettük fel, hogy beetettük a féltékeny feleséget, aki végül is elhitte, hogy átverték. Belle azonosíthatta magát azzal az asszonnyal, merthogy maga is átvert asszony volt.

– De hazavághatta-e Maitlandet?

– Nem tartom kizártnak; ha a festő veszélyeztette az önérzetét. És nyilvánvalóan ereje is van hozzá.

– Vagy csak kedvtelésből – tűnődött Boone. – Ha csupán kedvtelésből tette.

– Arra is képes lenne – mondta mereven Delaney. – Egyszer már megúsza. Ha egyszer sikerül, utána azt hiszik, az isten nyakát is kitorhetik kedvük szerint.

– Mondanék valamit, Főnök – vívódott Boone. – Arra gondolok, hogy ezek a kis kerítési ügyek, meg a fontos barátok... könnyen belekeverhetik az ilyet holmi politikai zsarolásba.

Delaney megrázta a fejét.

– De nem a mi kis Belle-ünket – mondta. – Mondtam már, ez nem pénzéhes. Az ő legfőbb vágya, hogy a keresztnévükön emlegethessen szenátorokat.

Volt még egy kis idejük Jake Dukker meglátogatása előtt, épp hogy bekapjanak valamit.

– Valami gyorsat – javasolta Delaney. – És könnyűt. Ugye, este szokott komolyabban enni, Örmester?

– Általában – felelt Boone. – A dokik magas proteintartalmú diétára fogtak. Többnyire főzők magamnak odahaza. Könnyű dolgokat, steaket, halat, hamburgert, ilyesmit.

– És hogyan boldogul? – kérdezte Delaney, mereven előrenézve.

– Mármint az ivással? – értette meg a kérdést Boone. – Eddig minden rendben. Igaz, nincs olyan pillanat, hogy ne vágynék rá. De azért tartani tudom magam. Ez az elfoglaltság a Maitland-üggyel, ez sokat segít.

– És nem zavarja magát, ha valakivel együtt van, és az rendel egy italt? Tegnap például, amikor én ittam egy sört, maga meg jégbe hűtött teát?

– Nem, ez nem zavar – felelt az Örmester. – Ami zavar: amikor ugratnak a dologgal. Mikor viccet csinálnak belőle. Tudja, barátok, meg a tévében a komikusok, akik csuda mókásnak tartják a történeteiket arról, hogy mennyit isznak, meg jaj de muris sztorikat mesélnek részegekről, ilyesmi. Csöppet se tartom már mulatságosnak. Volt idő, amikor kemény erőfeszítembe került, hogy kibírjam a következő órát ital nélkül. Most már ott tartok, hogy kemény erőfeszítéssel az

egész napot végigcsinálom nélküle. Azt hiszem, azért ez valami.

– Tudom, hogy bután hangzik – bólintott Delaney –, de ezzel egyedül kell megbirkóznia. Senki nem képes maga helyett végigcsinálni, még arra sem, hogy segítsen.

– Ó, tudom én azt, Főnök – felelte lassan Abner Boone. – Maga sokat segít.

– Én? – lepődött meg kellemesen Delaney. – Ennek örülök.

Nem kérdezte: hogyan.

A nap teljes erőből sütött, az égbolt gyorsan kitisztult. Kellemes nyugati szellő fújdogált. Úgy döntöttek, hogy valahol a Columbus Circle közelében parkolnak, hot dogot vesznek egy utcai árusnál, meg valami hideg üdítőt, és egy padon költik el a Central Parkban. Utána meg elsétálhatnak Jake Dukker műtermébe.

Behajtottak egy "parkolni tilos" zónába, és Boone, lesz ami lesz, kitette a "Rendőrtiszt szolgálatban" táblát a szélvédő mögé. A Maine-szobor mellett találtak egy utcai bódét, vettek fejenként két hot dogot savanyú káposztával, savanyúsággal, fűszerrel, mustárral és hagymával, hozzá egy-egy doboz vadcseresznyeszörpöt. Delaney ragaszkodott hozzá, hogy ő fizessen. A papírszalvétába göngyölt ebéddel elindultak a parkba. Találtak egy üres padot egy kis füves dombocska tetején.

Szétárt térdel, előrehajolva ettek, nehogy a ruhájukra csöppentsék az ételt. A kinyitott szörpös konzervdobozokat a földre rakták.

– Ahogy én látom – kezdte teli szájjal Boone őrmester –, Sarazennek és Dukkernek kilencvenperces kölcsönös alibije van. Dukker asszisztensei és fotómodelljei szerint Sarazen és Dukker a lenti műteremben voltak tizenkettő előtt, majd fél kettő után. De a két időpont között, abban a kilencven percben mindketten odafenn voltak, magukban, együtt. Így mondják.

– Úgy gondolja, hogy kölcsönösen fedezik egymást?

– Vagy mindketten benne vannak. Nézze, Főnök, ezek az idők csak körülbelüliek. Tudja, milyen megbízhatatlan mindig minden tanú az időpontok dolgában. Lehet hogy elmentek, és kilencven percnél is tovább kint voltak a házból, lehet az két óra hossza is.

– Mondja csak. Figyelek.

– Lehet hogy nem ültek taxiba. Menetlevelek ezreit néztük át, és minden sofőrt sorra vettünk, aki a Mott streeti műterem környékén járt azon a pénteken, tíz és három között. Mondjuk, egy magánautó várta őket. Szerintem Dukker lakásától a Mott streetig és vissza meg lehet csinálni az utat másfél óra, netán egy kicsivel több idő alatt. Akár egyedül, akár mindkettőnek.

– Ehhez viszont az szükséges, hogy ki lehessen jutni a házból anélkül, hogy a lenti műtermen keresztül kelljen menni. Van közvetlen kijárata a felső emeleti lakásnak?

– Ezt nem tudom, uram. Ezt meg kell tudnunk. Tegyük fel, hogy van. Ezek ketten otthagyják a műtermet tizenkettőkor, fölmennek, kislisszolnak az ajtón, lejönnek az emeletről, és irány a kocsi. Vagy éppen, mért is ne, elhajtának a Lex és az Ötvenkilencedik sarkáig, és ott beszállnak a földalattiba. Van egy megálló a Spring streeten, nem egészen két sarokra Maitland műtermétől. A földalattival elkerülhetik a forgalmi dugót. És énszerintem ezt oda-vissza meg lehet másfél-két óra alatt tenni, rászámolva még öt-tíz percet Maitland megölésére is.

– Nem tudom – kételkedett Delaney. – Nagyon halovány föltételezés.

– Óhajtja, hogy stopperral mérjem az időt? – kérdezte Boone, és nyomban izgalomba jött az ötlettől. – Kocsival elmegyek Dukker lakásától Maitland műterméig és vissza, és aztán megpróbálom ugyanezt az útvonalat a földalattival. És mérem az időket.

– Jó ötlet – bólintott Delaney. – Mindkét időmérést délelőtt tíz és délután három között csinálja, pénteken méghozzá, amikor a forgalom meg a földalatti menetsűrűsége nagyjából ugyanaz, mint amilyen akkor lehetett.

– Meglesz – örvendezett Boone.

Egy darabig mindketten hallgattak, küszködtek a csöpögő hot doggal. A papírszalvétákat már elhasználták, zsebkendőjükkel törülgették zsíros arcukat és kezüket.

– No menjünk, öleljük keblünkre Jake Dukkert – állt föl Delaney. – Mehetünk gyalog.

A magas, keskeny, kormos épület a Central Park South egyik legöregebb háza volt. Művészeknek tervezték, festők, szobrászok, zenészek, énekesek stúdiói céljára. Magas mennyezetekkel, tágas szobákkal, vastag falakkal. A padlótól a mennyezetig érő ablakokon át északról állandó fény áradt be a helyiségekbe. A hatalmas ablakokon át pompás kilátás nyílt a Central Parkra: egy angol farmra egy vasból és betonból készült város kellős közepén.

Jake Dukker a negyedik-ötödik emeleten lakott egy kétszintes lakást. Az alsó szinten fogadótermet, műtermet, a modellek öltözőjét, fényképészeti sötétkamarát, reklámhelyiséget és raktárt, mosdót és egy kis konyhát alakítottak ki; ez utóbbiban hűtőszekrény, tűzhely, vízvezeték kapott helyet, meg egy kis gépezet, amelynek csupán az volt a dolga, hogy jégkockákat gyártson és időnként kiköpje őket a belőle kinyúló tartóba. A műterem teli volt kellékekkel: papír- és vászontekercsek, kapcsolótábla nagyfeszültségű vezetékekkel a fényszórókhoz, dobogó, emelvény a modelleknek, rozsdamentes acél és fehér vászon fényvisszaverők, felső fényforrások színpadias megvilágításhoz, tükrök, festőállványok, egy munkaasztal, teliszórva festékekkel, palettákkal, keverőtálakkal. A falak teli bekeretezett festményekkel, nyomatokkal, rézkarcokkal, litográfiákkal, rajzokkal. A legtöbbjük dedikálva.

Belső csigalépcső vezetett fel a felső emeletre. Ez volt a művész lakótere: egyetlen hatalmas terem, benne annyi kerevet, fotel, párna, hogy kényelmesen meg lehetett volna benne rendezni bármekkora felekezeti orgiát. Két hálószoba, két fürdőszoba, tágas, jól felszerelt konyha – falra akasztott, vörösréz aljú serpenyőkkel s egy gargantuai méretű nyárssal – meg egy ebédlő; az üveglapú asztal körül tizenketten is elférhettek.

A lakótérben csörömpölő tarkaság, a berendezés a lakás tulajdonosának rövid életű föllángolásait őrizte, meglepően kényelmes és vonzó keverékben: a Bauhaustól a svéd modernizmuson, a szecesszió át a New York-i viktoriánusok stílusáig. Mindezekhez még a modern bútorművészet olyan csodapókjai járultak, mint például vasból készült traktorülés, meg nyersfa koktélasztalok, amelyek eredetileg telefonkábelek feltekeréséhez használt, nagy orsók voltak.

Ennek az egész katyvasznak a tulajdonosa maga is az épp időszerű divatok elegye volt. Fakókék farmernadrág volt rajta, amit széles bőrvöng tartott, közepén nagy fémcsattal, rajta a Fargo & Wells bank emblémája volt látható. A hangsúlyozott férfiasság mindeme jelképével éles ellentétben állt a puha, fekete balettpapucs a hosszú, keskeny lábfejen. Fölül könnyű indiai vászomból készült blúzt viselt, indázó virágmintával és bő, laza ujjakkal, amelyektől egy cigányprímás hegedűje is sírva fakadt volna. Az átlátszó ing nyílásában sugaras napkorongot formázó, színarany medalion csüngött.

A férfi maga nyúlánk volt és sovány, karcsú kecsességét kissé megzavarta a jól táplált kis pocak, amely mint egy fél tekegolyó, feszült neki a bőrvöngnek, és szétpattanással fenyegette a Wells-Fargót. Csak annyit mozgott, hogy mindig valami gyors, artisztikus pózban merevedhessék ki: láb erre – kar amarra – fej hátra – elrántott váll – művészien meghajlított térd, akár egy szaggatottan mozgó film, pikk, pakk, pukk, minden expozíció a testrészek egy-egy újabb összerendezettsége – folyamatosság nélkül.

Az ifjú recepciós lány beirányította a két rendőrt a műterembe. Az első dolog, amit Delaney észrevett az elébe siető művészen: a bozontos-dús Sztálin-bajusz volt. Meg Dukker szemei, ezek a ragyogó, könnyben úszó, fókuszatlan tekintetű szemek. Éles, karvalycsőr orr. Fogai: oly tökéletesen kocka alakúak és ragyogóak, akár a gondosan csiszolt sírkövek. Üreges álla kicsit borostás és árnyékos volt; nem borotválkozhatott ma túl gondosan. Fekete haját a

legutolsó divat szerint vágatta, a tömött, simára kefélt és bepermetezett frizura eltakarta fülét. Akárcsak Saul Geltman, Dukker is arany karkötőt viselt. Geltmannel ellentétben viszont nem volt semmi pedáns, túl ápoltság vagy feltűnően tiszta a megjelenésében. De ennek a benyomásnak – látta be Delaney – a túlságosan éles műtermi világítás is oka lehetett. Dukker nyakában két fényképezőgép lógott.

Bemutatkozás után Dukker közölte:

– Épp végzünk. Csak egy-két felvétel van még hátra. – Nézzenek körül addig. Bele ne botoljanak a kábelekkbe.

A dobogó közepén, bíborszínű, papír háttérrel szembefordítva, kamaszlány-testű modell állt, hátát mutatva Dukker két asszisztensének, akik a reflektorokat kezelték. A lány fenekének alsó fertályát halványpiros bikini fedte, felsőteste csupasz volt. Fején hatalmas, széles karimájú, fehér szalmakalap, rajta lila szalagcsokor. Csipőjét kitolta, mindkét kezével egy csukott, rózsaszínű napernyő fogantyújára támaszkodott.

Jake Dukker felemelte az egyik fényképezőgépet, egy Nikont, és kúszva kereste a megfelelő nézőpontot.

– Még egy kis segget, édeske – kiáltotta. – Nagyszerű. Dőlj az ernyőre. Szenzációs. Most nekem profilba. Ez az. Szexi mosolyt kérek. Csodás. A testsúlyt arra a lábadra tedd. Még több segget! Gyönyörű. Na most...

A lány tartotta a mozdulatot, Dukker pedig hajladozott, mászott, ugrált föl-le, előre-hátra, kattogtatott, kígyózott. Villámgyorsan váltogatta a fényképezőgépeket, állította őket, pillanatnyi megállás nélkül tornászott tovább, pikk, pikk, aztán végre kiegyenesedett, hátrahúzta a vállát, majd magasra tartotta az állát, hogy nyakát a helyére igazítsa.

– Ennyi – szólt oda az asszisztenseknek. – Kikap.

Az éles fényeket kikapcsolták. Az egyik asszisztens előrejött, hogy elvegye tőle a fényképezőgépeket. A modell kilazított, megfordult, láthatóvá lettek kis mellecskéi a meglepően nagy, barna udvarú bimbókkal.

– Oké, Jake? – kérdezte.

– Isteni, édesem – mondta. – Szexi, és mégis ártatlan. Gretchentől megkapod a csekkedet.

– Lesz számomra még valami? – kérdezte a lány.

– Én – villantotta ki fogait Dukker. – Öltözz föl, édes, az urak zsaruk. Ne hívjal föl minket, kiscicám, majd mi telefonálunk. És szüntesd be az evést. Még két kiló, és véged.

Delaneyhez és Boone-hoz fordult, borostás arcáról patakzott a veríték.

– Könyvborítóra lesz – magyarázta. – Semmi mellecskéje, de azért izgi.

Fölmarkolt egy szutykos törülközőt, és fölszárította vele izzadságtól fénylő arcát.

– A lakás ugyan légkondicionált – mondta –, de ebből semmit nem érezni, ha a lámpák be vannak kapcsolva.

– Maga aztán igazán keményen dolgozik, Mr. Dukker – mondta Delaney.

– A nagyság átka – válaszolt Dukker. – Csinálok én mindent: divatfotót, könyvfedelet, lemezborítót, festményt, magazinillusztrációkat, plakátokat, bármit. Ők rendelnek, én megcsinálom. Egy pasas telefonált épp ma délelőtt, azt akarja, hogy csináljak egy csomag játékkártyát. Hallott már ilyet?

– Pornográf kártyák? – kérdezte a Főnök.

Dukker megijedt.

– Olyasmi – felelte, és mosolyogni próbált. – Nagyon is olyasmi. Visszautasítottam. Nem óhajtanak körülnézni, mielőtt fölmegyünk?

– Csak egy pillanatra – felelt Delaney, és elindult, hogy szemügyre vegye a bekeretezett képeket a falon. – Nagyon szép dolgai vannak. Ismeri mind ezeket a festőket?

– Mindet – mondta Dukker. – A legkedvesebb barátaim, meg a leggaládabb ellenségeim. Nézzék csak azt ott. Azt a rajzot az ablak mellett, a vékony aranykeretben. Érdekelni fogja magukat.

Delaney és Boone engedelmesen rátalált a vázlatra. Megálltak előtte. Valaki keresztbehosszába eltéphette, s azután a négy részt átlátszó ragasztószalaggal ismét összeillesztették, üveg mögé helyezték. Sarkán odafirkált, de olvasható szignó: Victor Maitland.

– Eredeti Maitland – szólta Delaney.

Kemény vonású, gyors skicc volt, futó nőalakot ábrázolt. A csupasz mell és a fenék ívét a rajzszen egyetlen, lendületes S-vonala adta meg. A nő térde magasba lendül, haja lobog – az egész figurából süt az élet, a fiatalság vonzása, az elevenség és a derű.

– Nem, uram – válaszolta Jake Dukker. Rábámultak. – Egy szignált Maitland. Eredeti Dukker!

– Arc kifejezésük láttán újra kivillantotta fogsorát, egy kalóz mosolyát. – Jöjjenek csak ide – dirigált. – Megmagyarázom.

Kövétkét őt a műterem sarkába, ahol egy kis háromszögletű fülke volt, deszkafallal leválasztva. A falakat teletűzdelték fotónyomatokkal, kontaktképekkel, skiccekkel, újság- és magazinkivágásokkal, betűmintákkal, torzított fotókból készült illusztrációkkal, színminta-gyűjteményekkel. A szobácska középpontjában billenthető tetejű rajzasztal állt, rajta nagy fejes vonalzó, egy kancsó, teli tollakkal, ceruzákkal, krétákkal, pasztellekkel, műanyag háromszögvonalzókkal és lekerekített francia ívonalzókkal, folyékony cementtel telt edény, egy vízfestékes doboz és tömördek hamutartó mindenfelé.

A rajzasztal mögött, az ablakkal szemközt, masszív munkapad. Valami furcsa szerszám volt hozzáerősítve, krómozott, hajlítható kar végén egy prizma. Ez egy függőleges meg egy vízszintes rajztábla közé volt helyezve.

– Nézzék csak – magyarázta Dukker. – Ezt camera lucidának hívják. Röviden: luci. Afféle vizuális pantográf. Tegyük fel, az ember egy aktrajzot akar készíteni. Fogja és lefényképez egy aktmodellt a kívánt pózban. Készít róla egy nyolcszor tízes nagyítást. Föltűzi a fényképet a függőleges rajzlapra. A rajzlapot laposan a vízszintes rajztáblára helyezi. Azután belenéz ebbe a prizmába, itt a kar végén. Látja a fényképet is, és a lapos rajzlapot is. Ezután tollal, ceruzával, krétával, szénrel, pasztellrúddal vagy amivel akar, követni kezdi a kontúrokat. Az eredmény: tökéletes, realiztikus hasonlóság.

A két vendég rábámult, mire a művész elnevette magát.

– Csak ne nézzék le! – mondta. – Túl sok időt rabol a régimódi megoldás, a modellüléssel, meg minden. Még akkor is, ha a festő vagy illusztrátor tehetséges. A legtöbb nem az. Szóval, egy este épp egy családi fotó kontúrjait másoltam a lucival, amikor Maitland beállít, seggrészezen. Elkezd macerálni, szidni, amiért ilyen gépi módon dolgozom. Nem vagyok művész, azt mondja. Egy szégyenfolt vagyok, egy pancser. És így tovább, és így tovább. Tényleg teljesen rám mászott.

Dukker hirtelen elhallgatott, és rábámult az üres rajzlapra. Rámeredt, mintha valami oda lett volna tűzve. Aztán sóhajtott és folytatta:

– Addig-addig, míg végképp elegendem lett, és azt mondtam neki: "Te rohadék, bennem is van ugyanannyi francos tehetség. Kétszer olyan jól tudom a szakmát, mint te valaha is. Be fogom bizonyítani! Csinálok egy eredeti Victor Maitlandet, és a világ minden szakértője be fogja szopni, hogy valódi!" Elröhögte magát, én meg fogtam egy rajztömböt meg egy szénrudat, és egyből összeütöttem azt a vázlatot, amit az előbb láttak, a futó aktot. Victornak nagyon gyors keze volt, de az enyém még gyorsabb. Ebben a legjobb vagyok. Három percembe se került. Aztán megmutattam neki: Ránézett... és azt hittem, mindjárt megöl. Tényleg megrémültem. Az arca krétafehér lett, a keze reszketett. Csakugyan azt hittem, nekem jön, még soha nem sikerült őt így kiborítanom. Körülnéztem, mivel üthetném vissza. Nem mertem volna a pusztá kezemmel nekimenni ennek a gazembernek; a falhoz kent volna.

Dukker szünetet tartott, hogy megvakarhassa a combtövét a feszes ceigen át; közben elgondolkozva bámult a mennyezetre.

– Fogta és négyfelé tépte a rajzomat, aztán hozzám vágta. Én meg töltöttem Victorba még némi piát, és éjjel szépen összeragasztottuk a rajzot. Még alá is írta. Jó viccnek szánta. Ez az én rajzom, de belátta: szégyenkezés nélkül vállalhatja. A francba is: csinált ő ennél sokkal rosszabbakat! És nem is valami fotót körülkontúrozva csináltam! Csak úgy odarittyentettem. Nem volt ő olyan nagyon nagy... Ha nekem módom lett volna... Mindenki azt hiszi... No jó, menjünk föl, és lazítsunk egy kicsit. Egy óra múlva ismét fotóznom kell. Muszáj. Nincs megállás.

Mielőtt elindult volna velük fölfelé, Dukker elvett a teliszórt munkaasztalról egy barna baszksapkát, és kackiásan a fél szemére húzta. A két férfi csendben figyelte. Zsaruk voltak, semmi emberi bolondérián nem ütköztek meg.

Felfelé menet a festő érdeklődött: innának-e valamit. Nem kértek, így a házigazda ragaszkodott hozzá, hogy kávéval csinál nekik. Furcsa üvegtartályban készítette, merülő szerkezet volt benne, ez lökte a darált kávéval telt szűrőn át a forró vizet.

– Ez fog ám ízleni – bizonygatta. – Jobban, mint a csöpögtető. A kávé saját keverékem mokaából, jávai és kolumbiai kávéból, egy pompás kis helyen veszem őket, a Low East Side-on. Frissen pörköltöm minden délelőtt. Igazi testes íz, finom aroma.

Delaney rendőrfőnök megállapította magában, hogy aligha ivott életében ennél pocsekább kávéval. Boone arckifejezéséből úgy látta, hogy az őrmester is osztja a véleményét. De azért udvariasan kortyolgatták.

Kicsit feszengve foglaltak helyet az alacsony, bársonybevonatú fotelokban, amelyek emberi ajkak formáztak. Jake Dukker velük szemközt, egy baseballkesztyű fazonjára szabott, csíkos, puha bőrszékbe rogyott le.

– Nos – mondta –, mit óhajtának?

Mindkét tiszt elővette jegyzetfüzetét. A Főnök felsorolta: a jegyzőkönyvek szerint mikor mit csinált a művész azon a pénteki napon, Victor Maitland meggyilkolásának napján. Dukker, recepciós alkalmazottja és asszisztensei szerint, reggel kilenckor látott munkához. Divatfotókat készített. A modellek tíz körül érkeztek, és félóra rá elkezdődött a fényképezés. Belle Sarazen fél tizenkettő tájt állított be; délben pedig Jake Dukkerrel együtt följött ide ebédelni.

– És pedig egy fenséges omlettet – vetette közbe Dukker.

Fél kettő tájban visszamentek a műterembe, és egy órával később Belle Sarazen elbúcsúzott. Lehet hogy egy kicsivel hamarabb. A fotózás valamivel három előtt fejeződött be, és a modelleket eleresztették. – Dukker hétig a lakásában maradt, amikor is kocsival a barátaihoz indult: vacsorára volt hivatalos Riverdale-be.

– A saját kocsijával ment? – kérdezte Delaney.

Dukker rábólintott:

– Tényleg tisztára pénzkidobás. Többnyire taxival közlekedem. Parkolni Manhattan belsejében maga a pokol. Jórészt garázsban tartom a kocsit. A Nyugati Ötvennyolcadik utcában. Megadjam a garázs pontos nevét és címét?

– Nem, köszönjük, Mr. Dukker – felelt Delaney. – Tudjuk. És mi volt Belle Sarazennel?

– Mi lett volna?

– Volt vele intim kapcsolata?

Dukker tempósan kortyolt a kávéjából, és grimaszt vágott:

– Ó, istenem. Igen – felelte. – Akárcsak fél New Yorknak. Belle fajra, vallásra, színre és nemzetiségre való tekintet nélkül osztogatja kegyeit.

– Ő azt állítja, hogy maga gyűlölte Maitlandet – mondta színtelen hangon Delaney.

– Ezt mondta?! Nem hiszem el.

– De bizony – bólogatott Delaney. Belenézett jegyzetfüzetébe. – Azt mondja, maga gyűlölte Maitlandet, mert irigyelte az integritását. "Integritás" – az ő szava, nem az enyém.

– A ribanc – dőlt hátra a baseballkesztyűben Dukker: – Lehet hogy irigyeltem Victort. Igen, talán. De gyűlölni? Nem, nem hiszem. Semmiképp se annyira, hogy meg tudtam volna ölni. Sírtam, amikor meghallottam, hogy meghalt. Ha hiszik, ha nem, csakugyan szörnyen kiborított a hír.

– Nos, ez valami egészen más – mondta Delaney.

– Azok közül, akiket kihallgattunk, maga az első, aki érzelmileg igazán közel állt hozzá, aki a sajnálatnak valami jelét adta. Kivéve még talán Maitland ügynökét, Saul Geltmant.

– Az ügynökét? – nevette el magát váratlanul Dukker. – Az ügynökének nevezik?

– Hát nem az ügynöke volt?

– Nos... jó, mondjuk – mosolygott még mindig Dukker. – De ezek nem szeretik, ha ügynöknek nevezik őket. "Műkereskedő" – ezt jobban kedvelik.

– Hosszú beszélgetést folytattunk Geltmannel a művészeti ügynökökről – mondta makacsul Delaney. – Mennyit keresnek, mi a kötelességük, a felelősségük, és így tovább. Geltman egyetlen-egyszer se tiltakozott az ellen, hogy Maitland ügynökének nevezzék.

– Talán nem akarta fölbosszantani magukat – vont vállat Dukker. – De higgyék el, jobban szeretik, ha műkereskedőnek titulálják őket. Ahogy a szemetesember is szereti, ha köztisztasági gépkezelőnek nevezik.

– Önnek van-e ügynöke, Mr. Dukker? – kérdezte Boone őrmester. – Illetve műkereskedője?

– Frászt – felelt hirtelen Dukker. – Mi a csudának? Közvetlenül adok el mindent. A megrendelők, vásárlók keresnek meg engem, nem én futok utánuk. Minek tejelnék le a bevételemből harminc százalékot valami piócának, aki semmi olyat nem tud elintézni nekem, amit én magam ne tudnék? Ide figyeljenek: az én dolgaim eladják magukat. Én vagyok a legjobb.

– Igen, ezt már említette – morogta Delaney. – Visszatérve Belle Sarazenre: tudna-e nekünk valamit mondani a hölgy viszonyáról Victor Maitlandhez?

– Gyűlölte Victort – válaszolta egyből Dukker. Letette a félig ivott kávéját. Még jobban belesüppedt a baseballkesztyű formájú bőrfotelba, ujjait összefűzte hegyes kis pocakján. – Gyűlölte a karakánságáért. Nézzék: Victor rühellte a svindlereket. A szélhámosság, a képmutatás minden formáját és módját gyűlölte. Márpedig Belle-nél nagyobb svindler nincs széles e határban.

– Igazán? – így Delaney.

– Ne éljek, ha nem – jött tűzbe Dukker, és dörzsölgette tuskés állát. – Tudja, Victor Maitland egy nyers pasas volt. Mondjuk, ha szemétségnek tartotta volna, amit maga mond, akkor megmondta volna egyenesen. A képibe. Mindegy volt neki, ki hallja. Emlékszem, egyszer Belle nagy partyt adott a lakásán. Csupa fontos ember. Maitland későn állított be. Lehet hogy meg se hívták. Könnyen lehet. De hírét vette a partynak, és mindenesetre beállított. Nem törődött vele. Tudta, nem nagyon szeretik, ha megjelenik, mert mindig csak bajt csinál. Mondtam már, verekedett is. Volt, hogy megruházott műkritikusokat, széthajigált dolgokat. Az ételt. Ráborította az italt azokra, akiket utált. Meg minden. Szóval, Belle-nél épp díszes party van, és Vic betoppan. Részegen, mint mindig. De tartja a száját. Csak bámulja ott a sok "jobb embert". Belle pedig elkezdi mesélni, mekkora nagy szám volt ő Washingtonban. Tudják: vendégül látta az elnököt, nagykövetekkel táncolt, szenátorokkal teniszezett, és jógázni tanította a képviselőnejeket. Szóval, nyomja a szöveget. Mindenki szépen hallgatja Belle felvágását, nem akarják félbeszakítani. Mert, ugye, a nő nagyban rázza a rongyot. Egyszer csak Maitland a szavába vág. Jó hangosan. Mindenki hallhatta. A Világ Legnagyobb Basszistájának nevezte Belle-t. Azt mondta rá, hogy szétbaszta az első férje fejét, aztán elbaszott egy vagyont Európában, és végül átbaszta a

Legfelsőbb Bíróságot.

Delaney és Boone csöndben somolygott jegyzetfüzete fölött.

– Szétverte a bulit – vigyorgott az emléken Dukker. – Kitört a röhögés, nem tudtuk abbahagyni. Olyan egy mocskos szájú gazember volt, igazán, de mégis mulatságos volt. Iszonyatosan. Néha.

– És mit szólt Belle Sarazen? – kérdezte Delaney.

– Megpróbálta tréfára venni a dolgot – vont vállat Dukker. – Mi mást tehetett volna? De látszott, hogy belül tombol. Gyűlölte akkor Vicet. Meg tudta volna ölni. Tudom biztosan, hogy ezt soha nem bocsátotta meg neki.

– Miért csinálta Maitland? Miért mondott ilyeneket?

– Miért? Mondtam már maguknak. Mert ki nem állhatta a svindlereket. A szélhámosokat, a képmutatókat.

– Igen... – sóhajtott Delaney. – És az ilyen abszolút becsületes emberek néha voltaképpen szadisták.

Jake Dukker érdeklődéssel nézett rá:

– Ahogy mondja, Főnök – szólt. – Ez volt a helyzet Maitland esetében is. Szerette bántani az embereket. Nem vitás. Ő ezt úgy nevezte, hogy kiszurkálni az én-léggömbjeiket. De szerintem többről volt szó. Hajlott a kegyetlenségre. Örült, ha megfoszthatta az embereket az önbecsülésük illúziójának utolsó darabkájától is. Ezt csinálta azon az estén Belle-lel is. Az ember meggyűlöli azt, aki letép róla minden szerepjátszást, és megmutatja, ami alatta van.

A két tiszt buzgón jegyzetelt.

– Azt mondta, Sarazen asszony nagyban rázza a rongyot – nézett föl Delaney. – Mit ért ezen?

– Nos... nézze – kezdte Dukker. – Politikai befolyást. Belle csakugyan jóban van egy csomó fontos személyiséggel. Ismeri a dörgést. Azonkívül ez a nő afféle erómű a New York-i művészeti életben. El tudja intézni, hogy egy ócska karikaturistának kiállítás rendezzenek. Azt is, hogy a gazdag barátai vásároljanak a pasi dolgaiból. Belle ért a reklámhoz, hírveréshez. Társaságokban nyüzsög. Mindenkit ismer. Művészeknek nagyon ajánlatos jóban lenni vele. Műkereskedőknek is. Gyűjtőknek is.

– Úgy érti, ő valóban tudja, mi a jó? – kérdezte Delaney. – Mármost ért a művészethez? Van ízlése?

Jake Dukkerből kipukkant a nevetés:

– Ízlése? – fröcskölt. – Belle Sarazennek? Ugyan már! Talál egy hosszú hajú kölyköt a Village-ban, idehozza nekem a kölyök munkáit, és azt mondja: "Hát nem fan-tasz-ti-kus? Nem ó-riási?" Én meg mondom neki: "Belle, a kölyök még csak nem is konyít a dologhoz. Gyenge, mint a harmat." De nem telik bele egy hónap, a hosszúhajúnak tárlata nyílik a Madison Avenue-n valamelyik galériában és aztán vége. Eltűnik, soha senki nem fog többé hallani róla. És mindez csak azért, mert a fickó nem érdekelte már Belle-t. Fölszedte a tagot, elintéztet neki egy kiállítást, aztán ugyanolyan gyorsan dobta. Miután megtanította a fiúcskát néhány új figurára, amelyek még a *Káma Szutrá*-ban sincsenek benne. Aztán már valaki mást kap föl, és az előző fiú ismét a Village-ben találja magát, töpörtyűt eszik, és fogalma sincs, mi a fene történt vele. A művészet Belle-nek csak jófajta játék.

– De maga kedveli őt? – kérdezte Delaney, és kifejezéstelen arccal nézte Dukkert. – Maga kedveli Belle Sarazent?

– Belle-t? – ismételte Dukker. – Hogy kedvelem-e? Hát... talán. Zsák a foltját. Mind a ketten svindlerek vagyunk. Lehettem volna én... no de mi az ördögnek mondjam. Belle is, én is, tudjuk, kik vagyunk, mik vagyunk.

– És Victor Maitland nem volt svindler? – kérdezte simán Abner Boone.

– Nem – felelt dacosan Dukker. – Teli volt rohadtsággal, de nem volt svindler. A szerencsétlen

marha. Nem volt túlságosan boldog ember. Ő is űzött volt. Ugyanolyan mohó, mint bármelyikünk. Csak valami másra.

– Mire? – kérdezte Delaney.

– Ó... nem is tudom – rejtélyeskedett Dukker. – Ördögi festő volt. No, nem jobb nálam. Technikailag, tudják. De volt benne valami többlet, ami énbennem sohasem. Illetve, talán megvolt, csak elvesztettem. De Vic soha nem volt akkora, mint amekkora szeretett volna lenni. Talán ezért dolgozott annyira keményen, annyira gyorsan. Mintha űzte volna valaki.

Néhány pillanatig csend volt, Delaney és Boone pörgették jegyzetfüzetüket. Lentről hangokat hallottak, papírok recsegését, a felszerelés zörgését: az asszisztensek már készítették elő a soron levő fotózást.

– Mr. Dukker – fordult hozzá Delaney. – Előfordult, hogy ön modelleket küldött vagy ajánlott Maitlandnek?

– Modelleket? Egyszer-kétszer. Ő többnyire maga megtalálta a kedvire valókat. Nagy, izmos nőket. Nem azt a fajtát, akire én bukom.

– Ajánlott neki valakit mostanában? Egy nagyon fiatal lányt? Puerto Ricó-it, latin típust?

Dukker tünődött egy pillanatig.

– Nem – rázta a fejét. – Ilyet nem. Az utolsó kábé hat hónapban egyet se. Tán egy éve is már. Miért?

A Főnök beszámolt neki a vázlatokról, amelyeket Maitland műtermében találtak. Dukkert érdekelte a dolog.

– Hozzák el – javasolta. – Szívesen megnézem őket. Hátha azonosítani tudom a kislányt. Én rengeteg modellt használok. Fényképezéshez, illusztrációhoz. És most filmmel is kezdek foglalkozni. Reklámfilmekkel. Jókora lóvé van benne.

Hirtelen fölpattant, a barna baszksapkát a feje búbjára rántotta.

– Ideje lemennünk – mondta fűgén. – Oké?

A két zsarú egymásra nézett. Delaney bólintott, lecsapták a jegyzetfüzetek fedelét, és fölálltak.

– Köszönjük, hogy ilyen segítőkész volt Mr. Dukker – mondta Delaney. – Nagyon nagyra értékeljük az együttműködését.

– Készséggel, bármikor – intett, karját széttárva, a művész. – Magának érdekes arca van, Főnök, tudja-e. Jó súlyos. Egyszer szívesen leskiccelném. Lehet hogy legközelebb, majd amikor elhozzák Maitland rajzait.

Delaney mosolytalanul újra bólintott.

– Kimehetünk innen is egyenesen? – kérdezte mellékesen Boone őrmester. – Vagy le kell mennünk az első emeletre, hogy kijussunk?

– Ó, nem – mondta Dukker. – Elmehetnek idefönről is. Az az ajtó vezet ki. Az ötödik emeleti lépcsőfordulóhoz vezet, a lifthez.

– Csak még egyetlen dolgot – szólalt meg Delaney. – Belle Sarazen mesélte, hogy maga megfesti az ő aktját, alumínium fóliára.

– Belle egy kicsit túl sokat locsog – mondta Dukker mogorván –, még híre megy, aztán mindenki ilyeneket fog csinálni, még mielőtt elkészülök vele.

– Láthatnánk? – kérdezte Delaney. – Nem szólnánk róla senkinek.

– Hogyne. Miért ne? Jöjjenek, odalenn van.

A műteremben már várták Dukkert: a recepciólány egy csomó üzenettel, a segédek a lámpáik mögött, magas székre telepedve pedig egy modell. Laza, virágos kimonót viselt, rágógumit rágott, és a Harper's Bazaart lapozgatta. Mögötte a dobogón az asszisztens épp egy budoárhelyszínt állított össze: brokáttal leborított kerevetet, szépítőszerekkel teli komódot,

réztámlás ágyat, fekete szaténterítővel.

– Szia, Jake, édes – repesett a lány, amint Jake megjelent a lépcső tetején. – Komoly, amit mondtál? Tényleg egy kártya lapjára kerülök?

Dukker nem válaszolt. A két tiszt nem láthatta az arcát. A művész a falnak támasztott festmények kötegéhez vezette őket. Kikereste közülük a képet, és egy állványra állította.

Alumíniumlemez volt egy panelhez rögzítve, a lemezt a művész lelapozta, hogy temperával rámelessen. A háttér ébenfekete volt, a közepen mély, kínaivörösbe ment át. Olyan fényes volt ez a vörös, mint a régi lakkozott fatárgyak. Belle Sarazen a kép közepén volt látható; négykézláb állt, valami drapériával letakart padon.

A tartása kissé akár egy kutyáé – vélte Delaney –, ívelt és merev hát, fölfelé tartott, figyelő fej, feszes karok, előre felé lejtő combok. A művész nem használt színeket a test árnyalataihoz, a festetlen alufólia lemez érzékeltette a húst. A test domborulatait és árnyékait lilával könnyedén felkent foltok sejtették, az arc éles vonásait pedig részletezés helyett inkább csak jelezte a festő.

Ragyogó mestermunka volt ez a kép. A művész készsége vitán felül állt; látszott: ura az újdonsült technikának. De volt valami nyugtalanító a festményben, valami hűvös lélektelenség. A kemény izmú asszonytest különös módon a romlás leheletét árasztotta.

Ez a hatás szándékolt volt – állapította meg magában Delaney –, és a művész az alufólia előzetes meggyűrésével érte el. Összegyűrte, majd kisimította, mielőtt ráerősítette a falra. De a bőr – a festetlen alufólia – még így is őrizte száz és száz apró ránc hálózatát; ez adta a repedeztettség hatását, mintha ezt a húst az idő összevissza horzsolta és koptatta volna, mintha tönkretette volna a túl sok használat. Delaney képtelen volt megérteni, miért volt Belle Sarazen olyan büszke erre a portréra, amely szinte a szétesés előtti pillanatban ábrázolta, mielőtt éles szilánkok poros halmazává hasadna.

– Nagyon tetszetős – mondta Dukkernek. – Igazán.

Boone-nal lassan baktattak vissza a kocsihoz. Hosszan tűnődtek, bámészkodtak útközben.

– A garázst ellenőrizték, Főnök? – kérdezte Boone.

– Igen – felelte Delaney. – Az egyetlen feljegyzésük aznapról, hogy este hétkor elvitte a kocsit. De talán nézzünk utána még egyszer.

– Meglesz – felelte az Őrmester. – Tudja, gondban vagyok ezekkel az emberekkel.

– Gondban?

– Igen, uram – ráncolta a homlokát Boone. – Nem vagyok ehhez az emberfajtához szokva. Akikkel nekem eddig dolgom volt, többnyire afféle priuszos figurák voltak. Kábítószok. Többszörös bűnözők. Értse meg, nekem semmi tapasztalatom abban, hogyan kell bánni az ilyen emberekkel, mint most ezek. Merthogy ezek *gondolkodnak*.

– Azért alszanak is – mondta keményen Delaney. – Meg esznek is. Meg szarnak is. Mi több, egyikük még ölt is. Ezzel azt akarom mondani, hogy az az egy közülük: egy igen primitív bűnt követett el, ugyanolyan ostobát és meggondolatlant, mint bármely erőszakos bűncselekmény, amit egy szutykos vagány csinál. Maga csak ne legyen gondban ezeknek az esze miatt. El fogjuk kapni a pasast. Vagy nőt.

– Gondolja, hogy a tettes főnnakad valahol a hálónkban?

– Kétlem – mondta Delaney. – Csupán a véletlenben reménykedem. Valamiben, amit nem láthatott előre, és ezért nem tervezhette be. Ismertem egyszer egy tagot, úgy hívták, Evelyn Forrest. Ő a Főnök a New York állambeli Chilton-ban. Útba esik, a West Point-i katonai akadémia felé haladva. Forrest: Chilton egyszemélyes rendőrőrszobája. Illetve volt. Őreg sörissza zсарu. Remélem, még megvan.

No, szóval ez a Forrest mesélt nekem egy csinos kis balhéről, amit lebuktatott. Egy

nyugalomba vonult professzor meg a második felesége és a mostohalánya megvettek egy öreg parasztházat egy kis birtokkal ott Chilton közelében. A prof írogatja Thoreau életrajzát, s közben szép csendben összeszűri a levelet a mostohalányával. Elhatározza: kinyírja a feleségét, de úgy, hogy balesetnek látszódjék. A körülmények nagyon alkalmasak erre: a birtokon van egy kis almáskert, és a környékbeli kölykök meg csavargók gyakran bemásznak almát lopni. Jó sok almát. Nem a földről, hanem egyenest a fáról. A prof tehát vesz egy vadászpuskát, és ahányszor meglát valakit, aki az almát dézsmálja, nagy lármázva kirohan, és össze-vissza lődöz az almáskertbe. Jó messzire, hogy ne találjon el senkit. Csak hogy megijessze a kölyköket.

Nos, a szerelmes professzor szépen óvatosan készíti elő a feleséggyilkosságot. Pompásan megtervezi. Az egyik almafa alatt áll egy félig betemetett szikla, akkora, hogy bárki belebotolhat. Egy délután kiviszi oda sétálni az asszonyt. Mikor az a sziklához ér, a férj ledurrantja. Kesztyűt visel közben. Ezután az asszony markába nyomja a fegyvert, hogy annak az ujjlenyomata legyen rajta. Visszarohan a házba. Elrejtja a kesztyűt. Jajveszékelve telefonál segítségért. A felesége sétált, a fegyver beleütközött a talajba, és elsült, szétvitte az asszony mellkasát, szörnyű, szörnyű baleset. Forrest rendőrfőnök kimegy körülnézni. Érti, hogy valami bűzlik, de a professzor verziója teljesen támadhatatlan. Míg egy szép napon egy helybeli farmer behozza az ijedt kis kölykét Forresthez, hogy mondja el szépen a valódi változatot. A kölyök látta az egészet. Fönt volt a fa tetején, épp almát lopott. Hát ennyit a gondos tervezésről...

Ezen az estén, mivel a kislányok elmentek hazulról a barátaikhoz valamiféle párnabulira, Monica és Edward X. Delaney magukban vacsoráztak a konyhában. Az asszony egy darabig próbálkozott, aztán, látva a férje hangulatát, lemondott a beszélgetésről. Szava se volt, mikor az elnézést kért tőle, bevonult a dolgozószobájába, és magára csukta az ajtót.

Delaney érezte a korát: nehézkes volt és esetlen. És nyüzött valamelyest. Ruháját nyirkosnak, nehéznek érezte a bőrén. Az izületei ropogtak. Szinte beleroskadt forgószekébe, mindene súlyos volt és erőtlen. Hirtelen felvillant benne egy látomás: fiatal lány támaszkodik egy rózsaszínű napernyőre. Látni vélte a lány napbarnított, csupas� hátát. Megrázta nagydarab fejét, és makacsul nekilátott, hogy lejegyezze részletes beszámolóját a Belle Sarazennel és Jake Dukkerrel folytatott beszélgetésről.

Mikor elkészült, és beiktatta a papírokat, elővette a Maitland műtermében talált három vázlatot, és föltűzködté őket a 251-es körzet falitérképeire, amely egy fatáblára volt fölkasírozva. Rajzszerűekkel tűzködté fel a skicceket, az íróasztali lámpa fényét pedig arra fordította, hogy jól lássa őket. Ült az íróasztala mögött, és figyelmesen nézte a rajzokat.

Fiatal. Eleven. Nedvdús és forró. Ahogy egy megszállott művész kemény, gyors vonalai megörökítették. Egy művészé, aki mindent akart. Birtokolni, felmutatni. "Maitland üzött volt" – mondta róla Jake Dukker. Delaney készséggel elhitte. Az eddigi beszélgetésekből, kihallgatásokból egyre tisztábban állt előtte a halott férfi. A festő, a művész, Victor Maitland. Ennek az istenáldotta kéznek a tulajdonosa, amely már oszlásnak indulhatott, de nemrég még teli volt elszántsággal, akarással. Akármilyen mocskos emberi lény volt. Gúnyos, részeges, tán szadista. De hol van az megírva, hogy a tehetségeseknek mind szenteknek kell lenniök?

A baj az – tűnődött Delaney –, a baj az, hogy kezdek valami rokonszenvfélét érezni. Nem csupán az áldozat iránt – ez még eléggé természetes –, hanem az ügyben szereplő összes többi személy iránt. Pedig köztük volt az az egy – és ebben bizonyos volt –, aki belemártotta a pengét Maitlandbe. Az a baj, hogy kedveli őket – kedveli Mrs. Maitlandet, Saul Geltmant, Belle Sarazent, Jake Dukkert. És – gyanította Delaney –, ha megismeri Maitland fiát meg az anyját, meg a nővérét, őket is megkedveli. Sajnálja őket.

"Ezek *gondolkodnak*" – mondta róluk Boone őrmester. De többről van szó. Ezek fránya, világos, *valamit* akaró emberek, megható vágyakkal és illúziókkal. Egyiküket se volt képes

gyűlölni. Egyikük se érdemli meg a kínzást, ha kiderül róla – amit remélt –, hogy ő a gyilkos.

Ez a rokonszenvézés megzavarta. A zsarut nem az együttérzéséért fizetik. A zsarunak az a dolga, hogy fehéren-feketén lássa a dolgokat. Így *kellene* látnia. A magyarázatok, az igazolások – ez az orvosok, elmeorvosok, szociológusok, bírák és esküdtek dolga. Ezeket azért fizetik, hogy a dolgokat a szürke különféle árnyalataiban lássák, hogy megértést és részvétet érezzenek.

Egy zsarunak igenben és nemben kell gondolkodnia. Mert... nos, mert sziklaszilárd tényekkel, vastörvényekkel van dolga. Egy zsarú ezeknek az alapján kell működjön, és nem engedheti meg magának, hogy vigaszt nyújtson, vállat veregessen és könnyeket ejtsen. Ez azért fontos, mert ezek a többiek – a vigasztnyújtók – kibillentik az állandóságot, felpuhítják, ami sziklakemény, fölhígítják a törvényt. De ha egyáltalában nincs állandóság, ha a zsaruk alárendelik a saját feladatukat ezeknek, akkor nem marad egyéb, mint kibillentett, felpuhított, felhígított világ. Csupa édes méltányosság. A társadalom pedig föloldódik valami meleg péppé: semmi szikla és semmi vas – és ki akarna olyan társadalomban élni? Anarchiában, dzsungelben?

Maga elé húzta nagy, sárga írótümbjét, föltette nehéz olvasószemüvegét, és nekilátott jegyzeteket készíteni. Azokról a dolgokról, amelyeket el kell végeznie, hogy megtalálja Victor Maitland gyilkosát.

Éjfélre járt, amikor íróasztalán megszólalt a telefon. A Főnök bal kezével nyúlt a kagylóért, közben is jegyzetgetett.

– Itt Edward X. Delaney – szól bele.

– Edward, itt Ivar beszél...

Thorsen helyettes főkapitány néhány percig fecsegett, Monica és a kislányok egészsége felől érdeklődött. Azután megkérdezte:

– Hogyan boldogulsz Boone-nal?

– Kiválóan – felelt Delaney. – Kedvelem.

– Ennek örülök. Leállt a piával, ugye?

– Tudomásom szerint. Teljesen józan, valahányszor találkozunk.

– Nem látszik másnaposnak?

– Nem. Semmi ilyesféle. – Delaney nem volt elragadtatva ettől a szereptől. Nem volt ő Boone özvegye, és nem volt inyére, hogy jelentgessen valakiről a följobbvalójának.

– Van valami előrehaladás, Edward?

– Az ügyben? Semmi konkrétum. Még csak most tanulmányozom a történeteket és az abban érdekelt személyeket. Ehhez idő kell.

– Nem sürgetlek én, Edward – mondta gyorsan Thorsen. – Annyi időt kapsz, amennyit akarsz. Csak semmi sietség.

Egy pillanatnyi szünet következett. Delaney tudta, mi következik, de esze ágában se volt, hogy segítsen beszélgetőpartnerén.

– Ööö... Edward – bizonytalankodott Thorsen.

– Ugye ma kihallgattad Sarazen asszonyt?

– Igen.

– Gyanúsított?

– Valamennyien azok – felelt hirtelen Delaney.

– Hát... szóval, kényes a helyzetünk, Edward.

– Igazán?

– A hölgynek van néhány fontos barátja. És úgy néz ki, hogy kicsit durvának találta a stílust, amit használtál vele.

Delaney nem válaszolt.

– Durva voltál vele, Edward?

- Lehet hogy ő úgy érezte.
  - Nos, úgy érezte. És fölhívott néhány személyt, hogy ezt elpanaszolja. Azt mondta... – Thorsen elhallgatott.
  - Óhajtod, hogy leszálljak az ügyről? – kérdezte mereven Delaney.
  - Isten őrizz – hadarta Thorsen. – Szó sincs róla. Csupán azt szerettem volna, ha tisztában vagy a helyzettel.
  - Tisztában vagyok veled.
  - És a hölgyel ezután...
  - És a hölgyel ezután ugyanúgy fogok bánni, mint bárki mással – szakította félbe Delaney.
  - Uramisten, Edward, micsoda kemény legény vagy. Nem tudlak én kibillenteni. Figyelj ide. Ha a hölgy bűnös, én fogok a legjobban örülni, ha hátrakötik a sarkát, és elevenen megnyúzzák. Nem azt kérem tőled, hogy kend el a dolgot. Csupán egy csöpp belátást.
  - A magam módján teszem a dolgom – mondta keményen Delaney. – Éppen ez a fajta szarakodás volt az, ami elől nyugalomba vonultam. Tehát semmi kedvem most előlről kezdeni az egészet.
  - Tudom, Edward – sóhajtott Thorsen. – Tudom én. Rendben... csináld a magad módján. Majd én elboronálom a dolgot valahogy. Van valamire szükséged? Segítsünk valamiben? Adatokat, háttéranyagokat kérsz esetleg? Vagy még egy embert? Esetleg kettőt?
  - E percben nem, Ivar – felelte Delaney, most már enyhültebben, hálásán. – De köszönet a készségedért.
  - Számíthatsz rám. Hívjál föl, ha valami van, vagy ha szükséged van valamire. Felejtsd el, amit mondtam arról, hogy kesztyűs kézzel bánj Sarazen asszonnyal.
  - Már el is felejtettem – mondta Delaney.
  - Vastökű! – nevette el magát Thorsen, és letette a kagylót.
- Delaney még bámulta egy darabig a kezében a süket telefonkagylót. Aztán lassan fölemelkedett a tekintete. Pillantása majdnem akarata ellenére a falra tűzött rajzokat kereste. Az áldozat utolsó vallomását. Az utolsó szavait...
- Letette a hallgatót, és valami belső kényszerből előkereste Victor Maitland Mott streeti műtermének telefonszámát. Titkos szám volt, de benne volt a gyilkosságról szóló rendőrségi jegyzőkönyvben.
- Azután föltárcsázta a számot. Kicsengett, kicsengett. Delaney hosszan várt. De válasz természetesen nem jött.

7.

- Vacsora pontban hétkor – mondta szigorúan Monica Delaney. – Hétre légy itthon, Boone őrmesterrel együtt.
- Csak a megyéből megyünk ki, nem az országból – felelte Delaney rendőrfőnök. – Jóval hét előtt itthon leszünk. Mit kapunk vacsorára?
- Párolt marhát London módra és újkrumplit.
- Melyik részéből készül London módra?
- Egy szép darab rostélyosból.
- Az jó lesz. Az a legzamatosabb. Hozzak valamit hazafele jövet?
- Nem... várj csak, rosszul állunk sörrel. Vagy inkább bort szeretnél?
- Mind a kettőt. Hozok egy kis sört is, ha már ott vagyok.
- Nem zavarja az Őrmestert, ha a többiek isznak?
- Megkérdeztem tőle, azt mondja: nem.

– Jól van, kedves. Jó utat. És *nagyon* könnyű ebédet.

– Megígérem – felelte a férfi. – Tudok egy jó kocsmát Dobbs Ferry közelében. Pompás párolt marhát szolgálnak fel, London módra, újkrumplival.

Az asszony elnevette magát, és kitöltötte férjének a második csésze reggeli kávéját.

Boone őrmester már várta odakinn. A kocsi minden ablaka le volt csavarva, és Boone javában legyezte magát egy összehajtott újsággal.

– Jó meleg napunk lesz, uram. Huszonöt fok van már most reggel.

Delaney bólintott, és keménykalapját a hátsó ülésre dobta. Mindketten elővették noteszukat, és nekiláttak jegyzeteik reggelenkénti szertartásos egyeztetéséhez.

– Ellenőriztem Dukker garázsát – mondta Boone. – Nincs semmi írásos nyoma, hogy aznap este előtt elvitte volna a kocsiját. Ezért aztán mindenestre beszéltem a Belle Sarazen társasházának portásával. A nőnek nincs kocsija, vagy ha van, nem ott garazsírozza. Nem hiszem, hogy tartana kocsit; ellenőriztem a közlekedési kartonokat, és kiderült, hogy jogosítványa sincs. A portás szerint a nő néha bérel kocsit, sofőrrel együtt, egy autókölcsönzőtől. Emlékezett a kölcsönző cég nevére, én meg utánanéztem. Nincs nyoma, hogy azon a pénteken bérelt volna kocsit. Feltehető, hogy egy másik kölcsönzőszolgálatot vett igénybe. Óhajta, hogy végigmenjek a listán, Főnök?

– Nem – felelt Delaney. – Álljon le vele. Túl messzire lövünk.

– Jó, lehet, hogy földalattiba ültek – makacskodott Boone. – Holnap csinálok egy időfutamot.

– Még mindig úgy véli, hogy megtehették?

– Lehetségesnek tartom – bólintott Boone. – Vagy egyikük, vagy mindketten. Ha volt két órájuk, megcsinálhatták azalatt, be a Mott streetre és vissza.

– Jól van – hagyta helyben Delaney. – Nyugodtan lovagoljon a verzióján, Őrmester, amíg jólesik. Én nem mondom, hogy nincs igaza. Thorsen felhívott az éjjel. Sarazen asszony mőszerolt a fontos barátainál.

– Haragudott Thorsen?

– Nem nagyon. Majd ő megfaggyúzza nekünk a dolgot. Thorsen nagy az effélében.

– Még valami – szólott Boone, és kiemelte a fejét jegyzeteiből. – Beszéltem még néhány fiúval, aki dolgozott az ügyön. Egyikük járt Nyackban, és ellenőrizte a mama meg a nővér alibijét. Mindketten otthon voltak aznap tíz és három között. Mondják. Bizonyítani nem tudják, a tag meg az ellenkezőjét nem tudta bizonyítani. Van egy házvezetőnőjük, de annak aznap szabadnapja volt. Senki nem látta őket otthon, és senki nem látta őket elmenni sem.

– Tartanak kocsit?

– Ühüm. Egy nagy ócska Mercedes-Benzet. A mama is vezet, a lánya is. De az a hé emlékezett még valamire, amit nem vett be a jelentésébe. Hogy mikor már elmenőben volt, az öreg hölgy megragadta őt a karjánál fogva, és valami ilyesmit mondott neki: "Találják meg a fiam gyilkosát. Nagyon fontos nekem." A tag ezt eléggé furának találta: "Nagyon fontos *nekem*" – így mondta. Ez megragadt benne.

– Igen – bólintott Delaney. – Kétségkívül különös fogalmazás. Persze lehet, hogy úgy gondolta, meg kell bosszulnia a Maitland család nevét, vagy valami efféle baromságot. No jó, gyerünk, nézzük meg magunknak a hölgyet. Milyen útvonalon akar odajutni?

– Úgy gondoltam, mehetnék az FDR-en a George Washingtonon át a Palisades Parkway és onnan a 9-es úton le Nyackig. Jó lesz így, uram?

– Nekem megfelel.

– Leveszem a zakómat, hogy kicsit kényelmesebb legyen – mondta az Őrmester. – És ön, Főnök?

– Nekem így is kényelmes – válaszolt Delaney.

Amint Boone levette könnyű, flanell sportzakóját, és megfordult, hogy a hátsó ülésre tegye, Delaney észrevette, hogy egy speciális nyomozói harmincnyolcas coltot visel a csípője

fölött, fekete pisztolytáskában. Míg Boone a városi utcákon manőverezett, hogy feljusson a Franklin Delano Rooseveltre, fegyverekről beszélgettek.

Mihelyt átkeltek a George Washington hídon, ritkult a forgalom, lazíthattak, és mind jobban élvezték az utazást. Melegedett az idő, de a nyitott ablakokon át hűvös fuvallat áramlott be a folyó felől. – A levegő áldottan szennyezésmentessé vált. Látszottak a Jersey oldalon az új bérházak, körvonalaik élesen rajzolódtak ki a tiszta, kék égre. Hajók úsztak komótosan a folyón, odafönn néhány személyszállító repülő zúgott el. Igazi kellemes nap volt.

– Főnök, a maga édesapja zsarú volt? – kérdezte Abner Boone.

– Nem – felelt Delaney. – Italmérése volt. A Harmadikon volt üzlete, közel a Hatvannyolcadikhoz, s aztán nyitott egy másikat a Hatvanegyediknél, ugyancsak a Harmadikon. Délutánonként magam is ott dolgoztam nála, mielőtt az esti iskolára mentem.

– Az én apám zsarú volt – mondta Boone.

– Tudom – felelt Delaney. – Ott voltam a temetésén.

– Ott volt? – csodálkozott Boone, és látszott rajta, hogy jólesik neki. – Ezt nem is tudtam.

– Őrmester voltam akkor, és egy osztagot vezettem oda, a Kettő-Háromból.

– Nagyon meghatott – mondta Boone. – Még Bostonból és Philadelphiából is jöttek zsaruk. Az anyám kapott egy emléklakettet.

– Igen – mondta Delaney. – Az édesanyja él még?

– Nem, meghalt már. Van néhány unokatestvérem lenn Tennesseeben, de évek óta nem láttam őket.

– A házasságából nem születtek gyerekek?

– Nem – válaszolta Boone. – Most már örülök neki.

Egy darabig csöndben haladtak. Delaney megszólalt:

– Meg akarom kérni valamire ebben a Maitland-balhéban; de nem szeretném, ha megharagudna.

– Nem fogok, Főnök – felelt Boone. – Miről van szó?

– Hát először is: ki szeretném hallgatni Maitland fiát. Mi is a neve? Theodore, de Tednek szólítják... Szóval, egyedül szeretnék beszélgetni vele, magam.

– Hogyne, természetesen, Főnök – mondta Boone, és nem vette le szemét az útról. – Oké.

De Delaney érezte, hogy megbántódott.

– Elmondom, miért határoztam így – magyarázta. – Az írott anyagból meg abból, amit az anyja mondott róla, úgy képzelem, a kölyök afféle kisokos. Az a fajta taknyos, aki a zsarukat az egyszerűség kedvéért disznóknak vagy vércséknek nevezi. Az az érzésem, ha ketten vagyunk ellene, úgy érzi, rámásztunk. Hogy ki akarjuk csinálni. De ha csak magam megyek, kedvesen és barátságosan, a megértő idősebb ember szerepében, egy olyan apafigura szerepében, amilyen neki soha nem adatott, talán kicsit beadja a derekát.

Boone kurtán rápillantott, elragadtatással.

– Könnyen meglehet – mondta. – Erre soha nem gondoltam volna.

– Viszonzásul – folytatta Delaney – szeretném, ha maga egyedül venné kezelésbe ezt a Susan Hemleyt. Milyennek tűnt a telefonban? Fiatalnak? Öregnek?

– Fiatalosnak – mondta Boone. – De csudára magabiztosnak. Mély a hangja. Jóízűeket nevet.

– No, erről van szó. Én a Maitland kölyökkel beszélek holnap délelőtt. Egyedül. Maga elvégzi az időméréseket a földalattin Dukker lakásától a Mott streeti műteremhez. Előtte vagy utána ugorjon be a Simon és Brewster céghez, és látogassa meg ezt a Susan Hemleyt. Azzal a kamu szöveggel, hogy azért jött: megbeszélje a kettőnk látogatásának alkalmas időpontját a főnökével, J. Julian Simonnal. A jövő hét bármely napjára, délelőttre vagy délutánra, ahogy neki megfelel.

– Meglesz – örült Boone, máris jobb lett a kedve. – Úgy gondolja, hogy kicsit csapjam neki a szelet?

– Ha sikerül – bólintott Delaney. – Figyelje ki, milyen a lány. Ha hajlamosnak mutatkozik, hívja meg ebédelni. Azt hiszem, a közös ebédelés a négyszemközti együttlét legjobb formája, és maga jobban boldogul, ha egyedül megy. Ha úgy látja, nem jön össze a közös ebéd, ne erőltesse. Csak egy kis locsi-fecsi, tudja. Hogy ismerte-e Maitlandet, és hogy ugye milyen borzasztó, ami történt vele, és így tovább. Ismeri a módszert. Tudja, hogyan kell odafigyelni valakire?

– Figyelmes hallgató vagyok – felelt Boone.

– Kitűnő. Ez minden, amit kérek magától. Ne faggassa a lányt. Csak barátkozzanak össze.

– És ha az ügy felől érdeklődik?

– Vegye kedélyesre. Ne mondjon neki semmit, de az hangozzék úgy, mintha valami lenne. Mondja el például, hogy Maitland nem viselt fehérneműt. Ettől úgy fogja érezni a lány, hogy ő afféle beavatott, olyasmit is tud, ami nem volt benne az újságban. Később aztán megtudjuk majd, beszélt-e Mrs. Maitlandnek a fehérneműről. Ez nagyon jó próbája lehet annak, milyen bizalmas viszonyban van a két nő, meg hogy miféle a kapcsolatuk egyáltalában. Sújjon-búgjon a Hemley lánnyal. Legyen nagyon-nagyon bizalmas. Hajoljon oda hozzá, és mondja: "Szeretném, ha megígézné, hogy egy árva szóval se említi senkinek, hogy..." Ettől izgalomba jön, és meglehet, titokért ő is titkot ad cserébe. Gondolja, hogy menni fog?

Boone mély lélegzetet vett, és lassan eresztette ki.

– Ó, menni fog – mondta. – De mondok magának valamit, Főnök. Ha egyszer ebben a bűdös életben kinyírok valakit, remélem, maga nem hallja meg a sikítást.

Nyackba érve, megálltak, hogy az irány felől érdeklődjenek. Röviddel tizenkét óra után lassan behajtottak a Maitland-birtok udvarára, és szépen megszemlélték maguknak.

A telek nagysága tekintélyes volt: az úttól széles, nagy kiterjedésű, pázsitos kert választotta el, kétoldalt keskeny tölgyfasorral, de voltak juharfák is és néhány fenyő. Az utcáról felvezető kerti autót, kavicsal fölszórva, egy oszlopsoros lugas alatt vezetett, majd egy kisebb épület széles kapujához; az épület alighanem pajtának épült, és később alakították át garázzsá. Öreg, fekete Mercedes-Benz parkolt az oldalsó, oszlopos lugas alatt.

A ház maga: zegzugos szerkezetű, kétemeletes építmény, kurta járásnyira a folyótól. Kis domb tetejére építették, jó vízlevezetéssel, hátulról fákön át nyílt pompás kilátás a folyóra.

A főbejárat felől négy, fából készült oszlop szaladt fel egészen a tetőig, ez támasztotta alá a háromszögletű timpanont. Padlásablakok, tornyocskák, tömérdek mézeskalács figura az oszlopok, ajtók, ablakok és az árnyas veranda körül, amely a töltésre támaszkodott, ez meg meredeken levitt a folyóhoz. Egy – szemmel láthatóan használatlan – filagória állt az egyik oldalon, a fák közelében.

– Lehet vagy hetvenöt éves – vélte Delaney. – Vagy talán száz is. Úgy tűnik, először a középső főépület készült el, és a szárnyakat később toldották hozzá. De a pajta eredeti.

– Állítólag sok a pénze a hölgynek – mondta Boone –, de az biztos, hogy ez itt nem úgy néz ki. Legalábbis nem áldoz túl sokat a karbantartásra.

A pázsit nyíratlan volt, a fákat régen meg kellett volna már ritkítani, alsó ágait lenyesegetni. A filagória ablakai többségükben kitortek. A kavicsos autótúton kátyúk éktelenkedtek. A ház közelében levő virágágyások elvadultan burjánzottak, akaratlan bujasággal, gyomtól fulladozva. Maga a ház s a pajta is: málladozott, az időjárás szürkére, itt-ott ezüstösre marta.

– Siralmas – állapította meg Delaney. – A ház épnek néz ki, de egy munkacsapat egyhónapi munkájára lenne szükség, hogy rendbe tegye. Ezt a kilátást viszont nem lehet elrontani. No, gyerünk...

Lassan fölhajtottak a kocsitúton, és a háromlépcsős feljárat előtt álltak meg. A festés lepattogzott az ajtóról, a kopogtatót ette a rozsdá. Delaney kétszer keményen koppantott vele.

Az ajtó azon nyomban kinyílt. Magas, csontsovány, aszalódott asszony nézett rájuk szigorúan. Csontozata durva, bőre napégette. Arca elnagyolt parasztcarc. Pecsétes mamusz volt a lábán, begyúrt sarkakkal, akár valami bilincs. Fényes, fekete ruháját a csuklójánál és a nyakánál fodrok díszítették. Az asszony lapos mellén kámea bross, csuklóján digitális férfi karóra.

– Mi teccik? – kérdezte. Hangja éles volt és parancsoló.

– Mrs. Maitland? – kérdezte Delaney rendőrfőnök.

– Nem – mondta az asszony. – Maguk a rendőrség?

– Igen, asszonyom – felelt Delaney lágyan, még mosolyogni is próbált. – Mrs. Maitland vár bennünket.

– Arra – parancsolta a nő. – Amott vannak a verandán.

Delaney nem tudta betájolni a nő kiejtését. Tán virginiai, gondolta.

Épp csak annyira nyitotta ki az ajtót, hogy Delaney és Boone, libasorban, beléphessen rajta. Megvárták, amíg bezárja és beláncolja az ajtót. Aztán követték klattyogó lépteit a szőnyegtelen padlón, egy hosszú keskeny előszobán át, a ház folyó felőli oldalához. A két rendőrtiszt körülnézett, gyors pillantásuk nehéz, sötét bútorokat látott, szárított virágokat üvegbúrák alatt, poros bársonykárpitokat, nyúzott zsámolyokat, tompa mahagónival bevont, homályos falakat és pecsétes tapétát. A levegőben dohszag keveredett macskák átható bűzével, bútorlakk és nehéz parfümök illatával.

Az előszoba napellenzős Verandába torkollott. A szárnyasablakok nyitva, kitámasztva. A veranda azt a benyomást keltette, hogy később toldották a házhoz, hosszú volt és mély. Vesszőből font bútorok siralmas gyűjteményével volt tele, rajtuk párnák, fakó vászonhuzattal. Kirojtosodott rongyszőnyeg a deszkapadlón. Az egyik széken kis, hordozható tévékészülék, a másikon kövér, álmos macska.

Besüppedt fonott asztal mellé húzott karosszékeken ült a két nő. Az asztalon lakkozott tálca, rajta kancsó, a kancsóban valami limonádészerűség, a kancsó körül pedig négy magas, karcsú, kecsesen metszett pohár, zománcos virágmintával, mindegyik poháron más és más virágével. Delaney eredeti viktoriánus korabelinek nézte a készletet.

Egyik nő se kelt fel a helyéről, hogy a látogatókat köszöntse.

– Mrs. Maitland? – szólt udvariasan Delaney.

A hölgy afféle megcsókolhatod-a-gyűrűmet mozdulattal nyújtotta kezét. Delaney odalépett, hogy szívélyesen megszorítsa az erős kezét.

– Edward X. Delaney rendőrfőnök, a New York-i rendőrségtől – mutatkozott be. – Örvendek, asszonyom.

– És ez – szólt Mrs. Maitland egy rovargyűjtő mozdulatával, aki egy ritka speciést mutat be – a lányom, Emily.

A fiatalabbik nő engedelmesen kezét nyújtotta. Ezt a kezét ernyedtnak, lágynak, nyirkosnak érezte Delaney.

– Miss Maitland – szólt. – Tartom szerencsémnek. Engedje meg, hogy bemutassam munkatársamat, Abner Boone nyomozó őrmestert.

Boone is végigcsinálta a kézfogási ceremóniát, alig érthető mormolással. Azután mindketten ott álltak, kissé időtlenül.

– Kérem, uraim, húzzanak ide székeket maguknak – zengett Mrs. Maitland. – Azt a két széket javaslom, ott a sarokban. Könyörgöm, ne zavarják meg a macskát. Attól félek, láza van, és valahogy nem érzi jól magát. Ezt a kancsó limonádét készítettem elő önöknek. Gondolom, megszomjajztak a hosszú autózásban.

– Nagyon kedves öntől, asszonyom – mondta Delaney. A két zsaru az asztalhoz cipelte a meglepően nehéz fonott székeket.

– Martha – parancsolta Mrs. Maitland –, lesz szíves tölteni.
– Most az ágyneművel van dógom – nyugösködött a sovány nő. Eddig ott állt a folyosón, most sarkon fordult és elklatyogott.
– Manapság nehéz jó személyzetet kapni – mondta egykedvűen Mrs. Maitland. "Ezt a mondatot se hallottam vagy húsz éve" – állapította meg magában Delaney. Az asszony a lányára parancsolt: – Emily. Tölts.

A fiatalabbik nő nyomban föl pattant.

– Igen, Mama – felelte.

Japángalléros, bő és hosszú, ujjatlan lebernyeget viselt. De ez a virágmintás sátor se tudta elrejtteni elhízottságát, mellének és csípőjének irdatlan hegyvonulatait. Csupasz karja egy mézárósnak is becsületére vált volna, a magas nyakú gallérra pedig háromemeletes toka borult. Még az ujjai is kövérek voltak, és pántos sarujából vaskos lábujjak türemkedtek ki.

De, mint a kövér nőké általában, az ő bőre is hibátlanul sima volt, arca első pillantásra kislányságnak tetszett és nyílt, sőt minden gúny nélkül: csinosnak. Töltötte a limonádét, néhány csepp mellépötyönt, a lány fölkiáltott: "Atya-ég!" – és szinte bájos zavarral elpirult. Delaney úgy harmincöt körülire becsülte a korát, s megpróbálta elképzelni, milyen is lehet az élete ezzel a léggömb testtel s tíz mérföldnyire számúzva mindentől.

Amikor átadta neki a limonádét, Delaney közelről nézhetett bele barna szemébe, s éles értelmet vélt látni benne, ami megdöbbenetett. A nő mozdulatai, hatalmas testsúlya ellenére, biztosak és kecsesek voltak, szinte kifinomultak. Hangja is világos, koránál jóval fiatalosabb hang volt, valami meleg, kellemes felhanggal. Mikor Boone-nak átadta a poharát, kedvesen elmosolyodott, és így szólt: "Fogja, Örmester!" Delaney megfigyelte, hogy a lány egy pillanatra összeérintette ujjait a férfiével.

A limonádé frissen kifacsart citromból, enyhén cukrozva készült, és kellemesen le volt hűtve. Nagyon jólesett, és Delaney hálásan meg is köszönte a figyelmet Mrs. Maitlandnak. Az asszony királynői mozdulattal biccentett rá.

Ezek után megcsodálták a kilátást, egy sétahajót, amely épp akkor haladt lassan lefelé a folyón New York felől a Bear Mountain irányába, a fasorral övezett partok között. "Csodálatos" – kommentálta Delaney, Mrs. Maitland pedig megköszönte a megjegyzést, mintha legalábbis ő maga tervezte volna a látványt.

Majd, a formalitásokon imigyen túlesve, az asszony élesen megkérdezte:

– Delaney rendőrfőnök, lenne szíves elmondani: voltaképp mi történt pontosan annak érdekében, hogy a fiam gyilkosát előkerítsék?

– Asszonyom – hajolt előre Delaney, hogy előadja azt, amit utólag, mikor Boone-nal kettesben maradtak, "rohadt egy szöveg"-nek nevezett. Mélyen belenézett az asszony szemébe: – Biztosíthatom önt, hogy a New York-i rendőrség minden létező eszközével és lehetőségével nyomoz fiának gyilkosa után. Minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy megeljük a bűnöst, illetve a bűnösöket. Boone örmester és jómagam minden egyéb feladatunk alól felmentést kaptunk, hogy teljesen erre az ügyre összpontosíthassuk erőfeszítéseinket.

Ebben a rendőrség hatalmas személyzete és technikai apparátusa is rendelkezésünkre áll. Higgye el, és ezt most mind Boone örmester, mind a magam nevében jelenthetem ki, az ön fia gyilkosának megtalálása kiemelt, elsőrendű feladatunk. A nyomozás teljes erővel folyamatban van.

Ékesszólása, úgy tűnt, némi hatást gyakorolt Mrs. Maitlandre. Az asszonynak beletelt néhány percébe, míg világossá vált előtte: Delaney rendőrfőnök valójában az égvilágon semmit nem mondott.

– De mi történt eddig? – kérdezte. – Gyanúsítanak valakit?

– Néhány sokat ígérő vonalon halad a nyomozás – felelte Delaney. – Nagyon ígéretesek. Bárcsak többet is mondhatnék erről önnek, Mrs. Maitland, de sajnos, azt nem tehetem meg anélkül, hogy esetlegesen ártatlan embereket ne keverjek gyanúba. De biztosíthatom önt, hogy egyre közelebb kerülünk a megoldáshoz.

– És gondolja, hogy meg fogják találni a gyilkost?

– Azt hiszem, kiváló kilátásaink vannak rá.

– És mikor kerülhet sor az illető letartóztatására?

– Hamarosan – mondta simán Delaney. – Igen bonyolult ügy ez, Mrs. Maitland. Nem emlékszem, hogy valaha is dolgoztam volna bonyolultabb és jelentősebb bűnügyben. És ön, Örmester?

– Soha – felelte kapásból Boone. – Nagyon kemény ügy. Nagyon összetett.

– Összetett! – kiáltotta Delaney. – Pontosan! És épp ezért jöttünk ide New Yorkból, ezért kerestük fel önt és a kedves lányát, Mrs. Maitland. Abban a reményben, hogy önöktől néhány olyan információt kapunk, amelyek segítenek földéríteni ennek az összetett ügynek néhány részletét.

– Már kihallgattak bennünket – mondta az asszony tüskésen. – És alá is írtunk jegyzőkönyveket. Mindent elmondtunk, amit csak tudtunk.

– Természetesen elmondták – csillapította Delaney. – De mindez közvetlenül az ön boldogult fiának halála után történt. Akkor, amikor mindketten, igen érthető okokból, mélyen le voltak sújtva, meg voltak döbbenve, föl voltak dúlva. De most, kis idő elteltével, talán szolgálhatnak néhány olyan felvilágosítással is, amelyekre akkor netán nem emlékeztek.

– Fogalmam sincs, milyen lehetséges...

– Ó, mama – mosolyodott el kedvesen a lánya, felvillantva fénylő, kicsi fogait. – Inkább válaszoljunk Delaney rendőrfőnök kérdéseire, és essünk túl a dolgon.

Anyja dühödten fordult felé:

– Fogd be a szád! – kiáltotta, majd a rendőrtisztek felé fordult: – Óhajtanak még egy kis limonádét? Töltsenek maguknak, kérem.

Boone örmester felkelt, hogy engedelmeskedjék. Először a két hölgy poharába töltött.

– Köszönöm, uram – nézett rá hetykén Emily Maitland.

Amíg az Örmester töltögetett, Delaney megragadta a percnyi szünet lehetőségét, hogy alaposabban szemügyre vegye Dora Maitlandet.

Ez az arc, vélte, akár egy szivardoboz fedelére is illenék. Halvány elefántcsontszínű bőr, sötét és villogó szemek, kárminvörös ajkak és vállig omló, koromfekete, gyűrűs hajzat. Nyilvánvalóan paróka, de annyira illet az asszony egész egzotikus megjelenéséhez, hogy Delaney azon tűnődött, nem az asszony egykori saját hajából készítették-e a parókát, szakszerűen beolajozva és bebodorítva levágott fürtjeit.

Hatvanra becsülte az asszony korát. Az arc és a haj ugyan kevesebbet mutatott, de a kezén ott hagyta nyomát az idő. Laza, könnyű, palackzöld nadrágos, otthoni öltözéket viselt, nem túl tisztát. A blúznak férfiing szabása volt, kigombolt gallérral; meglepően ráncatlan nyak villant elő belőle, és ugyanilyen remek vállat sejtetett. Ő is eléggé telt volt, de igen messze a lánya kövérségétől.

Mindkét férfi érezte erőteljes pézsmailatát. Még inkább érezte az asszony feszes testének érett élnivágását. Lábfeje meztelen volt, lábujjain ugyanarra a színre lakkozott köröm, mint a kezén, és azonos a szájrúzs árnyalatával. Egyik szájsarkánál csöpp, fekete anyajegy volt, vagy talán bársony szépségflastrom.

Az asszony keveset mozgott, természetes nyugalom áradt belőle, akárcsak a szomszéd széken háborítatlanul alvó macskából. Valami elemi érzékiséget sugárzott, amelynek a hatásából mit sem vont le, hogy némiképp művi. Fizikai jelenléte legalább annyira keresett volt, mint

Kleopátráé a bárkán, és legalább annyira magabiztos is. Ez a szerepjátszás, egy fiatalabb, tehetségtelebb és természetes adottságokkal kevésbé megáldott nő esetében nevetséges lett volna. De Dora Maitlandet egyik rendőrtiszt se érezte nevetségesnek, annyi biztos.

– Nagyon helyes, Delaney rendőrfőnök – mondta. – Mit óhajt megtudni?

Mély fekvésű, kissé rekedtes torokhangja volt. Mióta megjöttek, nem gyűjtött rá, de Delaney megérezte hangjában az erős dohányost.

A főnök elővette jegyzetfüzetét, Boone őrmester ugyancsak. Delaney föltette nehéz olvasószemüvegét.

– Mrs. Maitland – kezdte. – Ön és a kedves lánya, állításuk szerint, azon a napon, amelyen a fiát meggyilkolták, délelőtt tíz és délután három között idehaza tartózkodtak. Jól mondom?

– Igen.

– És azon a pénteken a házvezetőnő nem volt itt, mert szabadnapja volt?

– Pontosan.

– A házvezetőnő, Martha, az a hölgy, aki beengedett bennünket?

– Igen.

– A fenti időszak alatt nem fogadtak látogatókat?

– Nem.

– Nem hívott fel senkit telefonon? Nem hívták esetleg önt?

– Nem emlékszem. Nem hiszem. És te, Emily?

– Én sem, Mama.

– Elmentek valahová a kocsijukkal? – kérdezte Delaney. – Mondjuk, vásárolni? Vagy látogatóba? Vagy csak egy kis sétára?

– Nem, sehova se mentünk azon a pénteken. Iszonyú fejfájásom volt aznap, és azt hiszem, az egész napot fekvéssel töltöttem. Így van, Emily?

– Igen, Mama. A szobádba vittem az ebédedet.

– Nos, lennének szívesek mindketten nagyon figyelni a most következő kérdéseimre – mondta méltóságteljesen Delaney –, és gondolkozzanak alaposan, mielőtt válaszolnának. Ismer-e vagy gyanúsít-e valamelyikük bárkit, aki akármilyen, vélt vagy valóságos okból haragudott Victor Maitlandre, vagy gyűlölte annyira, hogy képes lett volna meggyilkolni?

A két nő egy pillanatra egymásra nézett.

– Bizonyos vagyok benne, hogy voltak, akik nem szerették vagy éppenséggel gyűlölték a fiamat

– mondta végül Dora Maitland. – Nagyon sikeres művész volt, nagyon erős konkurrencia közepette, és mindig vannak, akik a tehetségre irigyek. Nézze, én tudok erről egyet s mást. Mielőtt férjhez mentem Mr. Maitlandhez, színésznő voltam, nem is egészen sikertelen, és magam is keserű irigység tárgya, kegyetlen pletykák meg mindenféle vad vádaskodások célpontja. De az ember az alkotó művészetek világában fölkészül erre. A tehetségtelen emberek annyira kétségbeesettek, hogy ez gyakran kegyetlenségekre is képessé teszi őket. Biztos vagyok benne, hogy a fiam is valamilyen hasonló eredetű támadásnak lett az áldozata.

– De ismer-e ön egy meghatározott személyt, aki képes volna megölni őt, vagy aki megfenyegette volna, hogy kárt tesz benne?

– Nem ismerek ilyet. És te, Emily?

– Én se ismerek senkit, Mama.

– A kedves fia sohasem említette, hogy valaki megfenyegette volna?

– Sohasem – felelte Dora Maitland.

– Gyakran találkozott a fiával?

Az eddigi legkongóbb szünet következett, mielőtt az asszony válaszolt:

– Nem olyan gyakran, mint ahogyan szerettem volna.

– És milyen sűrűn látogatta meg önt a fia, Mrs. Maitland?

Megint rövid szünet, azután:

– Amilyen sűrűn tudott.

– Mégis: hetente? Havonta? Ritkábban vagy gyakrabban?

– Igazán nem látom be, mi köze van ennek a fiam gyilkosának megtalálásához, Delaney rendőrfőnök – szólt az asszony hidegen.

A férfi felsóhajtott, és odahajolt az asszonyhoz, hogy bizalmáról meggyőzze:

– Mrs. Maitland, távol álljon tőlem, hogy fájdalmat akarjak okozni önnek, vagy hogy illetéktelenül be akarjak lesni az ön és fia közti kapcsolatba. Végül is ez normális, szeretetteljes anya-fiú kapcsolat volt, ugye?

– Természetesen – felelt az asszony.

– Természetesen – visszhangozta Delaney. Ő szerette önt, és ön viszontszerette a fiát. Így volt?
– Igen.

– Miss Maitland, volna szíves ön is hozzászólni?

– Amit Mama mond, az úgy igaz – válaszolt a fiatalabbik nő.

– Természetesen – bólintott Delaney. – Így hát, ha azt kérdezem, milyen gyakran látogatta meg önt a fia, úgy ez a kérdés nem valamiféle kételkedést fejez ki az önök viszonyával kapcsolatban, hanem csak azt célozza, hogy az ő mozgásait rekonstruálhassuk. Kit látogatott meg és mikor. Hogyan utazott és milyen gyakran. Havonta jött el ide, Mrs. Maitland?

– Ritkábban – felelt kurtán az asszony.

– Évente?

– Talán – mondta Mrs. Maitland. – Amikor tudott. Nagyon elfoglalt, nagyon sikeres művész volt.

– Hogyne – mondta Delaney. – Hogyne. – Levette szemüvegét. Kinézett a sötét folyóra, amely lassan hömpölygött a tenger irányába. – Nagyon sikeres művész volt – méltázott. – Tud ön róla, hogy egyetlen képéért százezer dollárt fizettek?

– Olvastam róla – felelt színtelen hangon az asszony.

– Gondolja csak meg! – mondta Delaney. – Százezret egyetlen képéért! – Aztán hirtelen az asszony felé fordult, és a szemébe nézett. – Küldött valamit ezekből a pénzekből önnek, Mrs. Maitland?

– Nem.

– Hozzjárult valaha is az önök létfenntartásához? Megkísérelte, hogy anyagi sikereiből részeltesse az édesanyját?

– Egyetlen centet se adott nekünk! – tört ki váratlanul Emily Maitland, és mind feléje fordultak, hogy lássák a lányt. Emily elpirult, mosolyogni próbált, kortyolt egyet a limonádéból.

– Atya-ég! – mondta. – Elragadtattam magam. De hát ez így igaz, ugye, Mama?

– Soha nem kértem tőle semmit – mondta Mrs. Maitland. – Nem vagyok nincstelen magam se, Delaney rendőrfőnök. Bizonyos vagyok benne, hogy ha szükségem szentem volna, Victor szívesen és nagyvonalúan ajánlotta volna fel segítségét.

– Bizonyos vagyok benne, hogy ezt tette volna – mormolta Delaney. – Ön tehát megfelelően van ellátva, Mrs. Maitland?

– Kényelmesen – felelt az asszony. – A megboldogult Mr. Maitland... – hangja elakadt.

– Mikor halt meg a kedves férje, Mrs. Maitland? – kérdezte nyugodtan Boone őrmester.

– Ó... elég régen – hangzott a válasz.

– Novemberben lesz huszonhat éve – közölte Emily Maitland.

– Beteg volt? – érdeklődött Boone.

– Nem – mondta Dora Maitland.

– Édesapám öngyilkosságot követett el – mondta Emily. – Mama, ne nézz rám így. Atya-ég, hát

az urak úgymint megtudhatják, ha akarják. Az apám fölakasztotta magát a pajtában.

– Igen – szólalt meg Dora Maitland. – A pajtában. Ez az oka, hogy nem használjuk a pajtát. Az ajtókat beszögeztettük.

Delaney a jegyzetfüzetébe mélyedve szólalt meg újra.

– Csak még néhány kérdést, hölgyeim, és készen is leszünk. Egyelőre. Most említeni fogok önöknek néhány nevet. Kérem, szóljanak, ha ismerik e személyek valamelyikét, vagy akár valaha is hallottak felőlük. Az első Jake Dukker. D-u-k-k-e-r. Festőművész.

– Sosem hallottam róla – így Dora Maitland. – Emily?

– Én sem, Mama.

– Belle Sarazen. S-a-r-a-z-e-n.

Dora Maitland megrázta a fejét.

– Soha nem hallottam ugyan, hogy Vic említette volna – válaszolt Emily Maitland –, de olvastam Belle Sarazentről. Nem ő az a csinos, karcsú, szőke hölgy, aki azokat a nagy partykat adja? Jótékony célú vásároknak adakozik, és meztelenül áll modellt festőknek és fotográfusoknak?

– Emily! – méltatlankodott Dora Maitland. – Hol olvasol te ilyesmiket?

– Ó, Mama, tele vannak vele az újságok meg a magazinok. És szerepelt már televíziós interjúműsorokban is.

Dora Maitland mormolt valamit, amit egyikük se értett.

– Igen, ő az a hölgy – bólintott Delaney.

– Hölgy? – robbant föl Mrs. Maitland.

– Soha nem hallotta a fiától a nevét?

– Nem. Soha.

– Ön se, Miss Maitland?

– Nem.

– És mit tudnak Saul Geltmanról? G-e-l-t-m-a-n. A boldogult fia ügynöke, illetve műkereskedője. Ismerik őt, vagy tudnak róla?

– Sault? Természetesen ismerem – élénkült föl Dora Maitland. – Elbűvölő, édes kicsi ember. Járt hozzánk látogatóba.

– Úgy. Gyakran? – kérdezte Delaney.

– Nem. Nem gyakran. Csak úgy alkalmilag.

– Milyen gyakran?

– Talán kétszer-háromszor évente. Lehet hogy még gyakrabban.

– Gyakrabban, mint a kedves fia – szökött Delaney. Állítás volt, nem kérdés.

– Ó, Mama – nevette el magát könnyedén Emily. – A rendőrtiszt urak még azt hiszik, hogy Saul Geltman hozzánk járt látogatóba. – Mosolyogva Delaneyhez fordult. – Saulnak barátai laknak Tuxedo Parkban, azokhoz jár látogatóba. New Yorkból kocsival errefelé visz az útja, és megáll itt, hogy beköszönjön hozzánk. De soha nem marad sokáig.

– Nem tudja véletlenül a Tuxedo Parkban lakó barátai nevét? – kérdezte mellékesen Boone.

Emily Maitland tűnődött egy pillanatig, mielőtt válaszolt:

– Nem, Örmester, nem hiszem, hogy valaha is említette nekünk a nevüket. Csak annyit, hogy néhány aranyos fiú, akik gyakran adnak partykat. Emlékszem, egyszer még ugrattam is, miért nem hívat meg bennünket is ezekre a partykra. De azt mondta, alighanem unatkozánk ott. És könnyen lehet, hogy igaza is volt.

Delaney bólintott, és Dora Maitlandet figyelve, így szólt:

– Az utolsó a névsorban Alma Maitland, az ön kedves fiának özvegye. Ugyan nem tudna nekünk valamit mondani a menyéről, Mrs. Maitland?

Az asszony bazalttekintettel nézett vissza rá:

- Valamit mondani róla? Mit? – kérdezte rekedten.
- Nos, mondjuk, kezdjük kettejük személyes kapcsolatával. Jóban vannak?
- Elég jóban. De messze attól, amit szoros kapcsolatnak szokás nevezni. Ő a maga útját járja, mi a miénket.
- Vegyem olybá, hogy a menyé nem tartott a férjével, amikor az meglátogatta önöket?
- Olybá veheti. – Éles, ugatásszerű nevetés következett. – De nehogy valami téves következtetésre jusson ebből, Delaney rendőrfőnök. Nincs vita Alma és énköztem. Nem vagyunk hadiállapotban.
- Inkább a fegyverszünet állapotában?
- Igen – értett egyet az asszony. – Valami effélében. Aligha különösebben szokatlan állapot anyós és menyé között.
- Így igaz – hagyta helyben Delaney. – Volna olyan kedves, és mondana nekünk valamit kettejük... ööö... nézeteltéréséről?
- Nem vagyok elragadtatva attól, ahogyan Tedet neveli, és ezt meg is mondtam neki. A fiúnak fegyelmezésre lett volna szüksége, és ezt nem kapta meg. Azóta azután eléggé ritkán beszélünk.
- De mindig kaptunk tőle karácsonyi üdvözlő lapot, Mama – mondta évődve Emily, és anyja rámeredt.
- Még egy utolsó kérdés, Mrs. Maitland – szólta Delaney rendőrfőnök. – Amikor a kedves fia meglátogatta önöket, hogyan jött ide? Vonattal vagy busszal? Vagy kocsival?
- Kocsival – felelt az asszony.
- Úgy? Azt hallottam, nem tartott kocsit – szólta Delaney. – Persze, az is lehet, hogy bérelt egyet.
- Nem – mondta az asszony. – Azokban a ritka esetekben, amikor idejött, kölcsönvette Saul Geltman kocsiját.
- Az egy mikrobusz, Mama – mondta Emily.
- Az lenne? – válaszolt az anyja. – Elég kevésbé értek a kocsikhoz.

Delaney komótosan szedelődzködött, elrakta noteszát és szemüvegét. Boone őrmester is fölállt.

- Mrs. Maitland – mondta a Főnök megkülönböztetett udvariassággal. – Miss Maitland. Köszönjük önöknek a vendéglátást és a türelmet. Együttműködésük igen nagy segítség volt számunkra.
- Nem tudom, mennyiben – mondta Dora Maitland.

Delaney eleresztette a füle mellett ezt a megjegyzést.

- Még egy utolsó szívességre kérnénk... – mondta. – Ha alkalmatlankodhatunk még önöknél néhány perc erejéig, ugye megengednék nekünk, hogy körülnézzünk ezen a gyönyörű birtokon egy kicsit? Sajnos, elég ritkán szabadulunk ki a nagyvárosból, olyan nagy öröm végre friss levegőt szívni, ilyen gyönyörű, békés környezetet élvezni. Láthatnánk belőle egy kicsivel többet, mielőtt újra nekivágunk az országútnak?

Akaratlanul is levette a lábáról az asszonyt a "gyönyörű, békés környezet" emlegetésével. Az nyomban fölélenkült, ragaszkodott hozzá, hogy fonott szandált húz, és körülvezeti őket. Két párrá oszolva indultak el, Mrs. Maitland Delaneyvel, Emily pedig Boone őrmesterrel vágott neki a birtoknak. A házvezetőnőt semerre se lehetett látni, de az épület egyik szárnyából rádió countryzene harsogott ki az ablakon át.

Dora Maitland megmutatta Delaney rendőrfőnöknek a kusza peónia-, írisz- és liliomágyságokat, egy odvas tölgyet, amelyet az asszony százötven évesnek mondott, egy repedezett kacsauasztatót, melyet félig betemetett a föld; vadnövények gubancát a folyó felé vivő lejtőn, egy kis homokkő táblácskát, a ház alapkövetételének emlékét, amelyen a belevéselt felirat, "T. M. 1898", már alig volt olvasható.

– A férjem édesapja – Timothy Maitland, abban az évben kezdte el a ház építését – magyarázta Delaneynek. – Elvitte szegényt a tüdőbaj, mielőtt befejezhette volna. A felesége, az anyósom fejeztette be a teljes épületet, ő húzatta fel a szárnyakat, és maga is sokat tett a látvány kialakításáért. A férjem és én csináltattuk aztán ezt a filagóriát, a kocsiutat és a házon belül egy sor korszerűsítést. Természetesen minderre ráférne itt némi munka, amint látja. Azt terveztem, hogy mindent helyreállítatok eredeti pompájában, de Victor meghalt, és attól tartok, minden kezdeményező kedv elszállt belőlem. Most már azonban napról napra jobban érzem, hogy visszatér az erőm, és az a szándékom, hogy megbirkózom a feladattal. Ó, Delaney rendőrfőnök, látnia kellett volna ezt a helyet akkor, amikor engem mint ifjú menyasszonyt áttemeltek itt a küszöbön! A környék egyik lelegegánsabb, legszebb otthona volt ez, olyan kilátással, amelyhez hasonlót Rockland megye egyetlen tája se nyújt! Bársonyos pázsit. Minden fénylő, tiszta és jól ápolt. A folyó csillogott. A levegő is. Az égbolt is. Madarak, virágok. Akárcsak maga, én is a nagyvárosi utcák közül jöttem ide, és ez a hely úgy hatott rám, mint az Éden kertje. Erős elhatározásom, hogy egyszer még visszavarázsolom ide azt az Édent! Ó, igen. Hiszen minden megvan hozzá. Nem adtam el egyetlen darabka földet se, pedig el se tudja képzelni, mekkorák az adók! És a ház szerkezetileg ép. Újra olyan széppé akarom tenni, mint amilyen akkor volt, amikor legelőször megláttam.

– Bizonyos vagyok benne, hogy sikerülni fog – mormolta a férfi.

Az asszony hirtelen megrántotta Delaney kabátja ujját:

– Ugye meg fogja találni? – súgta kétségbeesett hangon. – Mármint a gyilkost?

– Minden tőlem telhetőt megteszek – mondta. – Megígérem önnek.

Ismét a ház közelében voltak. Emily és Boone őrmester épp a garázs és a filagória között kószált. A lány derűsen társalgott, bár Delaney nem hallotta, miről. De az őrmester enyhén meghajolva, a földet nézve, erősen figyelt.

Dora Maitland és Delaney a bejáratnál várta, hogy a másik kettő odaérkezzék. Mrs. Maitland drámai mozdulattal melléhez kapta a kezét, s ég felé fordított tekintettel, elragadtatottan kiáltotta:

– Micsoda isteni nap!

Delaney most nagyon is el tudta képzelni, hogy az asszony valaha színésznő volt.

Végül a két rendőr hozzálátott, hogy elbúcsúzzék, ismét végigcsinálták a kézfogási ceremóniát, hajolgatva és mosolyogva. Aztán elindultak a kocsival a kavicsos kocsiuton.

– Látta az ajtókat? – kérdezte Delaney.

– Igen, uram – mondta Boone. – Alaposan beszögezték őket.

– Jól sejtette maga azt a dolgot Geltmanról. Csakugyan buzi lehet – mondta Delaney.

– Ez az asszony pedig zugivó – mondta Boone egykedvűen.

– Biztos benne?

– Ha az ember látott már életében piás embert – felelte Boone tárgyilagosan.

– Mire alapozza?

– Az a rekedtség... whiskytól van, nem dohányzástól.

– Az ujjain nikotinnyomok voltak – jegyezte meg Delaney.

– De nem mert rágyújtani, mert akkor láthattuk volna, mennyire remeg a keze. És alig mozdult. Mintha a feje ki lett volna egyensúlyozva, hogy le ne guruljon. Ismerem ezt az érzést. És a kezével a karfába kapaszkodott, szintén azért, hogy elrejtse a remegését. Két teli pohár limonádét hajtott le, hogy eloltsa a tüzét.

– Gondolja, hogy ivott, mielőtt megérkeztünk?

– Nem – mondta Boone. – Akkor lazább lett volna. Teljesen józan akart lenni. Nem akarta megkockáztatni, hogy fecsegnen kezdjen.

- A végén mégiscsak fecsegett – így Delaney.
- Amikor úgy vélte, hogy már elmúlt a veszély – így Boone. – Higgyen nekem, Főnök, ez az asszony piál.
- Az a fajta nő, akire régebben azt mondták: impozáns hölgy – mondta Delaney.
- Most is az, amennyire én értek hozzá – mondta az őrmester. – És a hangja is megvan hozzá. Uram, megállhatnánk valahol, enni valamit?
- De mennyire! – felelt Delaney. – Farkaséhes vagyok. De hagyjon helyet a gyomrában a vacsorának is ma, különben nagyon kikapok a feleségemtől. Egyébként London módra párolt marha lesz, újkrumplival.
- Le vagyok véve a lábamról – így Boone. – Akarja, hogy elmenjek Rebeccáért?
- Nincs rá szükség. Korán átmeget ma, hogy segítsen Monicának.

Beugrottak az első útba eső kis büfébe. Zsúfolt volt és zajos, de a sonkás omlettjük jó volt. Visszasoroltak az autókkal zsúfolt útra, Boone egy mentolos fogpiszkálót szopogatott, Delaney ült a volán mögött.

A Főnök óvatosan vezetett, amíg csak nem kezdte el érezni a kocsit. Mikor túljutottak a hídon, elengedte magát, de éppen csak hogy közelített az engedélyezett sebességhez, és a jobb oldali sávban maradt, hagyta az útra fölhajtó kocsikat besorolni.

– Mit tudott meg a lánytól? – kérdezte Boone-t. – Bár nem tudom, miért mondom lánynak, úgy harminckettő körül lehet.

– Harmincöt – mondta Boone. – Önként bevallotta. Ami alighanem harmincnyolcat jelent. Észrevette a mama megjegyzését a nagyobb fegyelemről az unokájával kapcsolatban? Nos: ahogy én látom, Victornak és Emilynek bőven jutott a fegyelmezésből. De Victornak ez nem tetszett, és lelépett. Emily a mama keze alatt maradt.

– Nem vagyok biztos benne – mondta lassan Delaney. – A lányban maradt még csúfondároság, nincs igazán megtörve. Lehet hogy az ivászat állandó, és ő kicsúszott a mama kezéből. Miért kötötte föl magát az öregúr? Megtudott valamit erről?

– Fafeldolgozó-üzeme volt. Építőanyagot, ilyesmit gyártott. Jól ment neki. Nagymenő volt a megye politikai életében. De mindig azt hitte, hogy nyakig belemászhat a váltókba. Meg lovak, meg kockajáték. Minden elment. Így aztán szépen kirúgta maga alól a sámlit. Amit az ügyvédek meg tudtak menteni: a ház meg a birtok, meg épp annyi jövedelem a részvényekből, hogy a két nő elboldoguljon belőle. Victorkától meg semmi. Nem éheznek, arról nincs szó, de nem is dúskálnak.

– Furcsa. Thorsen azt hitte, ez egy gazdag öreglány.

– Emily szerint mindenki ezt hiszi. De nem azok. Épp hogy csak tengődnek.

– Házvezetőnővel – emlékeztette Delaney. – Azért ez nem az az igazi nagy nyomor. Dora büszkélkedett, hogy egyetlen darabka földet se adott el. Ez a birtok nem bagót ér. De ők inkább kínlódnak a nagy adókkal, és ragaszkodnak hozzá.

– De miért? – kérdezte Boone.

– Az asszony nagy álma – mesélte Delaney. – Helyreállítani mindent úgy, amint volt. Az Édenkertet. Madarakkal és virágokkal. Meg akarja valósítani.

– Nem – így Boone –, nem erre gondoltam. Mire alapozza ezt az álmot? A csodára? Egy örökségre?

– Ó – kiáltott föl Delaney. – Ez jó kérdés. Agyafürt egy hölgy. Figyelte a történetet arról, miként volt ő a rosszindulatú pletykák célpontja színésznő korában? Fogadom, ez így volt! Az egész szöveg arra ment ki, hogy lefegyverezzen minket, ha kurkászni akarunk. Nos, ez nagyon hasznos délelőtt volt.

– Gondolja, uram? Mennyiben?

– Egész csomó tennivalónk lesz. Még egyszer el kell jönnünk ide. Legalább egyszer. Pénteken jövünk, amikor a házvezetőnő szabadnapos. Megtudjuk a helybeli postástól vagy máshonnan a nő teljes nevét és címét. Szeretném, ha maga hallgatná ki őt.

– Én?

– A kiejtése alapján hová valósinak gondolja? Én virginiaiinak.

– Délebbre, Főnök – vélte Boone. – Talán georgiai.

– Ezért szeretném, ha maga hallgatná őt ki. Maga kiváló fickó. Magának is van egy kis délies tájszólása.

– Van? – kérdezte Boone. – Nem is tudtam.

– Van ám – mondta szívélyesen Delaney. – Nem sok, de van. És különösebb erőltetés nélkül egy kicsit rá is tud játszani.

– Azt szeretné megtudni tőle, milyen gyakran látogatta meg őket Victor Maitland és Saul Geltman? – találgatta Boone.

– Pontosan – bólintott Delaney. – Csak kezdetnek. És aztán minden egyebet kimuzsikálhat belőle. Mint például Dora ivászata, vagy hogy van-e dagi Emilynek valamiféle dugi fiúja.

– És még?

– Én utánaézek a bankszámlának. Még nem tudom, milyen ürüggyel, talán bírósági engedéllyel, de lehet hogy az is elég, ha Thorsen ír vagy telefonál a helybeli zsaruknak. Tojásokon járunk; Dora bátyja végül is J. Barnes Chapin, és amit a világon a legkevésbé szeretnék, az az, hogy ő kiverje a huppot. De mégis látnom kell azokat a bankelszámolásokat.

– Főnök. Csakugyan el tudná képzelni, hogy Dora vagy Emily, vagy mindkettő fogta a nagy Mercedest azon a pénteken, és bement New Yorkba, kicsinálni Maitlandet? A nagy dohányért?

– Nincs kizárva. Maitland nem hagyott végrendeletet, de lehet, hogy az asszony osztozkodni akar. Igen, ez a másik dolog, aminek utána akarok nézni. Még ha, mondjuk, nem ők maguk voltak azok: egy feltűnően nagy összeg lehívása a bankszámláról ugyancsak gyűjthatna némi fényt.

Boone töprengett egy pillanatig.

– Fölbérelt volna valakit?

– Nincs kizárva – felelt Delaney. – Megesett már ilyesmi.

– Uramjézus, Főnök, de hiszen az *anya!*

– Úgy? – válaszolt hidegen Delaney. – Régebben az emberölések hetvenöt százalékát az áldozatok hozzátartozói, barátai, ismerősei követték el. Mostanában megváltozott az arány, az "idegenölés" gyakoribb lett. De a családtagok és a barátok még most is a gyilkosságok kétharmadát követik el. Alapvető: ha emberöléssel találkozol, mindeneelőtt nézz körül a családban.

Abner Boone sóhajtott:

– Nyomasztó – mondta.

Delaney oldalról rápillantott:

– Időnként az, Örmester – mondta. – Azt hiszem, maga nagy idealista. Azzal kell dolgoznunk, ami adott. Hülyék lennénk, ha nem vennénk figyelembe az esélyeket. Énszerintem Dora és Emily elég nagyok és erősek ahhoz, hogy képesek legyenek rá. Kezdetben nem gondoltam arra, hogy egy asszony tehetne. A feleségem se hiszi. De most már kezdek tünődni rajta. Mekkora erő kell ahhoz, hogy az ember belemélyesszen egy pengét valakibe?

– Nagyobb, mint az enyém – felelt Boone örmester.

Már bent jártak a városban, a Columbus Avenue irányában, amikor Delaney lehúzódtott, és leparkolt egy másik parkoló kocsni mellé.

– Egy pillanat és itt vagyok – szölt, és bement egy boltba, hogy vegyen egy hatos csomagolású

hideg Ballantine sört. Mikor visszatért, Boone kérte meg, hogy várjon egy pillanatig, és átsietett az utcán egy virágüzletbe. Egy selyempapírba burkolt, fehér virágcsokorral tért vissza.

– A feleségének – mondta.

– Nem kellett volna – mondta Delaney elégedetten.

– Kénytelenek voltak tilosban parkolni, szemben a 251-es körzet épületével, de Boone kocsiját már ismerték a helyi zsaruk, és nem büntették meg, nem vontatták el. Biztonság kedvéért az őrmester mégis kitette a "Rendőrtiszt, szolgálatban" táblát a szélvédő mögé.

A két asszony a konyhában volt, fölrebbentek, kacagtak. A martiniból, amit Monica előkészített, Delaney kevert magának egy dupla italt, jéggel és egy citromkarikával. Boone egy kis üveg tonicot ivott, jéggel és citromlével.

A két férfi szívesen üldögélt volna a konyhaasztal körül, de a hölgyek kizavarták őket. Így aztán bementek Delaney dolgozószobájába, belesüppedtek az öreg klubfotelokba, és jóízűen kinyújtóztatták a lábukat. Egy darabig kényelmes hallgatásba merültek.

– Emlékszem egy emberölési ügyre, amelyben nyomoztam, ő, van annak már talán húsz éve – szólalt meg végül Delaney. – Úgy tűnt: egy csiki-csuki ügy. Egy fiatal kölyök, mondjuk, huszonöt éves, azt mondta, megölte az apját. A srác részt vett a koreai háborúban, és hazacsempészett egy negyvenötöst. Az öregember rémes alak volt. Folyton verte az öreg hölgyet. Tömeges testi sértési jegyzőkönyv volt már róla. Az asszony többször panaszt tett, de soha nem kért vádemelést. A fiú egy ideig tűrte, azt mondta, azután lelőtte az öreget. Úristen, látnia kellett volna azt a szobát! Újra kellett rakatni a falát. Egy egész tölténytárat lőtt ki a gyilkos, és mindegyik golyó belement a papába. Úgy értem: darabokban volt. A fiú berontott az őrszobára, és odacsapta a pisztolyt a pultra. A szolgálatos őrmester majdnem elájult. A fiú mindent beismert. De valahogy nem állt össze a dolog. A fiú katonai rendőr volt. És nem hülye. Tudta ő pontosan, hogyan kell egy colttal bánni. Nem kellett volna ennyit kispriccelnie. Egyetlen golyó megtette volna.

– Az anya – vélte komoran Boone.

– Persze – bólintott Delaney. – A fia csak fedezni akarta őt. Ezt gondolta mindenki. És ki hibáztatta volna az asszonyt? A sok kegyetlenség után, amit elviselt. És mennyit kapott volna az asszony? Senki nem vág a sítire egy öreg hölgyet, amiért szétlövi a férjét, aki csak ökölrel társalgott vele. Mennyit kapott volna? Egy ejnye-bejnyét. Talán egy felfüggesztettet. Mindenki tudta ezt, és mindenki meg volt elégedve.

Delaney szünetet tartott, és kortyolt a martinijából. Boone figyelte, törte a fejét. A Főnök arckifejezése nem árult el semmit.

– Úgy? – kérdezte Boone. – És mi a poén, uram?

– A poén? – kérdezte vissza Delaney dörögve, álla a mellkasán. – A poén az volt, hogy én nem vettem be a cuclit. Elkezdtem kurkászni. A kölyöknek adódott egy lehetősége, hogy beszálljon egy garázs megvételebe, és az öreg nem akarta neki megelőlegezni a dohányt. "Keményen megdolgoztam minden pennymért. Menj árkot ásni, vagy amit akarsz" – ilyenféle szöveget nyomott. Rengeteg veszekedés, izzó veszekedések. A fiú végül mérgében lepuffantotta az öreget, de annyira azért nem volt mérges, hogy ne gondoskodják róla: úgy tűnjék, mintha az öreg hölgy tette volna. Tudta jól, hogy az simán megússza. A fiú csinálta az egészet. Kifundálta, mi majd azt hisszük, hogy az anyját fedezi. Mondom magának, nem volt buta fiú. – A rohadék – mondta lassan Delaney.

– És azután mi történt?

– Bedugtam a bolhát a hadnagy fülébe – válaszolt Delaney. – Meg tudott volna ölni. Már minden el volt intézve az öreg hölgy vád alá helyezésére, majd szabadon engedésére. Most aztán rajta áll a döntés, megvádolja-e a kölyköt. Végül is úgy döntött, hogy az öreg hölgy kontóján hagyja az

ügyet. Eltemette a jelentésemet, és ezt meg is mondta nekem. Azt mondta, ha akarom, kicsavarhatom a tökit. Nem csavartam ki. Ez egy jó zsarú volt. Rendben, mondjuk, nem olyan nagyon jó, de emberséges. Így aztán elásta a jelentésemet a fiúról, az öreg hölgyet helyezték vád alá, és ahogyan arra mindenki számított, el is engedték. Kaptak valami kis pénzt a biztosítótól, a fiú befektette a garázsba, és boldogan éldegéltek tovább. Teljesen tiszta maradt a srác, soha semmilyen balhéba nem keveredett. Tehát: hol volt az igazság ebben az ügyben?

– Abban, ahogy végződött – mondta bátran Boone. – Egy mihasznát kinyírtak, egy asszony kiszabadult egy szörnyű házasságból, és a fiú elkezdhetett egy tiszta életet.

– Gondolja? – kérdezte Delaney, és felemelte tekintetét, hogy lássa Abner Boone-t. – Nem volt egyetlen nap húsz év óta, amikor ne bántam volna, hogy nem szívóskodtam akkor. El kellett volna kapnom a srácot, és ha a hadnagyom az utamba áll, el kellett volna kapnom őt magát is. Örmester, ez a fiú meggyilkolt egy embert! Ezt senkinek nem szabad szárazon megúsznia. Ez nincs rendjén. Sok tévedést követtem el életem során, és ezek közül az volt az egyik legnagyobb, hogy ezt a kölyköt kiengedtem a hurokból.

Boone egy darabig csöndben bámulta a klubfotelba süppedt, tagbaszakadt férfit.

– Bizonyos ebben, uram? – kérdezte gyöngéden.

– Igen – felelte Delaney. – Bizonyos vagyok ebben.

Boone sóhajtott, és egy mélyet húzott tonicjából.

– Hogyan derítette föl? – kérdezte. – Hogyan jött rá, hogy nem a megkínzott feleség lőtte le az öregembert?

– Ő nem tehetett – felelt. – Szerette a férjét.

Majd egy pillanat múlva a Főnök így szólt:

– Miért is mondtam most el magának ezt a történetet? Ó... tudom már. Azon tűnődtem, szerette-e valaki is Victor Maitlandet.

Rebecca Hirsch kitárta az ajtót, és pózba vágva magát állt ott, karján asztalkendővel:

– Uraim – jelentette. – A vacsora tálalva.

Nevettek, talpra ugrottak, átmentek az ebédlőbe. Az asztal hat személyre terítve, gyertyákkal, közepén Boone örmester virágcsokra egy kis vázában. Az asztal egyik végén Delaney rendőrfőnök ült, a másikon Monica, egyik oldalán Mary és Rebecca, a másikon Sylvia és Boone örmester.

Kaviáros előétellel kezdték, a kaviárról mindenki tudta, hogy tengeri nyúlhal, de ez senkit nem zavart. Hozzá tejföl, apróra vágott hagymával, kaporral és citromlével. Olajos endiviából és cseresznyeparadicsomból készült a saláta. Aztán a London módra párolt hús következett, újkrumplival, friss zöldbabbal, egy tálkában forró parajlevelek szalonnaszalattával.

Edward X. Delaney fölállt, hogy fölszelje a húst, és így szólt: "Ki kéri a dobverőt?" Monica és Rebecca Hirsch nevetésben tört ki, és a Főnök gyanakodva nézett a feleségére.

– Te megmondtad előre Rebeccának, hogy ezt fogom kérdezni? – szólt vádlón.

Jó vacsora volt, jó este. Két, három, néha négy beszélgetés zajlott egyszerre. A hús egy kissé rágós volt, de nagyon zamatos. Mindenki kért másodszor is, a szakácsnő nagy örömeire. A saláta nyomtalanul eltűnt, akárcsak a behűtött kétesztendő Beaujolais. Böven fogyasztott mindenki a burgonyából, zöldbabból, spenótból, és mire a sütemény az asztalra került, a vacsorázók már elvesztették kezdeti lendületüket, és szedelődzködni kezdtek.

A kislányok búcsúcsókot adtak Monicának, Rebeccának és mostohaapjuknak, komolyan kezét ráztak Boone örmesterrel, fogták a süteményüket meg a pohár tejjüket, és elindultak föl a szobájukba. Delaney körbejárta az asztalt, és kávéat töltött mindenkinek. Feleségéhez érve szünetet tartott, lehajolt, hogy arcon csókolja az asszonyt.

– Csodálatos volt a vacsora, kedves – mondta.

– Csakugyan szédületes volt, Mrs. Delaney – lelkendezett Boone. – Nem emlékszem, mikor ettem ilyen jót.

– Örülök, hogy ízlett – mosolygott boldogan az asszony. – Merre ebédeltetek, fiúk?

– Egy gyorsbüfében – mondta Boone.

– Ilyen helyeken nem szabad enni – intette őket szigorúan Rebecca Hirsch. – Heveny gyomorégés. Ha ugyan nem fekély.

Ő és Boone szemben ültek egymással. Amikor a szemük találkozott, mindig szórakozottan félrenéztek. Rebecca következetesen Örmesternek szólította a férfit, és óvatosan kikerülte, hogy a keresztnévén nevezze. Egymás iránti modoruk udvarias, hűvösen barátságos volt.

A gazember, gondolta magában hirtelen Delaney: ezek már lefeküdtek egymással.

Abner Boone végigszenvedte a többiek koktél- és borivászatát, Delaney már nem akarta kínozni azzal, hogy még a konyak illatát is be kelljen lehelnie, így aztán láthatóan elégedett jóindulattal kortyolgatta kávéját, és csendben hallgatta, amint Boone és a nők megvitatták, hogyan a legjobb megsütni a libát.

A beszélgetés halk volt, visszafogott, egyikük se erőltette. De nem is volt szükség a locsogásra. Mindegyikük remélte, hogy a többiek ugyanolyan elégedettek: finom ez a derűs telítettség. Ez az a békés hangulat, amelyben a mohó elégedetlenség, ha időlegesen is, de megszűnik.

– Rebecca – mondta Delaney majdnem lustán. – Él az édesanyád?

– Ó, igen – felelt a nő. – Floridában. Hála a jóistennek.

– Miért hála a jóistennek? – kérdezte Delaney. – Azért, mert él, vagy azért, mert Floridában él?

Rebecca lehajtott fejjel nevetett, szép, hosszú haja előrehullott, és eltakarta az arcát. Azután hirtelen hátradobta ismét a haját a helyére. Boone örmester nyugtalanul megmozdult székében.

– Ezt nem kellene mondanom – vallotta meg –, de ő egy kicsit túl sok nekem. Hivatásos anya. Amikor New Yorkban éltem, a falra másztam tőle. Még Floridából is kapom a nevelést. Mit egyek, mit vegyek föl, hogyan viselkedjem.

– Ő akarja irányítani az életedet? – kérdezte Delaney.

– Irányítani? Birtokolni!

Monica a férjére nézett:

– Edward, miért érdekel téged Rebecca mamája?

Férje sóhajtott, és azon vívódott, mit mondjon el, és mit ne. De mégiscsak nők – gondolta aztán –, az észrevételeik hasznosak lehetnek.

– Ez a dolog, amin Boone örmesterrel dolgozunk... – kezdte. – Érdekes helyzetbe csöppentünk bele ma délelőtt. Egy anya-lánya viszonyba...

Amilyen pontosan csak tudta, leírta Dora és Emily Maitlandet, korukat, külsejüket, ruháikat, a házat, amelyben laktak, a hangjukat, a modorukat, viselkedésüket.

– Pontos volt a leírásom, Örmester? – kérdezte Boone-t.

– Igen, uram, nyugodtan mondhatom. Kivéve, hogy ön sokkal, de sokkal több szellemet lát a lányban, mint én. Én az anyát gondolom súlyosabbnak.

– Mmm – mondta Delaney. Azután anélkül, hogy elmondta volna Monicának és Rebeccának, hogy a két szóban forgó hölgy gyanúsított egy gyilkossági ügyben (noha Monica nyilvánvalóan sejtette), egyenesen megkérdezte őket, egyikre is, másokra is tekintgetve: – Hogyan ítélnétek meg egy ilyen viszonyt? Pontosabban, miért csüng még mindig ott ez a lány? Miért nem lép le? És az anyja uralkodik-e a lányán, vagy megfordítva?

– Lelépni? Hova? – kérdezte Monica Delaney. – Mivel? A mama kezeli a pénzt, ugye? Mit fog az

a lány csinálni. Feljön New Yorkba, és fel-alá sétál az Eight Avenue-n? Ahogyan leírod a megjelenését, aligha fog boldogulni ezzel. Van valami tanult mestersége? Képes betölteni valamilyen állást?

– Akkor miért nem ment el tizenöt évvel ezelőtt és tanult meg valamit, amivel fönntarthatná magát? – kérdezte Rebecca. – Lehet, hogy jól érzi magát ott. A fincsi, védett gubóban.

– Ez az én véleményem is – szólalt meg Boone. – Főnök, ha ő akkora hücepe lett volna, mint ahogy...

– Húha! – kiáltott Rebecca – Hücepe! Nézzétek csak ezt a hóhányót!

Boone pislogott, mosolygott.

– Nos, szóval... – mondta megadóan. – Ha a lányban lett volna annyi bátorság, mint amennyit ön lát bele, Főnök, akkor évekkal ezelőtt lelécelt volna.

– Hátha fél – vélte Monica.

– Fél? – csodálkozott Delaney. – Mitől?

– A világtól – felelte a felesége. – Az élettől.

– Maga azt mondta a lányról, hogy nagyon kövér – mondta Rebecca. – Lehet hogy a magányosságtól az. Nekem elhiheti, én ismerem ezt! Az ember elkeseredett, tehát eszik. Kicsapva oda vidékre egy örült anyával – vagy túlzok? –, mi más marad az életből, mint az evés? Valami mást akar, valami jobbat. "Hát ez az, amit életnek hívnak?" – ez ennek a jelenségnek a mottója. De, ahogyan Monica mondta, a lány fél. A változástól. És minden múltó évvel nehezebb lesz a kenyértörés.

– Vagy talán arra vár, hogy a mama meghal – vélte Monica. – Előfordul ilyesmi. De az is előfordul, hogy olyan sokáig tart, amíg csakugyan bekövetkezik, amire vár az illető, hogy végül a lány veszi át az anya szerepét. Ha érted, mire gondolok.

– Tudom, mire gondolsz – felelte Delaney –, de nem vagyok biztos benne, hogy igazad van. Ez a lány nem halott. Úgy értem, belül nem halott. Még érez. Vannak szükségletei, vágyai, akarata. A kérdésem az: miért nem tett semmit, hogy elérje, amit akar?

– Hátha tett – mondta Rebecca. – Hátha éppen most dolgozik az ambíciói keresztülviteléért? Csak ti semmit sem tudtok róla.

– Ez bizony lehet – ismerte be Delaney. – Nagyon is lehet. Egy másik magyarázat az, hogy a lány lusta. Tudom, ez túl egyszerűnek tűnik. De néha sokkal összetettebb motívumokat tulajdonítunk az emberek tetteinek, mint amilyeneket egyáltalában érezni képesek. Lehet hogy ez a lány egyszerűen csak egy lusta disznó, és szereti azt a lassú, lompos életet, amit odakinn él.

– Maga elhiszi ezt, uram? – kérdezte Boone.

– Nem – mondta Delaney. – Nem hiszem. Valami van itt. Valami. Ez a lány nem hülye. Nem is csupán lomha. Papírforma szerint azt kellene mondanom, hogy az anyja vezeti őt. De nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy talán ő vezeti az anyját.

– Meglepő lenne – mondta Rebecca.

– De érthető – mondta Delaney. – Hogy is van ez: kezdetben az anya a nagyfőnök. A vasököl, a gyerekek szigorú fegyelmezője. Aztán, amint öregszik, a lendülete lankad. Az anya gyengül: a lánya érzi. Úgy tűnik, az anya évről évre mindinkább a múltban él. Légüres tér keletkezik. A lány kezdi betölteni. Lassan. Apránként. Ne feledjétek, nincs férfi a ház körül. Ahogy az öreg hölgy energiája fogytán fogy, úgy növekszik a lányé. Az asszonyt már fárasztja, hogy tartsa a szintet, megpróbáljon stílussal élni. Minden vágya: a múlt álmainak valóra váltása. Nem tud kiegyezni a jelennel. Mintha egy adott mennyiségű energia lenne jelen, és amennyivel fogy az anyáé, annyival nő a lányé. Mint a homokóra. A homok az egyik tartályból a másikba pereg. Az anya veszít, a lány nyer. Nos – kurtán felnevetett. – Fura, de én így látom.

– Az anya az álmait akarja – mondta Boone. – A ház rendbehozatalát. A birtok felvirágoztatását.

Hogy minden olyan legyen, mint menyasszony korában. Oké. Elfogadom. De mit akar a lány?

– Menekülni – mondta Delaney.

Mindenki meglepve nézett rá.

– Edward – szólt a felesége. – Így dolgoznak a detektívek? Megpróbálnak rájönni, miért teszik az emberek, amit tesznek?

– Általában nem – felelte. – Általában fizikai bizonyítékokkal dolgozunk. Kemény tényekkel. Esélyekkel, időméréssel, fegyverekkel, tanúk vallomásával, látható és fogható dolgokkal, olyanokkal, amelyeket mikroszkóp alá lehet helyezni. De néha, ha ezek közül egyik se létezik, vagy legalábbis nincs belőlük elég ahhoz, hogy felderítsék az ügyet, akkor a személyek felé kell fordítanunk a figyelmet. Ahogy mondtad: miért teszik, amit tesznek? – Bele kell képzelnünk magunkat a helyükbe. Mi vezeti őket? Mit akarnak? Mindenki *akar*. De vannak, akik nem tudnak uralkodni az akaraton. És ilyenkor az akarás kényszerre válik. És a kényszer, úgy értem, a mohó kényszer, az a fajta, amelyik éjjel és nappal úzi az embert, ez már elegendő indíték bármilyen bűnre.

A többiek zavartan hallgattak. Delaney az őrmesterre nézett. Az nyomban föl pattant.

– Későre jár – dalolta szívélyesen. – Nehéz napunk lesz holnap. Ideje indulnunk.

Távozásuk a szokásos zűrzavarral zajlott. "Még egy kis süteményt?" "Ó, nem!" "Kávét?" "Semmit a világon!" Azután Rebecca Hirsch és Abner Boone együtt indultak el. Delaney bezárta utánuk a házat, majd visszajött, hogy segítsen feleségének leszedni az asztalt, rendet csinálni, megrakni a mosogatógépet, elrakni a maradékot.

– Ezek összejöttek, mi? – kérdezte mellékesen.

– Össze – bólintott az asszony.

– Remélem, Rebecca nem kap majd sebeket ebben az ügyben – mondta a férje.

Monica vállat vont:

– Rebecca felnőtt nő, Edward. Tud vigyázni magára.

8.

Abner Boone nyomozó őrmestert máskor is elszórakoztatta már a rendőri munka meg a színház hasonlatossága. A leginkább, persze, az álcázott zsarukra állt ez, akik jelmezzel, átmaszkírozott arccal, elváltotatott tájszólással és kitalált személyazonossággal működnek. De a nyomozók is színészeknek érezhetik magukat, sőt az egyenruhás posztoló rendőrök is. Az ember könnyen beletanul a színlelésbe, a mások szóhasználatával élő kis szónoklatokba, a helyzethez épp illő szerepek eljátszásába.

– Jól van, jól van – mondja az utcai rendőr csillapító hangon, míg a tomboló férj vállát veregeti. – Tudom én pontosan, hogy maga mit érez. Azt hiszi, én nem mentem át effélén? Tudom én jól, hogy van az. De azért beverni az asszony fejét, higgye el, barátom, nem vezet jóra. No, adja csak szépen ide azt a téglát, legyen jó fiú. Én magával érzek.

– Tudom, kedvesem, hogy magának semmi köze a dologhoz – mondja a hekus szégyenkezve. – Nézze, én egyáltalában nem rajongok azért, hogy zavarnom kell magát. Egy ilyen intelligens és csinos lányt, mint maga. Maga túlságosan is jó nő egy ilyenfajtához, ezt egyből látja az ember. De, tudja, az a dolgom, hogy kérdezősködjem, mit tegyünk. Nem szívesen, de hát ez a munkám. Nos, akkor... mondja meg szépen: *tényleg* magánál volt a fiú aznap éjjel, amikor a boltot kirabolták?

Nem megy mindig ilyen nyájasan, persze. Ha keményebbnek kell lenni, az ember arra is rákényszerül:

– Lötték neked, fafej. Aláírva, lepecsételve, föladva, mese nincs. Háromtól öt év a sitten, és már az első héten fasírt lesz belőled. Összezárva azokkal a hétpróbásokkal. Az első éjjel fölnyársalnak mindahányan. Így megy ez, hapsikám. A nejed meg idekinn közben társaság után néz. Szívóskodsz? Akkor véged van, kisapám. No, szóval, mondj nekem valamit arról, ki volt még benne a balhéban, és lehet hogy még ki tudunk találni valamit az érdekedben. Talán van rá mód...

És így tovább. A szerepek mindig a körülményekhez alkalmazkodnak.

Abner Boone különleges gonddal öltözött föl ezen a péntek reggelen. Rézvörös pantalló és rikító zakó helyett konzervatív, barna vászonöltönyt vett fel, fehér inggel, fekete csokornyakkendővel, csupa olyat, ami nem botránkoztat meg egy ügyvédi irodában dolgozó, jogi titkárnőt. A szokásosnál gondosabban borotválkozott, és a legjobb kölnijét – Zizanie – használta. A hónalját behintőporozta. Rövid, seszínű hajával nem tudott sokat kezdeni, de legalább – tiszta volt.

Gondosan összehajtva tette zakóját a hátsó ülésre, aztán nekivágott a városközpontnak, Central Park South irányában. Jake Dukker házával szemközt, egy parkoló autó mellé állt le. A portás rá is szólt, kénytelen volt odamutatni a rendőrigazolványát. Türelmesen várt, a harmadik cigarettát szívta aznap – míg karórájának mutatója a tízre ugrott. Akkor gázt adott.

Keletre tartott, a Park Avenue-ig, aztán délnek fordult. Úgy tervezte, azon halad lefelé az egykori Fourth Avenue-ig, amelyet most Park Avenue Southnak hívnak. Aztán úgy döntött, hogy a Tizennegyedik utcán vág át a Broadwayra, és azon halad délnek a Spring streetig, és onnan át a Mott streetre, Victor Maitland műterméhez. Lett volna még vagy egy tucatnyi más útvonal-lehetőség, de az egyik ugyanolyan jó vagy ugyanolyan rossz volt, mint a másik.

Betartotta az összes közlekedési szabályt, egyszer se hajtott a pirosba, és amikor dugóba került, nem erőltette-a dolgot. Negyvenhárom percébe került eljutni a Mott streeti műteremhez. Boone gondosan bevezette az adatokat a jegyzetfüzetébe. Pontosan tíz percig ült a kocsiban a ház előtt, közben nyugodtan elszívott egy újabb cigarettát, azután elindult visszafelé. Pontosan 11 óra 53 perc volt, amikor Dukker lakása elé érkezett a Central Park Southra. Az északi irányú forgalom eléggé erős volt; a Negyvenkettedik utcában három percet töltött dugóban. Ezzel együtt is megcsinálta egy óra és ötvenhárom perc alatt az utat oda-vissza, tíz percet rászámítva Victor Maitland ledöfésére. Jake Dukker vagy Belle Sarazen, vagy mind a kettő is megtehetette ugyanezt azon a pénteki napon. Azt mindenképp bebizonyította, hogy két órán *belül* megtehető az út. Azon spekulált, vajon Delaney rendőrfőnök elégedett lesz-e, vagy inkább csalódott. Lehet hogy egyik se. Csak egy újabb adalék a dossziéba. Boone azután keletnek és északnak tartott. A Simon és Brewster cég Keleti Hatvannyolcadik utcán levő irodájától két sarokra talált parkolóhelyet. Fölvette a zakóját, bezárta a kocsit, egy klorofilltablettát vett a szájába, és elindult gyalog az iroda felé. Akaratlanul is kihúzta magát, igyekezett tagjait egy kedves, fiús tisztnek, a törvény emberének szerepéhez igazítani, szeretetre méltó, buzgó fickónak látszani.

A nő egyedül ült az elülső irodahelyiségben, és örületes sebességgel vert egy elektromos IBM írógépet. Egy pillanatig még akkor is dolgozott tovább, amikor Boone már bement, és megállt a nagy, üvegtetejű íróasztal előtt.

– Miss Hemley? – mosolygott. – Susan Hemley?

– Igen – felelt félrehajtott fejjel, és fejét törve a nő.

– Én voltam az, akivel valamelyik este telefonon beszélt – mosolygott. – Abner Boone nyomozó őrmester.

Kinyitotta és átadta személyazonossági igazolványát a lánynak. Az elvette, és gondosan megvizsgálta. Ezt általában kevesen csinálják.

– Azért jött, hogy letartóztasson? – évődött a lány.

– Hát persze – mosolygott. – Egy rendőrtiszt megigézése miatt. Miss Hemley, ez tulajdonképpen

csak társasági jellegű látogatás. Meg akarom köszönni magának az együttműködést. És egyben szeretnék megbeszélni egy időpontot Mr. Simonnal. A főnököm, Edward X. Delaney rendőrfőnök részére.

– Egy Főnök – mondta a nő. – Ejha. Ez jelentősen hangzik.

– Nem igazán az – mosolygott. – Csak néhány rutinkérdés, hogy a jegyzőkönyv teljesen rendben legyen.

– A Maitland-gyilkosságról? – halkította le a hangját Susan Hemley.

A férfi bólintott, még mindig mosolygott:

– Bármelyik délelőtt vagy délután megfelel, ahogy Mr. Simonnak a legkellemebb.

– Egy pillanat, Örmester – mondta a titkárnő. – Hadd tisztázzam vele.

Felállt, a belső ajtóhoz ment, egyszer kopogott, majd bement, és behúzta az ajtót maga mögött. Boone hálás volt ezért, az arca már épp kezdett megmerevedni. A nő egy pillanat múlva kijött. Boone megfigyelte, hogy oldott, laza eleganciával mozog. Vékony volt, akár egy ceruza, hosszú és jó lábakkal. Ovális fején a szőke haj csupa-csupa kis gyűrűbe göndörödött. Fekete csontkeretes szemüveget viselt, s ez is valahogy szexi módon hatott rajta. Boone úgy gondolta: félelmetes lehet az ágyban. Olyan, aki csahol, és szétrúgja az ágyneműt.

– Mi a véleménye kedd délelőtt tíz óráról? – kérdezte a titkárnő.

– Pompás – felelte, ismét mosolyogva. – Itt leszünk.

Elindult kifelé, majd bizonytalankodva visszafordult:

– Még egy szívességet – mosolygott. – Hol kaphat egy éhes zsaru jó ebédet ezen a környéken?

Húsz perccel később szemben ültek egymással, egy Madison Avenue-i kisvendéglő felső emeletén.

– Az a gyanúm, hogy inni itt nem adnak – mentegetődzött a nő.

– Semmi baj – nyugtatta meg Boone. – Rendeljen csak, amit akar. A Város fizeti. Maga adófizető polgár, vagy mi a fene.

– Hajjaj, de mennyire! – felelte a lány, és mind a ketten nevettek.

Boone ügyelt a modorára, és játszva boldogultak egymással. Arról beszélgettek, ami mindkettejüknek a legfontosabb volt: Susan Hemleyről. Boone nem túlzott, amikor azt mondta magáról Delaneynek, hogy figyelmes hallgató. Figyelmesen hallgatta a nőt, és még mielőtt a jeges teát és a szódavizes fagylaltot felszolgálták, már tudta egész múltját: Ohio, kereskedelmi főiskola, speciális képzettség jogászati gyorsírásban, tizenegy évi gyakorlat jogi irodákban. Amiből kiszámította, hogy a nő úgy harminchat-harminchét körül lehet. Jó fizetés, elegendő szabadság, kicsi, de nyugodt iroda, lehet benne dolgozni. És J. Julian Simon: igazi élvezet. A lány mondta így: "Ez az ember igazi élvezet". Boone ezt magában a vele való munkára vonatkoztatta.

– És maga? – kérdezte végül Susan Hemley. – A Maitland-ügyön dolgozik?

Boone bólintott, lefelé nézett az asztalra, és ide-oda tologatta rajta a tárgyakat.

– Tudom, nem beszélhet róla – így a nő. Boone fölnevezett a teájából:

– Nem lenne szabad – mondta. – De...

Óvatosan körülnézett, és nem szólt, amíg a pincérnő leszedte a szomszéd asztalt.

– Szorul a hurok – suttopta.

– Igazán? – suttopta vissza a nő. Közelebb húzta a székét, felkönyökölt az asztalra, és előrehajolt.

– Az utolsó hír, amit a lapokban olvastam az ügyről, az volt, hogy a rendőrség elakadt.

– Ó, az újságok – legyintett Boone. – Nem mondunk mi el nekik mindent. Érti?

– Hát hogyne – jött izgalomba a lány. – Szóval, többről van szó?

A férfi ismét bólintott, ismét óvatosan körülnézett, és ismét előrehajolt.

– Ismerte őt? – kérdezte. – Victor Maitlandet? Találkozott vele?

– Ó, igen – felelt a nő. – Néhányszor. Az irodában. És egyszer egy partyn, Saul Geltman lakásán.

- Az irodában? – így Boone. – Mr. Simon az ő ügyvédje is volt?
- Nem egészen – felelt Susan Hemley. – Maitland csak egyszer-kétszer jött föl, Saul Geltmannel együtt. Nem hiszem, hogy Maitlandnek egyáltalában volt saját ügyvédje. Egyszer azt mondta Mr. Simonnak: "Az első dolgunk ez lesz: kinyírni minden ügyvédet." Nem hiszem, hogy túl kedves dolog ilyesmit mondani.
- Nem bizony – értett egyet Boone. – De Maitland különben se volt valami nagyon kedves pasas. Úgy tűnik, senki nem szerette.
- Hát én biztosan nem – mondta a nő határozottan. – Durva és mocskos egy alak volt.
- Tudom – mondta szívélyesen Boone. – Mindenki ezt mondja róla. Képzelem, mit állt ki mellette a felesége.
- Az biztos. Az az elragadó asszony.
- Ugye – helyeselt Boone lelkesen. – Mikor megismertem, pontosan ezt gondoltam róla: elragadó asszony. És hozzáment egy állathoz. Tudott maga arról... – itt lehalkította a hangját, és még közelebb hajolt. Susan Hemley is közelebb húzódott, a fejük már majdnem összeért. – Tudott maga arról... Nos, ez nem volt benne a papírokban. Meg kell ígérnie, hogy egy árva szót se mond senkinek.
- Megígérem – mondta a nő komolyan. – Egy szót se.
- Bízom magában – mondta a férfi. – Nos, amikor megtalálták őt holtan, nem volt rajta fehérenemű.
- A nő tágra nyitotta szemét, és hátrahőkölt:
- Neeem? – lehelte. – Igazán?
- A férfi tenyérrel kifelé fölemelte a kezét.
- Úgy éljek – mondta. – Még nem tudjuk, mit jelent ez, de az biztos, hogy egyáltalában nem hordott fehéreneműt.
- A nő ismét előrehajolt:
- Mondtam magának, hogy mocskos volt – szólt. – Ez is bizonyítja.
- Ó, igen – mondta. – Igaza van. Tudjuk, hogy mocskos volt Mr. Geltmannel szemben is.
- Az volt bizony – felelte a nő. – Azt kellett volna hallania, hogyan beszélt Maitland Saullal. És nyilvánosan! Mindenki előtt! Mocskos egy alak volt.
- És ha az ember arra gondol, hogy Geltman épp ott volt a maguk irodájában akkor, amikor Maitlandet megölték – rázta a fejét Boone. – Az ember óhatatlanul elgondolkodik ezen. Talán ha nem maguknál lett volna akkor, még őt is gyanúsíthatnánk. De hát csakugyan ott volt. Ugye?
- Ó, de mennyire! – bólogatott a nő, olyan hevesen, hogy göndör, szőke fürtjei harangozni kezdtek. – Én engedtem őt be. És én beszéltem vele egy vagy két percig, mielőtt bement Mr. Simon irodájába.
- Ez délelőtt tíz óra tájt volt – mondta Boone reflexszerűen. – És fél kettő körül látta őt kijönni. Stimmel?
- Ó, nem – mondta a nő. – Fél kettőkor ebédelni voltam Almával. Alma Maitlanddel. Emlékszik?
- Hát persze! – pattintott az ujjával Boone. – Hogyan is felejthetném el? Nos, mindegy, a többiek az irodában látták őt kijönni, ugye?
- Neeem – mondta a nő lassan. – Csak Mr. Simon. Mr. Brewster aznap reggeltől estig a bíróságon volt, a tisztviselő, Lou Broniff pedig hiányzott, influenzás volt.
- Rendben – válaszolt Boone. – Mr. Simon megmondta nekünk, mikor ment el Saul Geltman, és ez nekünk elég.
- Nyilván – felelt Susan Hemley. – Mr. Simon kitűnő ember. Igazi élvezet.
- Mr. Geltman is a legjobbakat mondta róla – hazudta Boone könnyedén.
- Meghiszem azt – nevetett a lány. – Hosszú évek óta jó barátok. Úgy értem, a kapcsolatuk több

mint ügyvéd-kliens viszony. Együtt kézilabdáznak. Végül is mindketten elvált emberek.

– Két jó pajtás – állapította meg Boone és nagyon örült ennek.

– Azok bizony. Mr. Geltman olyan aranyos kis ember. Olyan mulatságos dolgokat tud mondani. Kedvelem.

– Magam is – értett egyet vele Boone. – Nem akármilyen személyiség. Nagy kár, hogy ő és Mrs. Maitland nem jönnek ki egymással.

– Ó, az csak egy kis félreértés – mondta Susan Hemley. – Maitland festett néhány képet, eladatta Geltmannel, és megtiltotta neki, hogy szóljon erről a feleségének. Mondtam is Almának, hogy ez nem Saul vétke. Végül is neki, ugye, az volt a dolga, hogy eladja, amit Maitland hoz. És hogy Maitland mit csinál a pénzzel, az nem Saul dolga. Nincs igazam? Almának nem szabadna Mr. Geltmanre haragudnia, amiért a saját férje nem mondta meg neki, mennyit keres.

– Egyetértek magával – mondta Boone. – És ezt megmondta Alma Maitlandnek?

– Hát hogyne. De úgy látom, Alma azt gondolja, hogy többről volt szó.

– Többről? – kérdezte Boone. Nem értem. Mit ért ezen Mrs. Maitland?

– Uramisten! – kiáltotta Susan Hemley. – Nézze meg az órát! Már az irodában kellene lennem! Nagyon köszönöm az ebédet, Örmester. Igazán jól éreztem magam. Remélem, látom még!

– Hogyne – mosolygott Boone még egy utolsót. – Kedden délelőtt tízkor. Delaney rendőrfőnökkel együtt.

Visszament Jake Dukker műterméhez a Central Park Southra. Délután kettőre járt, nem pontosan annyi volt az idő, mint a gyilkosság idején, de majdnem, így hát alkalmasnak tűnt egy újabb időmérésre, ezúttal a földalattival.

Az Ötvenkilencedik utca északi részén talált egy parkolóhelyet, bezárta a kocsit, és megnézte az óráját. Úgy döntött, inkább elgyalogol a Lexington Avenue-i földalatti megállóhoz, mintsem hogy taxiba üljön. Sietett, tolakodott a tömegen át, időnként lelépett a kocsiutra, hogy jobb időeredményt érjen el. Olyan ember helyzetébe képzelte magát, aki gyilkosságra készül, rohant végig az utcákon, át a piroson, mit sem törődve az autósok dudálásával és átkaival.

Majdnem négy percig várt a földalatti expressz-járatára az Ötvenkilencedik utcai megállóban. A Tizennegyediknél átszállt egy helyi vonalra, elment vele a Springig, és onnan gyorsan gyalog Maitland Mott streeti műterméhez. Megnézte az óráját: negyvenhat perce indult el Dukker lakásától.

Aztán körbecsellengette a tömböt, fölhasználta azt a tíz percet, amit Victor Maitland meggyilkolására engedélyezett. Majd visszaindult, ugyanazon az útvonalon. Ezúttal sokáig kellett várnia a helyi járatra, és közben idegesen látta, hogy két expressz-szerelvény is átmennydörög a belső sínpáron. Mikor végre feljutott a helyi járatra, úgy döntött, hogy rajta marad az Ötvenkilencedik utcáig. A szerelvény majdnem öt percre megakadt, és leállt valahol a Tizennegyedik és a Huszonharmadik között. Ezek azok a kiszámíthatatlan késések a New York-i földalattin, amelyeknek az okára az idegeskedő utasok soha nem kapnak magyarázatot.

Kiugrott a szerelvényből, fölrohant az utcára az Ötvenkilencediknél. Vállal tört magának utat a tömegben, és nyugat felé tartott a városon át Dukker műterméig. Mire a bejáratí védőernyő alá befutott, lihegett, és vászonzöldöngye merő izzadság volt. Az órájára nézett. Egy óra és negyvenkilenc perc volt a teljes körút. Alig hitt a szemének. Jobb időt futott gyalog és a földalattival, mint autóval végig az egész távon. Nyilvánvalóan bebizonyosodott, hogy az elmélete megáll a lábán: Dukker vagy Sarazen megcsinálhatták az utat, kikészíthették Maitlandet, és megérkezhetek anélkül, hogy távollétüket a lenti műteremben bárki is észrevette volna a modellek vagy az asszisztensek közül. Ez azt jelentené természetesen, hogy mindketten benne voltak.

Elégedetten, ingujjban és kigombolt gallérral vezetett hazáig a Keleti Nyolcvanötödik

utcába. Viszonylag drága lakást bérelt. A lakbér és a föld alatti garázs bérleti díja állandóan a csőd szélén tartotta, de nem tudta elhatározni magát a költözésre a válása után. Persze, ha Phyllis tartásdíjat igényelt volna, akkor el kellett volna költöznie egy olcsóbb lakásba. De az asszony, szerencsére, mint a női egyenjogúsításért harcoló szervezet tagja, egy ötezer dolláros készpénzmegegyezéssel meg a bútorok nagy részével beérte, és aztán szépen kezét ráztak egymással. Igen civilizáltan zajlott a dolog. És olyan szörnyűségesen, hogy soha nem tudott rá gondolni anélkül, hogy ne lett volna bőghetnékje az emléktől.

Kiszedte a postáját – számlákat és reklámokat – a rekeszből, és fölliftezt tizenharmadik emeleti lakásához. Nagyon hiányos volt a berendezés, mióta Phyllis majdnem mindent elvitt. A nappaliban volt még egy pamlagja, széke és egy koktélasztalkája. A hálószoba az ágygal, fiókos szekrénnel, egy íróasztalnak használt kártyaasztallal meg egy összehajtható bridzsszékkal volt bebútorozva. Rebecca Hirsch áthozott egy kis tölgyfa asztalkát az ágy mellé és néhány nagy, világos postert a nappaliszoba falára. Ez sokat segített. Rebecca függönyöket és szőnyegeket emlegetett, és ő még tűnődött, hogy esetleg beszerez egyet s mást. Egyelőre megfelelt a lécredőny is.

Bekapcsolta a légkondicionáló berendezést, és alsóneműre vetkőzött. Kivett egy doboz cukormentes üdítőt a hűtőből, és leült az íróasztalul szolgáló kártyaasztal mellé a hálószobában, hogy megírja a jelentést a Susan Hemleyvel folytatott beszélgetésről, amíg frissen él az emlékezetében. Aztán öreg Underwood írógépén, amelyet a felesége ott hagyott neki, lekopogta a jelentést.

Mikor végzett a Hemley-találkozó leírásával, legépelte a két időmérés jegyzőkönyvét. Pontosan kimásolta jegyzetfüzetéből az időpontokat. Azután mindezt behelyezte a Maitland-ügyről vezetett saját dossziéjába. Nem most fordult meg először a fejében, vajon valaha is elolvassa-e, vagy akár belenéz-e valaki. De Delaney azt mondta neki, hogy készítsen napi jelentéseket, így tehát napi jelentéseket készített. Tartozott vele a Főnöknek.

Langyos vízzel lezuhanyozott, a légkondicionáló előtt megszáritkozott, és máris sokkal jobban érezte magát. Kinyitotta a második csomag cigarettát, és lelki szemei előtt felvillant egy jégbe hűtött Gibson. Kinyitott egy újabb doboz diétás üdítőt.

Átnézte a tárcáját, és gyors számolást végzett: mennyit költhet naponta a legközelebbi fizetésnapig. És egy képzeletbeli listát készített arról, melyik hitelezőjének lehetne kötelezvényt adni, melyiktől haladékot kérni, és melyiket kell nyomban kifizetni. Tudta, milyen könnyű egy zsarunak kölcsönt szereznie, de nem akart elindulni a lejtőn.

Legvégül föltárcásázta Rebecca Hirschet. Az asszony hangján érződött: örül, hogy hall felőle, és kijelentette, föl tudna ajánlani egy tonhalsalátát, feltéve, ha Boone nem utálja. Boone azt felelte, egész nap egy tonhalsalátáról ábrándozott, és hogy mindjárt ott lesz. Vacsora után, mondta Boone, autókázhatnának egyet, vagy elmehetnének moziba, vagy nézhetnék a tévét, vagy csinálhatnának valami egyebet.

Rebecca azt felelte, a valami egyebet választja.

9.

Ugyanezen a péntek délelőttön, amíg Abner Boone nyomozó őrmester nekikezdett az időméréseknek, Edward X. Delaney rendőrfőnök a dolgozószobájában ült, és aznapi teendőire készült fel. Tennivalók címszóval listát állított össze, és az összehajtott papírlapot zakója zsebébe tette. Leszedte a falitérképről az odatűzött három Maitland-vázlatot, összecsavarta őket, és gumikarikát húzott a tekerésre. Megmondta Monicának, hogy nem jön haza ebédre, és ezzel

útnak indult. Kétszer gondosan megfordította a kulcsot a külső ajtó zárjában maga után.

Első útja a Second Avenue-re vezetett, egy leíróirodába, ahol fénymásolatokat is készítettek. Delaney három-három nagyméretű másolatot rendelt mindegyik rajzról. Az alkalmazott alaposan megszemlélte a három aktrajzot, majd megértő vigyorral emelte föl belőlük a fejét. A vigyor azonban nyomban eltűnt arcáról, amikor Delaney jéghideg tekintetét meglátta. Délre ígérte a fénymásolatokat.

A Főnök lassan elindult gyalog a város belsejébe, a Keleti Ötvennyolcadik utcáig: tizenegyre beszélte meg a találkozót Theodore Maitlanddel. Delaney úgy vélte, épp eleget autózott az utóbbi napokban, jót fog tenni egy kis testmozgás. Egy darabig megpróbálkozott lézógyakorlatokkal is: lassan, tizenkettőig számolva beszívni a levegőt, és másik tizenkettőig, amíg kiereszti. A második sarokig csinálta, de semmivel sem érezte jobban magát. Visszatért hát a normális lélegzéshez, és elszántan poroszkált déli irányba, figyelte a délelőtti nagyvárosi nyüzsgést. Azon spekulált, mikor talál valami kapaszkodóra a Maitland-ügyben, mikor nyílik új ösvény, villan fel új fény, ami irányt és célt kínálna.

Tapasztalatból nagyon jól tudta, hogy a nyomozások legnehezebben elviselhető szakasza mindig az első óráké és napoké. Egybe nem vágó tények bukkantak fel, bizonyítékok halmozódtak, különféle emberek hazudtak, vagy mondtak igazat – de mi az ördögöt jelent az egész? Mindent be kell gyűjteni, vigyázni az észre és az idegekre, növeszteni, dagasztani az anyagot, míg csak rá nem bukkan az ember valamiféle törvényszerűsége: először csupán két dolog passzol egymásba, aztán egyre több. Olyan ez, mint az a forgalmi dugó, amit a Second Avenue és a Hatvanhatodik utca sarkán látott. A kocsik minden irányból elakadtak. Vad dudálás, kivörösödött vezetők hajoltak ki és integettek. Azután egy posztoló rendőr végre elindította azt a kocsit, amely a kulshelyen vesztegelt, és néhány perc múlva a forgalom a maga normális módján hömpölygött tovább. De mikor találják meg ők a kulcsot a Maitland-ügyben? Talán ma. Talán holnap. És talán, jutott eszébe mérgesen, talán már meg is találták, csak még nem vették észre.

Mrs. Alma Maitland nem került elő, és Delaney ezért hálás volt neki. Egy Puerto Ricó-i szobalány bevezette ugyanabba a fagyos "családi szobába", ott ült le a pamlag sarkára, keménykalap a térdén. Majdnem öt percig várakozott, úgy vélte, a fiú ezzel a várakoztatással is ellenszenvét akarja kifejezni, és elhatározta, hogy türelemmel áll elébe a megpróbáltatásnak. Látott már fényképeket Victor Maitlandról, tudta, milyen a külseje. Ezért amikor a fiú végre berobbant a szobába, szíven ütötte az erős hasonlatosság. Ugyanaz a tagbaszakadt test, széles váll. Előrehajtott, súlyos fej. Durva szálú, vöröses haj. Ugyanaz a haragos tekintet. Nagy kéz, lapát ujjak. Óriási léptek. Arcát vastag, sötét szemöldök és ívelt ajkak tették jellegzetessé. Látszott rajta: az idő múltával majd felfújódik ez az arc, a száj elvékonyodik, meggyűrődik. De most még ott élt rajta az ifjúság lágy sebezhetősége. Nagy sérelmek – vélte Delaney – és nagy haragok. És nagy akarások.

A Főnök fölállt ültéből, de Ted Maitland nem mutatott hajlandóságot, hogy bemutatkozzék, vagy kezet fogjon vele. Bedobta magát az egyik világos, fa karosszékekbe, belesüppedt, és vadul elkezdte rágni hüvelykujja körme körül a kemény bőrt. Kék farmernadrágjához piros gyolcsinget viselt, majdnem derékig kigombolva. És az elmaradhatatlan indián gyöngyből készült nyakláncot. Meg ezüstből vert karkötőt, török féldrágakövekkel kirakva.

– Azt se tudom, miért állok szóba magával – szólt a fiú ingerülten. – Csak azért teszem, mert Anya megkért rá. Százszor átestem már ezen az egész baromságon, száz másik zsaruval.

Delaneyt meglepte feszült, fel-felcsukló hangja. Úgy látta, a kölyök az összeomlás szélén áll. Mozdulataiban, gesztusaiban görcsös összefüggéstelenséget figyelt meg. Olyanoknál látott

ilyet, akik pillanatok múlva nekiugranak a szögesdrótnak, vagy szünni nem akaró sírógörcsben törnek ki.

Ezért hát szép lassan leült, lassan maga mellé tette a kalapját, és lassú, halk, nyugodt, barátságosnak szánt hangon szólalt meg:

– Pontosan tudom, Mr. Maitland, hogy így volt – mondta. – És nagyon sajnálom, hogy ismét kénytelen vagyok önt fárasztani. De, tudja, olvasni, vagy akár hallgatni is az írásos jelentéseket: sohasem az igazi. A legjobb, ha az ember egyenest a gyökerekig hatol. Négyszemközti beszélgetéssel, mint férfi a férfival: így sokkal kevesebb félreértés adódhat. Egyetért velem?

– Mit számít, hogy egyetért-e vagy sem? – kérdezte vissza Theodore Maitland. Tekintete a hüvelykujján, a szőnyegen, a mennyezeten, a falakon, a levegőben. Mindenütt, csupán Delaney nem. Nem tudott, vagy nem akart a szemébe nézni.

– Tudom, hogy mit állt ki, Mr. Maitland – csillapította Delaney. – Pontosan tudom. Ez nem tart soká. Csupán néhány kérdés. Néhány perc...

A fiú felhorkant, és hirtelen keresztbe csapta a lábát. Delaney jóképű fickónak találta, jóképűnek a maga érdekes, férfias módján – az apja fia. Vajon van-e barátnője? – villant át az agyán. Remélem van, gondolta.

– Mr. Maitland... – kezdte, aztán félbeszakította magát. – Mondja, van kifogása ellene, hogy Tednek szólítsam? – kérdezte nyájasan. – Ha nem akarja, nem szólítom így.

– Szólítson, ahogy akar, a kurva életbe – válaszolt a fiú durván.

– Rendben – felelte Delaney, még mindig lassan, lágyan, gyöngéden. – Hát akkor, Ted. Engedd meg, hogy röviden végigfussunk: hol mindenütt voltál azon a napon, amikor édesapádat megölték. Egykettőre elkészülünk. Oké, Ted?

Maitland valamiféle hangot adott, ami se beleegyezés, se tiltakozás nem volt, szétcsapta és ellenkezőleg rakta keresztbe a lába szárát. Úgy ült a karosszékből, hogy Delaney felé csak fél vállal fordult.

– Fél tíz körül mentél el hazulról azon a péntek délelőttön – kezdte a Főnök. – A városközponti földalatti helyi járatába szálltál az Ötvenkilencedik utcánál. Elmentél vele az Astor Place-ig. Tízről tizenkettőig óráid voltak a Cooper Unionban. Délben egy darabig az osztálytársaidal beszélgettél a lépcsőn, aztán vettél néhány szendvicset, egy doboz sört és a Washington Square Parkban fogyasztottad el. Ott voltál körülbelül fél kettőig. Azután visszamentél a Cooper Unionba, kettőtől négyig előadáson voltál. Majd egyenesen hazajöttél. Jól mondom?

– Jól.

– Egyedül ebédeltél a parkban?

– Mondtam már, hogy egyedül.

– Találkoztál valaki ismerőssel, Ted?

Maitland megpördült, hogy rábámulhasson:

– Nem, nem találkoztam ismerőssel! – kiáltotta. – Egyedül ebédeltem. Ez bűn?

Delaney rendőrfőnök kifordított tenyérrel felemelte mindkét kezét.

– Á. Nem bűn – mondta. – Senki nem vádol téged semmivel. Csak megpróbálom tisztázni az aznapi holléteidet. Akárcsak mindenki másét, aki ismerte apádat. Ennek van értelme, ugye belátod? Nem, nem bűn egyedül enni a parkban. És ezt, hogy találkoztál-e valakivel, nem is kihallgatásként kérdeztem. Épp most gyalogoltam a Hetvenkilencedik utcától idáig, és senki ismerőssel nem találkoztam. Ez természetes és normális. Általában egyedül szoktál ebédelni, Ted?

– Időnként. Ha kedvem tartja.

– Gyakran?

– Kétszer-háromszor hetenként. Miért? – kérdezte. – Fontos ez?

– Ó, Ted – szólt nyájasan Delaney –, egy ilyen nyomozásban minden fontos. Mit tanulsz a Cooper Unionban?

– Grafikát – morogta Maitland.

– Díszítés, sokszorosítási eljárások? – kérdezte Delaney. – Ilyesmit?

– Aha – vigyorodott el savanyúan a fiú. – Ilyesmit.

– Arányokat? – kérdezte Delaney. – A látvány komponálását? Művészettörténetet és művészetelméletet? Térszervezést és tervezést?

Ted Maitland most nézett először a szemébe.

– Igen – mondta kurtán. – Ezeket. Honnan tud egy zsarú ilyesmiket?

– Amatőr vagyok – vont vállat Delaney. – Nem sokat értek a művészethez, de...

– De azt tudja, mi tetszik magának – huhogta a fiú.

– Így van – felelte zavartalanul Delaney. – Apád művei például nagyon tetszenek nekem. Neked mi a véleményed róluk, Ted?

– Nevetséges – mondta megvetően Maitland. – Régimódi. Merev. Ciki. Divatjamúlt. Ókori. Nagyképű. Érzelmes. Melodramatikus. Reakciós. Elég ennyi magának?

– Saul Geltman azt mondja, apád óriási felkészültségű, óriási anatómiai tudású, óriási...

– Saul Geltman! – szakította félbe Maitland, majdnem fuldokolva a méregtől. – Ismerem a fajtáját!

– És milyen a fajtája? – kérdezte Delaney.

– Magának fogalma sincs arról, mi a művészet a modern társadalomban – mondta a fiú magánkívül. – Maga ostoba!

– Mondd el nekem – mondta Delaney. – Szeretném megtudni.

Theodore Maitland szögletes mozdulattal felé fordult. Térdét átkarolva, felé hajolt. Sötét szeme lángolt, arca eltorzult, reszketett, szinte rázkódott haragjában.

– Egy felfordított piramis. Érti? Egyetlen pontra helyezve. És fönt mindenütt Saul Geltman-szerű gazemberek. Kereskedők. Tanácsadók. Kritikusok. Gazdag műgyűjtők. Kullancsok, mint Belle Sarazen. Irányzatokat szaglászó kis vigécek, mint Jake Dukker. Művészeti albumok és reprodukciók kiadói. Hamisító kalózok. Nagyokosok, akik kiállításmegnyitókra meg jótékony célú tárlatokra járnak. Ez az egész bűzhödtt társaság. A művészetrajongók! Akik veritékezve próbálnak a földszintre bejutni. Új stílust, új tehetséget találni és meglovagolni. Azután kiárusítani őt, zsebre vágni a hasznot, és körülnézni a holnapi felfedezendő után. Piócák! Mind, ahányan vannak. És tudja, mi az, amin ez az egész felfordított piramis áll? Aki az egészet tartja? Tudja, ki van alul? Az alkotóművész! Ó, igen. Az egész halom legalján. De ő az egészben a lényeg. Az ürge ott lenn pazarolja a tehetségét, mert ez mindene, amije van! Őneki köszönhető a pezsgős fogadások, a piócák édes élete! Igen. A szegény, szerencsétlen flótás megpróbálja kifejezni magát papíron, vagy vásznon, vagy fában, vagy fémben. És azok? Kinevetik. Kinevetik. Igen. Igen, az apám megadta nekik. Jól megadta nekik. Férgeknek tartotta őket; és azok is, férgek. Paraziták. Félték is tőle. A szó szoros értelmében félték. De annyira jó művész volt, hogy nem lehetett nem elismerni, nem lehetett keresztülnézni rajta. Ő szarhatott rájuk, és nekik el kellett tűrniök. Mert ezek tudták, hogy ő mit ér. Hogy benne megvolt az, amire ők hiába vágnak, ami számukra mindig elérhetetlen marad. Az apám zseni volt. Zseni.

Delaney rendőrönök megrendülten nézte a fiút. Nem tévedett, amikor az első percben meglátta benne az egzaltáltságot. Ott égett a szemében, összeszorított öklében, reszkető térdében. – De hiszen az előbb azt mondtad, nem tetszenek neked az apád művei – mondta.

Ted Maitland hátrahanyatlott székében, szinte lerogyott, karját-lábát eleresztette. Undorral nézett Delaneyre:

– Ó, Uramisten – rázta a fejét. – Maga egy szót se értett az egészből. Egy árva szót se. Fafejű

zsaru.

– Hadd próbáljam megérteni – mondta Delaney. – Lehet hogy nem kedveled az apád munkáit, a stílusát, a festményeit. De ennek semmi köze az ő tehetségéhez. Amelyet viszont elismersz és csodálsz. Egyáltalában nem tetszik neked az, amire ő a tehetségét használta. Nem a te stílusod. De a zsenialitását senki se tagadhatja. Te legalábbis biztosan nem. Jól mondom?

– Igen – mondta Maitland, annyira halkán, hogy Delaney alig hallotta. – Nagyjából így van, nagyjából így...

– És te? – kérdezte szívélyesen Delaney. – Benned megvan apád tehetsége?

– Nincs.

– Meglesz? Képes volnál... úgy értem, ha tanulsz, hajtod magad...

– Nem – mondta a fiú. – Soha. Tudom. És ez megöl. Azt akarom... á, bassza meg!

Fölpattant, sarkon fordult, és szinte kirohant a szobából. Delaney nem tett semmit, hogy visszatartsa. Néhány pillanatig ott ült még a pamlag szélén, és az ajtóra meredt. Mind akar valamit. Mind olyat akar, amit nem kaphat meg, vagy többet akar, mint amennyije van. A szerencsétlenek! Tehetség, pénz, hírnév, birtoklás, integritás – vágyaik tárgya mind ott libeg, közel kinyújtott ujjuk hegyéhez, s ők ott ugrálnak, nyújtóznak, a levegőt markolják, s aztán sírva hanyatt esnek...

A Főnök fölállt, és az ajtó felé indult, amikor Alma Maitland bezúdult a szobába, fölemelt fejjel, ökölbe szorított kézzel: a bosszúálló amazon. A férfinak egy pillanata volt csak rá, hogy megcsodálja a feltornyozott, rézszínű hajtömeget, a rászabott vörösbarba, gyapjúszövet ruhát, testének fényűző pompáját és bőrének csillogó tökéletességét.

Az asszony szembefordult vele, egészen közel, elállta az útját. A férfin átsuhant a gondolat: az asszony meg akarja ütni.

– Mrs. Maitland – mormolta.

– Mit művelt Teddel? – kérte számon az asszony hangosan. – Mit művelt vele?

– Semmit sem – mondta szigorúan Delaney. – Megbeszéltük, hol volt azon a napon, amikor az édesapját megölték. Művészetről beszéltünk és Ted viszonyáról apja műveihez. Ha ez elegendő volt ahhoz, hogy felizgassa, biztosíthatom önt, ez nem az én hibám, asszonyom.

Alma Maitland hirtelen mintha összement volna, válla leesett, feje lekókadtt. Kis zsebkendőt tartott a kezében, azt gyűrögette, húzogatta. Delaney hűvösen nézett rá.

– Kezeli valaki a kedves fiát? – kérdezte. – Ideggyógyász? Elmeorvos?

– Nem. Igen. Jár a...

– Pszichiáterhez?

– Ó, valójában nem...

– Milyen gyakran?

– Kétszer hetenként. De jelentős javulást...

– Mióta tart ez így?

– Majdnem három éve. De az analitikusa szerint...

– Előfordul, hogy erőszakos lesz?

– Nem. Nos, csak...

– Az apjával szemben? Megtámadta vagy megütötte valaha is az apját?

– Maga nem ad időt nekem, hogy válaszoljak! – kiáltotta az asszony magánkívül.

– Az igazsághoz nem kell idő! – vágott vissza a Főnök. – Óhajtja, hogy megkérdezzem a szobalányt? A kapust? A szomszédokat? Rátámadott valaha a fia az apjára?

– Igen – suttogta az asszony.

– Hányszor?

– Kétszer.

- Az elmúlt évben?
- Igen.
- Erőszakosan? Megsérült valamelyikük?
- Nem, csupán annyi, hogy...
- Mrs. Maitland! – mennydörögte a Főnök.

A nő lépésnyire volt a karosszéktől, és beleroskadt, összetörten, megrendülten és zavarodottan. De a férfi észrevette, hogy ez azért igencsak kecses összeroskadás volt, és még a karosszékben is ízléssel megkomponált pózzá állt össze a zavara. Térdét összezárta és féloldalra fordította, bokáját kecsesen összekulcsolta. A lehajtott fej fénylő ékességével elegáns vonallá rajzolódott, a nyak és a váll ívének folytatásaként. Nem Victor Maitland volt az egyetlen művész a családban, állapította meg magában Delaney.

- Nos? – kérdezte a Főnök.
- Egyszer verekedtek – mondta az asszony tompán. – Victor leütötte. Rettenetes volt.
- És a másik alkalommal? – szívóskodott Delaney.
- Akkor – mondta, és hangja elakadt –, akkor Ted támadt rá. Váratlanul. Ok nélkül.
- Megtámadta? Az öklével? Fegyverrel?

Az asszony nem tudott válaszolni. Vagy nem akart.

- Késsel – Delaney nem kérdezett: állított.

Az asszony súlyosan bólintott, arca nem látszott.

- Egy hámozókéssel – motyogta. – Egészen kicsi késsel. A konyhából.
- Megsebesült a férje?
- Csak egy csöpp vágás volt az egész – felelt az asszony. – A felső karján. Nem volt mély, szinte semmiség.
- Hívtak orvost?
- Ó, nem. Nem. Csak egy csöpp vágás volt az egész. Szinte semmiség. Victor nem akart vele orvoshoz fordulni... Én... én fertőtlenítettem... és bekötöttem. Ragtapasszal. Csakugyan semmiség volt.

- Hogy hívják az orvosukat? A házi orvosukat? És hol a rendelője?

Az asszony megmondta, és Delaney gondosan feljegyezte.

- Van a fiának kése? Vadászkés, tör, zsebkés vagy egyéb?
- Nincs – rázta a fejét az asszony. – Volt egy... mint egy papírvágó kés. Svájci. Piros nyéllal. De miután... miután zavart lett, elvettem tőle.
- Elvette tőle?
- Úgy értem, kivettem a fiókjából.
- És hol van most?
- Eldobtam. Le a szemétdobóba.

A férfi keményen állt a lábán, rezzenetlen tekintettel nézte az asszony feje búbját. Mélyet lélegzett, és egy sóhajjal engedte ki a levegőt.

- Rendben van – mondta. – Hiszek magának.

Az asszony fölemelte a fejét, és ránézett. A szeme könnytelen volt.

- Nem ő volt – mondta. – Esküszöm magának, nem Ted volt. Istenítette az apját.
- Igen – felelte meggyőződéssel Delaney. – Ő is ezt mondta nekem.

Megfordult, és az ajtó felé indult. Megállt egy pillanatra, és visszafordult:

- Még egy dolog, Mrs. Maitland – szólt. – Ismert ön a férje által használt modellek közül valakit?

Az özvegy rémülten nézett rá.

- A lányokat vagy asszonyokat, akiket a férje használt modell gyanánt a festményeihez – magyarázta türelmesen Delaney. – Ismert közülük valakit személyesen? Név szerint?

Alma Maitland rázta a fejét:

- Évekkel ezelőtt igen. De mostanában nem. Az utóbbi, mondjuk öt évben, nem.
- Egy fiatal lányt. Nagyon fiatal. Puerto Ricó-i talán vagy olasz. Latin típus.
- Nem, nem ismerem ilyet. Miért kérdi?

A Főnök válaszként elmondta a dolgot a fiatal lányt ábrázoló három szénvázlatról, amelyeket Victor Maitland műtermében találtak.

- Természetesen az ön tulajdonát képezik, asszonyom – mondta. – Pontosabban, a férje hagyatékához tartoznak. Azt akartam, hogy maga tudjon róla: egyelőre az én birtokomban vannak, és mihelyt a nyomozás befejeződik, visszakerül a hagyaték többi részéhez.

Az asszony bólintott, láthatólag nem érdekelte. Delaney biccentett, és elment.

Átballagott a Third Avenue-ra, és kifelé indult a városközpontból. Ezen a forgalmas bevásárlókönyéken sétálva – nagy áruházak, drága boltok, gyorséttermek körül kavargott a délideji tömeg –, Delaney egy latin kifejezésen töprengett. Vajon hogy helyes: "qui bono?" vagy "cui bono?" Az utóbbi mellett döntött.

"Cui bono?" Ez minden emberölésügyi hekus első kérdése: kinek állt érdekében? Van egy zavart fia, aki irigyelte az apja tehetségét. Egy frigid felesége, akit az örületbe kergetnek a férje félrelépései. Műkereskedője, akit megsértett és megalázott a nyilvánosság előtt. Művész barátja, aki irigyli az áldozat integritását. Hajdani szeretője, aki gyűlöli, amiért az semmibe veszi. Magárahagyott, nélkülöző anyja és nővére.

Nagyon hangzatos indítékok gyilkosságra, de – "cui bono?"

Edward X. Delaney északi irányba baktatott, és azt latolgatta, nem hibázták-e el a dolgot akkor, amikor a gyanúsítottak körét erre a hét személyre limitálták. De hát a rendőrség nyomozói leellenőrizték Maitland minden ismert ivócimboráját, modelljét, szomszédját, a kurváit, még távoli rokonait, sőt egykori katonabajtársait is. Túró. Így Delaneynek ez a hét személy maradt. "Cui bono?"

Átvette az elkészült fotókópiákat, fizetett, és nyugtát kért. Gondos jegyzéket vezetett a kiadásairól, amelyek a rendőrséget terhelik. Nem várt fizetséget, de esze ágában se volt ráfizetni a New York-i rendőrségnek tett szolgálataira.

A ház üres volt, amikor hazaért. A hűtőszekrény ajtajára Monica mágneses nyomóval üzenetet erősített: "Elmentem a supermarketbe. Új ingekre van szükségem. Veszek néhányat."

A férfi elmosolyodott. Igaz, némelyik ingén már kirojtosodott a gallér. Emlékezett még, régebben a férfiak, ha az ingük ilyen állapotba került, megfordították a gallért. Vagy a feleségük fordította ki, vagy elvitték a környékbeli szabóhoz, aki hirdette: "Gallérfordítást vállalunk." Ma már senki nem értené, mi az ördögről van szó.

Bevitt a dolgozószobájába egy doboz hideg sört. Levetette, és a forgószelek támlájára tette a zakóját. De nem lazított a nyakkendőjén, nem hajtotta fel az inge ujját. Visszarajzszögezte Maitland szénvázlatait a falitérkép táblájára; a fénymásolatokat pedig berakta az íróasztal alsó fiókjába. Azt tervezte, megmutatja őket Jake Dukkernek vagy Belle Sarazennek, reménykedve: hátha felismerik.

Kortyolt egyet a sörből, és föltárcsázta Ivar Thorsen helyettes főkapitány irodájának számát. Nem találta benn. A segéd tisztjével beszélt, Ed Galey őrmesterrel, és elmondta neki, mit kér: a rendőrség jogi csoportjától szeretne véleményt kapni arról, hogy az örökösödési törvények szerint, New York állam illetéklevonása után, miként lenne megosztva Victor Maitland hagyatéka.

- Nem hagyott végrendeletet – magyarázta Delaney Galeynak. – De van egy felesége és egy tizenhét éves fia. Meg egy anyja és egy húga. Tudni szeretném, kinek mi jár. Megértette?

- Értem, Főnök – mondta Galey. – Jegyzem. Feleség, fiú, tizenhét éves. Anyja és nővér.

Hogyan osztoznak.

– Ez az – mondta Delaney. – Erről van szó.

– A húga kiskorú?

– Nem – felelte Delaney, és örült, hogy egy pontos zsaruvál beszél. – Harmincas. Mit gondol, mikorra kaphatnám meg a választ?

– Néhány nap múlva legkésőbb. De majd megpróbálunk alágyújtani.

– Jó. Köszönöm. Még valami, Örmester. Létezik még a műkincslopási és -hamisítási csoport?

– Úgy tudom. Egy kis részleg. Két vagy három taggal. Nem a központi épületben dolgoznak. Óhajtja a számukat?

– Igen, kérném.

– Tartsa, Főnök.

Galey örmester egy perc múlva már mondta is Bernard Wolfe hadnagy nevét és telefonszámát.

Delaney följegyezte, megköszönte, és letette a kagylót. Még két hörpintés a sörből... Azután föltárcsázta a Műkincslopás- és Hamisításügyi Csoportot. A vonal foglalt volt. Még egy kis sör. Ismét foglalt jelzés. Végre kapcsolták, de a hadnagy nem volt odabenn. Megadta a nevétszámát, és kérte, hogy Wolfe, amint lehet, hívja őt vissza.

Utolsót kortyolt a sörből, és elkezdte írni a jelentését a Theodore és Alma Maitlanddel folytatott beszélgetéséről. Majdnem végzett, amikor a telefon megszólalt; folytatta az írást, miközben a kagylóért nyúlt.

– Itt Edward X. Delaney.

– Főnök, itt Bernard Wolfe hadnagy. Műkincs-csoport. Hallom, keresett.

– Úgy van, Hadnagy. A Victor Maitland emberölési ügyön dolgozom, félhivatalos minőségben.

– Hallottam róla.

– Rendőrségi kiblihir?

– Nem annyira rendőrségi, mint inkább műkereskedelmi kiblihir. Kicsi világ ez, Főnök; a dolgok összeérnek.

– Magam is így képzelem – mondta Delaney. – És azt hiszem, maga tud egyet-mást erről a kis világról. Azt hiszem, sokat segíthetne nekem, hadnagy, és úgy véltem, leülhetnénk egymással.

– Nagy örömmel – mondta Wolfe. – Mondja meg, mikor és hol.

Delaney már majdnem megadta az időpontot, de aztán eszébe jutott, hogy Boone ma szervez egy megbeszélést J. Julian Simonnal.

– Mondjuk, felhívom magát hétfőn délelőtt, és akkor megbeszéljük a pontos helyet és időt – mondta. – Tíz óra tájban hívom. Rendben lesz?

Wolfe azt felelte, hogy nagyszerű lesz, és letették a kagylót.

10.

Boone, mint rendesen, ezen a hétfő reggelen is kilenckor érkezett. Delaney ingujjban ment ki a kapu elé, hogy beinvitálja a házba.

– Úgy gondoltam, használjuk fel arra a mai napot, hogy utolérjük magunkat – mondta Boone-nak. – Mármint az adminisztrálással, miegyébbel. És megtervezzük a további munkát.

– Kiváló lesz, Főnök – helyeselt Boone. – Magammal hoztam a jegyzeteimet a pénteki napom eseményeiről.

Bementek Delaney dolgozószobájába. Monica hamarosan megjelent: csészéket és egy kávéval teli termoszt hozott, meg egy tálat tele apró, fahéjas fánkkal. Néhány percig csevegett

Boone őrmesterrel, azután magára hagyta a férfiakat.

Delaney mindenekelőtt a J. Julian Simonnal megbeszélte időpontra volt kíváncsi. Boone közölte, hogy másnap délelőtt tízben állapodott meg; a Főnök gondosan feljegyezte.

Aztán – miközben kávéjukat itták és a fánkocskákat majszolták – Boone beszámolt a két időmérésről, amelyeket Dukker lakása és Victor Maitland Mott streeti műterme közti utazásairól készített. Boone referált, Delaney jegyzetelt. Egyikük se érezte szükségesnek, hogy kommentálja az időeredmények jelentőségét.

Tízkor Delaney rendőrfőnök föltárcsázta Bernard Wolfe hadnagyot a Műkincslopás- és Hamisításügyi Csoporttól. Megbeszélte vele, hogy kedden délben együtt ebédelnek a Keen-féle angol vendéglőben, a Nyugati Harminchatodik utcában.

– Járt már ott? – kérdezte Boone-t, mikor letette a kagylót.

– Még nem, uram.

– Hatalmas ürüszeketeket ehetsz, ha tud ürü enni délben.

– Mire gondolsz, Főnök, mit tud meg Wolfe-tól?

– Semmi különös. Talán valami hasznavehető háttéranyagot a New York-i művészeti életről. És esetleg körül tud szaglászni, és megtudni valami hasznosat Maitlandról. Mindenre vevő vagyok: hírekre, ötletekre, pletykákra, akármire. De most magánál a szó: hogyan boldogult a Hemley lánnyal?

Boone emlékezetből részletesen előadta a közös ebédeltést és a beszélgetését Susan Hemleyvel, alig kellett belenéznie noteszába. Azután a két férfi néhány percig szótlánul ült, és a semmibe bámult.

– Érdekes – mondta végül Delaney. – Azt mondta magának, hogy Mrs. Maitland úgy vélte, "többől van szó". És amikor maga rá akart kérdezni erre a mondatra, a lánynak hirtelen vissza kellett szaladnia az irodába. Mondja, mi volt a benyomása? Gondolja, hogy csupán visszanyelte? Vagy nem tud semmi konkrétat, és tényleg vissza kellett sietnie? Nos?

– Nem tudom – bökte ki Boone. – Én is gondolkoztam rajta azóta, de nem tudtam eldönteni.

– Akkor találgasson.

– Úgy hiszem, nem tudja, miről beszélt Alma Maitland.

– Rendben. Fogadjuk el ezt egyelőre. No és mit gondolsz Geltman alibijéről, Őrmester? A nő látta Geltmant bemenni tíz körül, de nem látta kijönni fél kettőkor?

– Így volt, Főnök. Susan Hemley akkor épp ebédelni volt Alma Maitlanddal, vagy útban a vendéglő felé.

– És az irodaiak közül senki más se látta Geltmant kijönni?

– Senki. Az iroda üres volt. Mindenki elment, így Geltman alibijének egyetlen tanúja van: J. Julian Simon.

– Hogy is van ez... – tűnődött Delaney. – Simon irodájától nincs messze a Le Provençal, ahol Susan Hemley és Alma Maitland ebédeltek, így hát, tegyük fel, a titkárnő negyed kettőkor indul el az irodából. Mihelyt elment, és a levegő tiszta, Geltman megpattan, bemegy a városközpontba, és hazavágja Maitlandet. Nem, nem, nem. Ezt ejtsük el. Nem stimmel. A Geltman-személyzet és a vevők fél kettőkor ismét a képcsarnokban látták őt, így hát ez nem fér bele.

– A rohadék – tört ki Boone, és mikor Delaney rábámult, az Őrmester elvörösödött.

– Elnézést, uram – mondta. – A Simon és Brewster iroda egy hosszú folyosón van, félúton a lifttől. Az elülső irodahelyiségbe egy faburkolatú ajtó vezet. Itt áll Susan Hemley íróasztala. Ő azt mondja, néhány szót váltott azon a péntek délelőttön Geltmannel, aki azután bement Simon belső irodahelyiségébe. Mikor ott voltam, oda ment be a lány a mi látogatásunk időpontját megbeszélni. De én marha, nem ellenőriztem.

Delaney kettőt pislogott, azután elmosolyodott. – Egy külön bejárat – kapcsolt – Simon

belső irodahelyiségéből. Gyakori az ilyen beosztás. Az ügyvédek így leléphetnek, ha olyasvalaki van az elülső szobában, akivel nem akarnak találkozni. Mondjuk, küldönc idézéssel, vagy zsaru házkutatási parancsal.

– Ez az – mondta Boone. – Ha Simonnak külön ajtaja van a folyosóra a saját irodájából, akkor Geltman megérkezhetett oda tízkor, és azon az ajtón át egyből kislisszolhatott. Így aztán bőséggel jutott ideje arra, hogy bemenjen a Mott streetre, elintézzé Maitlandet, és akár visszamenjen Simon irodájába, akár egyenesen a galériába. Hű de bánt, hogy nem figyeltem ki azt az ajtót, Főnök.

– Sose bánkódjék. Holnap kifigyelhetjük. No és Susan Hemley szerint Simon és Geltman régi barátok?

– Aha. Együtt kézilabdáznak.

– Fincsi. Labdázgatnak a fiúcskák. Nos... meglátjuk. És milyen nő Susan Hemley? Csinos?

– Elég vonzó. Nem szép. Nagyon vékony. Nem túl fiatal. Kurta, szőke, göndör haja van. Se popsi, se cici. Jó a lába. Jó a hangja. Nem egy észkombájn.

– Szexi?

Boone gondolkodott egy pillanatig:

– Szerintem az. Van benne valami. Ha bedobja magát, alighanem jókora műsorszám lehet.

– Ha Geltmannek igaza volt, azt sejtetve, hogy Mrs. Maitland lesbikus, elképzelhető, hogy van valami a két nő között?

Boone ismét mérlegelte a választ egy darabig, aztán sóhajtott.

– Nincs kizárva – mondta. – Ez is egy lehetőség. De nem tudom megmondani. Mit ért ehhez egy férfi?

– Hát én bizonyosan nem sokat – értett egyet Delaney. – De magával milyen volt a nő? Mármint afféle férfi-nő relációban? Flörtölgetett? Szívóskodott egy következő randiért?

– Neeem – mondta Boone lassan. – Nem igazán. Udvarias volt és barátságos, de semmi mélyebb. Persze lehet, hogy én se dobtam be magam túlságosan. Amit bizonytalán mondhatok önnek: érzésem szerint, ha meghívtam volna egy orgiára, ez a lány felkacag, és azt feleli: "Ott a helyem!"

– Nos, holnap délelőtt magam is megismerkedem vele, és meglátom, hogy a kettőnk benyomásai egybeesnek-e. Most pedig hadd meséljem el magának a kellemes kis látogatásomat Maitlandéknél.

Mindent elmesélt Boone-nak, ami anya és fia kihallgatása során történt. Az őrmester feszülten figyelt, időnként följegyzett valamit, de nem szakította félbe a beszámolót. Mikor Delaney a végére ért, Boone izgatottan nézett föl a jegyzetfüzetből:

– Tyúha – mondta. – Ez már valami. És csupa új dolog. Az egész balhé Ted erőszakossága körül, erről, ugye, szó se volt a papírokban, uram?

– Egy árva szó se.

– Szóra tudjuk vajon bírni a pszichiáterét?

– Kizárt dolog. Meg fogja tagadni. És joga van hozzá.

– Szóval, Ted fiú egyedül ebédelt a Washington Square Parkban? Azt mondja. Főnök: figyelj, mit jelent ez? Alma azt mondja: egyedül volt vásárolni. Sarazen és Dukker, állításuk szerint, együtt voltak, de szerintünk megtehették. Még a mama és a testvér is feljöhettek Rockland megyéből, és bőséggel jutott idejük a balhéra. Saul Geltman félseggű alibije pedig J. Julian Simonra, a kézilabdázó haverra épül. Mindenki bűnös. Most mit csinálunk?

– Azt csináljuk – felelte Edward X. Delaney –, hogy felfektetünk egy időrendi táblázatot. A neveket vízszintesen egymás mellé, az időpontokat függőlegesen, így egy pillanat alatt látjuk, hogy a hét személy közül melyik hol volt annak a pénteki napnak bármely tizenöt percében

reggel kilenc és, mondjuk, délután öt között. Illetve: hogy állításuk szerint hol voltak. Van itt valahol kockás papírom, azonnal hozzákezdünk.

Alig láttak neki az időrendi táblázatnak, amikor Monica ebédhez hívta őket. Az ebédlőben terített, "önkiszolgálós" hideg ebédhez. Tejfölös rozsdara, májpástétom, zabpehely. Szalámi, olasz felvágott, német kolbász, hideg pulyka. Paradicsom, retek, uborka, szeletelt spanyol hagyma. Tejfölös hering. Olajbogyó. Kóser kapor. Német krumplisaláta és babsaláta. Barna sör Delaneynek, jeges tea Boone-nak. Monica leült velük, csipegetett, és nem engedte őket a munkájukról beszélni. Mit tehettek mást: ettek és ettek...

Utána segítettek leszedni, mosogatni, elrakni a maradékot.

– Így van rendjén – csókolta meg felesége arcát Delaney. – El kell tüntetni a bűnjeleket.

– Óriási volt, Mrs. Delaney – mondta Boone őrmester. – Nekem nemigen van efféle kajában részem.

Boone-nak úgy tűnt, mintha az asszony azt mormolná: Lehetne. De nem volt benne biztos, hogy jól hallotta.

A két férfi visszament a dolgozószobába, és nekilátott az időtáblázatnak. Aztán gyönyörködtek csinos grafikonjukban, amely szinte percről percre mutatta a gyanúsítottak hollétét azon a bizonyos napon. Színes vonalak különböztették meg azokat az alibiket, amelyeket csupán maguk állítottak, és azokat, amelyeket egy vagy több tanú igazolt.

Természetesen az egész nem bizonyított semmit, de ezt nem is várták. Viszont vizuális képet kaptak mindegyik szereplő aznapi tevékenységeiről. Fölrajzszögezték a falitérkép táblára, Maitland szénrajzai mellé, és elégedetten nézegettek. Úgy tűnt, mintha mindent kikristályosítana.

A Főnök kiment a konyhába, behozott egy doboz sört magának és egy üveg tonicot Boone-nak. Utána tovább nézték székükből az időtáblázatot, rágyújtottak, és régebbi eseteiket idézgették fel.

– Dolgoztam egyszer egy ügyön... – mondták egyszerre. Aztán mindketten elhallgattak és nevettek.

– Előbb maga mesélje el – ajánlotta Delaney rendőrfőnök.

– Nem volt olyan nagy ügy, uram – kezdte Boone. – Közvetlenül az után történt, hogy háromstráfos lettem. A körzeteknek akkoriban saját nyomozó különítményeik voltak, és én a Kettesnél dolgoztam. Volt egy elegáns kis ékszerbolt a Broadwayn, főleg finom, antik dolgokat árult. A boltból el-eltünedeztek az értékes áruk. Rendszeresen, minden héten úgy egyszer-kétszer. Csak a tulaj meg a felesége voltak a boltban, így hát úgy gondoltuk, hogy a vásárlók emelik el a szajrét. Nem volt takarító személyzetük, erőszakos behatolásnak semmi jele. Berendeztünk egy belső leshelyet, az emberünk a hátsó helyiségből kukucskált egy lyukon át, amikor vevők voltak a boltban. De egyikük se emelt el semmit. Az ember esze megállt. Egyik nap ez az ékszerész utazik a buszon a Fifth Avenue-n, és vele szemben ül egy szép, fiatal csaj. Rajta az egyik eltűnt ékszer. Az ékszerész teljesen biztos volt benne, hogy az. Egy brosstű volt, rózsafarmára csiszolt rubinokkal. A pasas szerint Viktória-korabeli volt, nincs is belőle több a világon. Na, szóval, a pasasnak volt esze, egy szót se szólt a lányhoz, de követte, amíg az haza nem ért, és azután fölhívott minket. Száz szónak is egy a vége: kiderítettük, hogy a rubinköves brosst a kis csaj a fiújától kapta ajándékba. És honnan szerezte a fiú? Az ékszerész feleségétől. Ha hiszi, ha nem. A fiú egy igazi link alak volt, olyan striciféle. Játszotta az eszét az öreg hölgynek, az meg tömte a kis ajándékaival. Nekem kellett elmondanom a dolgot az ékszerésznek; mondhatom, nem volt egy öröm meló. De amit ki akarok hozni az egészből: ha az ékszerész véletlenül nem látja meg azt a fiatal csajt a Fifth Avenue-i buszon, aligha plankoljuk fel valaha is az ügyet, míg csak az ékszerészt tökéletesen ki nem fosztják, s ott nem marad pucér seggel. Véletlenül múlt, az esély: egy a milliárdhoz.

Delaney bólintott:

– Az én történetem is hasonló. De a felplankolásban nagyobb szerepe volt a vagány butaságának, mint a véletlennek. Zsarolási ügy volt. A pasi nem kért sokat: ötszázat, kis címletekben. A kockázattal összevetve: fillérek. Írogatta a leveleit: ide az ötszázat, vagy vitriollal önti le a címzett feleségét, gyerekét. Aranyos, mi? Isten tudja, mennyien fizettek már neki, amíg az egyik címzettnek volt annyi esze, és volt annyi vér a pucájában, hogy be merte hozni nekünk a levelet. És képzelje, Örmester: a zsaroló leveleket hivatali bérmentesítéssel adták fel! Azt hiszem, a tag meg akarta spórolni a bélyegköltséget, és ezért adta föl a leveleket a hivatalából. Bementünk a postafőnökségre; egyetlen napunkba került, hogy a gépi bélyegző számából behatároljuk a helyet, és egy négynapos vizsgálódás, hogy kiszúrjuk a baldóvert, aki föladta a leveleket. Újra megpróbálta. Még arra is emlékszem: azt mondta, azért kellett neki a pénz, mert Delahanty-nél tanult – akkoriban volt ez, amikor civil tanfolyamokat tartott –, ugyanis be szeretett volna jutni a Rendőri Akadémiára. Az az érzésem, hogy ez végül is nem sikerült neki... Jól van, szóval, a lényeg az, hogy maga a véletlenben reménykedik, én ugyancsak, de talán még a gyilkos butaságában is.

Abner Boone rávigyorgott:

– A sikerhez tehát az kell, Főnök, hogy mi legyünk az okosabbak, és ne a rossz fiúk.
– Mihelyt ebben egy percre is kételkedni kezd, Örmester – felelte komolyan Edward X. Delaney – , jobb, ha mihamarabb más pályát választ.

11.

Kedd reggel a Főnök Boone kocsijában ült, a barna téglás Delaney ház előtt, és hallgatta az örmester beszámolóját annak sikertelen kísérletéről: kimuzsikálni valami újabb részletet a Maitland-ügy eredeti nyomozóinak emlékezetéből.

– Mindig ugyanaz – mesélte komoran Boone. – Mind azt mondja, amit láttak, hallottak vagy megtudtak, az mind benne van a jelentéseikben. Félek, zsákutcába menetelünk ezzel, Főnök.

– Én még mindig azt hiszem, hogy jó gondolat volt – makacskodott Delaney. – Van még, akivel nem beszélt?

– Kettő – felelte az örmester. – Ma este megpróbálkozom velük. Egyikük épp most jött haza a szabadságáról, a másik kint van valahol egy nyomozáson, nem mondják meg, merre. Simon irodájába megyünk először, Főnök?

– Oda – mondta Delaney. – Mindenekelőtt meggyőződünk róla, hogy az a folyosóajtó... – hirtelen elhallgatott, majd így szólt: – Várjon csak egy pillanatig!

Kiszállt a kocsiból, visszament a házba, be a konyhába. Monica egy magas széken ült a munkaasztal mellett, a harmadik csésze reggeli kávéját iszogatta, és a napi bevásárlási listáját állította össze, közben pedig a konyhai tranzisztoros rádiót hallgatta.

– Elfelejtettél valamit, kedves? – kérdezte. – Ragasztószalagot keresek – válaszolta. – Tudom, hogy van itt valahol.

– Ott, az utolsó fiókban – intett Monica. – Ahol a biztosítékok, meg az elemek, meg a vakukockák, meg a kalapács, meg a csavarhúzó, meg a harapófogó, meg a cellux, meg a gumikarikák, meg a ragasztó, meg a gyertyák, meg a ragtapaszok, meg a régi parafadugók, meg a ruhakefék, meg egy doboz.

– Jó, jó, jó – nevetett a férfi –, megígértem, hogy egyszer rendet csinálok, és akarok is.

Megtalálta a ragasztószalagot, levágott belőle egy néhány ujjnyi darabkát. Aztán kitépett egy papírszeletet Monica kis blokkjából, és gondosan belecsavarta a szalagot.

– Mit művelsz? – kíváncsiskodott az asszony.

– Szakmai titok – búgta nagy fölényesen. – Nem mondhatok el neked mindent!

Gyorsan még egyszer megcsókolta az asszonyt, és már kint is volt a házból.

– Kit érdekelisz? – nevetett Monica.

A kocsiiban megmutatta Boone őrmesternek a papírdarabkát a gyöngéden hozzáerősített ragasztószalaggal.

– Egy öreg betörőművésztől tanultam ezt a trükköt – magyarázta. – Tegyük föl, van egy csomó katedrálüveg-tábla, és az ember azonosítani akar egyet. Az ő esetében azt, amelyiket be akart törni. Mikor a fény áthatol rajtuk, mind egyforma. Így ha az ember belül kerül, észrevétlenül odaken egy kis ragasztószalagot az egyik sarkába. Senki nem veszi észre. De amikor kívülré kerül az ember, és a fények kigyulladnak, könnyűszerrel kiszúrja a kiválasztott táblát. Ha J. Julian Simonnak van külön ajtaja a folyosóra a magánirodájából, a túlsó oldalára fölrajtuk ezt a jelecskét. Majd megmutatom, hogyan.

Boone megígértette vele, és elindultak a Simon és Brewster cég irányába. Nagy nehezen találtak egy fizető parkolóhelyet három saroknyira, ott leparkoltak, és elindultak gyalog visszafelé.

Az ügyvédek irodája egy modern, tízemeletes irodaház hatodik emeletén volt. Tiszta előcsarnok, portás nélkül, a lift automatikus. Delaney rendőrfőnök körülnézett, és megszemlélte a bérlők jegyzékét a falon.

– Ügyvédek, műkereskedők, három alapítvány – jegyezte meg. – Egy kereskedelmi magazin. Egy hegedűjavító. Piti cégek. Azt hiszem, nincs itt valami nagy forgalom.

A lift kicsi volt, de jól és halkán működött. A hatodikon kiszálltak. Még mindig nem találtak senkivel. Boone nekivágott a folyosónak. Megállt a diófa burkolatú ajtó előtt, amelyen aranybetűs tábla díszlett: SIMON & BREWSTER ÜGYVÉDI IRODA. Kérdőn nézett Delaneyre. A Főnök magához intette, tovább a kihalt folyosón, és megállt. Közel hajolt Boone füléhez, és halkán megkérdezte:

– Amikor Susan Hemley bement Simon belső irodájába – súgta –, melyik irányba ment?

Boone gondolkodott egy másodpercre, megpróbálta betájolni magát. A folyosó egyik irányába mutatott. Elindultak egy katedrálüveg ajtó felé, amelyen semmi sem állt, csak egy szám. Továbbmentek, és egy ugyanilyen ajtót láttak, csak a száma volt eggyel magasabb. Delaney Boone-ra nézett, de az tanácstalanul vonta meg a vállát.

A Főnök visszament az első üvegajtóhoz, és mellette állt meg, hogy árnyéka ne lássék a túlsó oldalról, és kicsomagolta a kis ragasztószalag-kockát a papírborítójából. Könnyedén és ügyesen az üveghez ragasztotta, szemmagasságban, közel az ajtókerethez.

– Bőven van fény idekinn – mondta Boone-nak. – Ha az az ajtó vezet Simon magánirodájába, akkor belülről látni fogjuk. És azonosíthatjuk. Hogy ne tévesszük össze az irattár avagy a klotyó ajtajával. No, gyerünk.

Előreindult, és amint belépett az irodába, levette széles karimájú, lapos szalmakalapját. Június elseje volt.

– Megjöttünk, Miss Hemley – mosolygott Boone. – Még hozzá pontosan.

– Veszem észre – felelte a nő. – Egy kicsit még korán is. Mr. Simon épp telefonál. Mihelyst leteszi, szólok neki, hogy megérkeztek.

– Miss Hemley, engedje meg, hogy bemutassam magának Delaney rendőrfőnököt. Főnök, ő Miss Susan Hemley.

A titkárnő a kezét nyújtotta, Delaney kezét fogott vele, és majdnem hódolattal hajtotta meg magát.

– Miss Hemley mondta. – Nagyon örülök, hogy megismerhetem. Most már kezdem érteni az

Örmester lelkesedését.

– Ó, Főnök! – repesett a lány. – Ez nekem olyan... olyan nagy dolog! Annyit olvastam magáról! Az ügyeiről... Maga olyan híres!

– Ó – legyintett a Főnök –, az újságok... Tudja jól, hogy van az. Túloznak. Mióta dolgozik Mr. Simonnál?

– Majdnem hat éve – felelte a lány. – Ő egy igazi élvezet.

– Magam is így értesültem – felelte a Főnök. – Nos, ez a mi ügyünk nem tart soká. Egykettőre eltűnünk innen, a maga izgalmas szoknyája mellől.

A lány ujjai a göndör, szőke fürtökkel babráltak, a fekete keretes pápaszem mögül csillogott a szeme.

– A Maitland-ügyről van szó, ugye? – kérdezte lélegzet-visszafojtva.

A Főnök kurtán bólintott, és mutatóujját összeszorított szája elé tette.

– Értem – suttogta a lány. – Egy szót se szólok.

A hatgombos telefonon kialudt egy fény, a lány azonnal észrevette.

– Végzett a főnököm – mondta. – Azonnal bejelentem magukat.

Fölkelt, és belibegett a belső irodába. Bő szoknyája remek lábai köré csavarodott. Bekopogott, kinyitotta az ajtót, belépett, becsukta maga mögött. Valóságos balett.

– Igaza volt – mormolta Delaney Boone-nak. – Arra van.

A lány egy pillanat múlva újra kint volt.

– Mr. Simon várja az urakat – jelentette nyájasan.

Bevezette őket, majd lágyan és sajnálkozva becsukta mögöttük az ajtót. Az íróasztal mögött ülő férfi fölkelt, mosolyogva és kitért karokkal ment eléjük.

– Főnök! Örmester! – üdvözölte őket. Kezet ráztak.

Simon lágy és bizalmas mozdulatokkal hellyel kínálta őket egy bojtos, zöld bőrdíványon. Azután odahúzott egy ugyanolyan bőrrel bevont karosszéket, és leült velük szemben. Ezüsttárcából cigarettával kínálta őket. Mikor a két férfi visszautasította, visszatette a tárcát a belső zsebébe, anélkül hogy ő maga rágyújtott volna. Hátradőlt, és szórakozottan keresztbe rakta a lábát.

– Uraim – szólt. – Parancsoljanak velem.

Ragyogó férfiú volt, annyira fényesre csiszolva, hogy szinte fémes csillogás vette körül. Tükörfényesre kefélt, ezüstszerű haj. Hallatlan gonddal nyírt és kent, hófehér bajusz. Makkegészségesre masszírozott, rózsaszín-fehér bőr. Foga – túl szép, hogysem igazi legyen. Szeme – akár az égbolt. Világító, fényesre csiszolt körmök. Arany karóra, nyakkendőű és gyűrűk, az egyikken gyémántokból kirakott négyszög, akár egy csöpp jégkocka.

És a ruhája! Szürke cápabőr öltöny, szárnyas hajtókával. Tengerkék ing, a nyakkendőt mintha krómból metszették volna. Fekete mokassinján borotvapamac méretű bojtok, s a cipő bőre úgy kisuvickolva, mintha olajjal kenték volna be.

Modora éppoly művészi tökéletes volt, akárcsak a megjelenése. Mélyen rezonáló hangja hömpölygött. A nevetése hegymorajlás volt, mozdulatai olyan lágyak, lassúak és elegánsak, akár egy mélytengeri bűváré. Tekintete becsületességet sugárzott, vakító mosolya megbízhatóságot. Ahogy egyik fehér szemhéját fölemelte, vagy ahogy keresztbe tett lábát lazán elengedte; abból csak úgy áradt az elegancia. Mindent egybevetve: pazar egy termék volt, annyi szent.

– Elnézését kérjük, hogy ismét kérdéseinkkel vagyunk kénytelenek zaklatni önt a Maitland-ügyben, ügyvéd úr – szólalt meg a Főnök. – De nem hagyhatjuk annyiban a dolgot.

– Természetesen – harsonázta az ügyvéd. – Mindannyian azt szeretnénk, hogy a bűnügy felderítést nyerjen, és igazság tétessék.

– Micsoda szép irodája van – nézett körül a Főnök. A pamlag mögött egy bemélyedésben üvegajtó volt elhelyezve, de alig láthatták onnan, ahol ültek.

– Köszönöm az elismerést, Delaney rendőrfőnök – mondta büszkén Simon. Elégedetten nézett körül a faburkolatú falakon, a nyitott könyvespolcokon és bekeretezett grafikáin. – Semmi nem gyakorol olyan mély hatást a kliensekre, mint a tölgyfa meg a bőr, mi?

Zengőt hahotázott, ők meg engedelmesen mosolyogtak.

– Úgy hiszem, Saul Geltman felől akarnak érdeklődni – mondta az ügyvéd –, mivelhogy ez minden kapcsolatomban ezzel az ügyvel. Ahogyan azt már többször is kijelentettem, Geltman körülbelül délelőtt tíz körül érkezett ide az irodámba azon a napon, amikor, mint arról értesültem, Victor Maitlandet megölték. Saul is és én is nagyon elfoglalt emberek vagyunk, és többször is el kellett halasztani a megbeszélésünket.

– Ön intézi Geltman valamennyi jogi ügyletét, uram? – kérdezte Boone őrmester. – A képcsarnokét is?

– Én, igen – bólintott Simon. – Sőt az adó- és ingatlanügyeit is. Alkalmilag tanácsokat is szoktam adni neki a beruházási programjaira vonatkozólag, mely tanácsokat ő, meg kell mondjam, többnyire nem fogad meg! – Szája szétnyílt, a porcelán fogak fölragyogtak. – Így azután bőven volt miről tárgyalnunk, amikor végre sikerült összehoznunk azt a megbeszélést azon a péntek délelőttön. Hogy ismét tisztázzuk: tíz óra körül érkezett. Megvitattunk egy csomó ügyet, és amikor dél lett, telefonáltam szendvicsekért és valami üdítőért. Erről jut eszembe: micsoda hanyag házigazda vagyok! Van itt egy kicsi, de jól felszerelt bárszekrényem. Megkínálhatom az urakat valamivel?

– Köszönjük, nem – mondta Delaney. – De nagyon hálásak vagyunk önnek a gondolatért. Nos, ebéd után folytatták a tárgyalást?

– Nos, az az igazság, hogy evés közben is tárgyaltunk. A megbeszélés tovább folyt körülbelül fél kettőig, amikor is Saul elment, és tudomásom szerint visszatért a Geltman Képcsarnokba. És ez minden, amit mondhatok önöknek, uraim.

– Pontosán fél kettőkor ment el, ügyvéd úr? – kérdezte Delaney.

– Ó, nem pontosan – Simon elhessentette ezt a jelentéktelen mozzanatot. – Lehet hogy öt perccel előbb vagy később. Amennyire visszaemlékszem.

– Ügyvéd úr, eltávozott-e Mr. Geltman azon a pénteki napon az ön társaságából tíz és fél kettő között?

– Körülbelül fél kettő – helyesbített az ügyvéd.

– Körülbelül – egyezett bele Delaney.

– Nem, nem távozott el társaságomból a körülbelül tíz és fél kettő közötti időszakban azon a pénteki napon. Ó, várjanak csak! – pattintott az ujjával. – Kinn volt a mellékhelyiségben. Arra hátul. – Hüvelykujjával a válla mögé mutatott, ahol a könyvespolcok mögött egy faajtó húzódt meg. – De az csak két-három perc volt.

– E néhány percet leszámítva, tehát a megjelölt időszak minden percében az ön társaságában volt?

– Igen.

– Nagyon köszönjük – mondta hirtelen Delaney rendőrfőnök, lecsapta a notesz fedelét, és felpattant. – Ön rendkívül segítőkész volt, igen hálásak vagyunk érte.

Boone őrmester is fölállt, és J. Julian Simon is. A kihallgatás gyors befejezésétől az ügyvéd meglepettnek, még hozzá örömtelien meglepettnek tűnt. Zúgott-búgott, szinte nyújtózkodott, már csak az hiányzott, hogy átkarolja a két zsaru vállát.

– Mindig örülök, ha segítségére lehetek New York legjobbainak – bizonygatta.

– Amikor az ebédet meghozták, Miss Hemley hozta be önöknek? – kérdezte élesen Delaney.

- Tessék? – döbbsent meg Simon. – Nem értem.
- Ön szendvicseket rendelt saját maga és Mr. Geltman részére. Mikor a rendelést meghozták, Susan Hemley hozta be az irodába az ebédet?
- Miért... ó... nem, nem ő hozta be.
- Akkor hát a csemegebolt kifutója hozta be?
- Nem, egyáltalában nem így történt – nyerte vissza a biztonságát ismét Simon. – Miss Hemley beszólt nekem a házi telefonon, és közölte, hogy odakinn van a kifutófiú az ebéddel. Erre aztán én kimentem, és behoztam ide az ebédet. De nem látom be...
- Semmi, semmi – nyugtatta meg Delaney. – Randa vénasszony vagyok. Szeretem, ha minden legapróbb részlet tiszta, ha tudom, mi hogyan történt. Most már tudom. Igazán csinos az irodája, ügyvéd úr.

Körülsetált, és Boone őrmester követte. A Főnök megszemlélte a karikatúrákat a falon, megsimította a tölgyfa könyvespolcokat, megérintette egy kis faliszekrényke márványlapját. Aztán az üvegajtóra nézett. Akárcsak Boone őrmester. Mind a ketten tisztán látták a ragasztószalag kis kockáját a kivilágított folyosó előtt.

Hálálkodások és kézrázások következtek. Újabb kézrázások és búcsúszókat kíséretében Susan Hemleytől is elköszöntek a külső irodában. Az üres folyosón Delaney intett Boone-nak, hogy maradjon ott, ahol van. Aztán visszament a katedrálüveg ajtóhoz, ismét melléje állt, és leszedte róla a szalagot. Kis galacsint gyúrt belőle, és az oldalzsebébe süllyesztette.

– Megsemmisítjük a bizonyítékot – mondta. – A bűncselekményünkét.

A liftben lefelé jövet volt még egy utas, így hát hallgattak, míg le nem értek. Az utcán, a kocsihoz menet, Delaney így szólt:

– Nem hiszem, hogy hazudott volna arról, hogyan került be az ebéd a belső irodába. De azért, a bizonyosság kedvéért, ellenőrizze a csemegeboltban, ahonnan hozták. Tudja meg, látta-e a kifutófiú Geltmant. És Susan Hemleyt is ki kell kérdezni. A lány vitte be az ebédet a belső irodába, vagy úgy történt, ahogyan Simon elmondta? És ha az utóbbi verzió történt: látta-e Susan Hemley Geltmant, amíg az ajtó nyitva volt? Talán legjobb lenne, ha ismét elvinné őt ebédelni, Őrmester.

– Nem kérdezhetném ki telefonon, Főnök? – kérdezte Boone.

Delaney meglepetten nézett rá.

– Félek tőle – vallotta meg az Őrmester.

– Csak vigye el szépen ebédelni – mosolygott Delaney. – Nem fogja megharapni magát.

– Ebben nem vagyok olyan biztos – mondta gyászosan Boone.

Ültek egy darabig a parkoló kocsiban, az ablakait lecsavarták, és várták, hogy kicsit lehűljön. Hallgattak, magukban sorra vették a kombinációkat és a változatokat.

– Nyugodtan kimehetett a folyosón – szögezte le aztán Boone. – Anélkül, hogy Hemley láthatta volna.

– Lehet – értett egyet Delaney. – Kockázatos, de lehetséges. Most azután megint kitörülhetünk egy alibit. Most már egyiküké se tiszta.

Boone gondterhelten rábólintott.

– Őrmester – mondta Delaney, majdnem álmódzva. – Én voltaképpen bigott vagyok.

Boone rápillantott:

– Tessék, uram?

– Az vagyok, bizony. Van két ostoba előítéletem. Az egyik az, hogy utálok a kelbimbót. A másik – és itt némi hatásszünetet tartott –, hogy nem hiszek olyan férfiakkal, akik gyűrűt viselnek a kisujjukon.

– Vagy úgy – vigyorgott Boone.

- Úgy ám – mondta Delaney. – Bizony. Nézzen utána, jó? Hátha priusza van.
- J. Julian Simonnak? – hitetlenkedett Boone. – Priusza?

*

– Tyúha – hökkent meg Abner Boone, amikor megpillantotta az agyagpipákat fenn, a falra szerelt polcon –, ez a kocsmá lehet vagy ezeréves!

– Nem egészen ezer – felelte Delaney –, de nem tegnap nyitották meg, annyi szent.

A Keen-féle angol vendéglőben voltak, és Bernard Wolfe hadnagyra vártak. A Főnök egy bokszot szemelt ki a középső teremben. Amikor az öreg pincér megkérdezte, mit óhajtának, a Főnök egy Gibsont kért vízzel, és kérdőleg nézett Boone-ra.

– Csak egy paradicsomlevet – felelte egykedvűen az őrmester.

– Tehát egy Szűz Máriát – bólintott bölcsen a pincér. – Ámbár úgy is hívják: Vértörös Szégyen.

– Milyen igaza van – vigyorgott rá Boone.

– Ha ez a bájzli egyszer bezár – nézett körül Delaney –, nekem végem. A Pavillonról vagy a Chauveronról nem is beszélek. Mind a múlté, igaz, de én soha nem voltam bennük. Olyan helyekről beszélek, mint a Steubern pincéje, meg a Kék Szalag, meg a Conolly a Huszonharmadik utcában. Jófajta, megbízható éttermek. Hol vannak már! Máriaüveg, Tiffany-lámpák, mahagóni bárpult. Enrico és Paglieri bent a Village-ban. Moskowitz és Lupowitz odaát a Second Avenue-n. Ahogy ezekben főztek! Hihetetlen. Igazi zsaruknak való helyek voltak, ahol az ember oltárit kajálhatott! Mondjuk, főtt marhát tengerifü-mártással, jóféle sültet káposztával, idényben vadhúst. Steubennél egyszer vaddisznósültet ettem. De milyen, azt el se tudja képzelni. És tisztességes italok voltak. És pincérek, akik értik a dolgukat. Hol van ez már – fejezte be búsan. – Ez a hely itt az egyik legjobb és az egyik legutolsó. Azt mondja meg, ha ez bezár, hol lehet az ember még ürühúst Manhattanben?

– Ez szíven üt, uram – válaszolta Boone ünnepélyes hangon, és Delaney elnevette magát.

– Jó, jó. Elragadott a hév. De pokoli nehéz nézni, mint hálnak ki sorra a régi vendéglők. Tudom, hogy jó újfajta helyek is nyílnak. Ez a csodás ebben a városban. Ahogyan újra meg újra megifjul. Nos... itt az italunk. De hol van már Wolfe?

Alig mondta ki, a hadnagy ott állt az asztaluk mellett – de alig hittek a szemüknek.

Magas és vékony volt, akár egy ostornyél, ördögien fekete szakállal-bajusszal. Öltönye palackzöld bársonyból készült, kitömött vállakkal, szárnyas zakóval. Vörösesbarna inget viselt, kigombolt gallérral, izmos nyakán tarka, csomóra kötött selyemsál... Villogóan sötét, szikár férfi volt, tekintete kemény, mosolya lágy. Pengeélesnek tűnt rajta minden. Kész veszedelem a világ minden nője számára. És a férfiak felére is. Észrevette a meglepetésüket.

– Nehogy már halálra rémüljenek – nevetett. – Ez a munkaegyenruhám. Otthon Brooklynban ócska vászonnadrágban járok és tornacipőben. Ön nyilván Delaney rendőrfőnök. Bernie Wolfe hadnagy. Föl ne keljenek, kérem.

Mind kezet ráztak, és a hadnagy bemászott Boone mellé. A pincér nyomban feltűnt a könyöke mellett, és ő cserkót rendelt. Látszott, remekül tud bánni azzal a dévaj mosolyával.

– Nagyszerű! – járatta körül szemét a füstös falakon és a megkopott emléktárgyakon. – Malacsültet fogok enni pirítóson. Ha hiszik, ha nem, az eljegyzésemkor voltam itt utoljára.

– Mióta nős? – kérdezte Delaney.

– Én? Nem vagyok nős – így Wolfe. – De azóta is együtt járunk. Hébe-korba.

És ez így ment végig evés közben – szendvicset ettek, sült hússal, Delaney és Wolfe érett, világos sört ivott hozzá ónkancsóból –, és élvezték a friss, ugratós szövegelést. Wolfe elmesélte

egyik, épp most lezárt ügyét.

– Egy East Side-i csibésről van szó, tetőlakással, oltári murikkal, miegyébbel, szóval, nagymenő ebben-abbán. Tudják: export-import, árutőzsde, ez-az. Egyszer csak szarba kerül anyagilag. Ki érti? Talán beleugrott valami link, föltupírozott vállalkozásba, vagy tudom is én. Elég annyi, hogy megakad a lóvéval, és mást is bajba hoz. A bankok elhúzzák tőle az orrukat, búzlik a manusról, hogy tré. No, van ám neki egy csinos kis műgyűjteménye is, Matisse és Picasso rajzaiból. Teljesen tiszta ügy. Eredetiek. Már legalább három múzeumi tárlatra adta kölcsön őket. Semmi kétség, mind kóser. És be vannak biztosítva száz darab ezresre. De ez nem elég neki, többre van szüksége, hogy kimásszon a szarból. Mármost, tudniok kell, hogy nincs egyszerűbb dolog a világon, mint modern rajzokat hamisítani. Fekete vonalakat a fehér papíron. Fényképezhető, kopírozható. Melyik miképp... Úgy értem, hogy, mondjuk, egy Rembrandtot jól hamisítani: az mégiscsak valami. Egy Picasso-firkát egy bádogos is tud hamisítani. No, szóval, ez a mi barátocskánk fölbérel egy csapat laposorrút, hogy fűjják meg az ő saját gyűjteményét. Azok az egész mindenséget megléptetik. A rablást azalatt bonyolítják, míg a tulajnak épp vacsoravendégei vannak. Négy ember ül a gyertyafénynél, és ezek a mocskos huligánok berontanak, stukkerral hadonásznak, letépkednek mindent a falról, és elhúzzák a csíkot. Tanúk, minden, ahogy illik, ugye. A tag kiszámítja, hogy száz rongy jár neki a biztosítótól. És azt is tudja, hogy a szajré sosem fog megkerülni, mert megmondta azoknak az álarcos vagányoknak, hogy égessék el az egész szart. És – csakugyan szar: merthogy az általa készített hamisítványokat lopatta el. Az igazit meg szépen kicsempészte Genfbe. Tudják, Svájcba. Ezt szépen kigondolta az ürge. Megkapja a biztosítási dohányt is, meg az eredeti rajzok eladási árát is Európából. Kapiskálják? Rendben, na most, osztály vigyázz: hogyan plankolta fel a tanár úr?

Mindketten elmosolyodtak, és törni kezdték a fejüket.

Aztán az őrmester azt mondta:

– Kapott egy drótot Genfből, hogy a rajzokat kisibolták.

– Á – felelt Bernard Wolfe hadnagy. – A nemzetközi együttműködés még nem áll ilyen jól. Most próbáljuk kiépíteni. Nyilván, ha egy Leonardót markolnának el, akkor riasztanánk őket. De nem egy mappányi modern rajzért. És ön mit gondol, Főnök?

– A vagányok megpróbálták túladni a szajrén ahelyett, hogy elégették volna?

– Pontosan! – hagyta helyben Wolfe. – Öt darab ezrest martak fel a betörésért. De ők elkezdtek gondolkodni. Ami nagy hiba volt, lévén szó amhórecekről. Így spekuláltak: miért érjük be öt ronggyal? És ha fölhívnánk a biztosító társaságot? Hátha kapnánk tőlük még tízet vagy húszat? A biztosító boldogan fizetne, hiszen a kártérítés egy része megtérülne neki. És így is döntöttek. Megbeszéltek egy találkozót, és a biztosítós muki hozott magával egy művészeti szakembert, hogy át ne verjék. A szakértő ránézett a rajzokra, és röhögött. Erre aztán a biztosító társaság beállított hozzám, és elmesélték a dolgot. Így egyik szál a másikhoz vezetett, és valamennyiüknek elkaptuk a tökit. Nos: mit segíthetnek maguknak a Maitland-dologban?

Akkor már a kávénál és az édességnél tartottak. Delaney és Boone amerikai kávé ivott és friss epret evett, Wolfe eszpresszókávéért cseresznyepálinkával.

– Ezt az egész művészeti életet elég kevésbé ismerjük – dohogott a Főnök. – Ez nekünk teljesen új világ. Saul Geltman, Maitland közvetítője... jut eszembe: ismeri?

– Hogyne – mondta szívélyesen Wolfe. – Aranyos emberke. Vegyék le a gyűrűjüket, mielőtt kezet fognak vele!

– Ohohó! Szóval, így? – nézett rá Delaney. – Nos, szóval, Geltman mesélt nekünk arról, hogyan működnek együtt a kereskedők a művészekkel. Valami keveset megtudtunk tőle a műkereskedelmi üzletágról. Amit magától szeretnénk: hogyan fest a műkereskedelem a művész oldaláról? Hogyan működnek az anyagi érdekek?

– Az anyagiak – bólintott Wolfe. – A pénz, ami körül a föld forog. A művész szemszögéből? Oké. A sikertelen festő éheznek, de magát nem ez érdekli. A művész problémái akkor kezdődnek, amikor sikeres lesz. Vegyünk például egy Victor Maitlandet. Futnak a dolgai. Tíz-tizenöt évvel ezelőtt bagóért árulta őket. Ma megér egy-egy képe száz darab ezrest. Nagyszerű. De mi lesz a régi dolgaival, amelyeket fillérekért sózott el akkor, amikor még ismeretlen volt? Megmondom én maguknak. Az lesz, hogy a dörzsöltek, akik megvették tőredért, maguknak csinálják meg a nagy rebachot. Százért vásárolnak, ezerért árulják. Olyan profitok, amelyeket talán el se tudnak képzelni. És a művész egy nagy semmit kap belőle. Egy alzó grandot se. Rendjén van ez? Természetesen nincs. Ennyit keresni a más ember munkáján. Tré üzlet.

– Egyetértetek – bólintott Delaney. – És a művészek nem tiltakoznak?

– Dehogynem – felelt Wolfe. – Sokra mennek vele. Vásárolj olcsón, add el drágán: nem tiltja a törvény. Ez a tizenegyedik parancsolat. Mostanában csakugyan elkezdtek tenni ez ellen valamit. Mikor az ember megveszi egy pacák festményét, aláíratnak vele egy megállapodást, amely szerint ha a vevő a jövőben eladná a festményt, a hasznon osztozni fog a festővel. A haszon tízhúsz százalékát adja neki. És az a vevő, aki az előző vevőtől megvásárolja a képet, ugyancsak lead valamennyit a festőnek, ha esetleg ő is eladja. És így tovább.

– Szerintem ez rendjén való – mondta Boone.

– Hogyne volna rendjén – méltatlankodott Wolfe. – Az eddigi módszer egyszerűen nevetséges. A művész az, aki kiizzadja magából a művet! Hát legalább kis részét hadd kapja meg a bonanzának, ha beüt. De a műkereskedők és a képtárak és a múzeumok harcolnak ez ellen. A régi mese. A pénz, a Pénz, a PÉNZ. Ha a festő részesedik, az az ő rebachjukat csökkenti. Személtáda mind, én mondom maguknak. Képzeljének el egy festőt aki tíz évvel ezelőtt eladott egy képet öt kilóért, és most azt olvassa az újságban, hogy az a kép épp most cserél gazdát egy félmillióért – gondolják el, mit érez!

– Ez történt Maitlanddel? – kérdezte Delaney.

– Persze – felelte Wolfe. – Pontosan ez történt Maitlanddel. Egyszer találkoztam vele. Hétp próbás csirkefogó volt, de ebben neki volt igaza. A falra mászott tőlem. Kaphatok még egy pohárral, Főnök? Kiszárit ez a sok duma.

– Természetesen – válaszolta Delaney. – Még egy cseresznyét?

– Nem – mondta Wolfe. – Inkább visszatérnék ahhoz az érett, világos sörhöz. Az remekül csúszik. Maga nem iszik, Örmester?

– Ma nem – mosolygott Boone.

– Derék egy ember – így Wolfe. – Én a fél életem kiállítás megnyitókön és koktélpartykon töltöttem. Az ember kénytelen hülyére inni magát. Kicsinálni a máját. De hát, ugye, mit meg nem teszünk a rendőrségért?

Friss sört hoztak Delaneynek és Wolfe-nak. A hadnagy nagyot kortyolt belőle, azután odahajolt az asztal fölé a Főnökhöz. Fekete bajsza vékony csíkban fehérlett a sörhab.

– Oké – mondta. – Nos: hogyan basznak át egy olyan jónevű festőt, mint amilyen Maitland? A korai képei, amelyeket szinte ingyen szórt szét, már milliókat érnek, és neki semmi haszna nincs ebből. De nemcsak így verik át. Vegyünk egy fiatal művészt, egy pályakezdőt. Hülyére dolgozza magát. Annyira úzi, hajtja őt a mondanivaló, annyira fűtik az elképzelések, hogy még az alvástól is sajnálja az időt. Ha szerencséje van, akkor elad, mondjuk, tíz képből egyet. A többi ott gyűlik nála, stimmel? A műtermében, a padláson, az udvaron, a barátok lakásában, akárhol. Lehet hogy odaadja őket csak úgy, hogy szabaduljon tőlük. És sokan a festők közül elcserélik ennyivalért, lakbérért. Múlnak az évek, a művész megnősül, gyerekei születnek, és a cucca kezd értékes lenni. Az árak mennek följebb, följebb, még följebb. Közben még megvannak a régi dolgai is, amelyek akkor nem kellett senkinek. De megtartja ezeket, mert ez minden, amit a családjára tud majd

hagyni. Ha netán meghal, ez lesz az örökségük. Így aztán, ha egy napon csakugyan meghal, az asszonyra marad egy-két dollár és egy műterem, teli régi képekkel No, itt jön az oltári átbaszás: megjelenik az Egyesült Államok kormánya az adóhivatalnok képében. Betoppan, és felértékeli a halott festő hagyatékát. Azt mondja: a régi festményeket jelenlegi értékükön kell fölbecsülni, tekintet nélkül arra, mikor készültek. Más szóval: a nagyon korai Maitlandek száz lepedőket érnek, ha az utolsó néhány Maitland a szabadpiacon ilyen árakon kelt el. És ennek alapján számítják ki az örökösödési adót. És New York állam szépen leveszi a maga részét, annak alapján, amit az adóhatóság megállapított. Néha a szegény özvegy tönkremegy, amikor megpróbálja összekaparni ezt az örökösödési adót és megesik, hogy el kell adnia az egész gyűjteményt, hogy megússza az ügyet. Ez is aranyos kis példa arra, hogyan szarja le társadalmunk a művészt. Nos... tudják valami hasznát venni annak, amit mondtam?

– Nagyon is, Hadnagy – mondta Delaney. – Nagyon sok gondolkodnivalót kaptunk magától. De mondja csak... azt mondja, hogy ha a művész híres lesz, és a képei értéke nőni kezd, még mindig akad egy csomó régi, eladatlan képe. Nos, miért nem adja el ezeket is, amikor értékük egyre nő? Miért nem teszi pénzzé a képeket ahelyett, hogy örökbe hagyja őket?

– Egy csomó okból – válaszolta Wolfe. – Meglehet, hogy teljességgel megváltozott a stílusa, és a régi dolgait már szemeteknek látja. Egyszerűen szégyelli. Lehet hogy a kereskedője beszéli rá, hogy ne dobja piacra. Mert, nézzék csak: az árban, amelyet a kereskedő megszab, igen fontos tényező a ritkaság. Ha a művésznek egy áruházra elegendő műve van a piacon, akkor az ára esni kezd. Ha csak néhány műve kapható, az árak felfelé mennek, és fenn is maradnak. Mit gondolnak, miért volt Picassónak annyi eladatlan képe, amikor meghalt? És még valami. A legtöbb művésznek fogalma sincs az örökösödési adóról. Nem valami nagy üzletemberek ezek. A szegény slemil azt hiszi, hogy hagyott az özvegyére meg a kölykeire egy jó kis fészekaljja tojást, és nem sejtí, mi fog maradni belőle, ha levonják az adókat. És aztán. Az is előfordul, hogy a művész fest egy képet, ami olyan jól sikerül, hogy egyszerűen nem akar megválni tőle. Fölrakja a falára és nézi. Lehet, hogy az évek során apró simításokat, változtatásokat csinál rajta. Emitt világosabbra veszi, amoda egy sötétebb árnyalatot rak. De évekig megtartja, és esetleg soha nem bocsátja áruba. Ne feledje, Főnök, művészekről szólva csupa buggyant alakról beszélünk. Ne várjon mindig logikus magatartást, józan belátást tőlük. Ha józan eszük lenne, akkor teherautósofőrnek vagy cipőkereskedőnek álltak volna. Ez mocsokkal körülvett pálya, és a legtöbbjük elhullik útközben.

– Azért kérdeztem, miért nem adják el a régi dolgait a sikeres művészek – magyarázta Delaney –, mert amikor Victor Maitland holttestét megtalálták, egyetlen festmény se volt a műtermében.

Bernard Wolfe hadnagy ledöbbsent. Hátrahőkölt az asztaltól, és rémülten nézett Delaneyről Boone-ra.

– Egyetlen festmény se? – ismételte. – Semmi félbehagyott kép? Félig kész vászon? Semmi nem volt az állványon? Sehol a kész festmények halmaza? Fölakasztva, hogy a fixír száradjon rajtuk? Egyetlen saját képe se volt a falakon?

– Egyetlen festmény se – mondta türelmesen Delaney. – Egy szál se.

– Jézus Mária – mondta Wolfe. – Nem hiszem el. Millió művész műtermében jártam már, és mind zsúfolva volt különféle stádiumban levő képekkel.

– Az egyetlen dolog, amit feltételezhetek, az az, hogy valaki kirámolta Maitlandet. Lehet hogy az a tag, aki kinyírta. Akárhogy is: legalább egy képnek mégiscsak kellett volna lennie. Az volt a híre, hogy nagyon gyorskezü festő. De semmi? Ez bűzlik.

– Három szénvázlatot találtunk – mondta Boone őrmester. – Geltman úgy véli, hogy alighanem előkészítő munkák lehettek; Maitland egy új modellt próbált ki.

– Meglehet – bólintott Wolfe. – Csinálnak ilyesmit időnként. Földobnak néhány gyors vázlatot

egy új lányról, hogy lássák, megfelel-e majd.

– No, van itt még egy dolog – mondta a Főnök. – Sok modellt ismer?

– Az az én asztalom – vigyorgott Wolfe. – Akarják, hogy megnézzem a rajzokat, hátha fölismerem?

– Megtenné? Hálásak lennének.

– Nagyon szívesen. Mondják meg, hol és mikor. Hol bent vagyok az irodámban, hol nem, de mindig hagyhatnak nekem üzenetet.

Delaney bólintott, és kérte a számlát. Fizetett, fölálltak, és elindultak a kijárat felé. Kinn az utcán kezét ráztak a hadnaggyal, és hálálkodtak neki a segítségért. Az leintette őket, és megköszönte az ebédet.

– És nézzenek utána feltétlenül, miért nem volt kép a műteremben – szólt utánuk.

*

Elég fiatal volt még az este, jóval éjfél előtt. Úgy gondolták, beszélgetnek még egy darabig, esetleg lemenni még a konyhába holmi kis éji falatozásra. Mindenesetre a villany még égett, s ők ébren, egyelőre eltelten pihentek, amikor az ágy mellett fölvijjogott a telefon. A férfi megköszörülte a torkát, és fölvette:

– Itt Edward X. Delaney.

Rebecca Hirsch hívta. Szavai egymáson átbucskázva zuhogtak ki belőle, elváltozott hangon, s szinte az önkívület határán. Delaney megpróbált közbeszólni, megpróbálta lelassítani a szóáradatot, de az asszony túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy leálljon. Sírni kezdett, és nem válaszolt Delaney kérdéseire. Így hát a férfi hagyta, hadd dőljön a szó Rebeccából, míg csak a zokogás el nem némította. Delaney így nagy nehezen összerakhatta, mi történt és mi történik.

Abner Boone körülbelül egy órával ezelőtt felhívta Rebeccát telefonon, nyilvánvalóan ittasan. Búcsúhívásnak szánta; közölte, hogy rögvest föbe lövi magát a szolgálati pisztolyával. Rebecca már ágyban volt, magára kapkodta a ruháit, és taxival odarohant. Boone holtrészeg volt, az eszméletlenségig részeg. Egy majdnem teli üveg Gibbering volt a kezében, abból ivott. Rebecca megpróbálta elvenni tőle a whiskyt, erre a férfi berohant a fürdőszobába, magára zárta, és nem volt hajlandó se kijönni, se kinyitni. Most is odabenn van, nem jön ki, és nem engedi be őt.

– Rendben van – felelte határozottan Delaney. – Maradj ott. Ha kijönne, ne próbáld meg elvenni tőle az üveget. Nyugodt hangon szólj hozzá. És térj ki az útjából. Azonnal ott leszek. Addig is nézz körül. Mindenütt. Nézd meg, van-e még egy üveg ital a lakásban. És van-e fegyver. Amilyen gyorsan csak tudok, megyek.

Letette a kagylót, és fölkel. Öltözködés közben elmondta Monicának, mi történt. Az asszony elsápadt.

– Igazad volt – mondta.

– Ide küldöm Rebeccát – mondta. – Taxival. Vigyázz rá. Én alighanem ott töltöm az éjszakát. Fölhívlak, és elmondom, mi van.

– Edward, légy óvatos – kérte az asszony.

Férje bólintott, és kulccsal kinyitotta az éjjeliszekrény fiókját, ahol a felszerelését tartotta. A fegyverei voltak ott, töltényekkel és tisztító szerszámokkal, fegyverszív, két pisztolytáska, bilincsek, egy láncsal megtöltött "gyere-rózsám". Egy zárnyitó szerszámkészlet. De csak egyetlen dolgot vett magához: egy gumival bevont, kurta furkósbotot. Kissé kidudorodott tőle a farzsebe, de a zakója szárnya takarta. Gondosan újra bezárta a fiókot. – Gyere le velem, és rakd

föl a láncot, ha elmentem – kérte Monicát. – Csak Rebeccának nyisd ki. Önts beléje némi forró kávét és esetleg egy kis brandyt.

– Légy óvatos – ismételte meg a felesége.

Delaney kilépett az utcára, de addig nem mozdult, amíg nem hallotta bentől a zárólánc csörrenését. Azon spekulált, hogyan ér előbb oda, taxival vagy gyalog. A taxi mellett döntött, nagy léptekkel nekivágott a First Avenue-nak, olyan gyorsan, ahogy csak tudott. Öt percig várt, azután egy taxi elé lépett, amelyen ott villogott a "Szolgálaton Kívül" jelzés. A kocsí csikorogva fékezett le, a lökhárítója egy lépésnyire se volt tőle. A dühödt sofőr kihajolt:

– A kurva anyád... – kezdte a szitkozódást.

– Ötért a Keleti Nyolcvanötödik utcába – vágott a szavába Delaney, meglengetve a bankjegyet.

– Szálljon be – mordult a sofőr.

A bérházban, amelyben Boone lakott, az éjjeli portás volt szolgálatban. Magas pultja mögött üldögélt, és felkapta a fejét, amint Delaney belépett.

– Tessék? – kérdezte.

– Abner Boone lakásába megyek.

– Mi a neve? – így a portás. – Fel köll csöngessek. Szabály.

– Delaney.

A portás egy háromjegyű számot tárcsázott.

– Mr. Delaney gyött Mr. Boone-hoz – mondta. Letette, és ránézett a Főnökre.

– Egy nő vette föl – mondta gyanakodva.

– A lányom – mondta hidegen Delaney.

– Nem akarok bajt – mondta a portás.

– Magam se – felelte Delaney. – Szépen csendben kisurrantom őt, és maga nem látott semmit.

A kapus eltette az előkészített dollárt.

– Rendben van – felelte.

Ahogy kiszállt a liftből, Rebecca már ott várta a folyosón, reszkető kezekkel. Delaney nem volt elragadtatva az asszony kinézetétől: zöldessápadt volt az arca, haja csapzott és nyirkos, pupillái kitágultak, szája kicserepesedett. Ismerte ezeket a jeleket.

– Jól van, jól van – mondta gyöngéden. Átkarolta az asszony vállát. – Minden rendben lesz. Minden.

– Nem volt... – dadogta a nő. – Ő nem úgy... Nem lehetett...

– Jól van, jól – ismételte Delaney monoton hangon, behúzta az asszonyt a lakásba, és bezárta maga mögött az ajtót. – Még mindig odabenn van?

Rebecca némán bólintott, vacogni kezdett, lágy teste remegett. Delaney a közelében állt, megérintette időnként az asszonyt: megpaskolta a vállát, megsimította a karját, enyhén megszorította a kezét.

– Jól van – mondogatta. – Semmi baj. Most már nem lesz semmi baj. Minden rendbe jön. Lélegezz mélyen. Gyerünk, lélegezz mélyet. No megint. Ez az. Kitűnő.

– Nem tud... – rémüldözött Rebecca.

– Igen – felelte a férfi. – Igen. Persze. Gyere szépen ide, és ülj le. Csak egy percre. Dőlj a vállamra, így. Ez az. No, mélyeket lélegezni. Tartsd benn a levegőt. Jó-jó-jó.

Néhány pillanatig még Rebecca mellett ült, amíg a légzése megkönnyebbült, a reszketés abbamaradt. Aztán hozott neki egy pohár vizet a konyhából. Az asszony vadul nyelte a vizet, az lecsurgott az állán. Delaney a hálósobán át a fürdőszobaajtóhoz ment. Fülét a vékony falemezre nyomta. Mormolást, összefüggéstelen szavakat hallott bentől. Óvatosan lenyomta a kilincset; az ajtó még zárva volt.

Visszament az asszonyhoz, és mellé ült. Ismét megfogta a kezét:

– Rebecca – szólította. – Jobb egy kicsit?

A nő bólintott.

– Jól van – mondta nyugodtan. – Ez kellett. Már is jobban nézel ki. Találtál még egy üveget?

Rebecca vadul megrázta a fejét, nagy haja röpködött.

– Fegyvert?

Újabb fejrázás.

– Rendben van. Figyelj. Ahhoz, amit most csinálni fogok, szükségem van a segítségedre. Gondolod, hogy tudsz segíteni nekem?

– Mit? – kérdezte Rebecca. – Neki nem...

– Szépen el fogjuk venni tőle a whiskyt – magyarázta türelmesen, és közben a nő szemébe nézett.

– És a fegyverét is. Érted, amit mondok?

Rebecca bólintott.

– Betörök hozzá. Olyan hirtelen és gyorsan, ahogyan csak tudok. Először megpróbálom az üveget elvenni tőle. Nyilván ellenáll majd. Ezt tudod, ugye, Rebecca?

Az megint bólintott.

– Mihelyt megkaparintom az üvegét, odaadom vagy odahajítom neked. Aztán a pisztolyára lesz gondom. De te vagy a felelős az italért. Ragadd meg, amint lehet, és fuss ki vele a konyhába, öntsd ki. A lefolyóba, a földre, tőlem akár az ablakon is kiöntheted. Fő, hogy a szeszt eltüntessük. Meg tudod csinálni, Rebecca?

– Azt hiszem, igen. De ugye nem... ugye nem bántod őt?

– Nem akarom bántani – felelte. – De te csak azzal törődj, hogy a whiskyt kilötyköld. Igen?

– Igen – suttogta az asszony. – Kérlek, ne bántsd őt, Edward. Beteg.

– Tudom – felelte zordan. – Lesz még betegebb is. Gondolod, hogy meg tudod csinálni? Rendben. Gyerünk.

A fürdőszobaajtóhoz vezette az asszonyt, könyökét fogva. Maga mögé állította Rebeccát, a jobb kezéhez. Stikában áthelyezte a gumibotot a jobb zakózsebébe, abban a reményben, hogy az asszony nem vette észre. Az aligha látta.

Rápillantott Rebeccára, úgy vélte, a nő képes lesz a dologra. Közvetlenül az ajtó elé állt:

– Itt Edward X. Delaney rendőrfőnök – harsogta határozott hangon. – Jöjjön ki onnan, Boone.

Mormolás hallatszott. Aztán egy elmosódó "baszdmegajóédes..."

– Itt Edward X... – kezdte ismét Delaney, aztán magasra emelte jobb térdét, föl csaknem az álláig, és nekivetette jobb lába fejét az ajtónak, pontosan a zár és a kilincs között. Reccsenés hallatszott, és az ajtó kivágódott, neki a csempés falnak, s onnan már lendült is vissza. Delaney azonban addigra már benn volt.

Abner Boone összegörnyedve ült a vécészeze lehajtott fedelén. Az üveg a szája közelében. Nem tudott elég gyorsan reagálni. Delaney széles mozdulattal elragadta tőle az üveget, maga mögé lökte, hallotta, amint a hálósobai szőnyegre pottyant, hallotta Rebecca zihálását is. Nem nézett hátra.

Boone a részegek lassú reagálásával emelte fel a fejét, vonásai komikus tempóban váltottak át a meglepetésből a haragba. Delaney vállból lendített karral, nyitott tenyérrel arcul ütötte az őrmestert. Az ütéstől annak feje elfordult, megremegett és kivörösödött.

– Nyald ki a seggem – mondta egykedvűen Delaney.

Gyorsan hátralépett az ajtón át a hálósobába. Feszülten, enyhén behajlított térdekkal várt, jobbjára a háta mögött, markában a kurta gumibot. A konyha felől vízubogás hallatszott és Rebecca hangos zokogása.

Boone a düh lendületével rohant ki, kinyújtott karral. Delaney félrehajolt, erősen megvetette a lábát. Ahogy Boone odaért, a Főnök fejbe csapta a gumibotot. Nem is ütés volt,

csak koppantás. Éppen csak ráfektetten a fejére, majd hogyanem gyöngéden. A posztoló rendőr figyelmes simogatása ez: ütés, amely nem szakít bőrt, nem tép be csonthártyát, nem tör csontot. Gyakorlat dolga. Épp csak annyi ez az ütés, hogy a térd elolvad tőle, a szem fennakad. Boone arca esett a hálószobaszőnyegen.

A Főnök sietve lehajolt, s már meg is találta az őrmester fegyverét. Kirántotta kurta tokjából, és belesüllyesztette saját zakózsébébe. Azután eltette a gumifütykőst a farzsébébe, hogy ne lássék. Rebecca jött befelé a konyhából, esztelenül lóbált egy üres whiskyspalackot. Meglátta az arccal lefelé elterült Boone-t. Följajdult.

– Csak nem... – hörögte.

– Kikészült – mondta Delaney élesen. Kivette az asszony merev kezéből az üveget, és a pamlagra dobta. – Jól csináltad. Ügyes voltál. Van pénzéd?

– Tessék?

– Pénzed – ismételte türelmesen. – Hol a táskád?

Megtalálták a földön, a pamla mellett. Néhány egydolláros volt benne meg egy ötös.

– Ül taxiba, és menj Monicához – utasította Delaney. – Odalenn a hallban várj, amíg a portás taxit szerez. Adj neki egy dollárt. Értetted? A taxival vitesd magad Monicához. Már vár rád. Világos?

– És ő?... – mutatott Boone-ra. – Nem fog?...

– Értetted, amit mondtam? Vegyél taxit. Monica vár.

Az asszony kábultan bólintott. Delaney fölakasztotta Rebecca vállára a táskát, és lágyan kitolta az ajtón. Aztán becsukta utána az ajtót, föltette a láncot. Visszajött, másik palackot és másik fegyvert keresett. Nem talált semmit. Boone mocrogni, motyogni kezdett. Vékony, csuklásszerű hangokat hallatott.

Delaney fölhívta Monicát, és röviden beszámolt neki. Arra kérte, figyelje, mikor jön Rebecca, és ha húsz percen belül nem érkezne meg, hívja őt vissza. Azután leengedte az összes lécredőnyt, és alsóneműre vetkőzött. Boone öklendezve emelgetni kezdte a fejét. Delaney megragadta a nyakánál, vagyis az inge és a zakója gallérjánál, végigvonszolta a hálószoba szőnyegén, vissza a fürdőszobába; az őrmester cipőorra mély szántást hagyott a szőnyegen. Felemelte Boone-t, és arcát a kád fölé nyomta. Boone feje, karja, válla, felsőteste a kádban volt, csípője és lába kinn; teste a kád peremén egyensúlyozott.

Hirtelen hányni kezdett. Ételt, italt, epét. Vastag sugárban ömlött belőle. Spagettidarabkák, húsgombócok, nyál. Derekasán büzlött, de Delaney zsarú volt, szagolt már bűdösebbet is életében.

A Főnök kinyitotta a zuhanyt, kemény, hideg sugárra állította be. Boone fejére, vállára folyatta. A víz leöblítette a hánnyást a lefolyóba, amely szinte azonnal eldugult, s a lé kezdett visszafelé folyni. Delaney megfogta Boone jobb csuklóját. Az érzéketlen ujjakkal kitisztította a lefolyó eldugult nyílását, míg a lé ismét megindult lefelé. Nem lett rosszul.

Elzárta a zuhanyt, visszavonszolta Boone-t a hálószobaszőnyegre. Hagyta egy kicsit száradni, aztán megfordította. Az őrmester most harakolt, köhécselt. De a légútjai, úgy tűnt, viszonylag kitisztultak; érdes, csikorgó csuklásokkal lélegzett.

Delaney mellé térdelt, és lehúzta az őrmester elázott ruhadarabjait. Sokáig tartott, beleizzadt, amíg levetkőztette, egészen a peccsés alsójáig. Ráemelte az ágyra, egy gyűrött lepedő és könnyű gyapjútakaró tetejére. Boone lélegzését rendben levőnek találta, bár az őrmester időnként motyogott, megrázkódott, fejét erre-arra dobta.

Delaney kiment a konyhába, talált néhány papírtörölt. Amennyire tudta, kitisztította vele az összehánnyat kádat, aztán kidobta a végébe az egészet. Benézett Boone-hoz. Semmi változás. Így aztán Delaney forró vízzel lezuhanyozott, fehérneműben, mindenütt beszappanozta magát.

Kicsavarta a fehérneműjét, és kiterítette a törülközőtartóra. Boone egyik törülközőjével szárazra dörzsölte magát, aztán átcsavarta vele erős derekát, és mezítláb visszalépkedett a hálószobába. Boone horkolt, nyitott szájjal, szemöldökei közt mérges ráncsal.

Delaney újra felhívta Monicát, és beszélgettek egy darabig. Felesége már megnyugtatta Rebeccát, és lefektette a vendégszobában. Delaney elmondta, hogy minden rendben van, és hogy reggelre otthon lesz. Röviden, komolyan beszélt. "Szeretlek" – mondták mindketten, mielőtt letették a kagylót. Ez jól jött most.

Ismét átvizsgálta a lakást – dereka körül még mindig a csomóra kötött törülközővel. Mindent megnézett, de se whiskyt, se másik fegyvert nem talált. Ráakadt néhány üveg borotválkozás utáni szeszre meg sebakoholra, mindet kiöntötte a mosdóba, és az üres üvegeket kidobta. Pénz után is kutatott, de hiába. Csak a Boone nadrágjának farzsebében levő pénztárca akadt a kezébe. Tizennyolc dollár volt benne. A tárcát a nappalishozba pamlagán egy párna alá dugta.

Boone rendületlenül aludt a hálóban. Közben horkolt, rángatózott, forgolódott. Delaney otthagya. Egy fehérneműs szekrényben talált némi vasalatlan tartalék ágyszövetet. Lepedőt terített a nappalishozba pamlagára, egy üres párnaszövetet az egyik karfájára, egy másik lepedővel pedig betakarózott. Mielőtt lefeküdt, a gumi bevonatú fűtközt meg Boone revolverét a pamlag alá, a keze ügyébe dugta. Azután letette a fejét a kemény pamlagkarfára. Jól hallotta Boone kapkodó lélegzését, horkanásait, motyogását a hálószobából. Az őrmester néha felköhögött, egyszer el is sírta magát.

Delaney elszundított. Rövid, könnyű álom – ébredés – újra rövid, könnyű, féléber alvás. Jóval később hallotta, amint Boone mozgolódni kezd és felnyög. Delaney a botjáért nyúlt, föl pattant, és óvatosan benézett a hálószoba ajtaján. A tompa éjszakai fényben látta, hogy Boone az ágya szélén ül. Kezében toll és blokk, az éjjeliszekrény tetején firkált valamit, s közben magában motyogott. Iszonyú nagy figyelemmel írt valamit, a részeket kiöltött nyelvű buzgalommal. Még mindig motyogott. Azután hátrazuhant az ágyon, és újra horkolásba kezdett.

Delaney halkán beosont, föl tette Boone lábát a gyűrött lepedőre, és betakarta őt a gyapjútakaróval. A férfi elég áporodott szagot árasztott. Delaney kivitte a jegyzetkönyvét a fürdőszobába, és felgyújtotta a villanyt. Nagy nehezen ezt betűzte ki: "Hétfőn. Ketten. Tisztázni." Delaney félretette, és leoltotta a villanyt, és visszabotladozott a göröngyös pamlaghoz. Elfészkelődött, hogy aludni tudjon.

Másnap hajnalban ébredt, és kábultan bámult az idegen környezetre. Némi undorral emlékezett a mozgalmas éjszakára. Elégedett volt a fejleményekkel, azzal, hogy nem alakult rosszabbul. Föltápáskodott, és benézett Boone-hoz. Az őrmester az ágy közepén aludt, behúzott fejjel, meggömbült háttal, behúzott térdekkal, magzattesthelyzetben.

Delaney bement a fürdőszobába. Hideg vizet lötykölt az arcára, és végigtapogatta borostás állát. A tükörből fehér arc nézett vissza rá. Fehér szőrzet. Öregember-szakáll. Boone villanyborotvája ott volt, az orvosságos szekrényben, de a Főnök nem használta. Mutatóujjára nyomott egy kis fogkrémet, és megdörzsölte vele a fogát, majd Boone fésűjével és keféjével rendbe hozta a haját.

Kiment a konyhába. Kedvét szegte a hiányos felszerelés és a még hiányosabb készletek. Micsoda pocsek egy férfiélet ez így! Méregdrága lakás – árva bútorzattal és a hűtőszekrényben egy darabka kiszáradt sajttal, egy nyitott csomag, hervadt felvágottal és két viharvert paradicsommal.

Delaney talált egy kis neszkávét a vízvezeték fölötti polcon. Csinált magának egy kávét, de nem bajlódott a vízforralással, csupán a csapból eresztett rá forró vizet.

Ott üldögélt, és iszogatta kedvetlenül a kávét, amikor Boone belépett a konyhába, foszlott

köntösben, mezítláb. Egyikük se szólt egy szót se, nem is néztek egymásra. Boone ugyanazt csinálta, amit az előbb Delaney: egy csésze kávé, a csapból ráeresztett forró vízzel. A csap fölötti polcra levett egy üvegcsét, kivett belőle két aszpirint, és szárazon lenyelte őket. Aztán leült a konyhaasztalhoz, Delaneyvel szemközt.

Boone alig tudta megemelni a teli csészét. Az asztalra tette, előrehajolt, és úgy hörpölt a forró italból. Azután, amikor a kávé szintje már jóval a csésze pereme alatt volt, lassan, két reszkető kezével fölemelte. Óvatosan közelítette a szájához, fejét előrehajította, hogy összetalálkozzék a csészével.

– Maga barom – szólalt meg színtelen hangon Delaney. – Maga istenverte, szarházi gazember. Maga mocskos valagú állat. Maga rohadt csibész. Maga éntőlem belemászhat egy üveg piába, és magára húzhatja a dugót, semmi közöm hozzá. De ha megbánt egy melegszívű nőt, aki hitt magában, egy nőt, akit kedvelek, akkor az már az én dolgom. És amit a feleségemmel tett! Meghívtuk magát az otthonunkba. Az asztalunknál evett. És amit Ivar Thorsennel tett, aki egy tucatszor tartotta a hátát maga miatt! De maga szarik erre az egészre, maga mocskos okádék.

Boone fölnézett rá, véres és bedagadt szemekkel, szeme sarkában fehér csomókkal, alatta szurkos karikákkal.

– Felejtse el – mondta rekedten, majdnem köhögve. – Csak balhézik, de nem ért semmit.

– Akkor mondja el.

– Ha valaki tudja, mit csinál, hát én tudom.

– Ne mondja! Mint az ábra mutatja, mi? – felelt Delaney.

– Igen.

– Tehát: miért csinálja?

– Csak. Én egy senki vagyok.

– Maga mondta – felelte mérgesen Delaney. Nem tudta ugyanis, hogyan cáfolja meg ezt anélkül, hogy dicsérni ne kezdené azt, akit az előbb mindennek lehordott, így hát nem szólt többet.

Hallgattak. Egy idő múlva Delaney újabb csésze kávé, csinált magának. Amint leült, Boone állt föl, és csinálta ugyanazt. Ezúttal már képes volt rá, hogy a szájáig emelje a csészét.

– Végem van? – kérdezte rekedten.

– Thorsenenen múlik.

– Elmondja neki?

– Hát persze. Csak nem fogok falazni magának. Elmondom neki úgy, amint történt.

– Ő hallgat magára – reménykedett Boone. – Meghallgatja a javaslatát: széna-e vagy szalma.

Delaney nem válaszolt.

– Ha azt mondanám magának, hogy ez nem fog többé megtörténni – szólt az őrmester –, hinne nekem?

– Nem.

– Megértem magát – válaszolta keservesen Boone. – Ha ezt mondanám, hazudnék. Nem ígérhetek effélét.

Delaney sajnálkozva nézte:

– Mi az öregisten csinálta így ki magát?

– Fölhívtam az egyik hekust, aki a Maitland-balhén dolgozott. Épp egy hosszabb kiszállásról érkezett haza, és két haverjával beültek egy yorkville-i kricsmibe egy kicsit legömbölyödni, nem messze innen. Gondoltam, ez jó alkalom lesz, hogy beszéljek vele, és lementem hozzájuk. Sört iszogattak whiskyvel, de egyikük se volt piás. Akkor még. Így aztán leültem velük egy boksza. Ez már nagyon régen nem fordult velem elő. Már el is felejtettem, milyen jó ez: négy zsarú ül egymással, és iszogatnak, füstölnek, vígan vannak. Egy idő múlva észrevették, hogy nem iszom, és azt mondták, elrontom az estéjüket. Nem, nem őket okolom. Egyikük se vett erőszakot rajtam.

Szóval, ittam egy sört. A legjobb sör volt, amit életemben ittam. Jéghideg, a korsó oldala csupa pára. Finom, sűrű hab a tetején. Az a kesernyés malátaíz! Egy idő múlva már velük ittam a whiskys sört. Aztán mind beseggeltünk. Nem emlékszem, hogyan kerültem haza. Arra emlékszem, hogy Rebecca itt volt.

– Maga hívta fel – mondta Delaney.

– Alighanem – búszult Boone. – És halványan arra is emlékszem, hogy maga itt volt. Magát is én hívtam?

– Nem. Becky hívott.

– A többi néma csend. Rövidzárlat – vallotta be Boone. – Jézusom! – kiáltott fel, és megtapogatta a fejét a füle mögött. – Egy púp! Fáj, mint a rosseb. Úgy látszik, elestem.

– Nem – felelte Delaney. – Nem esett el. Én ütöttem le magát.

– Leütött? Igen. Azt hiszem, szükség volt rá.

– Szükség volt rá – mondta kegyetlenül Delaney. Fölkelt, bement a nappaliba, és kihozta onnan Boone papírszeletkáját. Megmutatta neki.

– Ez meg mi az ördög? – kérdezte az őrmestert. – Ezt maga írta, az éjjel. Nem sokkal azután, hogy lefektettem. Elvesztette az eszméletét, később fölült, lefirkálta ezt, és aludt tovább. "Hétfőn. Ketten. Tisztázni." Mit jelent ez?

Abner Boone a papírra meredt. Aztán tenyerébe temette az arcát.

– "Hétfőn. Ketten. Tisztázni" – ismételte, aztán föltekintett. – Igen. Stimmel. Az elején, amikor odamentem, mielőtt mind elkezdtünk vedelni, mint a disznók, megkérdeztem azt a hekust, aki a Maitland-ügyön dolgozott, tudna-e mondani valamit, ami nem volt benn a jelentésében. Bármilyen, amit látott, hallott vagy talált. Vagy amit hisz. Nem, azt mondta, nincs semmi. Aztán, vagy öt perc múlva, csettintett az ujjával, és azt mondta: valami mégis van. Apróság. A balhét vasárnap fedezték fel, ugye. Természetesen őrszemeket állítottak, és megerősítették a házat. A körzeti őrszoba átküldött néhány posztoló zsarut, hogy a bámész guminyakúakat távol tartsák. Hétfőn aztán már ki- és beeresztették a ház lakóit, de Maitland műterme továbbra is lezárt zóna maradt. Néhány laboros szivar dolgozott odabenn, és az ajtónál őrködött egy körzeti zсарu.

Boone őrmester fölkelt, a csaphoz ment, megivott két pohár vizet, olyan gyorsan, ahogyan csak nyelni tudta. Hozott egy harmadik pohár vizet, és visszaült az asztalhoz.

– Néhány nappal később... a hé, aki mesélte, azt mondja, úgy szerdán vagy csütörtökön... szóval, a körzeti zсарu, aki hétfőn őrködött a Maitland-műterem előtt, odament hozzá, és elmondta neki, hogy hétfőn délelőtt két nő ment felfelé a lépcsőn, és Maitland műtermébe tartott. A körzeti zсарu megkérdezte tőlük, mit keresnek itt. Az öregebbik nő erre azt felelte, hogy takarítást szeretnének vállalni. Tudja, port törölgetni, porszívózni, ablakot mosni, meg minden. A zсарu megmondta nekik, hogy nem mehetnek be: az illető, aki itt lakott, meghalt. Erre elhúzták a csikot.

– Az öregebbik nő? – kérdezte Delaney. – Akkor volt egy fiatalabb is. Milyen fiatal? Milyen korúak voltak, körülbelül?

– A hé nem tudta – mondta Boone –, csak azt mondta, hogy a posztoló zсарu két hölgyet említett, és hogy az öregebbik volt az, aki beszélt.

– Milyen tájszólással?

– Nem tudta.

– Fehérek? Feketék? Spanyolok? Mifélek?

– A hé nem tudta. Az őrködő zсарu nem mondta neki.

– És miért várt az az őrködő zсарu két vagy három napot, mielőtt a nyomozónak szólt volna?

– Azt mondta, azért, mert először úgy gondolta, nem fontos. Hogy a két asszony tényleg takarítási munkát keresett. Azután, amikor hallotta, hogy a nyomozás sehova se lyukad ki, azt gondolta, hátha mégis lehet valami köze a dologhoz.

- Okos zsaru.
- De milyen, Főnök! – bólintott Boone. – És nyilván úgy vélte, hogy azáltal, hogy elmondta a nyomozónak, neki már nem is ér a neve. Most már a hekus gondja, nem az övé.
- Így van. Emlékezett a maga barátja annak a zsarunak a nevére?
- Nem. Soha nem látta, se azelőtt, se azóta. Azt mondja: fekete volt. Ez minden, amit tud róla.
- Megpróbált a barátja utánajárni? Megtalálni a két nőt?
- Nem. Úgy gondolta, nincs jelentősége. Csak annyi, amennyit az öregebbik nő mondott: hogy takarítást akartak vállalni.
- Rendben – mondta Delaney. – A következőket fogja csinálni, Örmester. Elmegy a körzeti őrszobába, azéba, amelyikhez a Mott street tartozik, és megnézi a szolgálati névjegyzéket. Megszerzi annak a zsarunak a nevét, lakáscímét és jelvényszámát, aki azon a hétfőn délelőtt őrséget állt Maitland műterme előtt. Nehogy megpróbálja lerohanni. Majd én. Csak azonosítsa. Azután menjen vissza Maitland Mott streeti címére. Nappal és este is, amikor a lakók többsége megjött már a munkából. Kérdezze meg tőlük, járt-e náluk valaki takarítási munkát keresni. Akár azon a héten, amikor Maitlandet hazavágták, akár bármikor azelőtt. Este hívjon fel odahaza. Értette?
- Igen, uram – felelte Boone örmester. – Főnök... azt jelenti ez, hogy még... széna?
- Egyelőre, a mai napra – mondta Delaney. – Amíg módom lesz jelenteni Thorsen főkapitányhelyettesnek. Maga szarházi.

*

Addigra már lezuhanyozott, megborotválkozott, üdítően tiszta fehérneműt vett, és felhúzta kedvenc flanel pantallóját. Monica épp a kései reggeli utolsó simításainál tartott: rántotta hagymával, pirított zsemlécskék krémsajttal és kávé, amelynek valahogy egészen más íze volt, mint amihez a csapból engedik a meleg vizet.

Az asszony a tölgyfából készült konyhaasztal mellett ült, félbevágta férjének a zsemlét. Aztán maga is kávé ivott, és elmondta tegnap esti problémáit Rebeccával.

– Ötpercenként föl akart hívni – mesélte Monica. – Félt, hogy bántani fogod a fiút. Ugye nem bántottad, Edward?

– Nem eléggé – dohogott.

– Mindegy, most már odaát van nála. Nyomban elrohant, mihelyt mondtam neki, hogy jössz haza. Szaladt megnézni, hogy van a fiú.

– Jól van a fiú – nyugtatta meg Delaney. – És Rebecca teljesen örült. Semmi biztosíték nincs rá, hogy ez nem fordul elő többé. Ezt Boone maga is beismerte.

– Visszaadtad neki a fegyverét?

– Vissza. – Végül is Boone rendőr, aktív szolgálatban, és szüksége van rá. Teljesen mindegy: ha elhatározza, hogy kinyírja magát, úgyis megteszi, megtalálja a módját. Rebecca jobban tenné, ha hagyná a fenébe. Ha egyszerűen kirúgná. Boone megéri a pénzét.

– Mit akarsz tenni vele kapcsolatban?

– Még nem tudom. Ha kirúgom, és kérek Thorsentől egy másik embert helyette, Thorsen lehúzza őt a vécén.

– Mindenkinek jár egy második dobás is, Edward.

Delaney meghökkent, és rábámult a feleségére:

– Gondolod? – kérdezte. – Csakugyan azt hiszed? Baltás gyilkosoknak és többszörös

liliumtipróknak is? Repülőgép-robbantóknak és gyerekrablóknak is? Ezeknek mind jár egy második dobás is?

– Abbahagynád? – csattant fel Monica. – Abner mégse efféle, és ezt te is nagyon jól tudod!

– Csupán arról szeretnék meggyőzni, hogy ez a mindenkinek kijár egy második dobás című szöveg nem érvényes minden esetben. Szépen és keresztényien hangzik, de én nem rajonganék a gondolatért, ha ez az ország törvényévé lenne. Boone megkapta a maga lehetőségét, a második dobásra, meg egy harmadikra is, egy negyedikre is, és így tovább. Thorsentől kapta a másodikat és a sokadikat is!

– De tőled nem – mondta lágyan Monica. – Mi volt az a nagyon rossz, amit tett? Befolyásolta a munkáját? Ugye nem?

– Nem – felelte a férfi kurtán. – De ha még egyszer előfordul, befolyásolhatja.

– Csalódtál benne – mondta az asszony, és amikor észrevette, hogy telibe talált, gyorsan hozzátette. – És én is. De nem tarthatnád meg mégis, Edward? Tudom... azt hiszem... úgy érzem, hogy ha most kilövd őt, akkor az számára a vég. Csakugyan a vég. Akkor nincs tovább.

– Majd meglátom – dohogott.

Hátratolta a székét, hogy keresztbe rakhassa a lábát. Szivarra gyújtott, az utolsó csésze kávé ünnepi fényét emelendő. Hatalmas füstkarikát eresztett, aztán Monicára nézett. Az asszony komoran bámult a csészéjébe.

A reggeli nap csillogott fényes haján. A férfi látta a nyak és az áll közti édes vonalat. Az erőteljes, biztos testet, az eleven, tömött húst. Az egyértelmű nőiességet. Az erőt!

Azután körülnézett a meleg, jó szagú konyhában. Nézte a fényesre használt edényeket. A morzsákat a munkaasztalon. A teli kamrát. A ház e legkedvesebb helyiségének ismerős látványát. A ház szívét. A felvonóhid fölhúzva, a várások teli vízzel.

Az asszony észrevehetett valamit a férje arcán, mert megkérdezte:

– Mire gondolsz?

– Egy üres hűtőszekrényre – felelte a férfi, és fölkel, hogy megcsókolja.

*

Abner Boone már lezuhanyozott és megborotválkozott, mogorván nézte a tükörben karikás szemét és árkolt arcát. Felöltözött, megnézte, megvan-e az igazolványa, rendben van-e a revolvere, és kifelé tartott lakásból. A bejárati ajtó előtt ott állt Rebecca Hirsch, épp kopogni akart. Nézték egymást, a nő kopogásra emelt keze lassan lehanyatlott.

– Én csak – mondta rekedten, aztán elakadt a szava. – Én csak meg akartam nézni, jól vagy-e.

– Jól vagyok – bólintott a férfi. – Kerülj beljebb.

Kitárta az ajtót. A nő szorongva ment be, és a pamlag végébe kuporodott. A férfi a szoba másik végében ült le.

– Elmész? – kérdezte Rebecca. – Talán jobb lesz, ha én is elmegyek.

– Ráérek – mondta Boone. – Beszélni akarok veled. Nagyon sajnálom, ami az éjszaka történt. "Sajnálom." Szó szerint. Rebecca, alig hiszem, hogy ezután látjuk egymást.

– Nem akarsz látni?

– Nem ezt mondtam. De ez nem megy. Ez a tegnapi este bebizonyította.

– Miért csinálod, Ab?

– Több okból. A Főnöknek elmeséltem már, hogy a mocskosságok miatt van, amelyeket rendőrként látok. Ez az egyik ok. Ez igaz. A másik, hogy a feleségem itthagytott. Ez is igaz. Akarsz még hallani más okot is? Szeretem a whiskyt! És a bort is, és a sört is. Szeretem az ízét.

Szeretem, amit az alkohol tesz velem.

– Mit tesz veled?

– Elveri a félelmeimet. Mindent egy kicsit szebbé tesz. Kétféleképp: vagy úgy, hogy van remény, vagy pedig úgy, hogy teljesen tökmindegy, van-e remény. Így is, úgy is segít. Meg tudod ezt érteni?

– Nem – mondta a nő. – Nem értem.

– Tudom, hogy nem érted – felelte Boone. – Nem is várom el tőled. És nem is veszem rossz néven. Az én hibám. Tudom jól.

– És az alkoholelvonó? – kérdezte a nő. – Gyógyszerek? Tanácsadás? Kezelés?

– Mind volt már – mondta fásultan. – Egyszerűen nem tudok kimászni belőle. Jobb, ha elmész.

– Volna egy mód – kezdte Rebecca.

A férfi a fejét rázta:

– Nem hiszem. Egy lépésre vagyok egy liter muskotálytól. Már érzem is az ízét.

– Jézusom! – kiáltott a nő. – Ne mondj ilyet!

– Pedig így igaz. Mássz ki ebből, amíg nem késő.

Ültek, nézték egymást. Két különböző emberfajta. A töretlen egészségtől sugárzó nő és a vereségtől sápadt férfi.

– Ha szeretni tudnál... – próbálkozott Rebecca.

– A melegszívű nő, aki megváltja a férfit? – mosolygott Boone szomorúan. – Te aztán tényleg csuda egy ember vagy, igazán.

– Nem ezt mondtam – vitatkozott dühösen a lány. – Tudod te már jól, hogy szeretlek. Kell hogy tudd. És ez nem tartott téged vissza attól... Nem, én másra gondoltam. Arra, hogy ha te szeretnél engem. És tudnád, hogy elveszítesz, ha... ha ez még egyszer előfordul. Talán ez használna... ha szeretni tudnál.

– Nem lenne nehéz – felelte Boone gálánsan.

– Azt hiszed? – gúnyolódott a nő. – Szerintem az lenne. Neked. Nem jönne könnyen. Dolgoznod kellene rajta.

A férfi kíváncsian nézett rá. A nő hátradobta a haját, két kézzel kisimította a homlokából:

– Ó, igen – mondta. – Az én indítékaim tisztán önzőek. De aztán, ha ez a szerelem visszatartana az ivástól, megmentené az állásodat, akkor a te indítékaid is önzökké válnának, nem?

– Tudod, mi vagy? Egy zsidó jezsuita – mondta Boone.

– Csakugyan? – felelt a nő. – Nem én. Csak nő vagyok, aki tudja, mit akar, és megpróbálja elérni. Egész éjjel ébren feküdtem, és ezen gondolkodtam. Érdeemes megpróbálni. Te is úgy gondolsz, hogy érdemes megpróbálni?

A férfi hallgatott. Rebecca megszólalt:

– Hacsak a tökéletes bukás gondolata nem vonzóbb számodra.

Boone vadul megrázta a fejét:

– Nem, dehogyis. Semmi kedvem hozzá. Esküszöm. Rettegek tőle.

– Nos akkor?

– Rendben van – bólintott a férfi. – Annak tudomásulvételével, hogy amikor akarsz, elmész. Oké?

– Oké – felelte a nő.

– Még valami – tette hozzá Boone. – Ne védj meg, kérlek, ne védj meg többé a Főnöknél. Ha kizamekol engem, akkor kizamekol, és ennyi az egész.

– Értem – felelte komolyan a nő.

– Tudod – mondta Boone keserű vigyorral –, nem bírom, ha koldul a nő, akit szeretek.

Rebecca most mosolyodott el először, szeme fölfénylett.

– Látod? – mondta. – Fog ez menni.

Együtt mentek le a liften, és terveket kovácsoltak. Amikor az utcán elbúcsúztak, Boone megcsókolta a lány ujjá hegyét, az pedig megérintette a férfi arcát.

12.

Másnap reggel Delaney, hóna alatt a három Maitland-skiccel, bekászálódott Boone kocsijába. A két férfi gondosan kerülte egymás tekintetét.

– Jó reggelt, uram – köszönt Boone.

– Jó reggelt. Lóg az eső lába.

– A rádió változó felhőzetet ígér – így az őrmester.

– Az ép bütyköm esőt – állapította meg Delaney, és a maga részéről lezárta a dolgot. – Nézzük, miből élünk.

Kinyitották a jegyzetfüzetüket.

– Két dolog – mondta Delaney. – A rendőrség jogügyi részlege a szokásos süket felvilágosítást adta azzal kapcsolatban, hogy Maitland nem hagyott végrendeletet: lehet hogy emígy, lehet hogy amúgy. New York állam törvényei szerint az özvegy kétezret kap készpénzben vagy más értékben és a felét annak, ami hátramaradt. A hagyaték többi része a túlélő gyermeket illeti, esetünkben Ted Maitlandet.

– Tehát Alma Maitland a nagy nyerő? – kérdezte Boone.

– Alighanem – bólintott Delaney. – De a bankszámlák, meg néhány piti befektetés, meg a szövetkezeti öröklakás a Keleti Ötvennyolcadikon, mindez együtt nem tesz ki többet, mint húsz darab ezrest. A hagyatékból még a legnagyobb szám: azok az eladatlan képek Saul Geltman tárlatán. Jut eszembe: itt a meghívója. Tegnap délután érkeztek. Két-két személyre szólnak.

Boone kézbe vette a meghívókártyát, és végigsimította mutatóujja hegyével a domborúan nyomtatott betűket:

– Ez igen – mondta. – Geltman kitesz magáért.

– Elviszi Rebeccát? – kérdezte Delaney.

Boone bólintott.

– Monica majd felhívja – mondta a Főnök. – Beülünk valahova négyesben vacsorázni, aztán együtt megyünk a Geltman Galériába. Benne van, Őrmester?

– De mennyire. Mit gondol, Főnök, mennyivel fogják növelni azok a képek a hagyatékot?

– Nem azt mondta Geltman, hogy negyedmiliót kap mindegyikért? Még ha fölívagott is: az összes akkor is minimum egymilliót hoz.

– Ez erősebb indíték, mint a száz darab ezres – jegyezte meg Boone.

– Bizony – helyeselt Delaney. – Lehet, hogy a gyilkos így spekulált: a képek értéke automatikusan fölmege, ha Maitlandet kinyírják. Persze, az adóhivatal csinos kis szeletet levág magának a tortából, az állam meg egy másikat, de még így is marad annyi, amennyi megmenti Alma Maitlandet attól, hogy népjóléti segélyre szoruljon.

– Órá gyanakszik, Főnök? – kérdezte az Őrmester.

– Képesnek tartom – morogta Delaney. – Feltétlenül képesnek. És Ted Maitlandet is. Ahogy most áll az ügy, ők ketten azok, akiknek anyagi természetű motívumuk lehet. Fölhívtam Thorsen irodáját is, intézzék el, hogy belenézhessek Dora Maitland bankszámláiba, lenn Nyackban. Thorsen természetesen el szeretné kerülni, hogy ez bírói utasításra történjék, ha mód van rá. Minden gondja, hogy megnyugtassa J. Barnes Chapint; ennek az egész lacafacának csak ez a célja: őt kielégíteni. Így hát Thorsen megdumálja néhány nyacki helybeli rendőr ismerősét. Lehet,

hogy azok rá tudják venni a bankot, hogy működjék együtt velük. Én belógok oda, följegyzek egy pár dolgot, és senki nem fog megtudni semmit.

Az őrmester hallgatott. A Főnök sejtette, mire gondol. Beszélt-e Delaney Thorsennel. És leadta-e neki a trillát Boone-ról. Delaney nem szólt semmit. Hadd izzadjon a fiú egy kicsit, nem árt neki.

– Erről ennyit – mondta végül is a Főnök. – És maga mit intézett?

– Sok mindent – lapozgatta a blokkját Boone. – Van közte érdekes is. Utánanéztem a csemegeboltnak, ahonnan azok a szendvicsek érkeztek, amikor Saul Geltnanek megbeszélése volt J. Julian Simonnal. A fiú, aki leszállította, ugyanúgy mondja el, ahogyan Simon mesélte nekünk: az ügyvéd kijött a belső irodahelyiségből, és bevitte az ebédet. A kifutófiú senkit se látott az irodában Simonon és Susan Hemleyn kívül. Fölhívtam a lányt, és megbeszéltem vele egy ebédrendevút. Hogy megtudjam, látta-e Geltnant a belső irodahelyiségben, amikor Simon kijött a szendvicsekért.

– Vagy akármikor tíz és fél kettő között – tette hozzá Delaney.

– Igenis – jegyezte fel Boone.

– És még?

– Van még más is, uram. És ez az érdekesebb. Az ön előítélete a gyűrűs kisujjról bevált. J. Julian Simonnak priusza van.

– Tudtam – ragyogott fel elégedetten Delaney. – Mit csinált? Netán angyalcsinálót védett, vagy mi?

– Nem egészen, uram. Húsz évre nyúlik vissza a dolog. Pontosabban huszonnégyre. A manhattani és bronxi buszvállalatoknak egyszer csak nagyon felszökött a baleseti statisztikája. Jóval az átlag fölé. Úgy festett a dolog, mintha a vállalat sofőrjei mind csupa részeg hülye lenne, aki egymás után gázolgatja el a gyalogosokat. – A felelősséget kutató biztosító társaságok összefogtak, és nekiláttak a balesetek komputeres vizsgálatának. Kiderült, hogy a vádak huszonöt százaléka J. Julian Simonon át érkezik, aki két orvost is a kezében tartott. No meg egy csomó kiérdemesült kaszkadórt. Azokat a pasasokat a trükkös térdekkel és hátakkal, amelyeken a röntgen kimutatja a kívánt képeket. Így aztán szépen bekerítették Simont, és kis híján megfosztották az ügyvédségtől. Ahogy az ügyet olvastam, az az érzésem támadt, hogy valakit megkenhettek az ügy során: hogy, hogyan nem, megtarthatta az engedélyét. És lám-lám, most ott ül a csupa tölgyfa és bőr irodájában a Madison Avenue-n, csak a fogsorába tíz darab ezres van belefecölve, és nyilván tiszta selyem alsóneműt hord, rányomtatva a "Hazugság Háza" cégjelzés.

– Úgy bizony – húzta el a száját Delaney. – Egy svihák. Ki hitte volna róla?

– Ön, uram – mondta halkán Boone. – Gondolja, hogy még mindig űzi kisded játékait?

– Nagy a valószínűsége, hogy igen – mondta a Főnök. – Van néhány rossz fiú, aki megújul, és rátér az igaz útra. De mérget nem lehet venni rá. Legtöbbjüknek kialakul egyfajta gusztusa a disznóságokhoz. Rendben, egy rossz pont Simon ügyvéd úr lapján. És mire jutott a Mott street környékén?

– Minden lakóval beszéltem a házban, egyiküknek sincs takarítónője. Egyikük se tudott róla, hogy bárki jött volna efféle munkát keresni. Se a Maitland kinyírása előtt, se azóta. Mind úgy néztek rám, mintha hülye volnék. Ez nagyon szegény környék, Főnök. Ki engedhet meg itt magának effélét?

– Magam is így gondoltam – bólogatott Delaney. – Az idősebbik asszonynak gyorsan vágott az agya, és átverte azt a zsarut. Megtalálta őt?

– Meg, igen – nézett a jegyzetfüzetébe Boone. – Itt van... Jason T. Jason. A haverjai Jason Kettőnek hívják, mert van még egy Jason a kerületben, Robert Jason. Jason Kettő nagy, fekete

fickó, három éve van a rendőrségen, két beidézést, néhány szolid őrizetbe vételt és jó közreműködéseket tartanak nyilván a lapján. Ezen a héten ügyeletes. Ma nyolctól négyig.

– Jól van – mondta Delaney. – Hívjuk meg ebédre.

*

– Ezt valamikor így hívták: Ivó Az Régi Csatornához – nézett körül a Főnök a zsúfolt vendéglőben. – Azelőtt meg nem is tudom, hogy hívták. De New York őskora óta, mindig volt vendéglő vagy ivó ezen a helyen, akkor is, amikor a Canal street még a város széle volt. Egyébként itt csakugyan folyik egy kanális, ma már a föld alatt. Egy sajtos melegszendvicset kérnek, hasáburgonyával és káposztasalátával. És feketekávé. Rendeljenek, amit kívánnak – mondta a másik kettőnek –, a rendőrség lesz a bálánya. – De azok ugyanazt rendeltek, amit ő. Jason T. Jason szemben ült a bokszban Delaneyvel és Boone-nal. A fekete zsaru akkora volt, épp hogy elfért a bokszt egyik felében.

– Magából kinézném, hogy két melegszendviccsel is meg tud birkózni – mondta neki Boone őrmester. – Esetleg hárommal is.

– Esetleg négyel – vigyorgott Jason. – De igyekszem fékezni magam. Látták a legújabb körlevelet az elhízott zsarukról? Az őrmesterem egy hónapot adott, hogy leadjak tíz kilót. Igyekszem, de nem megy könnyen.

Jóval két méter felett volt és legalább százharminc kiló, Delaney legalábbis ennyire taksálta. Bőre sötét kordovánszínű volt, enyhén világos felhámval. Arcát vízszintesen szinte kettévágta egy gondosan nyírt bajusz, szeme sötét volt és eleven, ajka vastag és kibuggyanó. Keze akár a füstölt sonka, és se vége, se hossza nem volt a lábának, ahogy Delaney megfigyelte.

Elképesztőek voltak a méretei. A revolver, az adó-vevő és a többi felszerelés úgy csüngött róla, mint apró csingilingik a karácsonyfáról. Ha ez úgy istenigazában megindul – vélte magában Boone –, akkor egy vagány számára a legbölcsebb, amit tehet ezzel a hústoronnyal szemben: égnék emelt karokkal elkiáltani magát: "Megadom magam! Megadom magam!"

– Focizik? – kérdezte Delaney.

– Á. Nagynak elég nagy voltam, de nem elég gyors. Kipróbáltak, de az edzőm azt mondta: "Jase, túl hosszasan futsz egy helyben." Főnök, elszúrtam valamit ebben a Maitland-ügyben?

– Éppen ellenkezőleg – nyugtatta meg Delaney. – Teljesen jól tette, hogy szólt annak az emberölésügyi hekusnak. Ha valaki elszúrt valamit, hát ő, merthogy nem ment utána egyből a dolognak. De voltaképp őt se lehet hibáztatni, nyilván volt száz másik szál, amelyet követnie kellett, és úgy gondolta, hogy ennek semmi jelentősége.

– És lehet, hogy csakugyan nincs jelentősége, Jason – tette hozzá Boone. – Magunk se tudjuk még. De így vagy úgy, meg szeretnénk bizonyosodni.

– Itt a kajánk – jelezte Delaney. – Akarja, hogy előbb együk meg?

– Szívesebben beszélgetnék evés közben – válaszolta Jason. – Be vagyok sózva, ha nem vagyok kinn az utcán.

– Ismerem ezt az érzést – bólintott Delaney. – Figyeljen ide, ha akarja, hogy a mai szolgálata hátralevő része alól felmentsék, el tudom intézni a hadnagyával.

– Nem, nem – tiltakozott Jason. – Nem tart soká. Voltaképp nincs sok mondanivalóm. Rendben van, szóval: azon a hétfő délelőttön őrzőbe kerültem, és odaállítottak Maitland műtermének ajtajához. Nyolctól négyig.

– A szaglászok a ház körül voltak? – kérdezte Boone.

– Úgy van – felelte Jason Kettő. – Odalenn. Engem a legfelső emeleti lépcsőházba állítottak, az

ajtó mellé. A laboráns fiúk odabenn működtek, a vérfoltokból vettek mintát meg pormintát, ilyesmit. Tyű, hogy ott mi volt! Még a vécésze belsejéből is kapartak maguknak mintát. Na, szóval, valamivel tizenegy előtt ott álltam a lépcsőházban.

– Biztos, hogy annyi volt? – kérdezte Delaney.

– Egészen biztos. Épp az órát néztem, mennyi van még délig. Két fiú az osztagomból megígérte, hogy hoz nekem szendvicseket meg kávét tizenkettőkor. Szóval, úgy tizenegy felé ez a két nő jön felfelé a lépcsőn. Félúton vannak az utolsó lépcsőfordulón, amikor észrevesznek engem odafenn, erre megállnak.

– Meglepte őket, hogy ott látják magát? – kérdezte a Főnök.

– Aha, meglepte.

– Megijedtek?

Jason T. Jason leharapott egy félelmetesen nagy darabot a sajtos melegszendvicseéből, és rágta egy pillanatig, közben gondolkozott.

– Ühüm, megijedtek – mondta. – De ne higgye, hogy ez jelent valamit. Marha nagy, fekete fiú vagyok, Főnök, rendőregyenruhában, gumibottal. Sokan megijednek tőlem. Ez sokszor jót tesz – mosolygott.

– Meghiszem azt – mondta Boone. – Milyenek voltak? Fehérek? Feketék? Spanyolok?

– Spanyolok – válaszolta kapásból Jason Kettő. – Erre mérget vehetnek. De hogy azután Puerto Ricó-iak, kubaiak, dominikaiak vagy mit tudom én, arról fogalmam sincs. De határozottan spanyolok voltak. Tarka ruhákban, piros, rózsaszín, narancsszín göncökben.

Csak ő evett, Delaney és Boone jegyezgetett. Jason T. Jason szemmel láthatóan élvezte a fontosságát.

– Személyleírás? – kérdezte a Főnök.

– Az idősebbik nő lehetett olyan ötven-ötvenöt éves, egy kis dagi, alacsony, kövér. Persze, tudják, én mindenkit csak felülről látok, így innen nehéz a méreteket pontosan megbecsülni. Meg hát ennek két hónapja.

– Nagyon jól csinálja – méltányolta Delaney.

– Szóval, az idősebbik beszélt, és nyilvánvaló volt, hogy spanyol. Olyan kurvaszerű jelenség. De hát vén és kövér, így lehet, hogy a Boweryn strichel. A haja szálkás, élénkpirosra festve. A másik még gyerek. Úgy tizenkettő és tizenöt körülire taksálom. Nyúlánk, karcsú. Amennyit láttam belőle: jó testű. Hosszú, fekete haja volt, leért a háta közepéig.

– Csinos? – kérdezte Boone.

– Aha, csinos. Az ember kimosdatná, valami jó ruhát adna rá, kis smink, ez-az, és kibaszottan szép lány lenne. Bocsánat, Főnök.

– Hallottam már ezt a szót – nyugtatta meg a Főnök, miközben buzgón jegyezgetett. – Hogyan folyt le a beszélgetés?

– Akarja, hogy abba hagyjam egy percre? Akkor maguk is ehetnének.

– Nem, nem – tiltakozott Delaney. – Ne törődjön velünk. Csak nyomja. Mit mondott maga, és mit ők?

– Csak az idősebbik nő beszélt. A kislány ki se nyitotta a száját. Megkérdeztem, mi az ördögöt akarnak itt. Az asszony azt felelte, végigmennek az egész házon, a környék összes házán, bekopognak mindenhova, takarítást vállalnak.

– Ezt azon nyomban mondta, mihelyt maga megszólította?

A kérdést a Főnök tette föl. Jason T. Jason abba hagyta az evést, és előrehajolt, erőltette az emlékezetét.

– Nem tudom pontosan felidézni.

– Próbálja meg – biztatta Boone.

- Mintha egy másodpercig tököldött volna a válasszal.
- Maga akkor nem gondolta, hogy átveri az az asszony?
- Akkor nem. Később, amikor elkezdtem gondolkodni a dolgon, eszembe jutott, hogy alighanem hazudott. Tudják, három éve vagyok zsaru, és most kezdem csak belátni, hogy a zsaruknak mindenki hazudik. Úgy értem: *mindenki!* Még akkor is, ha nem kellene, ha nincs semmi értelme. Ez automatikus. Így van ez a civilruhások esetében is?
- Ha tudják, hogy az ember zsaru, pontosan így – mondta a Főnök. – Szóval, azt mondták, takarítást keresnek. Erre maga?
- Azt mondtam, ezen az emeleten nincs munka a számukra, és hogy hordják el magukat. Az asszony erre azt felelte, hogy úgy tudja: egy pasas lakik itt a legfelső emeleten, és azt szeretné megkérdezni. Mire én megmondtam neki, hogy az a pasas kinyiffant, és ha csak nincs kedve vért fölmosni a padlóról, akkor jobb, ha elhúzza a csíkot. Lehet hogy ezt nem kellett volna mondanom, de semmi kedvem nem volt nekiállni veszekedni vele. Mindenesetre: ez hatott. A nő egy árva szót se szólt, sarkon fordultak, és lesiettek a lépcsőn.
- Láttá őket azóta? – kérdezte Boone.
- Nem, soha – felelte Jason Kettő.
- Valami egyebet tudna még mondani nekünk a két nőről? – kérdezte Delaney. – A megjelenésükről? Valami apróságot esetleg?
- Várjon csak... – kapta be az utolsó falat káposztasalátát Jason T. Jason. – Az öregebbik nőnek volt egy aranyfoga elől. Segít ez valamit?
- Meglehet – így Delaney. – És még valami?
- A fiatal lány... Valami volt benne, valami muris...
- Muris? – lepődött meg Boone.
- Nem viccesen muris – magyarázta a fekete zsaru. – Hanem olyan különösen. Olyan kifejezéstelen volt az arca. Úgy bámult a levegőbe, mintha ki lett volna löve.
- Kábítás? – kérdezte Boone.
- Nem hiszem. Inkább mintha szellemi fogyatékos lett volna, egy kicsit buggyant. Mintha valami nem lett volna a helyén benne. Persze, ezt nehéz biztosra megmondani, mivelhogy egy szót se szólt. De az volt az érzésem. Hogy nincs jelen.
- Megismerné őket, ha újra látná?
- Ide a rozsdás bökött – felelte Jason T. Jason.
- Jól van – felelte a Főnök. Kitépett egy tiszta lapot a noteszából, ráírta a saját telefonszámát és Boone-ét. – Itt a számunk. Figyeljen az utcán. Ha felismerné őket, hívjon fel bennünket. Vagy hagyjon üzenetet.
- Óhajtja, hogy előállítsam őket?
- Nem, nem, szó sincs róla. De legyen a sarkukban, amíg betérnek egy étterembe vagy egy moziba, vagy hazamennek. És akkor hívjon minket. Ne törődjön vele, ha el kell hagyja ezért a posztját. Én elrendezem ezt az őrszobán.
- Jó lesz – bólogatott a zsaru. Elvette, összehajtotta és tárcájába dugta a papírlapot. – Engem vár az utca. Nagyon kellemes volt beszélgetni az urakkal. Remélem, valami hasznát vehetik.
- Mi is – mondta Boone, és Delaneyvel együtt fölemelkedtek ültükből, hogy kezet rázzanak Jason Kettővel. – Hálás köszönet. Sokat segített.
- Ha tehetek még bármit, szóljanak oda.
Nézték, amint kivonul. Oldalvást fért csak ki a kijáraton.
- Jó zsaru – mondta Delaney. – Jó megfigyelő. És jó az emlékezete is.
- Képzelve el, uram, hogy maga tolvaj lenne vagy zsebes – mosolygott Boone. – Megcsinálta a balháját, a sajré megvan, rohan mint egy örült, épp átbucskázik egy utcasarkon, és ott áll Jason

T. Jason.

– Nem örülnék – mondta Delaney rendőrfőnök. – Atyaisten, mekkorára nőnek ezek mostanság! Na jó, együnk. Két forró kávét?

Friss kávét rendeltek, de panasz nélkül ették a kihűlt szendvicset és rósejbnit.

– Gondolja, hogy a kislány volt a Maitland-vázlatok modellja? – kérdezte Boone.

– Beleillik a képbe – bólintott rá Delaney. – Nézzük csak. Az első számú forgatókönyvünk helyes volt. Maitland pénteken fölszed egy friss, fiatal pipit. De a kislány nincs egyedül. Az asszony a kora alapján aligha az anyja a lánynak, lehet hogy rokona vagy barátnője.

– Vagy a kerítője – dobta be Boone. – Jason szerint kurvás kinézete volt. Lehet hogy árulja a kis csaj micsodáját.

– Az is lehet – hagyta jóvá a Főnök. – Tehát fölmennek a műterembe pénteken. A kislány levetkőzik, és Maitland lerajzolja.

– Közben az öreglány iszik egyet, és rajt hagyja az ujjlenyomatait az üvegen meg a poháron.

– Úgy van. Maitland meg van elégedve a rajzaival, és megbeszél egy időpontot, amikor dolgozni akar a lánnyal: hétfő délelőtt tizenegyre. Ez jól hangzik, ugye?

– Jól, igen – felelte Boone. – Az öreglány aligha késelte meg a festőt pénteken, ugye? Mondjuk, amiért Maitland meg akarta kefélni a kislányt.

– Semmi esetre sem – rázta a fejét Delaney. – Kizárt dolog, hogy abban az esetben visszajöttek volna hétfőn. Nem, szerintem amikor ezek ketten pénteken elmentek a műteremből, a festő még vígan élt. Alighanem ők voltak az utolsók, akik élve látták.

– Leszámítva a gyilkost – tette hozzá Boone.

– Leszámítva a gyilkost – ismételte Delaney. – Jó lenne megtalálni azt a két nőt. Hátha láttak valamit. Lehet hogy az emberünk, akit keresünk, épp akkor ment föl a lépcsőn, amikor ezek mentek lefelé pénteken.

– Nincs nagy valószínűsége, hogy rájuk találunk, Főnök – sóhajtott Boone. – Hacsak Jason T. Jasonnak nincs örületes szerencséje, és beléjük nem fut az utcán.

– Megestek már örületesebb dolgok is a világon – bizakodott Delaney rendőrfőnök. – Készen van, Örmester? Gyerünk, induljunk kifelé. Öleljük keblünkre mindenekelőtt Alma Maitlandet.

*

És újra bevezették őket abba a bájtalan családi szobába, amely ma ráadásul valamiféle olajozott gépezet szagát is árasztotta. Alig ültek le, amikor Alma Maitland beviharzott, fején kalappal, épp a kesztyűjét húzta föl.

– Igazán, Delaney rendőrfőnök – szólt mérgesen. – Épp indulok. Elég alkalmatlan az időpont.

A Főnök hidegen nézett vissza rá:

– Alkalmatlan, asszonyom?

Az özvegy fölfogta a mondat zenéjét. Arca elfehéredett, ajka megfeszült.

– Természetesen szívesen segíték – mondta. – Amit csak tudok. De azért fölhívhatott volna előbb.

Mindkét zsaru kifejezéstelen arccal nézett vissza rá. Jól bevált technika: ne szólj egy szót se, hagyd őket tipródni. Megesik, hogy valaki azért köpi el magát, mert egyszerűen nem képes elviselni tovább a csöndet.

– Különben is már mindent elmondtam – szólalt meg felemelt állal az asszony.

– Csakugyan? – kérdezte Delaney, és ismét elhallgatott.

Végül is – takarékos mozdulatokkal és az elkeseredéstől csöndesen – hellyel kínálta a két

férfit. A pamlagra ültek, szinte váll váll mellé, akár egy bástya. Az asszony egy karosszékbe ereszkedett, szokásos dámapozitúrában: jégmerev háttal, keresztbe rakott bokával. Kesztyűs keze illedelmesen pihent az ölében.

– Maga nincs túl jó viszonyban az anyósával és a sógornőjével – csapott le hirtelen Delaney, inkább állító, mint kérdő hangsúllyal.

– Ők ezt állították? – kérdezte vissza az özvegy.

– Én önt kérdezem – mondta Delaney.

– Nem vagyunk túl szoros kapcsolatban – ismerte be Alma Maitland, majd csöppet fölnevetett. – Mindannyiunknak így a jobb.

– És a boldogult férje? Milyen volt az ő kapcsolata édesanyjához és a nővéréhez?

– Nagyon szoros – felelt mereven az asszony.

– Úgy? – csodálkozott a Főnök. – Hiszen évente csak egyszer-kétszer látta őket.

– Ugyan már – felelte az özvegy élesen. – Havonta legalább egyszer látták egymást. Megesett, hogy hetenként. Azok mindig feljöttek, hogy együtt ebédeljenek vagy vacsorázzanak a férjemmel.

Se Delaney, se Boone nem mutatta ki a meglepetését.

– És ön, Mrs. Maitland, ön nem ebédelt vagy vacsorázott velük ilyenkor? – kérdezte az őrmester.

– Nem.

– Meglátogatták a hölgyek valaha is a Mott streeti műtermet?

– Fogalmam sincs.

– A kedves férje soha nem mondta önnek, hogy meglátogatták volna?

– Nem, soha. De hogy jön ez ide voltaképp?

Delaney tovább kérdezett:

– Hozzájárult valaha a kedves férje a saját édesanyja és nővére létfenntartásához az ön tudomása szerint?

Alma Maitland gúnyosan felnevetett:

– Erősen kétlem. A férjem ritkán adott ki pénzt más célra, mint a saját kedvteléseire.

– Belle Sarazen igen nagyvonalú emberként jellemzi Victor Maitlandet.

– Azt elhiszem – hangzott az asszony dühödtt válasza. – Mialatt én fillért fillérre raktam, hogy kijöjjünk valahogy a pénzből.

Delaney körültekintett a szobában.

– Nyomornak aligha nevezhető – jegyezte meg eléggé lágy hangon. – Mondja, Mrs. Maitland, tisztában van azzal, hogy bizonyos követelések leszámításával ön és a kedves fia lesznek valószínűleg a férje hagyatékának egyedüli örökösei?

– Hagyaték! – kiáltott az özvegy. – Miféle hagyaték? Ez a lakás, amely nem adható el mai pénzében se annyiért, amennyibe került? Bankszámlák, amelyek alig fedezik az adósságokat?

– És az eladatlan képek... – mormogta Boone.

– Ó, igen – tört elő a kétségbeesés az asszonyból. – És mennyi marad azokból, miután Saul Geltman leveszi majd a maga részét, és az adóhatóságok is a magukét? Biztosíthatom önöket, hogy a férjem nem hagyott rám semmit, nem vagyok én gazdag asszony, messze nem!

Delaney közelről nézett rá:

– Van saját jövedelme, asszonyom? – kérdezte.

– Valamicske – dohogott az asszony. – Nem tartozik ugyan magukra, de feltételezem, hogy úgysis kiderítik, ha akarják. Ha ugyan már ki nem derítették. Édesapám hagyott rám néhány városi kölcsönkötvényt. Neki, látják, még volt fogalma a családapai felelősségről.

– És mennyire rúg ez a saját jövedelem? – kérdezte Delaney. – Ahogy volt szíves mondani, úgysis ki tudjuk deríteni.

- Úgy évi húszszerre.
- A kedves férjének volt tudomása erről a jövedelemről?
- Természetesen – Alma Maitland szünetet tartott és felsóhajtott. – Húsz évvel ezelőtt ez még valóságos vagyonnak tűnt. Ma már: semmi.
- A semminél azért valamivel több – szól szárazon Delaney –, de ezen nem vitatkoznék önnel. Mrs. Maitland, itt van nálunk három vázlat; boldogult férje műtermében találtuk őket. Ön ugyan, tudjuk, mondotta, hogy nem ismeri a mostani modelljeit, de szeretném, ha vetne a rajzokra egy pillantást, hátha mégis felismeri a lányt. Kétségtelen, hogy az arcát épp csak jelzik a rajzok, de talán azért elég sok látható így is.

Fölállt, Boone őrmester segítségével kicsavarta a rajzokat, és mind a hármat sorra felmutatták, hogy Alma Maitland szemügyre vehesse őket.

- Hű, milyen jók – állapította meg ellágyultan az asszony.
- Ugye? – így Delaney. – És a lányt felismeri?
- Nem. Sosem láttam őt, még hasonlót se. Meddig lesz szükségük a rajzokra? Nyilván tudják, hogy ezek is a hagyatékhoz tartoznak.
- Nagyon is tudatában vagyunk ennek, asszonyom. Mihelyt a nyomozás lezárul, visszakerülnek a hagyatékhoz.
- És az mikor lesz?

A két férfi nem válaszolt, fölcavarták a rajzokat, és átfogták őket a gumikarikával. Delaney intett Boone-nak, és elindultak kifelé. Az ajtónál Delaney megállt és visszafordult:

- Mrs. Maitland – szól. – Még egy apróság... Nem tartja különösnek, hogy ezen a három rajzon kívül egyetlen művet sem találtunk a kedves férje műtermében?
- Különösnek? – jött zavarba Alma Maitland. – Miért lenne különös?
- Ön, mint elmondta nekünk, valaha modell volt: nyilván sok művész műtermében fordult meg. Mi úgy tudjuk, hogy a festők legtöbbször mindig van képe kéznél. Eladatlan művek, félkész munkák, régi dolgok, amelyeket nincs kedve eladni, és így tovább. Mi mégsem találtunk egyebet a férje műtermében, csak ezt a három vázlatot. Nem találja ezt különösnek?
- Egy csöppet sem – felelte az özvegy. – A férjem nagyon sikeres festő volt. Azóta, hogy híres lett, minden képe elkelt. Nem volt túlságosan szentimentális; semmit se őrzött meg emlékként a régi időkből. A stílusa pedig szinte semmit nem változott; a korai művei ugyanolyan jók voltak, mint a legutóbbiak. Mihelyt elkészült egy képpel, az Saul Geltmanhez került, eladásra. Hol a tudtommal, hol a tudtom nélkül – tette hozzá keserűen.
- Értem – gondolkodott el Delaney. – Köszönjük, hogy ennyi időt szentelt nekünk. Részt vesz-e a megboldogult férje emlékkiállításának megnyitóján a Geltman Galériában?
- Természetesen – lepődött meg az asszony.
- A kedves fia is?
- Hogyne, mindketten ott leszünk. Miért?
- Reméljük, akkor ott találkozunk – mondta udvariasan Delaney. – Jó napot, Mrs. Maitland.

Innen kocsival Jake Dukker műterméhez indultak. Útközben Delaney így szólt Boone-hoz:

- Jason T. Jasonnak igaza volt: mindenki hazudik a zsaruknak. De amit ő még ezután tanul majd meg: hogy önként senki se szolgál felvilágosítással. Dora Maitlandról és Emily Maitlandról beszéltek, odalenn Nyackban. Azt mondták, Victor évente csak néhányszor látogatta meg őket. Válaszoltak a kérdésekre. De ugye látja, milyen pontatlan volt a kérdésem? Ha az ember nem a megfelelő kérdést teszi föl, akkor persze hogy a jégre viszik a válaszukkal. Nyackból azzal a meggyőződéssel jöttem el, hogy Victor afféle szívtelen csirkefogó volt, aki a lehető legkevesebbet törődött az anyjával és a húgával. Magának nem ez volt a benyomása?

– Pontosan ugyanez – felelte Boone.

– Mert hogy nem azt kérdeztem tőlük: milyen gyakran *látták* Victort. Hanem hogy milyen gyakran látogatott el Victor Nyackba. Most Alma azt állítja, hogy a két nő gyakran feljött, hogy együtt ebédeljenek vagy vacsorázzanak Victorral, és hogy ez egy boldog, szép család volt. A kurva életbe! Az én hibám.

– Semmi baj nem történt, Főnök – nyugtatgatta az őrmester.

– De baj történt – mérgeződött Delaney. – Nemcsak azért, mert Dora és Emily átverték bennünket, hanem mert most azt hiszik, hogy fafejekkel van dolguk, és megpróbálnak újra átverni, valami mással. Majd meglátjuk.

Néhány percig hallgattak a kocsiban, majd Abner Boone kicsit óvatosan megkérdezte:

– Amit az özvegy az évi húszezres magánjövedelméről mondott, az ön szerint fontos?

– Nem – felelte Delaney, még mindig fújtatva. – Csupán azt bizonyítja, hogy Maitland ugyanolyan kapzsi volt, mint ez az egész rafinált, fősvény, pénzéhes banda. Most már tudjuk, miért vette el a Jégcsapszüzet.

Az öreg liftben, amely ugyanolyan asztmásan szuszogott föl velük Jake Dukker műtermébe, mint a múltkor, Delaney megszólalt:

– A második menet. Rájuk törni előzetes bejelentés nélkül. Kiborítani őket a nyugalmaikból. Alma gyorsan reagált. Maga elhitte neki, hogy csakugyan elmenőben volt?

– Nem volt? – csodálkozott Boone.

– Lefogadom, hogy nem – felelte a Főnök. – Meghallotta, hogy ott vagyunk, fölkapott – egy pár kesztyűt meg a kalapot, és rohanni kezdett. Nem túlságosan intelligens asszony, de azért vág az esze. No nézzük, hogyan reagál kis kedvencünk, Jake.

Az úgy reagált, mintha két emberölési ügyben nyomozó rendőrtiszt látogatása mindennapi esemény lenne. Eléjük jött a fogadótérbe, szívélyesen köszöntötte őket. Közölte: épp most fejez be egy fényképezési munkát, percekben belül náluk lesz, kávét kínált nekik, ezzel eltűnt. Fekete bőverallt viselt, amelyet fényes szegecsek díszítettek. Borostás arca veritékesen fénylett, kézfogása síkos volt.

Ígérete szerint tíz perc múlva a műteremben fogadta őket. Az asszisztensek javában szedtek szét egy szobaberendezést, amely nyilvánvalóan egy középosztálybeli kertvárosi nappaliszobát volt hivatva imitálni. Modellek nem voltak, de valahonnan kutyaugatás hallatszott.

– Bolhaellenes permet – magyarázta Dukker. – Sajtóreklámkampány. "Ne hagyja, hogy Fido bolhái bevegyék magukat a kárpitba! Használjon Fidoffot!" Esküszöm, kutyákkal könnyebb dolgozni, mint a modelljeimmal. Nos, gyerünk föl egy kicsit lazítani.

Előttük ment a csigalépcsőn, és ismét az ajak formájú pamlagot ajánlotta föl nekik. A látogatók inkább hagyományosabb székeket választottak. Dukker ismét a baseballkesztyűbe roskadt.

– Minek köszönhetem? – nyájaskodott. – Van valami újság?

Azok ketten csak néztek rá. Lustán ült a mély ülésben, ujjai a tekegolyó-pocakon zongoráztak. A fekete bőr overall csillogott, akárcsak arca és meztelen karja. Elbűvölően mosolygott, és mutatta rozsdás fogait.

– Stoppoltuk az időt innen Maitland Mott streeti műterméig – szólalt meg Delaney. – Kiderült az időmérésből, hogy maga megcsinálhatta.

A mosoly ott maradt, de minden jókedv kiment belőle. Csak a széthúzott száj, a nyirkos fogak maradtak a csüngő Sztálin-bajusz alatt.

– Mondtam már maguknak, hogy idefenn voltam Belle Sarazennel – szólalt rekedten Dukker.

– Maga ezt mondja – vont vállat Boone. – Belle Sarazen is ezt mondja. Ez annyi, mint semmi.

– Hogy érti, hogy semmi? – méltatlankodott Dukker. – Komolyan azt hiszi...

– Sarazen azt mondja – vágott a szavába Delaney –, hogy maga szereti a kínzást. Ez is igaz?
– És hogy maga irigyelte Maitlandet – folytatta Boone. – Gyűlölte, mert tette a maga dolgát, és fűtyült a pénzre.
– A rohadt kurva! – fakadt ki Dukker, és előrehajolt, már egészen a szék szélén ült. – Hallgassanak ide... Hadd mondjam el, hogy ez a nő... Képtelen vagyok elhinni, hogy maguk csakugyan feltételezik, hogy én... Igen, Belle eladott neki drogokat... elmondta maguknak? Ez tény, tudom biztosan. Szippantókat. Narkókat. Ellátta velük Maitlandet. Ó, de mennyire! És neki aztán igazán megvan az az istenverte idegrendszer ahhoz, hogy...

Hirtelen abbahagyta, hirtelen hátrahanyatlott a baseballkesztyűbe. Keze fejét a szájához kapta:

– Nem én voltam – motyogta. – Esküszöm az egy élő igaz Istenre, nem én voltam. Én nem tudtam volna megölni. Nem *tudtam* volna.

– És vajon miért nem? – érdeklődött Boone.

– Nos... Nos mert én egyszerűen nem vagyok az a fajta.

A két zsarú egymásra nézett. Ez ám az alibi.

– Az is fölmerült bennünk, hogy maguk ketten együtt csinálták – szolt Delaney gyöngéd, behízelt hangon. – Mindkettejüknek volt rá oka. Örült okok, de egyikük se az a normálisnak nevezhető, mindennapi személyiség. Mindketten följöttek ebédelni ide azon a pénteki napon. A modellek, az asszisztensek odalenn, maguk innen fentről kispriccelnek az ajtón, lifttel lemenni, és akár kocsival, akár földalattival bemennek a Mott streetre, kioltják Maitland életét, és szépen visszajönnek. Ezt megcsinálhatták könnyűszerrel.

– Bizony – tette hozzá Boone. – Magam stoppoltam le az időt.

– Nem hiszem el – rázta a fejét ide-oda Dukker. – Egyszerűen nem hiszem el. Uramjézus.

– Lehetséges – mosolygott Edward X. Delaney. – Talán nem? Mondja meg: hát nem lehetséges? Ismerje el, hogy az.

– Le fognak tartóztatni? – makogta Dukker.

– Ma nem – felelt Delaney. – Maga azt kérdezte tőlünk, van-e valami újság. Mi erre szépen elmeséltük magának, hogy arra a meggyőződésre jutottunk: maga megtehetette. Hogy lehetséges. Ez az újság.

Erősen figyelték Dukkert, amint fokozatosan összeszedte magát, megnyugodott, és abbahagyta az ujjai harapdálását. Azután megpróbált mosolyogni. Nem sikerült túl jól.

– Értem már – mondta. – Csak meg akartak ijeszteni, mi?

A két férfi nem válaszolt.

– Nem beszéltek komolyan, ugye?

– Járt valaha Maitland műtermében? – kérdezte Boone.

– Hogyne, persze – felelte idegesen Dukker. – Egyszer-kétszer. De már hónapok óta nem voltam. Lehet tán egy éve is.

– Tart festményeket a műtermében Maitland? – kérdezte Delaney.

– Tessék? – kapkodta a fejét Dukker. – Nem értem.

Olyan gyorsan rohanták le, annyi irányból egyszerre, hogy nem tudott kapcsolni.

– Maitland műtermében – ismételte Delaney. – Voltak ott képek a falnak támasztva? Mint itt magánál. Eladatlan festmények. Képek, amelyeken még dolgozott. Meg régi képek.

– Nem – válaszolt Dukker. – Nem sok. Mindent eladott, amit festett. Nem tartotta meg a dolgait. Geltman egykettőre elvitette az árut.

– És maga azt mondta, Maitland gyors volt – mondta Boone. – Gyorsan dolgozott. Mindent eladott?

– Nyilván. Ő képes volt...

- Szed valamit? – kérdezte Delaney. – Fűvet? Tablettát? Vagy valami erősebbet? Belle Sarazentól kapja?
- Micsoda? A francba, dehogy! Egy kis fűvet imhol-imhol. De nem tőle van.
- De Belle Sarazen kereskedik vele? – kérdezte Boone.
- Nem tudom. Biztos. Esküszöm, nem tudom. De hallottam egyet s mást.
- Az előbb úgy nézett ki, mint aki biztosat tud azokról a szippantókról – mondta Delaney. – Miért kellett Maitlandnak? Maitland narkós volt?
- Jézusom, dehogyis! Csak hogy földobja magát egy kicsit. Mikor az ember belekezd egy képbe, jó, ha egy kicsit megdobja valami.
- Nem a szexhez kellett neki?
- Victornak? Ugyan! Istentelenül nagy kan volt! Igazi kan!
- Van priusza, Mr. Dukker? – kérdezte Boone. – Bűnügyi kartotékja?
- Ne vicceljen.
- Úgyis rájövünk. Most udvariasan kérdezzük.
- Közlekedési büntetőcédulák. Ilyesmik. Meg...
- Meg? – érdeklődött Delaney.
- Egy party. Egy drogos összejövetel. Elengedtek bennünket. Azt se tudom, a nevünket följegyezték-e. De azért elmondtam maguknak. Láthatják, elmondtam.
- Ujjlenyomat?
- Nem. Esküszöm, nem vettek.
- Fizetett Belle Sarazennek? – kérdezte Boone. – A verésekért? A korbácsolásokért netán?
- Soha! Soha!
- De munkakapcsolatban voltak – mondta Delaney. – Jól mondom? Ő megnézegette a maga modelljeit. Nyilván, hogy összehozza őket a fontos barátaival. És lehet, hogy ajánlott is modelleket magának. A disznó játékkártyákhoz. Kétfelé dolgozott. És modellt is állt magának. Ahhoz az alumíniumlemez képhez. A barátai meg megvásárolták. Risztöltek az árán, mi? Maguk aztán igazi barátok! Igazi jó pajtások. Minden kapható: lányok, drogok, ha kell. Netán fiúk is, ki tudja? Mindenféle nyalánkságok. Talán orgiák is? Pucér show-k? Ami belefér. Gazdag, perverz népek. Pénz orrvézésig. Így valahogy. Ugye?
- Esküszöm... – suttogta a művész – esküszöm...
- Mr. Dukker – mondta hivatalos hangon Delaney rendőrfőnök. – Kérhetnék öntől egy szívességet?
- Micsoda? Mit?... Hogyne, persze...
- Pillantson rá ezekre a rajzokra. Ezeket találtuk Maitland műtermében. Nézze meg, felismeri-e ezt a lányt?

Boone-nal együtt kiterítették a vázlatokat a kábult, összetört Dukkernek. Dülledt szemmel bámult rájuk.

- A rohadt strici – mormogta. – Hogy tudott! Gondolkodnia se kellett. A szeméből egyenest a kezébe. A kettő közt: semmi. Egy pillanat az egész.
- Felismeri a lányt?
- Nem. Még soha nem láttam.
- Menjünk le a műterembe – javasolta Delaney. – Oké?

Az alsó emeleten Delaney egyenesen a sarokban álló rajzasztalhoz ment. Kiterítette a skicceket, és súlyokat tett a négy sarkukra, hogy simán feküdjenek.

- Maga azt mondta a múltkor, hogy érti olyan jól a dolgát, mint Maitland – mondta Dukkernek. – Maga azt mondta, utánozni tudja a stílusát. A falán van is egy Maitland-rajz. Olyan jó, hogy még ő is kiborult, amikor meglátta. De azután mégis szignálta. A következőket kérném most magától.

Nézze meg ezeket a rajzokat, és egészítse ki. Ahogy Victor Maitland tenné. Csak az arcát. Ő csak a körvonalakat és a fő vonásokat jelezte. Maga pótolja nekünk a részleteket.

– Úristen – mondta Dukker. – Maga aztán igazán nem kíván sokat tőlem, mondhatom. Szinte semmi nincs, amin el lehetne indulni.

– Úgy csinálja meg, ahogyan tudja – mondta Delaney. – Biztosak vagyunk benne, hogy maga örömmel lesz a segítségünkre.

A művész előkerített egy vázlattömböt, kotorászott, és kiválasztott egy puha kárpitosceruzát. Megszemlélte a három rajzot, és nekilátott az arc fölvázolásának. Bizonytalanul kezdte, azután egyre jobban belelendült. A két vendég megbűvölten figyelte. Először egyszerű körvonalakkal közelítette meg az arcot, majd elkezdte kitölteni a kontúrokat. Bemélyedésekkel, árnyékokkal, domborulatokkal lehelte teli őket; a szem fényével, az áll hajlatával, a szemöldök domborulatával keltette életre a lány arcát.

– A rohadt strici! – kiáltotta Dukker lelkesen. – Micsoda szépséget talált! Igen, így csinálta volna Vic! Fiatal a kislány, talán ha tizennégy éves. Így, így. Ártatlan. És ostoba. Semmi más, csak szépség. Ez az. Itt van a lány. Tessék, nézzék csak.

Még három percig se tartott – ámult Delaney. És már előttük volt egy fiatal, üres tekintetű gyermeklány portréja. Fekete haja zuhatagként ömlött le, szája érzéki, ajkai enyhén szétváltak, és előtűntek csillogó fogai. Pofacsontja kiállt. A lányon minden szikrázóan fiatal volt, de teljesen üres. Érintetlen.

Delaney fogta a három Maitland-vázlatot meg Dukker rajzát, és gondosan összecsavarta őket. – Hálásan köszönjük – mondta. – A mielőbbi vizontlátásra.

– Mielőbb – biztosította őt Boone is.

Ezzel magára hagyták a leesett állú, döbrent Dukkert. A liftben lefelé menet Delaney megszólalt:

– Kezdünk egészen jól összehangolódni a munkában, Örmester.

– Magam is éppen erre gondoltam, Főnök – vigyorodott el Boone. – Most fölhívja telefonon Belle Sarazent, és ordít vele.

– Ó, igen – bólogatott Delaney. – A vadállatok egymásnak ugranak, és marni kezdik egymást. Nekünk pedig most pontosan erre van szükségünk.

Boone meghökkent:

– Gondolja, hogy?...

– Hogy nyomon vagyunk? – mulatott Delaney. – Egyáltalában nem. Csak annyit mondanék, hogy megvannak a fő részek. Összerakni őket: ez már egy másik dolog. Sarazen résen lesz. Én játszom majd a durvát, maga a jóbarátot. El fogjuk kápráztatni a hölgyet a láb munkánkkal.

– Ez kedvemre való játék – mosolygott Abner Boone.

– Vannak az ilyenek jó pillanatai – mondta Edward X. Delaney, majd kitört: – Mocskos egy banda! Micsoda szennyes életek!

A filippínó háziszolgán nem látszott, hogy meglepődött volna, amikor ajtót nyitott, és meglátta őket.

– Erre tessék, urak – mondta.

Egy folyosószerű kis szobába vezette őket, ez a vérpiros hálószoba és a márványborítású, aranszín szerelvényekkel teli fürdőszoba között volt. Útjukat egy masszázstasztal állta el. Fölötte, közvetlenül a mennyezet alatt, egy ibolyántúli fényt sugárzó lámparendszer égett. A lámpák kékesfehér fényvel árasztották el a szobát, amely ettől akváriumhoz hasonlított.

Virágos terítő borította be a masszázstasztalt. Azon feküdt, hasra fordulva, Belle Sarazen, álla összekulcsolt karján pihent. Fekete fényvédő fedte a szemét, a fél dolláros nagyságú fényvisszaverő üvegeket rugalmas pánt tartotta össze.

Ugyanilyen védőüveget viselt szemén az az izmos fiatalember, aki az asztal fölé hajolt, és erős vállainak, vaskos muszklizsainak teljes bedobásával gyúrta a nőt. Fehér tornacipőt, nadrágot és trikót viselt, ezek még jobban kihangsúlyozták bőrének sötét árnyalatát. Bicepsze, deltája egy súlyemelőnek is becsületére vált volna. Művészien bodorított, görögös fürtökbe rendezett, lenszőke haj borította fejét, isteni fürtjei ott harangoztak a homloka előtt.

– Hello, drágáim! – dalolta elbűvölően Belle Sarazen, anélkül hogy felemelte volna a fejét. – Be ne jöjjenek, mert könnyen megvakulhatnak, vagy impotenssé válhatnak, vagy valami efféle. Ez a csodás hústorony itt: Bobbie. Bobbie, köszönj szépen ezeknek a kedves uraknak, New York Legjobbainak!

Bobbie feléjük fordította védőszemüveges tekintetét, és bemutatta nekik tömérdek fogát, amelyek oly szabályosak és hófehérek voltak, mint a kockacukrok.

– Menj innen szépecskén, Bobbie – mordult rá Delaney rendőrfőnök. – Hozd rendbe a körmeidet, vagy csinálj, amit akarsz.

Belle Sarazen mélyről jövő kacagást eresztett meg.

– Fuss egyet, Bobbie – tanácsolta. – Vagy játssz egyet Ramonnal. De el ne menj! Nem fog soká tartani ez az egész. Ugye, Edward X. Delaney?

A Főnök nem válaszolt.

A napszemüveges Bobbie lelépett, kifelé menet, míg a két rendőrtiszt előtt elhúzott, nem állhatta meg, hogy masszív mellkasát ne fújja fel, és bicepszét ne feszítse meg. A vendégek a hálószoobaajtóban álltak, a szolluxlámpák fénykörén kívül. Belle Sarazen feje szemben volt velük, de arcát nem láthatták, csupán hosszú, beolajozott, izmos hátát. Karnyújtásnyira az asszonytól asztalka állt, rajta pohár, teli narancslével, amelyben friss gyümölcszeledek úszkáltak.

– Szegény jó Jake – sajnálkozott az asszony. – Képzeljék, felhívott. Attól tartok, maguk szörnyen felizgatták.

– Maga szippantókat adott el Maitlandnek – mordult rá Delaney.

– Én? Eladtam? Nevetséges. Néhanap élt velük. Lehet hogy kivett egynéhányat az orvosságos szekrényemből.

– Magának van receptje ezekre? – kérdezte Delaney.

– Hát persze, drágám – felelt unottan Belle Sarazen. – Megadhatom maguknak az orvosom címét. Ha esetleg utána akarnának nézni.

– Utána is nézünk, a kurva életbe – mennydörgött Delaney.

– Nono, Főnök – játszotta az idegest Boone. – Nyugi, nyugi.

– Ó, hagyd csak, hadd ordítsa ki magát, Madárijesztő – szólt a nő. – Nyugodtan düljön-füljön, nekem igazán nem árt vele.

– Maga megtehetette azt az utat Maitland műtermébe Jake Dukker lakásából – folytatta Delaney. – Lemértük az időt. Maga meg Dukker megpattanhattak főnről, lementek lifttel, el a Mott streetre, kinyírni Victor Maitlandet, aztán ugyanezen az úton vissza anélkül, hogy odalenn a műteremben bárki is észrevette volna.

– No és miért csináltam volna efféle csacsiságot, mondja csak, Edward X. Delaney?

– Mert gyűlölte Maitland karakánosságát – kiabált Delaney. – Nyilvánosság előtt lekurvázta magát. Maga az a fajta személyiség, aki nem viseli el az effélét. És az is lehet, hogy...

– Főnök – csitította Boone –, az ég szerelmére, csillapodjék! Hagyja...

– Dehogy hagyom, úgy éljek, hogy elkapom! – tombolt Delaney. – Az is lehet, hogy Maitland már kész volt elköpní a hölgy aranyos kis üzelmeit. A kurvaközvetítést, a drogokat, a szexpartikat meg az egészet. Ez épp elég lehetett indítéknak.

– Ide figyeljen – emelte föl a fejét Belle Sarazen, és kezdett veszíteni hetykeségéből. – Milyen jogon...

– Bizony ám – bólított baljósan Delaney –, Dukker sok mindent elmesélt nekünk! Amikről aligha tett említést magának a telefonban. Mindent tudunk a kis modellekről meg a fontos barátokról. És Bobbie? Ez az izompacsirta? Ő is benne volt a dolgokban? Le merném fogadni, hogy benne volt. Nekünk...

– Feltételezések! – szólt az asszony élesen. – A maga mocskos fantáziája. Csak feltételezget!

– Milyen gyakran járt fel ide Maitland? – kérdezte Delaney. – Hetenként egyszer? Háromszor? Naponta? Megkérdezhetjük a kapust, úgyszólván nem érdemes hazudnia.

– Semmi okom hazudni – az asszony hangja egyre hidegebb, egyre magasabb lett. – Victor Maitland személyes jó barátom volt. Egészen különlegesen jó barát. Talán bűn, ha az embert meglátogatják a barátai?

– Kapott tőle pénzt?

– Ajándékokat, igen. Ezt már mondtam magának.

– Ajándékokat! – ismételte Delaney. – Nagyon jó! Lehet hogy maga emelte az árat. Lehet hogy ő véget akart vetni az egésznek. Lehet hogy...

– Főnök, Főnök – ingatta a fejét Boone –, lazítson, kérem. Nincs bizonyítékunk. Csak latolgatunk. Nincs módunk arra, hogy...

– Fűtölök rá! – kiabált Delaney. – Ez a nő egyszer már ölt és megúszta. Az én városomban nem fogja megúszni! Ne éljek, ha nincs vaj a fején. Ha nem gyilkosság, akkor kerítés meg a drogügy. Ellátom én a baját, esküszöm. El fogom kapni a seggét, el én!

Belle Sarazen most fölemelte felsőtestét, és fekete szemüveges tekintetével rábámult kínzójára. Felkönyökölt. Izmos, kis melle, csöpp, rózsás mellbimbói láthatóvá váltak.

– Azt próbálja meg! – fröcskölte. – Azt adja meg magának az Isten! Egész New York magán fog röhögni! Bepörölöm, és elhiheti, hogy megengedhetem magamnak az ország legjobb ügyvédeit! Mire végzek magával, örülhet majd, ha a nyugdíját meghagyják! Ki fogom készíteni!

– Magának van vége! – kiáltott Delaney. – Nem tudja fölfogni avval a buggyant agyával? Mindennek vége, kis aranyom. Vége van, és ki lesz készítve!

Odalökte Boone kezébe az összecsavart Maitland-rajzokat, sarkon fordult és kirobogott. Hallották dörgő lépteit, hallották, amint bevágta maga mögött a külső ajtót. Belle Sarazen a fekete szemüvegen át Boone-ra bámult.

– Ejha – mondta az őrmester. – Ilyennek még sosem láttam!

Az asszony fölmordult, leszállt az asztalról, fürdőlepedőt tekert maga köré mellétől a combjáig. Leoltotta a kvarclámpákat, és levette a védőszemüveget.

– A rohadt gazember! – dühöngött. – Elkapom a tökit a mocskos barmának, és a jó édesanyjában fog kikötni!

– Elnézést szeretnék kérni, Miss Sarazen – mondta komoly hangon Boone. – A Főnök nem teszi meg, amivel fenyegette. Az utóbbi időben akkora feszültség nehezedett rá... Legjobb lenne, Miss Sarazen, ha elfelejtené a történeteket.

– Elfelejtetni? – nevetett az asszony, legalábbis nevetni próbált. – Szó sincs róla, kisfiam! Mister Edward X. Delaney rendőrfőnöknek halvány sejtelve sincs arról, meddig ér el az én kezem ebben a Vidám Városban! Ez az ember máris halott, csak még nem tudja!

Betaszigálta Boone-t a hálószobába, behuppant egy vérpiros fotelba, fél lábát átdobta az egyik karfán, és örülten himbálni kezdte. Dühöngve szájába kapta a hüvelykujját: hisztérikus kisbaba, hosszú körmű cuclival.

– Nézze csak, Miss Sarazen – nyugtatta Boone őrmester. – Ő már visszavonult, maga jól tudja. Neki maga nem tud ártani. Én azonban aktív szolgálatban vagyok. Ha maga elmegy panaszra a fontos barátaihoz, én leszek az, akinek a balhét el kell vinnie. Mehetek posztolni Richmondba. Tudja jól. Azt hiszem, a Főnök kicsit túllőtt a célon. Rendjén volna, ha az én karrierem menne

tönkre azon, hogy ő kiborult? Hogy lássa, mennyire maga mellett vagyok, megmondom: semmink nincs maga ellen. Semmink. Neki csak a szája járt.

A himbálódzó láb lassan lecsillapodott, a hüvelykujj pedig egy pukkanással kint termett az asszony ajkai közül. Rámosolygott az őrmesterre.

– Bírlak, Madárijesztő. Hozd ki nekem azt a poharat a másik szobából.

Boone engedelmesen kihozta az italt, a felszínén úszó gyümölcsgeresztekkel. Az asszony lassan, figyelmesen kortyolgatni kezdte. Az őrmester óvatosan leült, előrehajolt, kezét könyörgőn tette össze.

– Igaz ez? – kérdezte az asszony. – Semmijük sincs ellenem?

– Ez az igazság – sóhajtott Boone. – Minden csak pletyka és szóbeszéd. Az is, amit Jake Dukker mondott nekünk magáról. A drogok, a lányok, minden. Hogyan is használhatnánk fel, amiket mondott. Ő is benne van ezekben, mi?

– Ő van csak igazán!

– Nos, erről van szó – dőlt hátra az őrmester. – Most már nyilvánvaló, hogy Dukker nem fog semmiféle írásos, aláírt feljelentést tenni vagy tanúvallomást tenni, hiszen nagyon is ráfázhatna ő maga is. Így van?

– Így – bólintott az asszony. – Jake gyöngye legény, mindig tudtam. Ha kap egy kis löketet, mindjárt befogja a száját. Módom van rá, hogy megbizonyosodjak erről.

– Természetesen – bátorította tovább Boone. – És amit Delaney mondott arról, hogy Maitland fizetett magának a szexért, nos, ez magánügy. Ezért senki nem kerül a bíróság elé.

– Mármost hogy Vic fizetett nekem a szexért? – Belle Sarazen hátradobott fejjel kacagott, s a mély nevetéstől a törülköző föl-le rázkódott az asszony törzsén. – Azt aztán megnéztem volna magamnak, amikor Victor Maitland pénzt adott baszásért! Soha, Madárijesztő! Nem, Vicnek és nekem csak kis üzleti kapcsolatocskánk volt. Úgy is mondhatnánk, partnerek voltunk. Szigorúan csak üzletről volt szó.

– No, hát ezt örömmel hallom – mosolygott Boone. – Én soha nem hittem, hogy maga egy olyanfajta nő, ellentétben azzal, amit Delaney mondott.

– Az a szemét alak – dohogott Belle.

– Amennyiben csak üzletről volt szó – sóhajtott fel megkönnyebbülten az őrmester. – És miféle üzleti kapcsolat volt maguk közt?

– Segítségére voltam egyben-másban – vont vállat az asszony. – Vannak gazdag barátaim mindenfelé az országban. Mindenhol. Ideát is, és Európában is.

– Ó, értem – bólogatott még mindig mosolyogva Boone. – Úgy érti, hogy elősegítette a karrierjét? A hírnevét? Segített neki eladni a képeit?

– Így valahogy.

– Ebben semmi rossz sincs – mondta Boone. – Teljesen törvényes. Úgy képzem, maga rengeteg embert ismer a művészeti életben.

– Mindenkit, szívem. Mindenkit.

– Gondolom, gazdag gyűjtőket is?

– Jobb, ha elhiszi. A legajzserebb gyűjtőket.

– Akkor maga nagy segítség lehet egy művész számára – lelkesedett Boone. – De én azt hallottam, Saul Geltman kereskedett Maitland minden munkájával.

– Nos, minddel, de mégsem minddel – titokzatoskodott Belle Sarazen. – Nemcsak egy bőrt lehet egy kecskéről lehúzni. Figyelj ide, Madárijesztő, biztos vagy abban, hogy amit Delaney mondott, tudod, az a hamuka a kerítésről meg a drogokról, meg a többiről, ugye az tényleg csak hamuka volt? Ugye semmi nincs a kezében, amit az államügyész elé vigyen?

– Ne aggódjék – nyugtatta meg az őrmester. – Ez mind csak ködevés. Arról van szó csupán, hogy

föl akarja már deríteni ezt az ügyet úgy, ahogy tudja, a maga módján. Mondja, köztünk marad, maga csakugyan együtt volt Dukkerrel azon a pénteken, Maitland meggyilkolásának napján, minden pillanatban, kábé tizenkettő és kettő között? Azért érdekel, mert e percben Jake az első számú gyanúsítottunk.

A nő egy hosszú pillanatig rábámult, közben csillogó fogsorához csörrentette a pohár peremét. Pillantása gyújtópont nélkül hatolt a férfin túlra, a semmibe.

Aztán sóhajtott egyet, és kiitta, ami még a pohárban volt. Kivett belőle egy szelet ananászt, és szopogatni kezdte. Az őrmester türelmesen várta a választ.

– Erre képtelen lennék esküt tenni a bíróság előtt – felelte álmatagon. – Alighanem elaludtam egy kicsit odafenn. És csakugyan nem tudom, mit csinált, amíg aludtam. Igazán nem tudhatom.

– Köszönöm, Belle – hálálkodott a férfi. – Nagyon köszönöm. És még csak egyvalamit... Itt van nálam az a három vázlat, amelyeket Maitland műtermében találtunk. Volna szíves megnézni őket, hátha fölismeri a modellt?

– Hogyne. Hadd nézzem – egyenesedett ki Belle Sarazen.

Az őrmester levette a gumigyűrűt a tekercsről, és átadta a rajzokat a nőnek. Az hosszan nézegette őket.

– Bájos – ismerte el. – El tudnám adni ezeket egyetlen telefonnal.

– Attól tartok, ezeket nem. A hagyatékhhoz tartoznak.

– Micsoda test. Fincsi. És ez itt, a befejezett fejjel?

– Ezt Jake Dukker rajzolta. Ahogy ő elképzelte a lányt, és úgy megrajzolva, ahogyan Maitland csinálta volna. Felismeri a modellt?

– Nem. Sosem láttam. Bárcsak segíthetnék...

– Sebaj – csavarta össze a rajzokat újra az őrmester. – Nos, már itt se vagyok.

– Kifelé menet küldje be hozzám Bobbie-t – dirigálta a nő. – Maguk nyavalyások félbeszakították a masszázstomat. Bobbie nerckesztyűvel fejezi be. Ledörzsölték már magát nerckesztyűvel, Madárijesztő?

– Nem, még soha – állt föl Boone.

– Nos... – spekulált még az asszony, és fölneézett rá. – Maga maradjon csak mindig ilyen édes velem, mondja el szépen, mi van, és sosem tudhatja...

Delaney rendőrfőnök türelmesen várt odalenn a kocsiban. Szivarozott, szalmakalapját mélyen a szemébe húzta. Ahogy Boone beugrott a volán mellé, hátracsapta a kalapot.

– Hogyan boldogult?

– Tűrhetően, Főnök – mondta Boone. – Maga kellőképp kiborította őt, így aztán én játszhattam a gyóntató atyát.

– Mit tudott meg?

– Először is: nem ismerte fel a kislányt a vázlatokon. Soha nem látta, azt mondja. A drog és a kurvaügyekben Dukker is, ő is benne volt. Ahogyan sejtettük. De nyilván leálltak vele, amióta szaglászni kezdtünk.

– Csak átmenetileg – mondta Delaney.

– Nyilván. Egyébként ez a nő kész odadobni Dukkert a farkasoknak. Most azt mondta, elaludt a lakásán, és nem tudná tanúsítani, hogy Dukker végig ott volt-e.

– Ó-hohó! – kiáltott a Főnök. – Hát nem elragadó egy hölgy? Ezt azért mondta, mert Dukker beszélt nekünk a szippantókról.

– De ami a legfontosabb: Maitland nem a numerákért fizetett neki. Azt mondja. Üzleti kapcsolatban voltak. Nem tudtam részletesen kiszedni belőle, de úgy hangzott, hogy a nő rávette a gazdag barátait, hogy vegyenek Maitland képeiből, és ő levette az árból a maga részét.

Delaney egy pillanatra elgondolkodott:

- Átrázták Saul Geltmant? – kérdezte.
- Nekem úgy tűnik, Főnök. A nő azt mondja, ismer vastag műgyűjtőket mindenfelé az országban és Európában is. Lehet hogy átvették Geltmant.
- Lehet – bólintott Delaney. – Utána kell nézzünk, volt-e Maitland és Geltman között valamilyen kizárólagossági szerződés vagy közös megállapodás. Nézze csak, Örmester, azt már tudjuk, hogy Maitland adott el képeket a felesége tudtán kívül. Nagyon valószínű, hogy megtette ezt Geltmannel is.
- És ez adhatott a kis Saulnak is elég indítékot – jegyezte meg Boone. – Vagy...
- Vagy micsoda? – kérdezte Delaney.
- Ez elég vad gondolat, Főnök.
- Nem baj, csak mondja.
- Nos, ez is csak egy forgatókönyv... Tudjuk, hogy Jake Dukker hamisítani tudja Maitland stílusát. A szentségit, de hát be is bizonyította nekünk! Tegyük fel...
- Értem, értem – szakította félbe Delaney. – Hátha Dukker hamis Maitland-képeket produkált. Sarazen seftelt velük a gazdag gyűjtő barátainál, és Maitland rájött. Erre ők belenyomták a hátába a bicskát.
- Így valahogy.
- Ez mind csak egy nagy mese habbal – rázta a fejét a Főnök. – De meg akarom kérdezni Wolfe hadnagyot, ismer-e valakit valahol, akinek Maitland-kép van a tulajdonában, és nem Saul Geltmanen keresztül jutott hozzá. Így megbizonyosodhatnánk vagy arról, hogy Maitland árulta a saját képeit stikában, vagy Dukker gyártott hamisítványokat. Jó munka volt, Örmester.
- Köszönöm, uram.
- És most – sóhajtott Delaney – feltételezem, hogy megint kapok egy telefont Thorsen főkapitány-helyettestől, aki a nemtetszését fogja kifejezni a Belle Sarazennel kapcsolatos durva bánásmódomért.
- Nem, nem hiszem – mondta Abner Boone. – Azt mondtam neki, hogy önnek nincs semmi bizonyítéka ellene, és ha panaszkodni kezd, nekem ütnek a fejemre. Nem hiszem, hogy most mőszerolni kezdene.
- Akkor most hálával tartozom magának – mondta Delaney.

Az örmester szívesen felelte volna, hogy "egy-egy", de inkább nem szólt semmit.

A Jake Dukker és Belle Sarazen kihallgatását követő estén Monica meg a Főnök a dolgozószobában pihentek, nagy pohár szódával és jéggel kevert whiskyket iszogatva. A férfi részletesen beszámolt az egész napi tevékenységéről, az asszony meg mélyen a bőrfotelba süppedve ült, harisnyás lábát a férje íróasztalán pihentette. A Főnök az íróasztal mögötti forgószékében ült, időnként belenézett a jegyzetfüzetébe meg a jelentésekbe, és mesélt arról, amit megtudott.

Elmondta Jason T. Jason beszámolóját a két spanyol nőről, megmutatta Monicának Jake Dukker rajzát a lányról. Monica a rajz alapján tizenöt-tizenhat évesre becsülte. Megkérdezte férjétől, nem szándékozik-e köröztetni a rajz másolatait az őrszobákon, hátha rátalálnak a lányra.

Delaney fölállt, hogy feltűzze a rajzot a térképdeszkára, a Maitland-vázlatok mellé. Azt felelte, hogy Boone-nal már beszélgettek ennek a lehetőségéről, de úgy döntöttek, hogy egyelőre nem köröztetik a képet. Pillanatnyilag csak vakmerő remény, hogy a két nő segíthetne a gyilkos azonosításában. Ha egyéb ígéretes szálak is bizonyítani fogják ezt, akkor Jason T. Jasont összeültetik egy rendőrségi rajzolóval, és a két nőről készült rajzokat köröztetni fogják.

A Főnök azt is elmesélte, hogy támadt neki Belle Sarazennek. Úgy vélte, hogy az eredmény igazolta a módszerét, noha – ismerte el a Főnök – ez alighanem azt jelenti, hogy Boone-nak a jövőben egyedül kell majd foglalkoznia Belle Sarazennel. Monica szerint a leírásból

Belle Sarazen iszonyatos perszónának tűnik, mire a Főnök azt felelte, hogy valószínűleg alkalma lesz őt személyesen is megismerni, és pedíg Saul Geltman tárlatnyitó fogadásán. Ott majd megismerkedhet az ügy összes szereplőjével.

Monica megkérdezte, valóban úgy gondolja-e, hogy Belle Sarazennek elegendő indítéka lehetett Victor Maitland megöléséhez. El fogja-e például hinni esküdtszék – kérdezte –, hogy egy asszony képes halálosan megkéselni egy férfit, csak amiért az megsértette őt a nyilvánosság előtt? Ez nem látszik valószínűnek.

Delaney úgy vélte, könnyen lehet valami ennél komolyabb indíték is azokban az üzleti ügyekben, amelyek Maitland és Sarazen között, az asszony állítása szerint, zajlottak. De még hogyha további indítékok nem kerülnek is ki, Belle Sarazen képes arra, hogy öljön, bosszúból, vélt vagy valódi sérelmekért. Monica kétségei – mondta a férje – azon a feltételezésen alapulnak, hogy Sarazent valamiféle racionális emberi lénynek hiszi, aki ésszerű módon cselekszik. A valóság az, hogy ez a nő kiegyensúlyozatlan személyiség, zűrzavaros életúttal és ésszerűtlen tettek sorozatával.

Amit mondott, nemcsak Monicának, hanem legalább annyira önmagának is mondta: a zsaru számára az egyik legnehezebb dolog fölismerni, hogy egyes emberek tettei gyakran a társadalom törvényeit, de egyszersmind a köznapi józan ész törvényeit is áthágják. A zsaruk időnként épp azért tévednek, mondta Delaney, mert ész és logikát keresnek egy gyakran esztelen és illogikus világban. Nem tudják felfogni némely emberi helyzetek alapvető eszeveszettségét. A Főnök elmesélte Monicának egy gyilkossági esetét a Greenwich Village-ben, hadnagy korából...

– Volt egy kölyök, a középnyugatról jött. Egyetemista srác volt, jó családból, anyagilag jól elerestve. Színházhoz szeretett volna kerülni, és a szülei beleegyeztek, hogy két évig eltartják. Így aztán följött New Yorkba, beiratkozott egy színésziskola tanfolyamaira, és ezzel bekerült a körbe.

A hatvanas évek szabados légköre a Village-ban a szó szoros értelmében esztétét vette. Drogok, szex, minden az ölébe pottyant. Képtelen volt feldolgozni. A zsaruk, amikor később megpróbálták rekonstruálni a dolgot, egy-két dolgot kinyomoztak, a többit csak hozzáképzelték. A srác nem szokott rá a nehéz kábítószerre, többnyire tablettákkal meg piával dobta föl magát. Ötöd- vagy hatodmagával beköltöztek egy padlásszobába, fiúk-lányok vegyest. Minden este ugyanaz a darab, más-más szereposztással. Mindent megizélt, ami mozgott, és a többiek nemkülönb. Mindent meg kellett ismernie, így vezet az út a nagy művészethez, ugyebár. Egy idő után aztán már képtelen volt megítélni az örömök minőségét.

Egy este megfojtotta a fiatal lányt, akivel épp fajtalanzkodott. Lehetett volna egy másik fiú is, vagy akár egy gyerek, de történetesen egy lány volt. Miután elkapták, kiszárították, és kimentek belőle a tabletták is, megkérdezték tőle, miért tette. Csak nézte őket, és törte a fejét. Nem tudta. Csakugyan nem tudta. Az áldozatot alig ismerte. Csak úgy jött neki ez, hogy meg kell ölnie, megtapasztalni, milyen is az. Így hát megölte.

– A szabadság miatt volt – mondta Delaney komoran Monicának. – Igen, részben a drog, de nagyobb részben a szabadság. A teljes, gáttalan szabadság. Ahol már nincs szabály, nincs törvény, nincs tiltás, csak erkölcsi anarchia. A srác csakugyan csodálkozott – mesélte Delaney –, amikor végül is rádöbbsent, hogy meg fogják büntetni a tettéért. Nem értette a dolgot. Ő úgy gondolta, az egész nem is olyan nagy dolog.

– Megezik ilyesmi az olyan emberekkel, akik képtelenek bánni az ölükbe pottyant szabadsággal – mondta a Főnök Monicának. – Fogalmuk sincs az önfegyelmről. Csak hóbortból, impulzusra cselekszenek. A mai gyönyört nem hajlandók föláldozni a holnapi elégedettséért.

Úgy vélte, valami efféle történhetett Belle Sarazennel is. Könnyű pénz, könnyű mámor világában élt. Szabályok, törvények és tilalmak nélkül. Tökéletes szabadságban, mohó

élvezetvágyban. Delaney elismerte: ez nehezen elfogadható indíték lenne egy esküdszék számára. Ott jobban kedvelik a tetszetősebb indítékokat. Bosszú, gyűlölet, vágy, féltékenység. Ésszel élő embereket nehéz meggyőzni arról, hogy valaki gyilkolhat csak úgy mellékesen, minden indíték nélkül is. Pedig megesik. Mind gyakrabban.

Az indíték tehát fontos dolog, de nem annyira fontos, hogy egy tapasztalt zsarú ne fogadja el egy indíték nélküli gyilkosság lehetőségét. Sarazen drogokat és lányokat árult, ez nyilvánvaló. Olyan nagyon messzire van ezektől a dolgoktól az, hogy beledöfje a kést valakibe, aki felbosszantotta? Különösen ha úgy véli, hogy minden úgy van rendjén, ahogyan van?

Monica megborzongott, és összefonta a karját. Megkérdezte, hogy ezek szerint Belle Sarazen-e a fő gyanúsított.

– Nem – felelte Delaney –, amit Sarazenről mondtam, az éppúgy áll Jake Dukkerre. És Alma Maitlandre, Ted Maitlandre. És Saul Geltmannek még erősebb, hagyományosabb indítékai voltak.

– És az anya meg a testvér? – kíváncsiskodott tovább Monica. – Voltak-e nekik is indítékaik?

Delaney azt válaszolta, hogy ezek az indítékok jelenleg még nem derültek ki, de ez nem jelenti azt, hogy nem léteznek.

Monica sóhajtott egyet. Egy kis idő múlva megkérdezte, hogy férje a zsaruként eltöltött élet során, miközben ilyen és hasonló ügyekkel foglalkozott, mint a Maitland-gyilkosság (amelyről Delaney maga is elismerte, hogy nyomasztóan mocskos mozzanatai vannak), hogy miközben az emberek ilyen mérvű hitványságával találkozott, nem ábrándította-e ki mindez az emberi nemből.

A férfi sokáig gondolkodott, majd azt felelte, nem hiszi, hogy kiábrándította volna. Arra tanították őt ezek az évtizedek, hogy ne várjon túl sokat az emberektől, és így eleve elkerülje az állandó csalódásokat. Ezzel szemben Abner Boone javíthatatlan romantikus. És lehet hogy az iszákosságának is ebben rejlik a magyarázata, Boone úgy mondja, hogy a rendőrségi munka mocskos az oka, valójában azonban az emberekben rejlő ördögöt érti ezen. Túl sok jót várt, és túl keveset kapott. Ő maga viszont keveset vár el, és így néha kellemesen csalódik. Így őrzi meg a lelki egyensúlyát. És ami nagyon fontos, a saját élete, a magánélete rendezett és teljes élet. Ez egy zsarunak a megváltás.

Monica azt válaszolta, reméli, Rebecca Hirsch képes lesz arra, hogy Abner Boone-t is hozzásegítse ilyen élethez. A Főnök kijelentette, hogy ezt ő is szeretné remélni. Azután mind a ketten ittak egy újabb nagy whiskyt, sok szódával és jéggel, megbeszéltek a kislányok nyári táborozását, és hevesen összevesztek azon, hogy a burgonyás palacsintába kell-e hagymát reszelni vagy sem.

13.

Megrendelték a kávé és az édességet, majd Delaney rendőrfőnök fölállt, és elnézést kért. Boone őrmester rögvést követte. Monica és Rebecca Hirsch nézték az embereiket, amint kifelé tartanak, a Főnököt, ahogy bandukol és Boone-t, ahogy üget a nyomában.

– Jól viselkedik? – kérdezte Monica.

– Eddig – felelte Rebecca.

– Csak el ne bízd magad – mondta nagy komolyan Monica, majd elmosolyodott: – Lassan egészen olyanokat kezdek mondani, mint Edward.

Rebecca a barátnője kezére tette a kezét:

– Igazad van. Tudjuk jól. Minden nappal csatát nyerünk.

Monica kiszabadította a kezét, és az órájára pillantott.

– A kislányok miatt idegeskedsz? – kérdezte Rebecca.

– Ez az első alkalom, hogy egyedül maradnak éjszakára. Egyszer ezt is el kell kezdeni. De azt hiszem, felhívom őket, hogy jó éjszakát kívánjak nekik. Majd ha a fiúk visszajönnek.

A mosdóban a két férfi két szomszédos kagyló mellett állt meg.

– A Hemley lánnyal ebédeltem – szólalt meg halk hangján Boone. – Nem látta Geltmant azután, hogy az bement a belső irodába, tíz óra körül. Amikor Simon kijött, hogy kifizesse a szendvicseket, becsukta maga mögött az irodája ajtaját.

– Nem rossz trükk – ismerte el Delaney.

– Gondolja, hogy ennek a két embernek volna elég vér a pucájában ilyesmihez?

– De mennyire – felelte egykedvűen a Főnök. – A kockázat nem is volt túl nagy.

– És fölhevítte Jason T. Jason – folytatta Boone, miután föl húzta a cipzárát és mosni kezdte a kezét. – Naponta néhány órát a saját idejéből, civil ruhában, azzal tölt, hogy mászkál, és keresi a spanyol asszonyt meg a lányt.

– Jól teszi.

– Úgy gondolja, hogy a Bowery keleti feléről jöhettek. Lehet, hogy valahonnan az Orchard street környékéről. Sok Puerto Ricó-i lakik arrafelé, azt mondja. Úgy hiszem a célzásaiból, hogy szeretné, ha fölmentést eszközölnének ki neki a járőrök alól, és így minden idejét erre száncolhatná.

– Nos... egyelőre még nem – válaszolta Delaney. – Törekvő fiú, mi? Ebben nincs semmi rossz. Összeállítok majd egy listát a dosszié alapján Maitland törzshelyeiről, és megbízzuk Jason Kettőt, hogy nézzen körül bennük. Hátha Maitland valamelyik bárban vagy a környékén futott össze azzal a két nővel. Ott lesz ma este Susan Hemley is a fogadáson?

– Azt mondta, ott lesz.

– Tud róla Rebecca, hogy maga együtt ebédelt Susan Hemleyvel?

– Igen, uram, elmondtam neki.

– Nagyon helyes – mosolyodott el halványan Delaney. – Nehogy Becky félreértse, ha esetleg Susan Hemley mond előtte valamit. Maga pedig, ha összefutna Emily Maitlanddel, említse meg, csak úgy mellékesen, hogy tudunk azokról az alkalmakról, amikor ő és édesanyja följöttek Nyackból, hogy együtt ebédeljenek vagy vacsorázzanak Victorral.

Mielőtt visszamentek a két asszonyhoz, Boone egy pillanatra rábámult Delaneyre:

– Értem már – kapcsolt. – Azt szeretné tudni uram, hogy busszal vagy vonattal, vagy az ócska Mercedesszel jöttek-e.

– Pontosan. Maga mindinkább kezd úgy gondolkodni, mint én.

*

Mikor a Főnök meglátta a tömeget a Geltman Galériában és a folyvást érkező újabb és újabb embereket, odafordult hozzájuk:

– Ha netán elsodródnánk egymástól a tömegben, maradjunk abban, hogy ugyanitt találkozunk az utcán, éjfélkor. Így is itt leszünk több mint két óra hosszat! Épp elég ahhoz, hogy mindent lássunk.

Ebben maradtak, aztán belevetették magukat az áradatba.

*

Delaney meglátta Bernard Wolfe hadnagy Mefisztó-fejét. A nyomozó gallér nélküli, fekete bársonyöltönyt viselt, fodros selyeminggel, csillogó inggombokkal, kézelőcsatjai pedig olyanok voltak, akár az üvegszemek. Mélyen Monica keze fölé hajolt.

– Vigyázz ezzel a fiúval – tanácsolta Delaney rendőrfőnök. – Veszedelmes ember.

– Készséggel elhiszem – felelte az asszony, és csodálkozva bámulta a hadnagyot. – És én még azt hittem, hogy minden zsarú Robert Hallnál veszi a ruháit.

– Ez csak jelmez – mosolygott az asszonyra Wolfe. – Valójában afféle barna cipős-fehér zoknis pasas vagyok.

– Mindjárt gondoltam – gúnyolódott az asszony.

– Maga itt mindenkit ismer? – kérdezte a hadnagytól Delaney, és igyekezett úgy manőverezni, hogy el ne lökdössék őket egymás mellől.

– Legtöbbjüket – bólintott Wolfe. – Óhajt megismerkedni valakivel?

– Most nem – felelte Delaney. – Viszont, ha egy percre sikerülne négyszemközt maradnia Geltmannel, ugyan nem kérdezné-e meg tőle: segített neki néhanap Belle Sarazen abban, hogy Maitland képei vevőre találjanak? Csak úgy mellékesen tegye föl a kérdést. És engem ne említsen.

– Vegye úgy, hogy már meg is történt – szólt Wolfe. – Mrs. Delaney, itt hátul akad enni és innivaló, parancsolja, hogy hozzak önnek valamit?

– Megyek magával – válaszolta az asszony. – Amúgy is keringenem kell. Utasítás.

– És a kedves férje megbízik magában? – eresztett meg egy kedves vagány mosolyt Delaney felé a hadnagy.

– Igen, bízok – felelte Monica. – Átkozottul bízok.

*

– Edward X. Delaney! – hallatszott egy gurgulázó kacaj. A Főnök lassan Belle Sarazen felé fordult. A nő fénylett, akár egy acélrúd, ezüstszőke haja laposan csillogott, nádszáltermetén fémes hüvely feszült, akárha rápermetezték volna.

– Mit jelent az az X a nevében?

– Fonálkereszt, csak eldől: ide lőjete! – sütötte el a Főnök azt a "viccet", amellyel egész életében válaszolgatott e kérdésre, különösebb humor vagy akár jókedv nélkül.

– Maguk fiúk alaposan blöfföltek nekem, mi? – villantotta rá fogait a Főnökre Belle Sarazen.

Az elfordította a fejét.

– Ügyes – mondta most már érdeklődéssel az asszony. – Én meg bementem a csöbe. Okosabbnak hittem magam ennél.

– Én is okosabbnak hittem magát.

– Belle Sarazen föl kacagott, és kemény mellkasa köré fonta a karját.

– Szeretne megismerkedni itt valakivel?

– Nem, köszönöm. Viszont szívesen megnézném a képeket.

– A képeket? – fejezte ki egy grimasszal cinikus hitetlenkedését a nő. – Mi közük ezeknek a dolgoknak a képnézegetéshez?

*

– Mrs. Maitland – köszönt Boone őrmester. – Örülök, hogy újra látom. Engedje meg, hogy bemutassam önnek Rebecca Hirscht.

A két nő megnézte egymást.

– A fiam, Ted – folytatta a bemutatást Alma Maitland. – Miss Hirsch. Boone őrmester a New York-i rendőrségtől.

Ted Maitland megnézte őket, de egy szót sem szólt.

– Szeretném látni a képeket – szólt Boone. – De ez a tömeg...

– Mi a véleménye róluk? – kérdezte Rebecca Ted Maitlandtól.

A fiú csaknem gyűlölködő tekintettel vetette oda:

– Azt maga úgysem értené.

*

Delaney utat tört magának a falakhoz. A tömeg végül is odanyomta. Egy kis beszögellésbe szorult be. Három falán három kép. Mindegyiken gondos szignatúra az alsó jobb sarokban: VICTOR MAITLAND, 1978. Meglepte az aláírás. Vadul lángoló kézírást várt, e helyett egy könyvelőhöz illő, pedáns, fekete betűket látott. Pontosságában és hitelességében szinte hivatalos írásmóddal.

Szemmel láthatóan ugyanarról a modellről készült három különböző nézőpontból a három kép: előlről, hátulról és oldalról. Így, együtt kiállítva, a hatás olyan volt, mintha kerek teljességében állna a néző előtt a nőalak. Erőteljes, húsos, gesztenyebarna hajú nő volt, duzzogó tekintettel, sértődött szájjal. Összeszorított ökleiben, izmos combjában a düh feszültsége érződött. Kihívóan emelkedett ki a vászonzól.

– Nézd csak, a mindenségít – szólt valaki. – Száz rongyot megér ez a kép itt.

– Egy év és megrepedezik – felelte egy másik hang. – Soha nem hagyta, hogy tisztességesen kiszáradjanak. Fogd a pénzt és fuss.

– Dinamikus diszfória – így egy harmadik. – A dühödt Földanya. A rohadt csibésze tudott ám rajzolni! De szigorúan elvonatkoztatott az egész. Ellenállok neki, és a nőnek is.

– Jobb is, ha ellenállsz neki, drágám – hallatszott egy női hang és egy gúnyos kacaj. – Különböznél úgy kellene lekaparni téged a mennyezetről.

Delaney csak félig figyelt oda. Ámulva nézte a dacos aktot. Hallotta a művelt társalgás foszlányait. De semmi mást nem látott, mint megörökített életet és vibráló színeket; megbűvölték a tekintetét, és olyat láttattak vele, amit még soha nem látott.

– Tetszik? – szólította meg Jake Dukker, kicsavart nyakkal, hogy Delaney szemébe nézhessen. – Ismerem a modellt. Marha jó dög.

– Úgy? Ez a nő gyönyörű – felelte Delaney. – Maitlandnek sikerült megragadnia a haragot.

– Meg a tutajos száját – nevetett Dukker. – Nézze azt a kiherélő száját. Megtalálták már a lányt? A fiatal lányt, a rajzokról?

– Eddig még nem.

*

– Láttam magát, Delaneyvel jött – szólt Belle Sarazen. – Maga a felesége?

– Igen, Monica Delaney vagyok. És maga nyilván Belle Sarazen.

– Ó, hát tud rólam?

– A férjem leírta magát nekem. Mesélte, hogy maga nagyon szép.

– Maga igazán kedves, édesem. És mindent elmondott rólam a kedves férjre?

– Azt hiszem, elég keveset. A férjem soha nem beszél meg velem a hivatalos ügyeit.

- Kár. Úgy képzem, irtó izgi lehet egy zsaruvall lefeküdni. Hallgatni, amit mesél.
- Elég izgi ő akkor is, amikor nem mesél.
- Nézegessen csak körül, aranyoskám.

*

- Örülök, hogy újra látom, Miss Maitland – örvendezett Abner Boone. – A kedves mama is itt van?
- Itt valahol – mondta a levegőt kapkodva Emily Maitland. – Atya-ég, milyen csodálatos ez az egész! El vagyok ragadtatva!
- A képektől?
- Igen, azoktól is. Vic igazi rosszcsont volt. De hát ez a vendégsereg! Ezek a híres emberek! Látott már egyszerre ennyi gyönyörű embert?
- Férfit vagy nőt?
- Ezt is, azt is! Mindenki olyan impozáns és előkelő.
- Kocsival jöttek föl? – kérdezte az őrmester, és közben arra gondolt, bárcsak ne vett volna fel ilyen megrázó, nagy virágos kaftánt Emily.
- Ó, igen – mondta, és tágra nyílt szemekkel báméskodott körbe. – Mindig kocsival szoktunk följönni.
- Amikor együtt szoktak volt ebédelni meg vacsorázni a bátyjával? – szívóskodott. – Akkor is kocsival jöttek?
- Ó, odanézzem! – lihegte a lány. – Az a rémisztő ember abban a bársony öltönyben és fodros ingben! Maga az ördög!
- Óhajtja, hogy összeismertessem vele? – kérdezte Boone. – Ismerem a fiút. Bemutatom magának.
- Bemutatná? – zihált Emily. – Legjobb lenne hazavinni őt Nyackba, és egy üvegharang alá rejteni.

Abner Boone csak nézte.

*

- Jól szórakozol, kedves? – kérdezte Edward X. Delaney. – Kaptál inni? Hát kaviárt?
- Pompásan érzem magam – nyugtatta meg Monica. – Sejtem, mi a véleményed ezekről a képekről. Nagyon erőteljesek, ugye? Egyfajta...
- Egyfajta micsoda?
- Kis örület van bennük?... – kérdezte óvatosan az asszony.
- Igen, egy kis örület – hagyta helyben a férje. – Mindent meg akart ismerni, mindent megszerezni, és mindent fölmutatni. És így birtokba venni az egészséget.

Az asszony nem egészen értette.

- Megismerkedtem Belle Sarazennel – mondta.
- És?...
- Nagyon szexi. Nagyon kemény. Boszorkány.
- Elképzeld, hogy ölt?

Monica különös tekintettel nézett vissza rá.

- Azt hiszem – mondta lassan. – Ez a nő nagyon boldogtalan.
- Nem – felelt a férje. – Csak mohó. Megtennél nekem valamit?

- Hogyne. Mit?
- Látod azt a fiatal fiút ott? A csigalépcső alatt. Ott, egyedül. Az Ted Maitland, Victor Maitland fia. Menj, beszélj vele. És mondd majd el, mit gondolsz felőle.
- Lehet hogy ő?...
- Majd te megmondod nekem.

*

- Beszéltem Saullal – vigyorgott Wolfe hadnagy. A tömeg szorosán odapréselte Delaney mellé.
- Úgy? – mosolygott vissza rá Delaney. Két szórakozó, tréfálkozó jó barát.
- Azt mondja, összedolgozik Sarazennel, akárcsak a műkereskedők zöme a Madison Avenue-n. A nő vevőket szerez. Itt is, Európában is. Tíz százalékot kap.
- A kereskedőtől vagy a művésztől?
- Ne vicceljen. Természetesen a művésztől. Nincs kereskedő, aki engedne a hasznából.
- Így tehát ők ketten együtt árulták Maitland dolgait?
- Alkalmilag. Geltman így mondja.
- Lődörögjünk egy kicsit, jó, hadnagy? Lehet, hogy a nő és Maitland kihagyták őt?
- Ó-hohó! Szóval, így...
- Lehetséges.
- Meglátom, mit tudok kiszagolni. Mellékesen: szívesen megszőktetném a feleségét, Főnök.
- Meghiszem azt – felelte Delaney. – És hogy tud főzni! Nem vacsorázna egyszer nálunk?
- Mondja meg, mikor.

*

Boone a falnak vetette a hátát. Gyömbérszőrpös poharát mellmagasságban tartotta, és üres mosollyal bámult. A vendégek hol odébb lökdösték, hol a lábára léptek, hol kilötykölték az italát. Nem érdekelte; Saul Geltmant nézte a két Maitland-hölgyel, az anyával és a lányával. Az ügynök és a két nő egy sarokban préselődtek össze. Az ügynök hadarva beszélt valamit, széles kézmozdulatokkal. Emily feszülten figyelt, lehajtott fejjel. Dora mintha nem lett volna jelen, csukott szemmel ingatta hátrabillent fejét.

Az őrmesternek az volt a benyomása, hogy Geltman megpróbál valamit eladni nekik. Szinte prüszkölt nagy buzgalmában, hogy meggyőzze őket. Megmarkolta Dora vállát, és szelíden rázni kezdte. Az asszony szeme kinyílt. Geltman közelebb hajolt, és közvetlenül az asszony arcába beszélt. Dora Maitland öklöbe szorított keze lassan emelkedni kezdett, Boone egy pillanatra azt hitte, rögvést megüti az ügynököt. Szájba veri vagy fejbe csapja. De Emily Maitland megragadta az anyja karját, csillapítani kezdte, lefogta fenyegetődző kezét. Szétnyitotta az öregasszony öklét, kisimította ujjait. És közben mosolygott, mosolygott, mosolygott...

*

- Főnök! – kiáltotta az izgatott Saul Geltman. – Nagyon örülök, hogy el tudott jönni! Ismeri Mrs. Dora Maitlandet, Victor édesanyját?
- Már volt szerencsém – hajolt meg a Főnök. – Örülök, hogy újra látom, asszonyom. Micsoda szép tárlat. Nagyszerűek a fia festményei.
- ...gyszerűek – bólintott az asszony félálomban.

Ez teljesen ki van ütve, állapította meg Delaney. Boone-nak jó orra volt: az asszony komoly piás.

– Bocsássanak meg egy pillanatra – szólta Saul Geltman. – A kritikusok. A fényképészek. Minden remekül megy, maguknak is ez a benyomásuk?

Sarkon fordult. Delaney karon ragadta és visszafordította.

– Csak egyetlen gyors kérdésem lenne – szólta. – Volt szerződése Victor Maitlanddel?

Geltman értetlenül nézett rá. Aztán kitisztult az arca, és elnevette magát:

– Nem volt – felelte. – Még kezét se adtuk semmire egymásnak. Ő bármikor leléphetett volna, ha kedve tartja. Ha úgy véli, hogy én nem végzem elég jól a dolgom. Némelyik művész egyik műkereskedőtől a másikhoz szaladgál. A másodrendűek tartós sikerre vágnak. Mennem kell...

Már ott se volt. Delaney erős kezével megfogta Dora Maitland karját a könyöke alatt, és stabilizálta az asszonyt. Ügyesen a falhoz kormányozta és odatámasztotta. Egy pincér ment el mellettük, és Delaney levett a tálcáról egy pohár valamit. A Főnök Dora Maitland ujjait a pohár köré kulcsolta. Az asszony ködös szemmel nézte az italt:

– Scotch? – kérdezte.

– Afféle – válaszolta a Főnök. – Mindig emlékezetes marad számomra az önök csodás otthonában töltött délelőtt.

Az asszony ráemelte sötét, nedves szemét, és megpróbálta tekintetét beirányítani egy pontra; előretántorodott. Beolajozott, gyűrűs hajtincsei az arca előtt himbálództak. A férfi orrát megcsapta a pézsmailat.

– Majd meglátja... – szólalt meg dermedt hangon. – Amilyen volt... Majd ha megkapom a pénzt...

– Úgy? Nos, szinte látom magam előtt, hogyan fest majd, amikor ön rendbe hoz mindent – örvendezett a Főnök. – Amikor megkapja a pénzt. De nem kerül majd nagyon sokba mindent megjavíttatni a házban és a ház körül?

– Maga csak ne aggódjék – simogatta meg a férfi karját bizonytalan ujjakkal Dora Maitland. – Rengeteg sok pénz...

– Végre megvagy, Anya! – örvendezett Emily Maitland. – Nem tudtam elképzelni, merre vagy. Delaney rendőrfőnök, mennyire örülök, hogy újra látom. Atya-ég, nincs itt nagyon meleg? Jólesne egy pohár abból a finom gyümölcs puncsból! Főnök? Megkérhetném?

– Készséggel – felelte Delaney, és elindult a bár felé. De mire visszatért a puncsos pohárral, a két Maitland nő már sehol sem volt. A férfi körülnézett, kereste őket.

– Ha nem talál rá vevőt, én szívesen megiszom – szólalt meg mellette Susan Hemley, és kiemelte Delaney ujjai közül a poharat. – Emlékszik még rám? Susan Hemley vagyok. Megdicsérte a frizurámat.

– Hogyan is felejtethném el valaha is! – udvarolt a Főnök. – Hogy érzi magát?

– Csupa buzi – felelt a lány. – Maga meg az őrmester az egyedüli normálisak az egész társaságban.

– Maga igazán nagyon kedves – mondta Delaney minden irónia nélkül. – És a képek? Mi a véleménye róluk?

– Alma azt mondja... – csuklott a lány, és újakezdte. – Alma úgy véli, hogy ez mind olyan, mint a... szóval, mint a pornó.

– Úgy véli? – mosolygott. – Szóval, ez Alma véleménye. És a magáé?

– Élni és élni hagyni – vont vállat a lány.

– Pontosan ez az én meggyőződésem is! – mondta Delaney. – Sajnálattal hallom, hogy Mrs. Maitland nem ért egyet a férje munkásságával. Pedig valamikor modellt is állt neki, nem?

– Az régen volt. Azóta Alma megváltozott.

– Ma már nem kedveli a női aktokat?

- Szereti is, meg nem is – rejtélyeskedett Susan Hemley. – Nem rajong a sok pucér seggért. De hát szép pénzt hoznak, nemde? És ki vitatkozhatna a pénzzel?
- Én biztosan nem – válaszolta a Főnök.

*

- Maguk csak tréfáltak velem, mi? – kérdezte Jake Dukker Boone őrmestertől.
- Tréfáltunk? Ugyan miről?
- Amit maga meg a Főnök mondtak. Én mint gyanúsított...
- Ja, vagy úgy – felelt Boone. – Nem, nem tréfáltunk. Sarazen azt állítja: az ugyan igaz, hogy felment magával akkor pénteken délben a lakására, de ott aztán elaludt. Ő maga mondja. Így aztán nem esküdne meg rá, hogy maga ott volt-e fél kettő-kettőig. Fogalma sincs, hogy mit csinált azalatt.

Dukker arca elfehéredett. Csontos arcának bemélyedései fekete árkokká váltak. Kinyitotta a száját, majd újra becsukta.

- Belle... – próbálkozott.
  - Úgy bizony – bólintott Boone. – Belle semmire nem emlékszik.
- Elmosolyodott és továbbindult.

*

- Beszéltem Ted Maitlanddel – mondta Monica. – Legalábbis megpróbáltam.
- És? – kérdezte a Főnök.
- Semmi. Csak morgott. Észrevetted a kötést?
- Miféle kötést?
- A-haha! – diadalmaskodott Monica. – Jobb detektív vagyok, mint te!
- Mikor tagadtam én ezt? – mondta a férje. – Miféle kötést?
- Ted csuklóján.
- Melyiken? Vagy mindkettőn?
- A bal csuklóján. A kezelő alatt.
- Úgy – mosolygott Delaney. – A srácnak van valami jó éles szerszáma.
- Lehet hogy baleset volt – vélte Monica.
- Lehet hogy büntény – felelte a Főnök. – Érdeklődni fogok felőle Alma és Ted Maitlandnál. De már előre tudom, mit kapok válaszul. Egy nagy túrót.

*

A füst nem zavarta, szagolt már marihuánát életében. Az illatszerek gomolygását meg a dezodorokkal álcázott izzadságszagot is felismerte, és tudomásul vette. Valami más volt, amit érzett: nem illat volt, de ott lebegett a levegőben, és átjárta a kereplő csevegéseket, a hahotázó nevetéseket.

Talán az a mód tette, ahogyan ezek az emberek semmibe se vették Victor Maitland képeit, vagy az a közöny, amellyel a dollárértéküket latolgatták. Rápillantott Ted Maitland elhagyatott alakjára, ott, a heves Jake Dukker közelében, és visszaemlékezett arra, amit a fiú mondott: a művészeti élet felfordított piramisára. Ez az egész talmiság és pénzcsörgés, mind egy elhivatott alkotóművész magányos tehetségére épül, aki legalul van, és akit titokban kinevetnek. Ha

képesek lennének rá, ha lehetséges lenne, akkor szívesebben állíttatnák elő a művészetet gépekkel, nem pedig emberi szenvedéssel. Mondjuk, gyárilag. Vagy számítógéppel. Valamivel, amit érteni és irányítani tudnának. A vad zsenialitás azonban félelemmel tölti el őket, elfogadása még inkább nyilvánvalóvá teszi saját brutális életvitelük alacsonyabbrendűségét. Egy idegen ember tehetségéből és munkájából élnek. És ezért őt vetik meg, hogy a saját üres irigységüket és vágyukat elrejtthessék.

Ennek a szagát érezte: fölényes piócák mohóságát. Azoknak a gúnyolódása érződött a levegőben. Hátat fordítottak ezeknek a meggyötört, lángoló képeknek ott a falon. Mindent tudtak, és nem tudtak semmit. Ez a hangos, szemtelen, nevetgélő tömeg arra a részeg csődületre emlékeztette, amely a hotel párkánya alatt tolong, felfelé fordult, sápadt arccal, nedves arccal, és ordít: "Ugorj! Ugorj!"

*

Delaney és Boone félrehúzódott, és kicserélték friss tapasztalataikat.

– Vissza kell mennünk újra Nyackba – mondta a Főnök. – Dora valamilyen pénzre számít. Rengeteg pénzre, így mondta. Honnan? Kitől? Hiszen nem is örököl.

– Kocsival jöttek – mondta Boone. – Ama bizonyos közös ebédekre meg vacsorákra. Emily nem mondta ki, de tudom. Úristen, micsoda zűrzavar!

– Nem. Nem zűrzavar. Csak rendetlenség – mondta Delaney. – Nincs rá sablon. Amit tennünk kell, az...

Ekkor női sikoly hallatszott. Kavarodás. A tömeg a bár irányába tódult. Újabb sikolyok. Kiáltások. Aztán nevetés. Sírás.

– Mi az ördög – szólt Delaney. – Nézzük meg.

A felhevült testek nyomása sűrű volt, az emberek összetorlódtak. Némi lökdösődéssel, taszigálással utat vágtak maguknak a bár felé. Éles hangok hallatszottak, mindenki izgatottan hadart, a szemük ragyogott.

– Behúzott egyet a nőnek – újságolta egy férfi boldogan. – Belevágott a pofájába. A nő belezuhant a puncsos tálba. Láttam. Gyönyörű volt!

Boone vállon ragadta a beszélőt.

– Kicsoda? – kérdezte élesen. – Ki ütött meg és kit?

– Hogy ki? Jake Dukker ütötte meg Belle Sarazent. Egyenesen bele a pofájába. Láttam! A nő segge leverte a teáskannát! Csodálatos! Micsoda nagyszerű party!

Delaney Boone karjára tette a kezét.

– Maradjunk ki ebből – tanácsolta, az őrmester füléhez hajolva.

– Ez az én művem – vigyorgott Boone. – Megmondtam Dukkernek, hogy a nő odadobta őt a farkasoknak.

– Jól tette – bólintott Delaney. – Lehet hogy újra meglátogatjuk mindkettejüket. Csak meghallgatjuk őket. No, keressük meg az asszonyainkat, és menjünk haza. Kezd elegem lenni.

– Láta már a képeket, Főnök? – kérdezte Boone.

– Néhányat. Majd eljövök pár nap múlva, amikor rendesen megnézhetem őket. Egyedül.

*

Üldögéltek egy darabig Boone kocsiában, megvitatták az est mozzanatait, ki-ki beszámolt arról,

amit látott vagy hallott. Delaney rendőrfőnök és az Örmester figyelmesen hallgatták, amint Monica meg Rebecca Hirsch kicserélte véleményét az újonnan megismert emberekről, szubjektív benyomásait a külsejükről, modorukról, ruhájukról és stílusukról.

– Mi a véleményetek Alma Maitlandról? – kérdezte Delaney. – Az özvegyről.

– Milyen szempontból? – kérdezte vissza Monica.

A Főnök megpróbálta illedelmesen megmagyarázni:

– Gondoljátok, hogy... ööö... hogy is mondjam... a nők iránt érdeklődik?

A két nő összenézett, és nevetésben tört ki.

– Ó, micsoda egy édes, öreg faszi vagy – fogta meg Monica a férje kezét. – Néha legalábbis. Hogy lesbikus-e? Erre vagy kíváncsi?

– Erre – mondta hálásan. Monica gondolkodott egy pillanatig. – Lehet – mondta aztán –, Becky, neked is ez az érzésed?

– Szerintem az – bólintott Rebecca. – Lehet hogy nem tud róla, de az. És Saul Geltman homokos, ez nyilvánvaló. Belle Sarazen meg egy kegyetlen boszorkány. Örülök, hogy megkapta a magáét. Jake Dukker pedig teljességgel buggyant. Akit azonban a legijesztőbbnek találok, az Ted Maitland.

– És miért? – érdeklődött Boone.

– Teli van elfojtott erőszakossággal – válaszolta kapásból Rebecca. – Teljesen a szakadék szélén. Megfigyeltétek a körmeit? Tövig rágva mind.

– Összeismerkedett-e valamelyikőtök az anyával és a lányával?

– Én nem – felelt Rebecca.

– Én megismerkedtem a lánnyal – mondta Monica. – Magányos lány. De a sok zsír alatt csupa elszántság és ambíció.

– Álmok? – kérdezte Delaney.

– Határozottan – válaszolt a felesége. – Teli van nagy várakozással. Folyton azt figyelte, a többi nő hogyan öltözködik, és ilyeneket mondott: Ez tetszik nekem. Ilyet akarok majd venni magamnak is. Megkérdeztem tőle, hogy mikor, ő meg azt felelte: hamarosan. Ez tudja, mit akar.

– Érdekes este volt – állapította meg a Főnök. – Gyerünk haza. Volna kedvetek még beugrani hozzánk egy kávéra és valamire?

– És valamire? – rémüldözött Rebecca. – Ma este amúgy is túlságosan megszegtem a diétámat!

– És semmire – nyugtatta meg Monica. – Nem, várjatok csak, van egy kis süteményem a mélyhűtőben. Egyensúlytészta.

– Az épp jó lesz – mondta Delaney. – Pirított egyensúlytészta, ezt még kibírom. Levesszük a cipőinket, és jöhet a halottkém.

Majdnem egy sarokkal odébb találtak csak parkolóhelyet. Bandukoltak vissza a barna téglás Delaney házig, a két férfi elöl, a két nő mögöttük.

A két férfi még mindig beszélgetve lépdelt fölfelé a bejárathoz vezető kőlépcsőkön. Delaney rendőrfőnök elővette a kulcsait. Hirtelen földre gyökeredett a lába. Két lépcsőfoknyira a verandától. Boone észre sem vette, és nekiütközött. Már épp mormolni kezdett egy bocsánatkérés, amikor ő is megállt. Ő is meglátta.

A bejárati ajtó, a finom, régi tölgyfa ajtó néhány centiméternyire nyitva állt. Az égve hagyott villany az előszobából kiáradt a résen. A kilincs és a zár körül az ajtó meg volt rongálva, szétmorzsolva, fölfeszítve. Egy szilánk a földön hevert.

– Maradjon itt – mondta Delaney Boone-nak. A Főnök visszament, le a járdára. A két nő épp indult volna fölfelé, Delaney megállította őket. Közvetlenül Monica elé állt, és megfogta az asszony felső karját.

– Figyelj rám – mondta hideg, élettelen hangon. – Tedd, amit mondok, pontosan azt.

– Edward, mi tör...

– Csak figyelj rám. A házba betörtek. Az ajtót fölfeszítették.

– A kislányok! – jajdult föl az asszony. Férje szorosabban markolta meg.

– Azt akarom, hogy Rebeccával lassan menj el a szomszéd házig, a körzeti őrszobáig. Ne szaladj. Ne kiabálj, ne sikíts. Menj be az őrszobára. Igazold magad az ügyeletes őrmesternek. Mondd el neki, mi történt. Mondd meg, hogy küldjön néhány embert, ahányat csak tud. Megértetted?

Monica kábultan bólintott.

– Mondd el az őrmesternek, hogy én és Boone odabenn vagyunk a házban. Bizonyosodj meg róla, hogy az őrmester meg az emberei, akiket küld, fölfogták-e ezt? Semmi kedvem hozzá, hogy lövöldözve jöjjenek be. Értesz, Monica?

Felesége újra bólintott. Rebecca közelebb lépett hozzá, Delaney ellépett mellőlük. A két nő egymásba karolt. A Főnök halványan rámosolygott a feleségére.

– Minden rendben – mondta. – Menjetek szépen.

Monica habozott egy pillanatig.

– Minden rendben – nyugtatta meg a férje. – Menjetek segítségért.

A nők megfordultak. Delaney utánuk nézett amint egyenletes, kimért léptekkel elindultak az őrszoba felé. Aztán visszament Abner Boone-hoz. Lassan, halkán indultak föl, a veranda felé. Ott álltak a föltört ajtó előtt.

– Van magánál? – súgta az őrmester.

Delaney megrázta a fejét.

Az őrmester kivette revolverét a csípőjén levő pisztolytáskából, a zakója szárnya alól.

– Hátsó kijárat? – kérdezte halkán.

– Zsákutca – felelte a Főnök. – Zárt hátsó udvar.

Boone bólintott, kibiztosította a fegyverét, és lehasalt.

– Maradjon itt – dirigált. – Gyorsan és halkán bemegyek. Menjen el a nyitott ajtótól, uram.

Delaney nem válaszolt. Boone elhelyezkedett. Még jobban lelapult, és a combjaival előretornászta magát. Vállával kilökte az ajtót. Az kicsapódott, a falnak ütődött és visszalendült.

Addigra azonban az őrmester már odabenn volt. A padlón kúszott egészen az előszoba faláig. Két kézzel fogta a fegyverét, felhúzza, előreszegezve.

– Sehol semmi. Se hang, se mozgás.

– Jövök – szólta Delaney. – Föl az emeletre. A folyosón jobbra a második ajtó. Odabenn van a fegyverem. Maga elöl, én a nyomában. Kész? Gyerünk!

Rohantak, Boone talpra szökkent. Főlnyargalt a lépcsőn, Delaney a nyomában. Végig a folyosón, a félig nyílt hálószoobaajtóig.

Boone ismét lehasalt, és bekúszott. Kész. Delaney pillanatok alatt utolérte. Főlkapcsolta a villanyt. Gyorsan körülpillantott. Sehol senki. Elővette a kulcsát, és kinyitotta vele az éjjeliszekrény fiókját, amelyben a felszerelése volt. Elővette a rendőrfőnöki speciális S W 38-asát. Ötcentis tárral. Kikattintotta a biztosító zárat.

– Maga menjen le a földszintre és az alagsorba – mondta Boone-nak. – Gyűjtsa fel az összes lámpát, és hagyja őket égve. Mindenhova be akarok látni, szekrényekbe, függönyök mögé, pamlagok alá... az összes rejtkehelyre... Figyelje, mikor jönnek az emberek a körzettől.

Az őrmester bólintott, és már ott se volt. Delaney végigcserkészte a folyosót a kislányok szobájáig, a fegyvere nyomában. Érezte, hogy merev izgalmi állapotba került, ami örületesen megterhelte. Nem törődött vele. Gyomra keserű volt, és égett a düttől meg a rettegéstől.

A gyerekek szobája világos volt. Nem kúszott, előretartott fegyverrel lépett be a szobába. Ekkor, ebben a pillanatban ölni tudott volna, és ezt pontosan tudta.

A szoba üres volt. Az ágy feldúlva, a takarók, lepedők gyűrötten heverték rajta. A Főnök

lassan elfordult. Fél térdre ereszkedett, hogy belessen az ágy alá. Félrerántotta a függönyt. Be a fürdőszobába. Üres.

Visszajött a gyerekszobába. Valami zajt hallott a beépített szekrényből. Halk, vinnyogó sírást. A szekrény egyik oldalára állt, megragadta a szekrényajtó gombját, és előretartott fegyverrel fölrántotta az ajtót.

A gyerekek lent ültek a szekrény aljában. Mary és Sylvia a ruhák mögé bújva kuporgott. Átkarolták egymást és pityeregtek. Tágra nyílt szemmel hunyorogtak föl rá.

Delaney fölmordult, térdre esett. Karjába kapta őket, és együtt sírt velük. Ölelte-csókolta őket. Ott bőgtek hármában, döngölték könnyes arcukat, mind egyszerre beszéltek, ölelték, simogatták egymást.

Léptek zaját hallották a lépcső felől, a folyosón. És Monica kétségbeesett kiáltását: "Edward! Edward!"

– Ide! – kiáltotta, nevetett, és vitte ki elé a két kislányt. – Itt vagyunk! Minden rendben. Minden rendben.

Egy óra múlva az egész ház kétszer alaposan át lett kutatva. A behatolónak semmi nyoma. A körzeti rendőrök már elmentek, elismerően ingatva fejüket: ezt a hücpét! Hogy egy csiki-csuki bűvész épp a körzeti őrszoba melletti házat válassza ki magának!

Delaney rendőrfőnök ragaszkodott hozzá, hogy ő maga is végigcsinálja a maga személyes házkutatását minden helyiség valamennyi sarkában, az alagsortól a hátsó udvarig. Ahogy tűnt el belőle a félelem, úgy nőtt a harag. A legrohadtabb az undor érzése volt: az Otthonába, a szentélyébe, a saját, elzárt világába behatoltak, megszenteltelenítették. Mintha egy idegen hozzáérne az ember testéhez, tapogatná, szaglászna. Szégyenletes.

A kislányok – mihelyst megnyugtatták, megettették és körüldédelgették őket – elmesélték a különös történetet. Ágyban voltak, aludtak, semmit sem hallottak. Akkor egyszer csak felgyújtotta valaki a villanyt a szobájukban: egy ember állt a folyosón. Maszkot viselt, kötött símaszkot. Mary azt mondta, magas volt, Sylvia úgy vélte, hogy alacsony. Csak abban értettek egyet, hogy esőkabátot viselt és valami volt nála. Egy vasrúd. Egyik végén le volt lapítva.

A behatoló rájuk parancsolt, hogy tűnjenek a ruhásszekrénybe. Azt mondta nekik, hogy ő a szobában marad, és ha kijönnek a szekrényből, vagy bármi zajt csapnak, megöli őket. Majd rájuk csapta a szekrényajtót. Ott kuporogtak, rémülten és sírva, mozdulni sem mertek.

Monica és Rebecca elszörnyedtek a hallottakon, aztán visszavitték a kislányokat a szobájukba. Ott ültek mellettük a lámpafényben. Delaney rendőrfőnök és Boone őrmester visszament a konyhába, hogy kilazítsák az idegeiket. Hajnali két óra volt. Megitták megkéssett kávéjukat, megették süteményüket, kezükben reszketett a csésze. A "miért?"-et vitatták. Ugyanis szemmel láthatóan semmit sem loptak el. A látható értéktárgyak – tranzisztoros rádió, hordozható tévékészülék, ezüst étkészlet – érintetlenek voltak. Semmihez nem nyúltak, semmit nem vittek el.

Rebecca Hirsch sápadtan jött be a konyhába, hallotta a beszélgetés utolsó szavait.

– Hátha megijedt és elmenekült – találgatta idegesen. – Betört, bekergette a kislányokat a ruhásszekrénybe. Azután talán néhány zsarú érkezett vissza a szomszédos őrszobára, látta, hogy járőrautó jön, vagy hallotta a szirénát. Erre lelépett.

– Meglehet, hogy így történt – mondta Boone lassan, és Delaneyre nézett. – Egy kábítós egy feszítővassal és ész nélkül.

– Talán ez történt – mondta a Főnök, nagyobb meggyőződéssel, mint amennyit valóban érzett. – Egy narkós, aki szerencsét próbált. Egyszerűen kiszúrta magának az első, útjába eső házat. Pechünkre. Feltöri az ajtót. Aztán össze csinálja magát és lelécel. Anélkül hogy bántaná a kislányokat. Szerencsénkre. Azután nyilván megpróbálkozik egy másik lakással. Meg is nézem holnap. Lehet hogy máshova is betörték a környéken.

Egyikük se hitte el.

Rebecca hallgatott. Összekuporodva, magába roskadva üldögélt, vékony kezét összekulcsolta a térde között. Delaneynek nem tetszett Rebecca arcszíne.

– Azt hiszem, egy brandy jót tenne – mondta szívélyesen. – Egy csöpp szíverősítő.

Rebecca fölemelte a fejét:

– Viszek föl belőle Monicának. És egy kis meleg tejet a kislányoknak.

A Főnök fölállt, bement a dolgozószobájába. És ekkor észrevette. Harmadszor járt ebben a szobában az utóbbi néhány óra alatt, és most látta meg először. Visszament a konyhába a többiekért. Becipelte őket a dolgozószobába. Rámutatott az üres falitérkép-táblára:

– Hát ez volt az – mondta. – A három Maitland-vázlat, amelyeket a műtermében találtunk. Meg a Jake Dukker rajza a fiatal modellről. Hát emiatt jöttek. És ezt vitték el.

– Uramjézus – szól Abner Boone.

14.

Szombat reggel volt. Delaney rendőrfőnök a dolgozószobájában ült, a Timest olvasta, és türelmesen várta a kilenc órát. Akkor akarta föl hívni Ivar Thorsen helyettes főkapitány lakását. De negyedórával az alkalmasnak vélt időpont előtt megcsörrent a Főnök telefonja.

– Itt Edward X. Delaney.

– Edward, itt Ivar. Épp most hallom, mi történt. Uramisten: épp egy rendőrőrszoba melletti házban! Jól vagy? És Monica? És a kislányok?

– Mind jól vagyunk, Ivar, köszönöm. Egyikünknek se esett baja.

– Hála a jóistennek. Mit vittek el?

Delaney elmondta. A vonal végén egy pillanatnyi csend következett. Aztán:

– Mire magyarázod ezt, Edward?

– Lehet, hogy az utolsó Maitland-rajzok ritkaságértéke volt a motívum. De én nem hiszem. Elvitték ugyanis Dukker vázlatát is. Szerintem vagy a gyilkos volt, vagy valaki, akit a gyilkos fölbérelt. Kaptál jelentéseket Boone-tól, Ivar?

Újabb kurta csönd, majd:

– Igen, kaptam, Edward. Nem akartalak azzal zavarni, hogy...

– Nagyon is rendjén van. Legalább nem kell most beavassalak. A betörés azalatt történt, amíg Maitland emléktárlatának megnyitója zajlott a Geltman Képcsarnokban. Mind ott voltak, valamennyien, akik az ügyel kapcsolatban állnak. De óriási zsúfoltság volt ott, Ivar. Bármelyikük megpattanhatott, idetaxizhatott, fölmarhatta a rajzokat, és félórán belül újra ott lehetett. Vagy fölbérelt valakit.

– Kockázatos, Edward. A körzeti őrszoba közvetlen szomszédságában...

– De még milyen kockázatos! Tehát: valakinek nagyon fontos volt. Szerintem az történt, aminek a megtörténtében csak reménykedtünk: az a spanyol asszony meg a lány látta a gyilkost azon a pénteki napon. Vagy a műterem közelében, vagy még inkább benn a házban, alighanem a lépcsőn. A gyilkos látja nálunk a rajzokat, észébe jut a két nő, és felködlik benne, hogy azok ketten kiszúrhatják. Tehát fogja magát és megfújja a rajzokat, remélve: így elvész az esélyünk arra, hogy megtaláljuk a tanúkat. Igen ám, de nem tud se a fénymásolatokról, se Jason rendőrtiszttről, aki látta a nőket hétfőn.

– Ki tudott a vázlatokról? – kérdezte Thorsen.

– Mindannyian – felelt Delaney. – Kivéve Dora és Emily Maitlandet, de az is lehet, hogy a többiek valamelyike beszélt nekik a rajzokról.

– Ha már Dora és Emily szoba került... – folytatta Thorsen. – Van egy hírem a számodra. Lehet hogy valami, lehet hogy semmi. J. Barnes Chapin összekötője fölhívott bennünket. Dora kórházban van. Emily talált rá hajnalban. Az asszony egy szikla alatt feküdt, a házuk mögött.

– Ismerem a helyet. Meredek lejtő, le a folyóra. – Hogy leesett-e vagy lelőtték, a hírnök nem tudta. A hölgy karja mindenestre összetört, a térdében elszakadt egy ín, és különböző zúzódásokat és horzsolásokat szenvedett.

– Amikor én láttam őt a Geltman-bulin, seggérszeg volt.

– Azt hiszem, elég sok ital folydogált azon a partyn, Edward.

– Az biztos.

– Szóval, leesett?

– Nem szükségszerűen – emlékezett vissza Delaney a jelenetre, amelynek Boone volt a tanúja, s amely Saul Geltman, Dora és Emily Maitland között zajlott. – Lehet hogy kapott hozzá egy gyöngéd lökést is.

Thorsen sóhajtott: – Majd megkérem a nyacki héket, nézzenek utána. Nos, hova lyukadunk ki innen?

– Épp hívni akartalak – felelt Delaney. – Elmondanám, mire lenne szükségünk...

Csaknem öt percig beszélt folyamatosan, és gondosan megindokolta, milyen okokból kéri, amiket kér. Thorsen mindenbe belement.

Jason T. Jasont kiemelik a járőrszolgálatból, és a Maitland-nyomozásba osztják be. Első dolga az lesz, hogy egy rendőrségi rajzolóval együtt elkészítse az általa látott spanyol asszony meg a lány fantomképét. Ezek másolatait köröztetni fogják valamennyi manhattani rendőrkerületben, kihallgatásra előállítandók utasítással.

– És ne adjuk ki az újságoknak meg a tévéállomásoknak? – kérdezte Thorsen. – Jót tenne, Edward. Bizonyítanánk vele J. Barnes Chapinnek, hogy dolgozunk az ügyön, és hogy szorul a hurok.

Delaney gondolkodott egy másodpercig:

– Jól van – mondta aztán. – A veszély csak az, hogy a gyilkos netán hamarabb kapja el a nőket, mint mi. És akkor lőttek a tanúknak. De inkább vállalom ezt a kockázatot, vigyük csak kísértésbe a gyilkost, akkor esetleg elveszíti a fejét, és valami marhaságot csinál. Eddig, úgy látom, semmi hibát nem követett el. Adjunk a pasasnak – vagy nőnek? – egy dobást. Mi újság a nyacki bank körül?

– Ügyködöm a dolgon, Edward, hidd el. De az ilyesmihez idő kell, tudod, hogy van az. Remélem, hétfőre tudok már mondani valamit.

– Jól van. Ha nem akarnak együttműködni, bírósági végzést kell kérnünk a vizsgálatra, és ezzel kénytelenek leszünk fölidegesíteni J. Barnes Chapint.

– Olyan nagyon fontos ez?

– Igen – felelt keményen Delaney. – Ez ilyen nagyon fontos.

– Jól van, no, Vastökű – sóhajtott Thorsen. – Nem ez az első eset, hogy a vásárra viszem érted a bőrömet.

– Megbántad valaha is?

– Nem – nevetett Thorsen. – Eddig még nem. Hogy boldogulsz Boone-nal?

– Kiválóan.

– Továbbra is józan?

Ez volt a legrövidebb szünet, mielőtt Delaney válaszolt:

– Tudomásom szerint az.

Mihelyt Thorsen letette a telefont, Delaney fölhívta Abner Boone-t, és kivonatolta neki a fejleményeket.

– Maga vegye kezelésbe Jason Kettőt – mondta az őrmesternek. – Először is hozza össze öt hétfő reggel egy rendőrségi rajzolóval. Ha a rajzoló nem tud zöld ágra vergődni a hasonlósággal, vigye el a fénymásolatokat Jake Dukkerhez, és készíttessen vele újabb rajzot.

– Dukker hajlandó lesz együttműködni – mondta Boone.

– Meghiszem azt – felelt szárazon Delaney. – Még ha netán ő volt is az, aki elrabolta az eredeti Maitland-vázlatokat. Nem tudott eddig a fénymásolatokról. Ha fölkeresi, Őrmester, figyelje az arcát, amikor meglátja a másolatokat. Érdekelne a reakciója.

– Meglesz – mondta Boone. – Még valami?

– Győződjék meg, tudja-e Jason Kettő, mit kell tennie. Hétfő reggelre összeállítom a listát Maitland törzshelyeiről. Maga beugorhatna érte hozzám útközben. Azt hiszem, ez minden.

– Főnök, villogtassa a jelvényét Jason Kettő, vagy dolgozzék titokban?

– Magára bízom – mondta Delaney. – És órá. Ahogy maguk a legcélravezetőbbnek ítélik. És próbálja meg kitudni, hogyan szerezhethétek meg Marthának, a nyacki Maitlandék házvezetőnőjének címét. Ha minden jól megy, a jövő pénteken kiugrunk hozzájuk.

Miután mindezt elintézte, Edward X. Delaney gondosan elolvasta a reggeli New York Timesben a riportot Victor Maitland emlékkiállításának megnyitójáról. A vastag betűs cím így szólt: Gála a meggyilkolt festő emlékére. A tudósítást egy kisméretű Saul Geltman-fotó, meg egy nagyobb Belle Sarazen-fotó illusztrálta. A nőt egy Maitland-olajkép előtt fényképezték le. Kemény, ezüsthajú karcsúsága és a lomha akt közti kontraszt igencsak blickfangos képet eredményezett. A képalírás: "Belle Sarazen, a művészetek jól ismert pártfogója." Delaney rendőrfőnök dűnnyögött valamit.

Monica és a kislányok nem voltak otthon, Bloomingle-hez mentek, hogy megvásárolják a nyári táborozáshoz szükséges dolgokat, közvetlenül Mary és Sylvia hétfői elutazása előtt. Az ablakok tágra nyitva álltak, a meleg fuvallat átjárta a házat. Derűs napot ígért ezen a kora júniusi délelőtt; azoknak a ritka csodáknak az egyikét, amikor az égbolt hatalmasra tágul, a felhők hófehérek, a napfény kissé párásan ragyog, a levegő pedig lomb- és vágyakozásillatot áraszt.

Edward X. Delaney kihasználta a nyugalmat és a magányt; vívódott ugyan egy kicsit, nincs-e még túl korán egy kis behűtött sörhöz, és úgy döntött, hogy nincs – majd elővette a hivatalos Maitland-nyomozás eredeti iratait, leült velük íróasztalához, és hozzákészült, hogy összeírja azoknak a bároknak, vendéglőknek, zenés szórakozóhelyeknek és más nyilvános helyeknek a címét, amelyek állítólag az áldozat törzshelyei voltak. Így Jason T. Jasonnak módja lesz...

De – ahogy ez már máskor is előfordult vele, egyéb nyomozásoknál – azon kapta magát, hogy ismét újraolvassa a dosszié valamennyi iratát. Nem mintha abban reménykedett volna, hogy ráakad valami meglepetésre, amelyen először átszaladt a szeme. Csupán azért, mert a hivatalos papírok mindig elbűvölték. A legszükszavúbb rendőri dokumentum is olyan – vélte –, akár egy hagyma. Ahogyan lehámozták külső rétegeit, maga a dolog egyre kisebb és kisebb lett, amíg csak el nem fért csöpp, fehér magocskaként, az ember két ujja közt. És mi volt ez a kis mag? Az igazság? Egyáltalában nem biztos. Mérget semmiképp se lehet venni rá.

Épp harmadszor futotta át a boncolási jegyzőkönyvet. És a "Mellékes jegyzetek" fejezetében (ez a cím eleve arra csábított, hogy átugorják) megnagyobbodott májról olvasott, egy normálisan begyógyult karcsonttörés nyomáról, némi, ugyancsak normálisan begyógyult tüdőelváltozásról, egy esetleges ifjúkori szívzörej nyomáról, ez ugyancsak normálisan gyógyult. És, szinte csak utóiratként, a jegyzőkönyv mellékesen megjegyezte: "valószínű. polymyositis."

Delaney elolvasta ezt is, pislogott, és félretette az aktát.

Hat jegyzetfüzetet írt már tele, amióta belefogott a Maitland-nyomozásba (és biztos volt benne, hogy Boone őrmester is legalább ennyit jegyezgetett föl). Delaney, a maga módszeres

stílusában, minden jegyzetfüzet kivonatát celluxszal beragasztotta a notesz fedőlapjának belső oldalára, hogy ne kelljen mindig az egészet átpörgetni, ha egy meghatározott tényt vagy vallomást keres. Így hát nem tartott soká, hogy megtalálja azt a jegyzetfüzetet, amely az Alma Maitlandnál tett második látogatás jegyzeteit tartalmazta: s abban Maitlandék házi orvosának nevét.

Dr. Aaron Horowitz, írta föl Delaney, s mellette: "1 srkkll ljjebb", ami, Delaney saját gyártmányú gyorsírásában azt jelentette, "egy sarokkal lejjebb", mármint a Keleti Ötvennyolcadik utcában levő Maitland lakás épülete mellett.

Kikereste a manhattani telefonkönyvből dr. Aaron Horowitz nevét, nagyítóüveggel böngészte az apróbetűs könyvet. Tárcsázott, s ahogyan számított is rá: szombat lévén egy, a számhoz kapcsolt üzenetfelvevő automata jelentkezett. Mikor a központos megkérdezte, óhajt-e valami üzenetet hagyni, Delaney nem habozott azt mondani, hogy élethalál ügyről, vészhelyzetről van szó, rendőrségi ügyről, és kéri dr. Horowitzot, hogy haladéktalanul hívja vissza.

Épp csak annyi ideje volt, hogy hátradőljön, elkezdje lefejtteni a celofánt a mai első szivarról és kilyukassza, amikor már föl is csöngött a telefon. Milyen mérgesen csöng – gondolta –, de az is lehet, hogy ez a képzet csak utólag kapcsolódott a csöngéshez, miután már meghallotta dr. Aaron Horowitz hangját.

– Hát ez meg mi a fene – ordított a doktor azután, hogy Delaney bemutatkozott. – Mi a lófasz az az "élet-halál" ügy? Az a "veszélyhelyzet"? Hogy az istenbe merészel így rám törni?

– Doktor úr, doktor úr – mondta Delaney a tőle telhető legnyugtatóbb hangon. – Csakugyan veszélyhelyzet, élet-halál ügy, rendőrségi ügy. Az ön egyik pácienséről van szó. A neve...

– Elment az esze, seggfej? – kérdezte dr. Horowitz. – Az orvos-páciens viszonyt különleges jogok védik. Talán nem tudja? Egy kurva szót se mondok magának egyetlen páciensemről se.

Delaney rendőrfőnök mély lélegzetet vett:

– Egy *halott* pácienséről van szó – ordított dr. Horowitz fülébe. – Semmiféle különleges joga nincsen arra, hogy megtagadja a felvilágosítást egy elhalt pácienséről, ha a rendőrség kéri.

– És ezt ki állítja? – kiabált az orvos.

– A törvény állítja – mennydörögte Delaney, majd ékesszólóan a következőket adta elő, egyenesen a kisujjából: "– Megfelelő precedensek alapján – mint a legutóbb a Johnson kontra New York Állam per – a bíróság megállapította, hogy orvosi gyakorlatot folytató személynek nincs semmi néven nevezendő joga arra, hogy megtagadjon egy elhalt páciensére vonatkozó felvilágosítást a kötelességét teljesítő rendőrségi nyomozó hatóságtól."

Csodálatos, hogy tanult embereket is mily könnyű az orruknál fogva vezetni.

– Miféle páciensről beszél? – Horowitz doktor szűkszavúbb lett, és már nem ordított.

– Victor Maitlandról.

– Vagy úgy...

– Igen, róla – Delaney hangja szigorú lett. – Mindössze öt percet kérek az idejéből. Hajlandó öt perccel megrövidíteni a golfpartiját?

– Golfparti! – szólt keserűen dr. Horowitz. – Csuda mókás. Megszakadok a röhögéstől. Csak hogy tudja, drága Delaney rendőrfőnök, a Roosevelt-kórházból beszélek, egy haldokló kölyök mellől. Hogy mitől haldoklik? Senki se tudja. Talán agyvelőgyulladás. Még hogy golfparti!

– Átmegyek magához most – mondta Delaney. – Tudna nekem öt percet szentelni?

– Nem ér rá hétfőig?

– Nem, nem ér rá – felelte Delaney. – Öt percről van szó. Fél óra múlva magánál vagyok.

– Ha jön, itt lesz, mit csináljak – mondta Horowitz.

Delaney ezt beleegyezésnek vette. Lecsapta a kagylót, fölkapta az olvasószemüvegét meg

a jegyzetfüzetét, és már ment is.

Amúgy se rajongott a kórházakért, de a Rooseveltől bizonyos okból még az átlagnál is jobban viszolygott: ebben a kórházban betegeskedett és halt meg első felesége, Barbara. Delaney tudta, igazságtalanság egy épületet hibáztatni ezért, de mégis utálta ezt a kórházat, és tudta, hogy ha, mondjuk, ne adj' isten, elesnék ennek a kórháznak a lépcsőjén, akkor az első szava a segítségére sietőkhöz ez lenne: "Vigyenek a Sinai Hegy Klinikára, a franc egye meg!"

Végre ráakadt dr. Aaron Horowitzra a sebészeti váróban, egy kis lehangoló helyiségben, amelyben egy tévékészülék, egy dívány, két, narancssárga plasztikkal bevont fotel, egy kártyaasztal és négy összecsukható szék volt, más semmi.

Dr. Horowitz alacsony ember volt, legalább annyi idős, mint Delaney, de lehet hogy idősebb. Sovány arca kiábrándultságról vallott. Szemén fémkeretes pápaszem, feje körül őszes tonzúra húzódott, koponyáját jórészt csupasz, szeplős, barnás bőr fedte. Fehér sebészköpenyt viselt, nyakában leeresztett szájmaszk csüngött. Nem nyújtott kezet, és Delaney messze állt meg tőle, a szoba másik sarkában.

– Na, magának aztán kurva jó idegei vannak – mérgelődött az orvos. – Mi az ördög lehet olyan fontos Victor Maitlanddel kapcsolatban, ami nem várhat hétfőig?

– Gyógyította ön valaha Maitlandet késszúrás okozta sebbel? – kérdezte Delaney. – A karján.

– Nem én. Ez az a "veszélyhelyzet", az az "élet-halál" ügy?

– Van más is – mondta Delaney. – A boncolási jegyzőkönyv esetleges polymyositisről ír.

– Esetleges! – gúnyolódott Horowitz. – Nagyszerű. Ez tetszik nekem.

– Ön tudott róla?

– Hogy tudtam-e róla? Már hogyan tudtam volna róla. A páciensem volt, vagy mi a fene.

– Mi az a... polymyositis? – érdeklődött Delaney. – Olyasmi, mint bursitis vagy arthritis?

– Hát persze – gúnyolódott az orvos. – Pontosan olyan. Ahogy a halál is olyan, mint az ájulás.

Delaney rábámult egy pillanatra, nem fogta föl azonnal.

– Halál? Úgy érti, halálos beteg volt?

– Victor Maitland esetében a végső stádiumról volt szó. Illetve, lett volna, ha valaki időnap előtt meg nem késeli.

Delaney hátrált egy lépést.

– Végső stádium? – ismételte rekedten. – Biztos ebben, doktor úr?

Dr. Aaron Horowitz undorral legyintett.

– Miért nem az orvosi testülettel hallgattat ki? – szólt sértődötten. – Hogy biztos vagyok-e benne? Miféle seggfejű kérdés ez? Akarja látni Maitland kartotékját? El akarja olvasni a vizsgálati eredményeket? A feljegyzéseket a gyógyszeres kezelés sikertelenségéről? Óhajtja látni két másik orvos véle...

– Jól van, jól van – vágta rá Delaney. – Elhiszem. Mióta volt beteg?

Horowitz gondolkodott egy pillanatig. – Talán öt éve – mondta. – A kartotékja alapján pontosan meg tudnám mondani.

– Mennyi ideje lett volna még hátra?

– Egy évvel ezelőtt meg kellett volna már halnia. Baromerős szervezete volt.

– Mennyi ideig élhetett volna még, ha történetesen nem ölik meg? Csak becslést kérek, doktor úr. Nem fogják önt tanúként beidézni. Nem is írom föl, amit mond.

– Becslés? Esetleg még egy évig. Legfeljebb tán még két-háromig. Ez nem egzakt tudomány, mint tudja. Minden eset más.

– Tudott róla Maitland? Megmondta neki?

– Hogy halálos beteg? Hogyan, megmondtam.

– Mit szólt hozzá?

– Nevetett.

Delaney rábámult az orvosra:

– Nevetett?

– Hát persze. Mi a különös ebben? Van, aki sír, van, aki összeomlik, van, aki semmit sem csinál. Minden eset más. Maitland nevetett.

– És megmondta Maitland valakinek is, hogy halálos beteg?

– Honnan az ördögből tudjam?

– De maga nem mondta senkinek? Például Maitland feleségének?

– Senkinek se mondtam el. Csak Maitlandnak. Letelt az öt perce.

– Jól van, doktor úr – mondta Delaney rendőrfőnök. – Köszönöm, hogy időt szakított. – Kifelé indult, de a folyosójából még visszafordult és megkérdezte: – Hogy van a gyerek, akit említett?

– Húsz perce meghalt.

– Nagyon sajnálom – szólt Delaney.

– *Zol dich chapen beim boych.*

– *Zol vaksen tsibelis fun pipik.* – felelt vissza az ámuló dr. Aaron Horowitznak Edward X. Delaney.

A Főnök egyenesen az előcsarnok egyik telefonfülkéjébe ment, és kikereste Saul Geltman telefonszámát. A műkereskedő odahaza volt, és hallhatóan nem volt túlságosan elragadtatva egy zsarú hívásától e derűs, napfényes, júniusi szombat délutánon. De azért beleegyezett a találkozásba, és megkérte Delaneyt, jöjjön fel hozzá. Mint kiderült, Geltman a keleti oldalon lakott, az East Riverre néző, Brooklynnal szemközti öröklakás-toronyházak egyikében. Delaney taxiba ült, és végre rágyújthatott arra a szivarra, amelyet egy órával ezelőtt előkészített. A taxi belseje teli volt ragasztva címkékkel: "KÉRJÜK, NE DOHÁNYOZZÉK, A VEZETŐ ALLERGIÁS." De Delaney azért mégiscsak rágyújtott, és a taxis egy szót se szólt. Ha tekintetbe vesszük a Főnök hangulatát, ezt elég bölcsen tette.

Delaney a minap azt mondta Boone-nak, szeretné látni Geltman lakását, mert szerinte nincs jobb mód egy ember karakterének megismerésére, mint megnézni az otthonát. Az otthon az a búvóhely, ahol az ember, ha akarja, levetheti a világ számára fenntartott álarcát. Az otthon megmutatja az illető ízlését, ellenérzéseit, szükségleteit és vágyait, erősségeit és gyengeségét. Ha egy embernek sok a könyve, ez már mond róla valamit. A könyvek címei többet mondanak; s ha meg egyáltalában nincs könyve, az mond róla a legtöbbet.

De egy magánkönyvtár léte vagy nemléte túlságosan is nyilvánvaló nyomravezető egy ember személyiségéhez. Delaney rendőrfőnök komolyan hitt benne, hogy ennél is jobban megítélhető az illető a falán függő képek, a padlójára terített szőnyegek és az íróasztalán levő hamutartó alapján. És ha mindezeket történetesen a felesége vagy egy lakberendező szerezte be – úgy hát ez a tény is épp elég sokat mond az illetőről.

Ám még a szőnyegeknél, képeknél, hamutartóknál és könyveknél is jobban érdekelte Delaneyt egy ember otthonának hangulata. Hogy hűvös-e vagy mesterkél, vagy meleg és barátságos? Rendetlenség uralkodik-e benne, akárcsak tulajdonosa agyában, vagy oly nyugodt-e, mint annak lelke? A Főnök nem győzött csodálkozni azon, hány bűnöző lakott hotelokban, bútorozott szobákban, motelokban. Az ideiglenes környezetek lakójuk gyökértelen életét tükrözik. És, akár a legtöbb zsarú, Delaney is látott már öreg csibészeket, akik egyetlen négyszögletes kis szobában laktak; benne tábori ágy, fiókos szekrény, szék. Nem azért éltek így, mert nem engedhettek meg maguknak ennél jobbat, hanem mert megpróbálták reprodukálni azt a fajta intézeti életvitelt, amelyre tudat alatt mindig vágytak, és amelyhez elkerülhetetlenül visszatértek.

Saul Geltman műkereskedő otthona az öröklakás-toronyház keleti oldalán, a tizenhetedik

emeleten volt. Maga az épület világoszöldre zománczott téglával volt burkolva, amelyet összefüggő ablaksávok vízszintesei szeltek át. Csöpp előcsarnok fogadta az érkezőt, egy absztrakt acélszobor volt az egyetlen dísz.

A Geltman lakás nagyméretű nappaliszobájának egyik falát végig üveg ablaksor töltötte ki, mindkét végén ajtóval. Ezek a teraszra vezettek, amely épp-oly hosszú volt, mint maga a szoba, de csupán fele olyan mély. Két hálószoba, két fürdőszoba volt még a lakásban, meg egy étkezővel kombinált konyha, e kettőt mészárosdeszkával fedett pult választotta el egymástól. Mindegyik helyiség pompás arányú, levegős és derűs volt, a mennyezetek magasabbak, mint amilyenek Delaney kintről hitte volna őket, a padlókat parketta borította.

De ami igazán elbűvölte a Főnököt: ennek a jókedvű lakásnak a berendezésmódja volt. Antik tárgyak eklektikus gyűjteménye lepté el a világos fajú, francia parasztbútorzatot. Fénylettek a sárgaréz, a vörösréz és az ón díszítések; a cinborítású ebédlőasztal öntöttvas alapokon állt; fényezett, faragott tölgy kariatidák tartották a fekete márvány falipolcokat. A parkettot fakult perzsaszőnyegek fedték. Az ülőbútorok kárpitozása meg a függönyök kellemes, szivárványos összhatásban voltak a puha takarók csikozásának, gazdag, bolyhos gyapjának színeivel.

És mindez folttalan volt, ragyogó, a maga kényelmes tökéletességében már-már mindent elárasztó. Csupán egy hajszál választotta el attól, hogy olyan ne legyen, mint egy bútoráruház bemutatóterme. Delaney szemét a "hanyag elegancia" se kerülte el, amellyel az üreges indiai tölgyből készült koktélasztalra odavetett művészeti magazinok heverték, sem a könyvespolc szándékolt szabálytalan elrendezése: néhány művészeti album állítva, mások fektetve – az egész összeállítás kellemes volt a szemnek. Vajon létezik-e egyáltalában művészet – műviség nélkül, tűnődött egy pillanatra a Főnök.

– Nagyon szép – mondta Saul Geltmannek, aki lelkesen vezette őt körül, közölte minden egyes régiség korát (néha az árát is), megmutatott néhány mulatságos csecsebecsét, külön felhívta Delaney figyelmét egy XVII. századi íróasztalra, amelynek állítólag hat titkos rekesze van – noha ezekből Geltman eddig még csak ötöt talált meg –, valamint XVIII. századi, faragott, diófa könyvtámaszaira: ha ezeket egymáshoz illesztették, egy öregembert formáztak, amint épp meghág egy kecskét.

– Nem rossz egy hajdani Essex streeti kis csóró kölyöktől, mi? – nevetett Geltman. – Most már nincs egyéb dolgom, mint mindezt ki is fizetni!

– Maga rendezte be a lakást, egyedül? – kérdezte Delaney.

– Minden darabot személyesen válogattam össze – büszkélkedett a parányi termetű műkereskedő.

– Minden huzatot, minden szőnyeget, minden hamutartót, az egészet. Most is dolgozom rajta. Meglátok valamit, megveszem, idehozom, és kidobok valamit. Ha nem dobnám ki, a lakás olyan lenne már, mint egy áruház.

– Nos, maga igazán csodát teremtett – dicsérte a Főnök. – Nincs itt egyetlen olyan tárgy se, amelyet ne fogadnék el a saját lakásomba.

– Igazán? – ragyogott Geltman. – Komolyan mondja?

– Komolyan. – Delaneyt meglepte, mekkora szüksége van ennek az embernek a bizonyosságra. – Ragyogó az ízlése.

– Ízlés! – kiáltotta Geltman, és csillogó szemmel nézett körül. – Igen! Nos, hegedülni nem tudtam, és nem tudok festeni se, azt hiszem, minden alkotó tehetségem ebben az otthonban fejeződik ki. – Letekintett, ujja hegyét gyöngéden végighúzta a bájos fenyőfa komódon, melynek fiókjait kovácsolt réz fogók díszítették. – Imádom ezt a lakást – mormolta Geltman. – Imádom. Hülyén hangzik, tudom, de... – hirtelen abbahagyta, kihúzta magát, és rámosolygott Delaneyre. – Nos – csapta össze fürgén a kezét –, mit adhatnék inni? Bort? Whiskyt? Vagy?

- Volna söre? – kérdezte a Főnök.
- Sört. Persze hogy van söröm. Heineken. Megfelel?
- Remek lesz, köszönöm.
- Üljön le, ahová tetszik. Máris itt vagyok.

Delaney kiválasztott egy magas hátú hintaszéket a szoba belsejében, szemben az üvegezett fallal. Elhelyezkedett, és most vette észre először, hogy két férfi van a teraszon, fehér székeken ülnek, egy fehérre festett vasasztal mellett. A Főnök elámult. Eddig nem látta őket, és Geltman se említette, hogy vendégei vannak.

A két férfi, valójában két fiú, szinte teljesen egyforma volt; rövid ujjú, fehér, kötött inget, fehér tenisz nadrágot, fehér tornacipőt viseltek. Közönyösen üldögéltek székükben, nem fordultak szembe egymással, hanem úgy, hogy láthassák a folyó forgalmát odalenn.

A fehér asztalon egy üveg vörös bor szikrázott a napfénytől. Ahogy Delaney megfigyelte, mindkét fiú kristály poharat emelt lassan az ajkához, és kortyolgatott belőle. A nyersszínű függönyön át nézve, az egész jelenet olyan volt, mint egy Edward korabeli gardenparty részlete, békés és átszellemült, egy régi fotográfiába merevedve, amelyen a kép elhalványult, a felszín megrepedezett, a sarkok számarfülesek vagy hiányoznak – de a pillanatkép a térben és időben mégis halhatatlanná teszi a másodpercet, akárcsak egy emlékezetünkben maradt álmot: emyedt ifjak, napfény mindenütt, örökké élő fuvallat, soha el nem múló nap.

- Sajnálom – szólt, amikor Geltman visszatért –, nem tudtam, hogy társaság van magánál.
- Ó, csak két szomszéd srác – mondta Geltman könnyedén. – Fölugrottak, hogy kifosszák a borkészletemet.

Ezüsttálcán hozta be a kinyitott sörösüveget, tulipánmintás pohárral. A pohár is hűtve volt, fagyos pára borította az oldalát.

- Egy elektromos szerkentyű csinálja – nevetett Geltman –, állandó fagyréteg. Butaság, de jól fest.

– Jobban is esik belőle – töltötte ki a sörét Delaney. – És maga?

- Most semmit se. Nos, miben segíthetek önnek, Főnök? Netán újabb kérdései vannak?

A kis ember egy klubfotel karfáján ült, derékszögben Delaneyvel. Háttal fordult az ablakok felé, arca árnyékban maradt. Világosszürke flanel pantallót viselt és fehér gyapjúból kötött, magas nyakú pulóvert. Kordovánból készült mokasszinja fényesre volt subickolva. A nehéz, arany karkötő most sokkal feltűnőbb volt, amint a fény megtört rajta, de Delaney nem látta annak az ideges izgékonyágnak a nyomát, amit a galériában produkált. Se összerogyás, se nyújtózkodás, se kicsavarodás, se gesztikulálás. Ujjai most nem doboltak, nem simígtatták barnásszürke haját a koponyája körül. Saul Geltman kiegyensúlyozottnak tűnt, béke áradt belőle. Talán mert saját otthonában van – vélte Delaney.

- Igen, még néhány kérdés – mondta a Főnök. De mindenekelőtt köszönetet szeretnék mondani önnek, amiért vendégül látott a partyján. Nagyon jól éreztük magunkat.

– Ennek igazán örülök – vigyorgott Geltman. – Látta a Times tudósítását ma reggel? Csodálatos! Persze, Belle és Jake rosszkodtak, de egy verniszázás nem is számít igazi sikernek, ha nincs legalább egy verekedés. Látta a képeket? Hozzájuk fért abban a tömegben?

- Nem úgy, ahogyan szerettem volna. Majd újra elmegyek.

– Természetesen. Amikor akar. Legalább egy hónapig nyitva lesz. Belépődíjat szedünk, jótékony célra, persze. De ha jön, csak hívasson ki a bejárathoz.

Delaney leintette az ajánlatot.

- Hogyan kelnek a képek? – kérdezte.

– Nagyszerűen – bólintott Geltman. – A legtöbbje már el is kelt. Még van néhány eladatlan, de már nem sokáig.

Delaney körülnézett az elegáns szobában.

- Magának nincs Maitland-képe? – Megjegyzése csak félig volt kérdés, félig állítás.
- Nekem nem telik rá – nevetett a műkereskedő. – Azonkívül: üzletileg helytelen, ha az ember a saját lakásában tart képet olyan művésztől, akit képvisel. A gyűjtők ilyenkor arra gyanakszanak, hogy a kereskedő a legjavát önmagának tartotta meg. Ami, természetesen, igaz.
- Maga tudta, hogy Maitland halálos beteg? – kérdezte.

Ekkor, első ízben, halk nevetés hallatszott a teraszról. A két fiú, kezében a borospohárral, a korlátnál állt, és nézett valamit odalenn az East Riveren.

Mire ismét Geltmanre nézett, az már levált a karfáról. Oldalvást ült, lábait átdobta a szembeeső karfán.

- Igen – felelte –, tudtam róla.
- Nem említette nekünk – mondta határozottan a Főnök.
- Hát bizony ez nem olyasmi, amiről szívesen beszél az ember – sóhajtott Geltman. – Meg aztán: ugyan mennyiben segíthet ez maguknak megtalálni a tettest?
- Lehet hogy segít. Lehet. A mások tetteit ugyan nem segít megmagyarázni, de Maitland tetteit talán annál inkább.

Geltman rábámult egy pillanatra, aztán megrázta a fejét:

- Attól tartok, nem értem.
- Az orvos azt mesélte, hogy amikor közölte Maitlanddal, hogy halálos beteg, az csak nevetett. Elhiszem. Ez belefér a karakterébe, egybevág mindazzal, amit megtudtunk róla. De engem nem az érdekel, milyen kemény, cinikus, élvhajhász volt. Ha egy ilyen tényről értesült, ennek meg kellett változtatnia az életét. Az életét, amely a végéhez közeledett. Kellett, hogy olyasmit tegyen, amit nem tett volna különben. Mondjuk, terveket kellett volna kovácsolnia. Vagy annyit zsúfolnia hátralevő napjaiba, amennyit csak tud. Valamit. Valamit eredményeznie kellett ennek a tudatnak. Ez emberi dolog. Ugyan, tegye csak föl önmagának a kérdést: hogyan reagálna, ha efféle súlyos tényről értesülne? Vajon nem változtatna-e eddigi életvezetésén?
- Föltételezem – mondta halkán Geltman. – De én tudtam Maitland betegségéről, és semmiféle változást nem vettem észre rajta. Ugyanaz a kegyetlen, gonosz strici maradt, aki világegyetében volt.
- Ön mikor értesült a betegségéről?
- Körülbelül öt éve, azt hiszem. Igen, akkor.
- Ő mondta el magának?
- Igen.
- Tudomása szerint elmondta-e Maitland másnak is? A feleségének például? Vagy a fiának?
- Nem – válaszolt Geltman. – Azt mondta nekem, hogy én vagyok az egyetlen, akit beavat. Megesketett, hogy titokban tartom. Azt mondta, ha megtudja, hogy valakinek is elköptem, lecsavarja a tőköm. És meg is tette volna, meg ám.
- És maga elmondta valakinek?
- Isten őrizz, dehogyis!
- Maitland édesanyjának? Testvérének? Vagy bárki másnak?
- Esküszöm, Főnök, nem. Ez nem olyasmi, amiről az ember locsog-fecseg.
- Magam is úgy hiszem – mondta Delaney. – Azt mondja, semmi változást nem észlelt az életvitelében? A személyiségében?
- Semmi változást nem láttam, csakugyan.
- A maga tudtával semmilyen különleges tervet nem csinált? Az emberek a halálos ítélet árnyékában hirtelen lehiggadnak, rendbe teszik az ügyeiket.
- Ő semmi ilyesmit nem csinált, tudtommal.

– Nos – sóhajtott Delaney, és kiitta sörét –, nyilván nem látszott rajta semmilyen erőfeszítés, hogy gondoskodjék feleségéről és fiáról. Mindketten örökölnék, de nem sokat.

– Egészen túrhetően meg fognak élni – felelt kurtán Geltman – az utolsó képek jövedelméből. Még az adók levonása után is kapnak vagy egy félmilliót. Legalább. Hadd ne ejtsek könnyet értük. Még egy sört, Főnök?

– Nem, köszönöm. Ez pontosan megtette a magáét.

Ismét kitekintett a teraszra. A két vendég lusta kényelemben ismét a fehér székekben ült. Amikor Delaney odanézett, az egyik aranyhajú ifjú épp hátradöntötte a fejét, a borospoharat magasra tartotta, és a bor utolsó cseppjeit a szájába, az arcába folyatta. A másik nagyot nevetett.

– Valamiféle izomrendellenesség volt – mondta Delaney –, úgy tudom.

– Igen.

– Nem hatott ki a festészetére öt hosszú éven át?

– Észrevehetően nem – felelte a műkereskedő.

– Mit ért ezen?

– A vevők nem vették észre – mondta Geltman. – A kritikusok se. De Maitland észrevette. És én is.

– Hogyan? Miben hatott ki a festészetére?

– Nos, ő úgy mondta, hogy nem fájdalom az, amit érez, hanem valamiféle merevség. Így mondta: merevség. Kezében, karjában, vállában. Szedett valamit, ami úgy látszott, segít rajta.

– Zsibbasztót? Szippantót?

– Igen.

– Belle Sarazentől?

– Nem tudom, honnan szerezte.

– De segített rajta?

– Victor szerint igen. Azt mondta: föllazítja. Ez látható is a legutolsó képein. Az utolsó, egy-két év munkáin. Ezek könnyedebbek, a vonalak nem olyan élesek, a színek élénkebbek, világosabbak. Nagyon halvány, finom különbség ez, azt hiszem, csak Victor és én vettük észre. Más senki nem látott változást. Ugyanolyanoknak tűnnek, mint a régi Maitland-képek. Még mindig csodálatosak; éppoly izgatóak és igézetesek.

– Ez az – mondta Edward X. Delaney. – Izgatóak.

Föllállt, megköszönlte a torkát:

– Köszönöm önnek a találkozást és a vendéglátást, Mr. Geltman.

– Örömmel – felelt az apró emberke. Fölhúzódkodott, átpattant a szék karfáján, és ügyesen talpra szökkent. – Remélem, hasznát tudja venni. Van már valami haladás?

– Hogyne – felelt Delaney rendőrfőnök. – Határozottan.

– Remek, örömmel hallom – mondta Geltman.

Elindultak kifelé, de Delaney visszafordult, hogy még egyszer körülnézzon a mesés szobában.

– Akár egy álom – mondta.

– Pontosan – nézett meglepetten Delaneyre Saul Geltman. – Pontosan: akár egy álom.

Ekkor a Főnök kipillantott a teraszra. A két fiú a korlátnál állt. Hosszú, finom szálú hajukat lobogtatta a szellő. Fél karjukkal átölelték egymás derekát.

Delaneynek megint az volt a benyomása, hogy egy felejthetetlen fotográfiát lát. Fehér ruhás fiúk a porcelánkéék égbolt előtt. A holnap – sehol. Nincs is jövő idő. Csak egy végtelen, megörökített és rögzített MOST.

– Gyönyörű, ugye? – kérdezte lágyan Geltman. Edward X. Delaney bágyadtan rámosolygott, és idézni kezdett:

– "Arany fiúk, gyöngy leányok – mind elvesztek, porrá váltok".

Mire Saul Geltman leesett állal, küszködve megfogalmazta volna válaszát, a Főnök már sehoh se volt.

15.

A következő hét szerdájáig a rendőrségi rajzoló fantomképeit a spanyol asszonyról meg a fiatal lányról sok-sok példányban szétküldték a manhattani rendőrségi körzetekbe. Elküldték az újságoknak és a tv-állomásoknak is. A Daily News negyedik oldalán jelentek meg, fölöttük kéthasábos cím: ÚJ NYOMON A MAITLAND-ÜGY. A második és a hetedik csatorna esti hírműsorában is bemutatták a képeket, egy telefonszámmal együtt, amelyet bárki fölhívhat.

Ezenkívül Jason T. Jasont kiemelték a járőrszolgálatból, és függetlenítették a Maitland-nyomozás céljaira. A fekete rendőr mámoros volt az új feladattól, és Boone őrmester szerint mintegy tizennyolc órát töltött el naponta azzal, hogy sorra járja a lista alapján Maitland törzshelyeit, vagy csak kóborolt a Lower East Side utcáin; megmutatta a fantomképek kisméretű kópiáit kocsmárosoknak és csaposoknak, szépségszalonok irányítóinak, boltosoknak, koldusoknak, striciknek, kurváknak, házalóknak, vagányoknak – mindenkinek, aki láthatta a két nőt vagy egyiküket.

Ugyanezen a héten Abner Boone újabb időmérést végzett, ellenőrizte, és mind a maga, mind pedig a Főnök nagy meglegésére be is bizonyította, hogy Ted Maitland számára nem jelentett volna problémát a Cooper Unionból eljutni a Mott streeti műterembe, ott ledőfnie az apját, és ismét időben visszajutni a Cooper Unionba, a kettőkor kezdődő előadásra.

Boone-nak sikerült kitudnia Marthának, Dora és Emily Maitland nyacki házvezetőnőjének vezetéknevét. Beaselynek hívták. Az őrmester ezt úgy ügyeskedte ki, hogy fölhívta a Maitland házat. Az első alkalommal Emily jelentkezett, Boone erre letette a kagylót. Második alkalommal egy éles orrhang szólt a hallgatóba: – Itt a Maitland rezidencia.

– Martha Jonest keresem – szólt erre Boone. – Marthával beszélek?

– Igen, itt Martha – felelte a házvezetőnő –, de az én nevem nem Jones, hanem Beasely.

– Elnézést a zavarásért – mondta erre Abner Boone, és letette a kagylót. Ezután kikereste a nyacki telefonkönyvből Martha Beasely lakáscímét.

Csütörtökön Thorsen főkapitány-helyettes telefonált, és közölte, hogy Dora Maitland nyacki bankja hajlandó együttműködni; a Főnök megvizsgálhatja az asszony folyószámláját. De mindenki szabadságon volt, így Delaney csak a bankfiók alelnökhelyettesével beszélhet, és az lesz jelen a vizsgálat alatt, hogy ellenőrizze, Delaney nem változtat-e meg valamit, vagy nem visz-e el papírokat. A Főnök készséggel beleegyezett.

Így tehát mozgalmas, termékeny hét volt, tömérdek telefonhívással, tárgyalással, jelentésírással és új időmérésekkel – mégis, miközben péntek reggel kifelé autóztak a városból, Delaney rendőrfőnök és Boone őrmester kesernyésen megállapította, hogy eddig egyetlen lépéssel se jutottak közelebb Maitland gyilkosának megtalálásához. Noha a kedve egyiküknek se lohadt, azért nem is dagadoztak a túlzott optimizmustól.

– És mégis – mondta Delaney –, az ember soha nem tudhatja, mikor és merről üt be a fordulat. Volt egyszer egy kollégám az egy-nyolcas körzetben. Az dolgozott valaha egy emberölési ügyön: egy fiatal nőt megerőszakoltak és megfojtottak a lakásán. A nyomozás minden irányban bedugult. Heteken és hónapokon át rágódtak rajta, aztán az egész dossziét a fiók mélyére lökték. Tudja, hogy van az: új meg új balhék jönnek, az ember egyszerűen képtelen a régieknek időt szentelni. Több mint egy év telt el, amikor a New York-i rendőrség kap egy levelet egy nőtől

valahonnan Ohióból vagy Indianából, mit tudom én már, honnan. Ez a nő előzőleg beállt a Béke Hadtestbe, elküldték Afrikába, ott később valamiféle lázba esett, s így hazaküldték. Nos, ez a béke hadtestbeli lány maga után küldette a postáját Afrikába, ugye. Ez jó barátnője volt annak a lánynak, akit New Yorkban kinyírtak. És amíg Afrikában van, kap egy levelet a barátnőjétől. Ez a levél csupa vidámság, és arról van benne szó, hogy lett egy új fiúja, vörös szakálla van, a neve Donald, rendkívül kedves fiú, meg minden, de hogy most már be kell fejezni a levelet, mert várja vacsorára ezt a Donaldot. Ez a levél, amelyet a béke hadtestbeli lány megőrzött, és most elküldött a New York-i zsaruknak, azon a napon íródott, amelyen a lányt hazavágták. A lány ott Afrikában semmit nem tudott a barátnője haláláról, csak most, hogy hazajött, értesült róla. Így aztán a hék előkotorták a régi dossziét, és abban találtak egy Donald nevű, nős férfit, vörös szakállal, aki a halott lánnyal egyazon irodában dolgozott. Megtörték őt és kész. Hát így jöhet egy ügyben áttörés akkor is, amikor már senki nem számít rá.

– Nekünk se ártana egy kis szerencse – mondta gyászosan Boone.

– Megjön az is – bizakodott Delaney. – Épp arrafelé tartunk.

Boone őrmester ezúttal se tudta, hogy a Főnök tréfál-e vagy sem; ezekben a napokban gyakran gondolta, hogy kér egy használati utasítást Delaneytől, hogy el tudjon igazodni a humorérzékén.

Nyack felé haladtukban sok szó esett köztük Victor Maitland végzetes betegségéről. Az őrmester képtelen volt napirendre térni fölötte.

– Mindenki arról beszél, mekkora egy kan volt, hogy látótávolságon belül mindenkit megkamatyolt – mondta Boone. – És most egyszerre csak kiderül, hogy halálán volt, és ezt tudta is. Nem gondolja, Főnök, hogy ezért prütykölt olyan szorgalmasan? Megpróbált annyit kefélni, amennyit tudott, míg nem késő?

– Nem – felelt Delaney. – Nem hiszem. Az ő csődörhírneve a messzi múltba nyúlik vissza. Emlékszik, mit mesélt róla Geltman a húsz évvel ezelőtti, Greenwich Village-i időkből? Akkoriban jócskán kivette a részét a dologból. Nem, én nem hiszem, hogy Horowitz doki halálos ítélete ebbe az irányba lökte volna őt. De nyugodtan föltenném rá az utolsó dolláromat is, hogy más módon annál inkább fordított rajta egyet. Nézze Őrmester, az egyszerűen lehetetlen, hogy valaki egy ilyen horderejű dologról tudomást szerez, és ez valami módon ne változtassa meg az életvitelét.

– De hiszen Geltman azt mondta önnek, hogy semmit se változott – emlékeztette őt Boone.

– Geltman – tűnődött Delaney. – Kedvelem azt a kis mukit. Tényleg. De valami van vele... – a Főnök begörbített tenyerét, széttartott ujjait a halántéka közelébe emelte, és erre-arra billentette, mintha egy nagy tárcsát forgatna. – Valami fura van itt benn. Valahogy túl sok.

– Azokra a fiatal fiúkra gondol ott a balkonon?

– Nem. Nos... talán ez is hozzátartozik a dologhoz. De az a lakás! Azok a gyönyörű tárgyak, amelyeket birtokol! A *dolgok*! Szereti őket. Látnia kellett volna, amint megsimogatta őket. Épp csak hogy nem csókolta meg azt az asztalt. Soha nem láttam még senkit ekkora szenvedéllyel csüggni tárgyakon. Amikor annyi idős lesz, mint én vagyok, rájön majd, hogy az ember az élete első felét azzal tölti, hogy tárgyakat halmozzon föl, a másodikat pedig azzal, hogy megszabaduljon tőlük. Azt hiszem, ha eltörtem volna a kristályvázáját, sírva fakadt volna.

– Engem nem érdekelnek különösebben a tárgyak – vetette oda az őrmester.

– Nem? Sose hittem volna, a fényűző lakásberendezése alapján...

Boone elvigyorodott, de magában ismét elhatározta, hogy bemegy a közeli Woolworthhoz, és vesz néhány finom poharat.

Az őrmester a bankkal szemben tette ki Delaneyt. A Főnök megkérte, hogy amíg ő odabenn van, Boone keresse meg Martha Beaselyt, és beszélgessen el vele. Ha végzett, érte jöhet

Delaneyért a bankba, és ha már nem találná ott, nézzen be érte a szemközti kocsmába.

A bank alelnökhelyettese ábrándos tekintetű fiatalember volt, szőke bajusza nem nagyon illett hozzá. Beirányította Delaneyt a széfrészleg egyik privát szobáscskájába. Az íróasztalon egy köteg komputernyomat hevert, és címkés dobozokban két kis tekeres mikrofilm, valamint egy mikrofilmolvasó berendezés.

– Ismeri a működését? – kérdezte a Főnöktől.

– Hogyne – felelte Delaney. – "Indíts." "Állj." "Előre." "Vissza." Tudom kezelni.

– Nagyszerű – mondta a banktisztviselő. – Nos... ööö...

Ezután föltett néhány mohó kérdést a rendőrségi munkáról. ("Csuda érdekes élet lehet. Nem mesélne róla?") De amikor belátta, hogy ettől a New York-i zsarutól válasz helyett csak morgást kap, vagy azt se, végül föladta a dolgot. A megegyezéssel mit sem törődve így szólt: – Csak szóljon annak az úrnak odakinn, ha végzett – és egyedül hagyta Delaneyt, erős Canoe-illatfelhőt hagyva maga után.

Delaney rendőrfőnök becsukta mögötte az ajtót, és kulcsra zárta. Föltette az olvasószemüvegét, levette a zakóját, és letelepedett az egyik vékonyan párnázott csőszékbe. Előkészítette a noteszát és a tollát. A kötegnyi komputernyomattal kezdte, és alig telt el negyedóra, máris tisztában volt vele, hogy semmi szüksége nem lesz a noteszra meg a tollra. Túró.

A nyomtat Dora Maitland bevételi és takarékszámájának jegyzéke volt, hat hónapra visszamenőleg. A mikrofilm az utóbbi hét esztendőre vonatkozóan tartalmazta ezeket az adatokat. Amikor Delaney rendőrfőnök rájött, hogy nem számíthat döbbenetes felfedezésekre, elkezdte gyorsítani a mikrofilmolvasó forgását. A film olyan gyorsan haladt át az elektromos nézőkén, amilyen gyorsan csak nyomni tudta az "előre" gombot. Egy bő óra alatt végzett az egészszel.

Dora Maitland takarékszámája egy hatezer dollárnál valamivel nagyobb összeggel indult, és fokozatosan csökkent, kisebb lehívások útján (többnyire ötven vagy száz dollárral) egy állandó összegre, amely valamivel négyezer dollár alatt volt. A lehívások időpontjaiban nem volt semmiféle rendszeresség. A dokumentált időszakban nem történt betét, csupán a kamat halmozódott.

A csekkszámola dokumentumai mutattak némi rendszerességet, de Delaney ezeket teljesen ártatlanoknak találta. Voltak például negyedévenkénti betétek, mindig pontosan ugyanaz az összeg: száztizenhét és fél dollár. Ez alighanem egy részvényosztalék volt. A rendszeres félévenkénti háromszázhetvenöt dolláros betétek pedig nyilván törvényhatósági kötvényekből származtak.

Voltak aztán hetenkénti csekkek, százhuszonöt dollár értékben, Delaney feltételezése szerint Martha Beasley bére. És voltak még különböző szabálytalan, kisebb összegek, villanyszámlára, telefonszámlára és nyilván megélhetési költségekre.

Ezenkívül évi kétezer dollár kivétről szóltak még az üzleti könyvek, ez, vélte Delaney, a birtok adója. A havonkénti kifizetések rendjében nem talált olyan nagyságrendűt, ami jelzálogkölcson-visszafizetésre utalt volna, így hát a Maitland-birtok nyilvánvalóan tiszta, nincs megterhelve. Mikor végzett, néhány percig még ott ült, leesett vállal. Tompán nézte a jegyzetfüzet üres lapját. Amit előzőleg várt ettől a vizsgálattól: nagyobb összegű betét, vagy nagyobb összegű lehívás. Egyetlen nagy összegű lehívás például felbérelt gyilkosra utalhatott volna. Súlyos csekkek, rendszeres szünetekkel: lehetnek volna egy zsarolónak kifizetett pénzek. De amit Delaney mindenekelőtt keresett: egy nagy összegű betét nyomát. Ez logikusan bizonyította volna, hogy Victor Maitland, ez a különlegesen sikeres művész tisztességesen támogatta anyját és húgát, akikkel baráti viszonyban volt. De Dora és Emily, úgy látszik, igazat

mondtak. Victor nem adott nekik semmit. A bankszámlák legalábbis nem tanúskodtak semmi anyagi hozzájárulásról.

Minden jel szerint Dora és Emily Maitland kijöttek a pénzből – de mégis. Saját házukban, saját birtokukon laktak, ám a teljes nettó vagyonuk – mármint pénzvagyonuk – az iratok tanúsága szerint ritkán ment ötezer dollár fölé. Mindez egyszerűen érthetetlen, ha meggondoljuk, hogy a melegszívű gyermek száz rongyért adott el egy-egy képet. És Delaney nem is hitte ezt el egyetlen pillanatig. Valami büzlött. És nemcsak a Canoe.

A Főnök megmondta a részleg tisztviselőjének, hogy elmegy, majd átbaktatott a napsütötte utcán a szemközi ivóba. Forró, párás délután volt, zakóját és szalmakalapját is vitte a kezében. A bár majdnem olyan kietlen volt, mint Delaney hangulata – nagy, üres, istállószerű helyiség, teli állott sör és rovarirtó szagával, a földön szalmaporral és a sarokban egy nyivákoló, tarka macskával. Két csendes vendég ült a bárpultnál, söröspoharukba bámultak, és éppoly csendes volt a csapos is. Egy fogpiszkálót szopogatót, kibámult a légyköpte ablakon, és türelmesen várta a világvégét.

A Főnök egy Budweisert rendelt. Kifizette, majd az üveggel meg a pohárral egy hátulsó boksza telepedett le. A helyiség jó homályos, hűvös és nyugodt volt. Lassan, kis kortyokban itta a sörét, egykedvűen üldögélt, és igyekezett minden fölösleges mozdulatot elkerülni.

Egyvalami bosszantotta: biztos volt benne, hogy valaki rászedi, bohócot csinál belőle. Egy jófajta intellektusú valaki az orránál fogva vezeti. Amerre csak fordul, az az illető már jó előre eltorlaszolta az utat. Minden gyakorlottsága, tapasztalata, képességei és ösztönei zsákutcába visznek – ráadásul egy olyan ipse manipulálja, aki alighanem *először* ölt életében! És ez bántotta a legjobban: egy kezdőnek, egy vacak amatőrnek sikerült túljárnia Edward X. Delaney eszén! Most nagyon is megértette, hogy efféle átkozott hangulatukban használják némely zsaruk az öklüket vagy a gumibotjukat. A kudarctól görcsbe rándul a gyomor; s a megviselt idegek fölmondják a szolgálatot.

A második pohár sörénél tartott, amikor Abner Boone beállított. Levette a napszemüvegét, körülpillantott, észrevette Delaneyt, és odabólintott. Megállt a bárpultnál egy kóláért, azonmód leeresztette a torkán, és kért egy másodikat. Ezt odahozta Delaney bokszába, és bebújt a szemközi ülésre. – Úristen, van vagy harminc fok – fújtatott. – És milyen párás az idő! Régen vár?

– Nem olyan régen. Tűnődöm, egyek-e valamit, de nem vagyok igazán éhes. Maga?

– Kihagyhatom – felelte az őrmester. – Egyelőre le szeretnék hűlni egy kicsit. Büzlik az ingem.

– Vegye le a zakóját – javasolta Delaney.

– Á, nálam van a stukker – legyintett Boone. – Valaki még kiszúrja, és nyomban riasztja a helyieket. Jó lesz így is. – Előkotorta a belső zsebéből a jegyzetfüzetét. – Remélem, maga sikeresebb volt, mint én, Főnök.

– Részemről egy nagy túró – felelt rá Delaney, akkora indulattal, hogy Boone elámult.

Delaney elmesélte az őrmesternek, amit talált, illetve amit nem talált.

– Csupa negatívum – mondta. – Az egyetlen, amit bizonyít, legalábbis a látszat szerint, hogy Maitland nem támogatta az anyját és a testvérét. És ezt már tudtuk tőlük.

– Hátha van egy másik bankban is számlájuk? Netán széfjük van, színültig tele készpénzzel?

Delaney megrázta a fejét:

– Thorsen ezt már előre ellenőrizte. Ez a kizárólagos bankjuk. És maga? Mire ment Martha Beasleyvel?

– Több a kérdés, mint a válasz – lapozgatta a noteszát Boone. – Ez piszkálja a csőrömet ebben az egész ügyben: minél többet dolgozunk, annál több a problémánk. Martha Beasley például azt állítja, hogy majdnem négy éve dolgozik Maitlandéknál, és e négy év alatt egyetlenegyszer se

látta se Victor Maitlandet, se Saul Geltmant. Azt tudja, hogy alkalmanként idelátogattak, mert Dora és Emily beszélgettek róla. De soha nem kerültek Martha szeme elé. Nos, mire véli ezt, Főnök?

– Egyszerű – egyenesedett ki és dőlt előre érdeklődve Delaney. – Maitland és Geltman úgy időzítették a látogatásaikat, hogy azok mindig Martha szabadnapjára essenek. Vagy talán éjszakára, amikor a házvezetőnő nem volt ott.

– De *miért*?

– Ez már egy másik kérdés, és erre nem tudom a választ, Örmester. De le merném fogadni, hogy szándékosan jöttek olyankor, amikor a házvezetőnő nem láthatta őket. Mi van még?

– Nagy rakás semmi. Dora piál, ahogyan sejtettük. Sokat pihen, de délutánonként gyakran képtelen fölkelni. Emily soha nem megy el egyedül hazulról, legalábbis Beasely asszony tudomása szerint. Nincsenek randevúi. Fiú nem jár a házhoz. Telefonon se keresik, legfeljebb a család régi barátai.

– Hát, szóval, ennyi – sóhajtott Delaney.

– Nem, uram – szólott Boone. – Valami azért van. Valami egészen más. Külön téma. Ez a Beasely asszony kezdetben csuda szűkszavú volt. Gyanakvó. Nem akart megnyílni. De aztán azt mondtam neki, hogy Victor Maitland adóügyi zűrjében járok; hogy Victor azt állította, támogatja anyját és hűgát, mi meg nem nagyon hisszük el ezt. Erre aztán megnyílt, és panaszkodni kezdett arról, mennyit keres Maitlandéknál, azaz hogy milyen keveset keres. Azt mondta, százhuszonöt dollárt kap öt és fél napért. Azt mondta, ezeknek kevesebb a pénzük, mint neki magának, és hogy Victor aligha támogatta őket. Erre én azt mondtam: de hiszen ez egy nagy ház és hatalmas telek, amelyet rendben kell tartani – tudja, jól megnyomtam közben azt a jó öreg fiú tájszólásomat –, mire az asszony azt felelte, hogy a kertet bizony Dorának és Emilynek kell rendben tartania, mert annyjuk sincs, hogy havonta egyszer hívjanak egy embert. Szóval, ahogy így beszélgetünk – tudja, ez a Martha Beasely özvegyasszony, és amikor rákezd, be nem áll a szája –, azt mondja, Emily egészen ügyesen nyírja azt a nagy gyepet, levágja az elhalt faágakat, elvégez néhány kisebb javítást is a ház körül, meg minden. Valamit mondtam arról, hogy az bizony jókora darab gyep, nem csekélység nyírni, erre elmesélte, hogy két éve vettek egy használt fűnyíró gépet, és Emily megtanult bánni vele. Azt is említette, hogy Emily a fűnyíró gépet egy csomó más kerti szerszámmal, gereblyével, ásóval, kacattal együtt abban a régi pajtában tartja.

– Ó-hohó – kiáltott fel Delaney.

– Ez az – bólintott Boone. – Hegyezni kezdtem a fülem, és megkérdeztem, hogyan lehet ez? Hiszen, mondtam, a hölgyek azt mondták nekünk, hogy a pajta ajtaját sok évvel ezelőtt beszögezték. Merthogy az öregúr ott kötötte fel magát. És én láttam is, hogy be van szögezve. Ez a Beasely asszony meg azt mondja, igen, a széles elülső ajtó csakugyan be van szögezve, sőt lakatolva is egy ócska, rozsdás lakattal. De van egy másik, keskenyebb ajtó is, hátul. És ott belül van egy kis kamra, amelyben a kerti szerszámokat meg a fűnyírót tartják. Restellem, Főnök, hogy nem vettem észre azt a hátsó ajtót.

– Nem tehet róla – nyugtatta meg Delaney. – Lehet hogy Emily irányította úgy, hogy ne vegye észre.

– Nos, mi az ördögnek csinálnának ekkora érzelmi ügyet, minek szögezik be annak a helyiségnek az ajtaját, amelyben az öregúr kinyírta magát, ha ezenközben van egy másik ajtó, amelyet nyitva tartanak? Van ennek valami értelme, uram?

– Neem – rázta a fejét lassan Delaney. – Nem sok. Ez a hátsó ajtó nincs bezárva?

– Beasely szerint nincs. Azt mondja, járt odabenn egyszer-kétszer. Semmi más nincs ott, csak a fűnyíró, a gereblyék meg ilyesmi, egy kanna benzin, néhány ócska vödör, zsákok s a többi. Ócska, poros vackok. De mégis...

– Bizony... mégis – folytatta Delaney. – Nem is törődnek az egésszel, ha a két nő nem fektetett volna olyan nagy súlyt arra, hogy tudjunk a beszögelt ajtóról. Hiszen ennek semmi köze sem volt a nyomozásunkhoz – gondolkodott még egy pillanatig, aztán kiitta a sörét. – Biztos benne, hogy nem éhes? – kérdezte Boone-t.

– Kibírom, amíg beérünk a városba.

– Merre parkol?

– Itt mindjárt a sarkon.

– Nos, a következőt csináljuk... Én vezetek, és kimegyünk Maitlandék házához. Kiteszem magát, mielőtt a kocsiótjukhoz érénk. Maga ott marad pár percig a fák között. Én fölhajtok a házhoz. Amúgy is meg szeretném látogatni Dorát és Emilyt, meg akarom kérdezni tőlük, hogy tudtak-e Victor halálos betegségéről. Geltman szerint nem tudtak róla. De lehet, hogy hazudott, és az is lehet, hogy nem tudott róla, hogy a nők tudják. Szóval: én lekötöm a két nőt odabenn, mondjuk, úgy tizenöt percig. Elég magának?

– Hogyne – mondta Abner Boone. – Meg tudom csinálni. A pajta fedezékében megyek hátra, így, ha véletlenül kipillantának az ablakon vagy a verandáról, nem láthatnak meg. Utána fölvesz az országúton.

– Rendben. Ugyanott, ahol letettem. – A házvezetőnő nem mondta, mekkora az a szerszámkamra?

– Nem. Csak annyit, hogy egy szerszámkamra. Ahogy beszélt róla, olyan négyszer négy méter lehet, esetleg még annyi se.

Delaney pislogva erőltette az emlékezetét:

– Az a pajta legalább tizenötször tíz méter – mondta.

– Legalább.

– Tehát még rengeteg hely van benne – mondta Delaney. – Kezd izgatni a dolog.

– Engem is – mondta Boone őrmester.

A Maitland ház felé autóztak, Delaney vezetett, és Boone megszólalt:

– Nincs véletlenül lakatos szerszámkészlet önnél, Főnök?

– Van készletem, de nincs nálam – felelt a Főnök.

– Az enyém sincs itt – mérgelődött az őrmester. – No hisz, szép két hekus. Nem baj, van csavarhúzónk, harapófogónk meg egy kurta feszítővas a csomagtartóban. Menni fog.

Delaney lefékezett az országúton, mielőtt a házhoz vezető kanyarhoz érkeztek volna. Fák takarták el őket a Maitland háztól. Abner Boone kiszállt, elkérte a kulcsokat, hogy kinyissa a csomagtartót, és előkotorja a szerszámait. Aztán a két zsaru egyeztetette az óráját.

– Állapodjunk meg tizenöt-húsz percben – mondta Delaney. – Körülbelül. De nyugodtan maradjon addig, amíg kell. Megvárom magát.

– Meg fogom tudni csinálni addig – mondta Abner Boone. – Ha legkésőbb félórán belül nem vagyok kinn, küldje értem a haditengerészetet.

Delaney bólintott, elindította a kocsit, és lassan haladt előre. Belenézett a visszapillantó tükörbe. Az őrmester már eltűnt. A Főnök ráfordult a Maitland-kocsióra.

Biztosan érezte, hogy odahaza vannak – a nagy, fekete Mercedes is ott parkolt a kocsióton –, mégis jó ideig eredménytelenül rángatta a patinás, réz kopogtatót. Már-már azt hitte, elsétáltak valamerre, amikor az ajtó résnyire kinyílt, két nagy szem vizsgálta a vendéget, majd szélesre tárult az ajtó.

– Atya-ég! – kiáltotta Emily Maitland. – Delaney rendőrfőnök! Micsoda kellemes meglepetés!

Emily ott állt a nyitott folyosón, meztelen talpát a meleg padlódeszkáknak vetette. Muszlinvékony indiai vászonból varrt kaftán volt rajta. Nyilvánvaló volt, hogy a lány meztelen a félig átlátszó ruha alatt. A Főnök jól látta a két ovális holdudvar meg a kis sűrűn benőtt

háromszög átsejlő árnyékát. Mindenekelőtt a hájas, buja testet, a robbanni kész combokat; szemmel láthatóan minden robbanni készült a laza öltözeke alatt. És az egészen ott egyensúlyozott a duzzadt nyak, a tokák emeletei, a szelíd, ártatlan arc, amelyet az értelmes, csillogó szemek megszépítettek.

– Miss Maitland – mosolygott nyájasan Delaney. – Örülök, hogy újra látom. Bocsásson meg, hogy nem jelentettem be magam telefonon, de valami fontos dolog derült ki, és elhatároztam, kiautódom ide egyenest, abban a reményben, hogy itthon találom magukat.

– Természetesen – mondta bizonytalanul a lány, és Delaney válla mögé nézett. – Hát Boone őrmester?

– Kivette a szabadnapját – mondta a Főnök. – Néha még a zsaruknak is pihenniük kell. Bemehetek?

– Atya-ég! – pironkodott Emily. – Itt toporgunk a küszöbön! Természetesen, fáradjon be, Delaney rendőrfőnök. Mama ugyan egy kissé indiszponált ma délután, de azért biztos vagyok benne, hogy örül majd magának. Mama, nézd csak, ki van itt!

Emily bevezette a homályos, dohzagú szalonba, Dora Maitland egy viktoriánus fekvőszéken hevert, amelyet kifényesedett, barna bársonykárpit fedett. Delaney alig tudta kivenni az asszonyt a homályban: egy rokokó valamicsoda és csingilingi a sok közül, kiválóan illett a csipketerítők, harangocskák, szárított virágok, porcelán szobrocskák, tollak, díszes papírnehezékek meg a mahagóni lambéria és a foltos tapéta társaságába, a poros és borongós környezetbe – akár egy régészeti lelet, letűnt világ, kihalt kultúra.

Fekete selyempongyolát viselt, anyaga öregítette. Egyik karján feszes gipszkötést viselt, gézpánttal a nyakába volt kötve. Térdén is vaskos kötés látszott, körülötte duzzadt és elszíneződött volt a hús. Felpuhult teste ernyedten terült szét. De egy antilop huzatú párnán ott volt az a valószínűtlen, szivardoboz fej: az olajos, fekete, leomló, gyűrűs haj, a púderes, elefántcsontszínű bőr, a röpködő szemek, meg a félig összecücsörített, szinte csókra nyújtott, kárminvörös ajkak.

– Milyen kedves – mormolta álmatagon, és nyújtotta erőtlen kezét. – Milyen kedves.

Delaney rendőrfőnök megfogta a lágy, forró kezét, azután, nem várva meg, míg helyet kínálnak, leült egy repedt karosszékre, – ahonnan a homályból viszonylag jól láthatta mind Dorát a pamlagon, mind a mellette álló Emilyt. A lány fölemelt egy tömör üvegdiszt, amelyben ha megfordították, mintha hó hullott volna. Föl-le mozgatta ormóttalan kezében, szinte cirógatta a kemény gömböt, tapogatta-simogatta, de szeme Delaney volt.

– Bocsánatukat kérem ezért a behatolásért – kezdte ünnepélyesen, és úgy hallotta a saját hangját, mint egy hangfelvételt. – Őszintén fájjalom a balesetét, Mrs. Maitland. Legalábbis a nyacki zsaruk annak nevezték: balesetnek. De nem ezért jöttem. Tudta-e valamelyikük, hogy a fia, illetve a bátyja, végzetes betegség következtében halálán van?

Néhány pillanatnyi lélegzet-visszafojtott csend következett. Aztán:

– Atya-ég! – kiáltott fel Emily Maitland.

– Tessék? – szólt Dora Maitland.

– Voltaképp hogy érti ezt, Delaney rendőrfőnök? – kérdezte Emily. – Végzetes betegség?

– Igen, igen – bólintott a Főnök. – Polymyositis. Egy izomrendellenesség. Beszéltem az orvosával. Nem túl kellemes, hogy én vagyok az, akinek ezt közölnöm kell önökkel: Victor Maitland halálos beteg volt. Voltaképp már néhány évvel ezelőtt meg kellett volna halnia. De már semmiképp sem volt sok hátra szegénynek. Legfeljebb két esztendő.

Nézte Dora Maitlandet, és látta a porködön át, amint arca fokozatosan megfeszül, megdermed. Szeméből megindultak a könnyek, s elmázolt utat hagyva folytak végig az arcán.

– Victor – fulladozott. – Én kicsi babám.

– Nagyon sajnálom – mondta tiszteletteljesen Delaney. – De így igaz. Tudott erről valamelyikük?
A két nő a fejét rázta, két porcelán baba, ide-oda forgó gömbfejekkel.

– Soha nem mondta önöknek?

Ugyanaz a fejrázás.

– Ó, Mama – tette le az üveg papírnehezéket Emily, és kezét gyöngéden anyja vállára tette. – Hát nem iszonyú? Egek, azt se tudom, mit mondjak. És te, Mama?

– Emily, az orvosságomat – szólalt meg méltóságteljesen Dora Maitland. – Nem kér valamit, uram?...

– Ó, nem – sietett a válasszal Delaney. – Nem kérek semmit, köszönöm.

Figyelte Dorát, és nem vette észre, honnan került elő a pohár, amely varázslatként hatott Emily kezében. Talán a padlón volt, gyorsan a fekvőszék rojtjai alá dugták, amikor bejöttem, vélte Delaney. Figyelte, amint Emily odaadja Dorának az italt, amint a pohár köré igazítja anyja ujjait. Színtelen folyadék volt benne. Gin vagy vodka. Jég nélkül. Akár víznek is nézhetné az ember.

– Gondolja, hogy ez valamiféle kapcsolatban van a fiam meggyilkolásával? – kérdezte mély, rekedt hangon Dora Maitland, hangja olyan lepedékes volt, mint az az elnyűtt bársonyhuzat a pamlagon.

– Meglehet – felelte Delaney, aki ki akarta húzni ezt a beszélgetést tizenöt-húsz percig. – Az is meglehet, hogy nem volt. Victor felesége se tett említést önöknek erről a betegségről?

– Ritkán láttuk őt – felelt Emily. – Nem, soha nem szólt egy szót se.

– És Saul Geltman? Ő se szólt róla?

– Saul? Saul tudott róla?

– Igen, tudott.

– Nem, Saul se szólt nekünk róla.

Delaney bólintott. Körülnézett a zűrzavaros szobában:

– Érdekes, Mrs. Maitland, a falakon sehol sincs egyetlen Maitland-kép se. Soha nem adott önöknek képet?

– De adott, kettőt is – mondta Emily Maitland. – Portrékat. Mamáról és rólam. A hálósobáink falán lógnak. – Kuncogott egyet: – Rólam aktképet festett.

– Úgy – mondta Delaney. – És mikor készültek ezek a képek?

– Atya-ég, jó régen lehetett – gondolkodott Emily. – Talán húsz éve. Legalább. Akkoriban kezdett.

– Festeni?

– Eladni – felelte Emily. – Victor hétéves kora óta rajzolt és festett. De csak húsz évvel ezelőtt kezdték megvenni a képeit.

– Nos, akkor most az akkori értékük sokszorosát érik azok a képek.

– Magam is azt hiszem – bólogatott Dora Maitland, és nem tudta abbahagyni. – A sokszorosát.

Delaney az órájára nézett, és fölállt.

– Köszönöm, hölgyeim. Elnézést a zavarásért.

– Egek – így Emily Maitland. – Igazán nem zavart.

– Talán minden jóra fordul – motyogta Dora Maitland.

A Főnök nem nagyon tudta, mire gondol az asszony, és nem is kérdezte. Emily az ajtóig kísérte.

– Adja át üdvözetemet Boone őrmesternek – mosolygott csábítóan.

– Biztosíthatom, hogy átadom, Miss Maitland – felelt komolyan Delaney rendőrfőnök.

Lement a lépcsőn, hallotta az ajtó csukódását maga mögött. Megállt a kocsni mellett, és lassan rágyújtott egy szivarra. Aztán levette a zakóját, beült, indított. Boone kocsija olyan volt,

akár a kemence, a levegő megrekedt benne. Kihajtott az országútra, és azzal a hellyel szemben fékezett le, ahol Boone-t kitette. De az őrmester még nem mutatkozott. Delaney leállította a motort, és nyugodtan pőfékelve várakozott.

Abner Boone öt percre rá fölbukkant az út túloldalán, a fák között. Fölemelte a fél kezét Delaney felé, aztán átcammogott az úton. Kinyitotta a hátsó ajtót, a szerszámokat ledobta a padlóra, és lerángatta a zakóját. Inge teljesen át volt izzadva, arcán és fakó haján, sőt keze fején is csillogott a veríték.

– Akár egy szauna odabenn – fújtatott. – Teljesen kikészültem.

Beszállt, Delaney indított. Boone talált egy rongyot a kesztyűtartóban, és megpróbálta vele letörölgetni a koszt a tenyeréről.

– A két nő tudott Maitland betegségéről – kezdte a Főnök. – Azt mondják ugyan, hogy nem tudtak róla, de hazudnak. És magának hogy ment?

– Pontosán úgy van, ahogy Martha Beasley leírta – mondta az őrmester. – A kavicsos kociúttól egy ösvény vezet ahhoz a hátsó ajtóhoz. Az ösvényt elég sűrűn használhatják, a fű letaposva, szinte csupasz a föld. Az ajtó maga nyitva van. Független deszkából készült, belülről egy Z formájú kerettel. Ugyanolyan réginek látszik, mint maga a pajta. Eredeti kiadás. Bent ott az a kamra, ahogy Martha Beasley mondta. Úgy ötször három és fél méter. Leléptem a távot. Föler egészen a gerendáig. Teli kacatokkal: fűnyíró, kerti szerszámok, egy benzineskanna, egy doboz, teli rozsdás kéziszerszámokkal. Csődarabok, egy ócska, törött mosdó, ilyesmik. Vackok.

– Földes a padló?

– Nem, ledeszkázott. De közvetlenül alatta a puszta föld. Se pince, se alapozás. A padló néhány centire van a talajtól. Bedugtam a csavarhúzókat egy repedésbe két deszka közé, és körülpiszkáltam. Csak kosz.

– Ez minden? Csak ez a szerszámkamra?

– Nem – fordult oldalvást Boone, hogy a Főnök arcába nézhessen. – Még valami. Egy ócska ponyva lóg a kamra hátsó falán. Egy olajos vászondarab, csak úgy néhány szöggel odaerősítve. Mintha szárítani tették volna oda. És mögötte: egy ajtó.

– Ajtó – bólintott elégedetten Delaney. – A ponyva mögé rejtve.

– Pontosán. Éspedig egy modern ajtó. A falba van süllyesztve. Tömörnek mondanám inkább, mint üregesnek. A túlsó oldal felől van beakasztva.

– Zárva?

– Ó, hogyne. Egy jóféle biztosítózár, alighanem Medecóval. De kilincs nincs. Sem semmi fogó. Csak ez a zár. Az ember kulccsal kinyitja, és belöki az ajtót.

– Nem tudta belöki?

– Semmiképp se. Csavarhúzóval és fogókkal legalábbis nem megy. Gondoltam, ön se szeretné, ha fölfeszítettem volna.

– Jól gondolta. Van valami halvány sejtelve arról, hogy mi van az ajtó mögött?

– Nem, uram. Sehol egy repedés, egy nyom, semmi. Így aztán visszatettem a ponyvát úgy, ahogyan volt, kijöttem, és becsuktam a külső ajtót. No és akkor... Már kinn voltam a pajta mögött, és körülnéztem. Egészen fönn, a tető legfelső pontján van egy kis ablak, amelyet bedeszkáztak. Lehet olyan tizenkét, talán tizenöt méternyire a földtől. Képtelenség odajutni. Még ha lett volna is létrám, olyan magasra nem jutottam volna föl, nagyon meredek a tető. Nehéz deszkákat szögelték az ablakra keresztbe-hosszába. Szóval, ahogy így bámulom, hallok egy kattánást, aztán meg egy halk zúgást.

Delaney elfordította a fejét az útról, míg Boone-ra bámult:

– Mi a fene?

– Pontosán ezt gondoltam én is – bólintott az Őrmester. – Erre aztán visszamentem a kamrába,

megint félrehúztam a ponyvát, és a fülem az ajtóhoz nyomtam. Így már jobban hallottam: halk, állandó zúgás. Zümmögés, akár egy motoré.

– Hihetetlen – csóválta a fejét az elképedt Delaney.

– Képzelheti, mit éreztem – mondta Abner Boone. – Először azt hittem, hallucinálok. De aztán újra egy kattánás hallatszott, és a zúgás leállt. Hát így. És most már tudtam. Klímaberendezés.

– Uramjézus – szólt Delaney.

– Csak az lehetett. Termosztáttal működik. Ha a hőmérséklet elér egy bizonyos szintet, automatikusan bekapcsol. Megint kimentem, megkeresni, hova szellőzik az az istenverte kondicionáló. Ezért maradtam ilyen sokáig. Végre megtaláltam. A tetőereszről lefolyó esővíznek egy kis csatornát ástak, a széle kövekkel van kirakva, régi, régi kövekkel. Szóval, az a szellőzőcső oda van bevezetve. A talaj szintje alá, de ki a szabad levegőre. Ügyes. Ha csöpög: ki figyel oda? Igazság szerint a rohadt életben nem találna rá erre a szellőzőrésre az ember, ha nem keresné.

– Léghkondicionáló berendezés – rázta a fejét hitetlenkedve Delaney. – Mi a franc lehet odabenn: húsraktár? A falakon sonkákkal meg fél marhákkal?

– Fene tudja – mondta gondterhelten Boone.

– A бүdös életben nem tudunk házkutatási parancsot szerezni – mondta Delaney.

– Az biztos, uram.

– Gondolja, hogy ki tudná piszkálni azt a zárat?

– Bedobnám a jó öreg tanfolyami szaktudásomat Ugye hogy ezt kell tennünk.

– Magam is azt hiszem – bólintott Delaney rendőrfőnök. – Nincs más választásunk.

Megálltak egy benzinkútnál, útban New York felé; Abner Boone megmosakodott, és megpróbált letisztogatni egy olajfoltot a nadrágjáról a térde körül, de sikertelenül. Azután átvette a kormányt, és vezetett Manhattanig anélkül, hogy fél tucattól több szót váltottak volna – a homlokukat ráncolták, törték a fejüket.

Amikor befutottak a barna téglás Delaney házhoz, Monica nem volt odahaza. A Főnök keresgélt a hűtőszekrényben, kenyeret, mustárt, hideg húst, sajtot, egy bögre kóser kaprot meg egy hagymát szedett össze. Mindketten elkészítették a saját szendvicsüket, kettőt-kettőt, azután bevitték a dolgozószobába, papírszalvétákon egyensúlyozva, tálca és tányér nélkül, hogy a késenvillán kívül ne kelljen semmit elmosni. A Főnök elővett egy doboz Ballantine világos sört, Boone pedig egy tonicot – poharat nem használtak.

Komótosan ettek, csendben; még mindig töprengtek, lehajtott fejjel, hunyorgatva.

– Nézze – fogott bele a második szendvicsébe Delaney. – Csináljuk a következőt. – Odatolt egy papírszeletet a sárga blokkjáról az íróasztalon át Boone-nak. Ceruzát is adott mellé. – Írja le ide, mi az a három dolog, amelyet a legtalányosabbnak vél ebben az egész balhéban. Úgy értem persze: azon kívül, hogy ki ölte meg Maitlandet. A három kérdést, amely a legjobban piszkálja a csőrét. Én is főlírom a magam három kérdését. Azután elolvassuk egymás listáját, és meglátjuk, ugyanaz-e a gondolatmenetünk.

– Csak három kérdést? Tudok én százat is – mondta Boone.

– Csak hármat. Azt a hármat, amelyet a legfontosabbnak talál. A legjellemzőbbnek.

– Játékban vagyok! – fogta meg az őrmester a ceruzáját, amikor Delaney is elővette a tollát.

A Főnök listáján a következő három pont szerepelt mint a három legrejtélyesebb mozzanat:

1. Miért nem voltak képek a Mott streeti műteremben?

2. Honnan kell annak a nagy összegnek érkeznie, amelyre Dora és Emily számít?

3. Miért nem változtatott életstílusán és miért nem tett határozott lépéseket Victor Maitland, amikor megtudta, hogy halálán van?

Delaney fölnézett, de Boone vívódva bámult a levegőbe. Így hát a Főnök tovább rágta a szendvicset, míg az őrmester újra el nem kezdett írni. Azután jelezte, hogy elkészült. Kicserélték a két listát, és Boone-én Delaney a következőket olvasta:

1. Mi van a Maitland-pajtában?

2. Miért nem járult hozzá Victor Maitland anyja és húga megélhetéséhez?

3. Miért intézte Victor Maitland és Saul Geltman nyacki látogatásaikat mindig úgy, hogy Martha Beasely ne láthassa őket?

– Jóisten – kedvetlenedett el Abner Boone. – Még csak nem is ugyanazon törjük a fejünket ön meg én!

Delaney rendőrfőnök lassan fölemelte a tekintetét a papírról, és az őrmesterre nézett. Aztán visszavette a saját listáját, félretette Boone-ét, és újraolvasta a magáét. Újra föltekintett:

– Dehogyanem – szólt gyöngéden. – Mindketten ugyanazon az úton járunk. Sokkal közelebb egymáshoz, mint hinné. Nézzen csak ide...

Elővett egy ollót a felső íróasztalfiókból. Levágta a fölös papírt mindkét lista aljáról, és a papírkosárba dobta. Azután gondosan, lassan, három-három csíkra vágta mindkét listát. Most hat papírcsik volt előtte, hat különböző kérdéssel. Egymás alá rakta, és rendezgetni kezdte őket.

Abner Boone kíváncsian fölkel, Delaney háta mögé állt, és a válla fölé hajolt. Figyelte, amint a Főnök más-más rendbe sorolja a hat kérdést. Delaney végre olyan sorrendbe rakta őket, amely kielégítette, visszaült, és gyönyörködni kezdett a művében.

– Nos? – kérdezte Boone-t anélkül, hogy ránézett volna.

Az őrmester a fejét rázta:

– Még mindig nem értem.

– Olvassa el még egyszer – sürgette a Főnök.

A lista most így szólt:

1. Miért nem járult hozzá Victor Maitland anyja és húga megélhetéséhez?

2. Miért nem változtatott életstílusán, és miért nem tett határozott lépéseket Victor Maitland, amikor megtudta, hogy halálán van?

3. Miért nem voltak képek a Mott streeti műteremben?

4. Miért intézte Victor Maitland és Saul Geltman nyacki látogatásaikat mindig úgy, hogy Martha Beasely ne láthassa őket?

5. Honnan kell annak a nagy összegnek érkeznie, amelyre Dora és Emily számít?

6. Mi van a Maitland pajtában?

Boone kiegyenesedett. Csipőjére tette a kezét, hátrahajtott a derekát, amíg csak a gerince ropogni kezdett, kinyújtózott, és vett egy mély lélegzetet.

– Főnök – szólalt meg. – Maga is arra gondol, amire én?

– Arra – Delaney igyekezett, hogy hangján ne érződjék, milyen izgatott. – Le kell bonyolítanom néhány telefont... Üljön csak le. Vagy készítsen magának egy újabb szendvicset. Vagy nyisson ki még egy... nem, várjon csak. Adok magának valami csinálnivalót, amíg telefonálok.

Könyvespolcához ment, kivette a Victor Maitland munkásságáról szóló, nagyméretű művészeti albumot, amelyet Boone-tól kapott kölcsön. Előkereste az őrmesternek azt a részt, ahol a művész életművét sorolják föl.

– Ez a könyv hat hónapja jelent meg – mondta Delaney és nyilván kábé másik hat hónappal előbb íródott. Úgyhogy ez nem a végleges lista. De az azért ki kell derüljön belőle, hogy helyes-e a következtetésünk.

– Azt szeretné tudni, Főnök, hány képet festett évente Maitland, ugye?

– Pontosan – felelte Delaney. Kísértést érzett, hogy megveregesse az őrmester vállát, de letett

róla. – A lista húsz évvel ezelőtt indul, amikor Maitland elkezdte a képeladást. Állítsa össze az adatokat, én azalatt felhívom Jake Dukkert.

Dukker műtermében azonnal fölvettek a kagylót, de a kis titkárnő közölte, hogy a művész úr nem ér rá, épp egy fotózási sorozat kellős közepén van, és nem tud a telefonhoz jönni.

– Mit csinál, a kis elsőáldozóit fotózza a pornográf kártyákhoz? – kiabált Delaney. – Mondja meg a Jake gyereknek, hogy itt Edward X. Delaney főfelügyelő beszél, és ha nem tolja oda egyből a mocskos pofáját a telefonhoz, mindjárt ott lesz érte egy zsernyák... Ó, hallo, Mr. Dukker. Ne haragudjék a zavarásért, de hát tudom, maga mennyire készséges a velünk való együttműködést illetően. Most csak egyetlen rövid kis kérdést: mondja, mennyi időbe tellett Victor Maitlandnek egy kép megfestése?

Abner Boone kiemelte fejét a számlálásból, hogy figyelje-a beszélgetést.

– Tudom, tudom... Nézze, maga is azt mondta nekünk, hogy Maitland igen gyors kezű volt, Belle Sarazen is azt mondta, hogy gyors kezű volt, Saul Geltman is azt mondta, hogy gyors kezű volt... Szóval: milyen gyors?... Aha... Értem... És ha jobban rávert?... Igen... Értem... De mondjuk, úgy átlagban, mit gondol?... Igen... Szóval, ez úgy ötven kép évente, legalább, maga szerint?... Igen... Nem, nem kell esküt tennie rá, ez csak nekem szóló személyes információ... Hogy maga még gyorsabb? – Delaney odakacsintott a figyelő Abner Boone-ra. – Igen, most már tökéletesen értem, Mr. Dukker. Nagyon köszönöm a szíves segítségét.

Letette, és néhány gyors jegyzetet firkált föl, közben így szólt az őrmesterhez:

– Azt mondja, a művésztől függ – hadarta. – Van, aki egy évet is eltölt egyazon vászon előtt. Maitland csakugyan nagyon gyorsan dolgozott, ahogyan azt mind mondták. Húszat, harmincat évente. Könnyedén. Hetenként egyet, ha rávert. Esetleg még többet – mondta Dukker. Sokszor még a fixírt se hagyta tökéletesen megszáradni rajta, Jake barátunk szerint. Fogadásból, egyik napról a másikra is képes volt megfesteni egy képet, de maradjunk a heti egynél, normális körülmények közt. Hogy áll, Őrmester?

– Még pár percet kérek. Jól fest a dolog.

Delaney türelmesen várt, ameddig az őrmester összeadta, mennyi ismert Maitland-kép készült évente. Aztán Boone félretolta az albumot, és tanulmányozni kezdte a listát.

– Nos, tessék – mondta aztán. – Amikor a felsorolás kezdődik, körülbelül húsz képet festett évente, aztán harmincat, aztán még többet, egészen az évi ötven képig. Ez az átlag. Aztán most, öt évvel ezelőtt...

– Amikor megtudja, hogy halálos beteg – vetette közbe Delaney.

– Igen. Öt évvel ezelőtt hirtelen tizenkettő, tíz, tizennégy, tizenegy kép évente. Az évi átlag hirtelen lefelé indul.

– Bizony lefelé, a francba is – szólt a Főnök. – Akárhogy is, nyilván keményebben és gyorsabban kezdett dolgozni. Ha, mondjuk, ötven képet csinált évente ebben az utolsó öt évben, és ebből kivonjuk azoknak a képeknek a számát, amelyeket az album említ, hány fel nem sorolt kép készülhetett?

– Kétszáz körül – bámulta a listáját Boone. – Jézus Mária, kétszáz festmény hiányzik!

– Fenéket hiányzik – így Delaney. – Ott vannak a Maitland-pajtában. Ezért a légkondicionálás.

– Ide a rozsdás bökött – bólintott Boone. – Csak azt tudnám, miért.

Delaney elővette a manhattani telefonkönyvet.

– Fölhívom az adóhivatal információs szolgálatát – mondta az őrmesternek. – Menjen, vegye föl a kagylót a hallban levő telefonkészülékről és hallgasson bele. Nem akarom elismételni magának e beszélgetést, alighanem hosszú lesz.

Boone fogta a második számú szendvicsét meg a tonicja maradékát, és kivonult a hallba. Delaney föltárcsázta a tájékoztató szolgálatot; egy magnóhang közölte vele, hogy minden vonal

foglalt, és kérte, hogy várjon. Letette, újra tárcsázott, ugyanaz a magnóhang jelentkezett. Újra megpróbálkozott, és harmadszorra úgy döntött, hogy várakozik. Öt perc is eltelt, amikor egy dörmögő hang jelentkezett.

– Információ. Parancsoljon.

– Az ajándékozás adófeltételeiről szeretnék érdeklődni – mondta a Főnök.

– Mit óhajt tudni? – dörmögte a hang.

– Mennyit ajándékozhatok rokonaimnak vagy bárki másnak adózási kötelezettség nélkül?

– Egy személy háromezer dollár értéket ajándékozhat évente annyi embernek, amennyinek akar.

– Se az ajándékozónak nem kell adót fizetnie ez után, se a megajándékozottnak?

– Pontosan – hangzott a dörmögő válasz.

– Ez tehát a pénzre vonatkozik, készpénzre. És mi a helyzet tárgyak esetében? Mondjuk, márkás ezüst, régiségek, bélyegek, érmék, festmények, miegyéb ajándékozásakor?

– Ugyanez a rendelkezés vonatkozik a tárgyakra is. Az évente ajándékozott tárgyak értéke nem lépheti át a háromezretet, ha adómentességre tartanak igényt.

Delaneyt egyre jobban érdekelte a dolog. Mint a legtöbb zsarut, őt is az foglalkoztatta, hogyan játszható ki egy rendelkezés.

– Tegyük fel, eladok valamit egy rokonomnak vagy barátomnak – dobta be –, mondjuk, száz dollárért, de az a valami valójában ötezret ér. Mi van ilyenkor?

– Akkor ön szarban van, uram – felelte Dörmögő –, feltéve, hogy rájövünk. Bármiféle ajándék értékét, legyen az régiség, bélyeg, érme, festmény vagy akármi, az ajándékozás időpontjában esedékes piaci ár alapján becsüljük föl. Szakértő becsüsöket alkalmazunk. Ha az ár nyilvánvalóan eltér a ténylegestől, akkor az illető, aki a fal eladást csinálta, a háromezer fölötti érték alapján köteles adózni.

– Feltéve, hogy maguk rájönnek – emlékeztette partnerét Delaney.

– Úgy van, ha rájövünk – hangzott a dörmögés a drót végéről. – Ha rászánná magát, hogy adócsaláson kapják, csak tessék. Legyen a vendégem.

– Föltehetnék egy másik kérdést is?

– Tessék csak. Ez jóval érdekesebb, mint a legtöbb ügy, amivel foglalkoznom kell.

– Vegyünk egy föltételezést. Mondjuk, van tíz hold földem. Ennek az értéke most háromezer dollár, és én a fiamra íratom. Eddig oké, ugye?

– Ha a föld értéke törvényesen ennyi, akkor oké. Ez attól függ, hogy a környékbeli, hasonló értékű földek is háromezret érnek-e. Ebben az esetben ez valóban szabályos adómentes ajándékozás.

– Rendben, mondjuk, hogy szabályos. Bebizonyosodott, hogy a föld háromezret ér, és én ajándékba adtam a fiamnak. Adómentesen. De tíz vagy tizenöt év múlva azon a földön olajat találnak, és erre hirtelen egymilliót ér. Mi van ekkor? Még mindig szabályos az ajándékozás?

Egy kis csend következett a vonal végén. Aztán:

– Jó kérdés. Első eset, hogy ilyet tettek föl nekem. Nézze csak, elismerem, hogy az ajándékozással kapcsolatos adótörvények elég homályosak. Tudjuk, hogy jó csomó ember szárazon megúszik még gyilkosságot is, és semmit nem tehetünk ellene. Főleg, mert sose hallunk róla. De visszatérve a maga kérdéséhez... Ad a fiának háromezer dollár értékű földet, szabályszerűen. Stimmel?

– Stimmel.

– Azután, évek múlva, olajat találnak a földben, és ez hatalmasan megemeli az értékét. Jól értettem?

– Jól, igen.

– Akkor a kedves fiának szerencséje van. Én legalábbis így értelmezem a szabályt. Lehet hogy

tévedek, de nem hiszem. Hiszen amikor maga a földet odaajándékozta a fiának, akkor fogalma se volt az olajról, ugye?

– Nem, nem volt.

– Akkor hát, ahogy mondtam, ez a fia jó szerencséje. Az ajándékozás törvényes. Mi majd levesszük a magunk részét az olaj eladási árából.

– Hálásan köszönöm önnek a felvilágosítást.

– Én köszönöm önnek – dörmögte a hang. – Üdítő kikapcsolódás volt, öreg hölgyek telefonjai után, akik azt akarják tudni, leírhatják-e az adójukból a pudlijuk kutyaeledelét.

Delaney letette, Abner Boone pedig töprengve jött be a hallból.

– Tehát adócsalás, ugye? – kérdezte.

– Magam is úgy vélem – bólintott Delaney. – Üljön le, eressze el magát. Hadd meséljem el a magam forgatókönyv-verzióját. A nagy része még csak köd, de azért, azt hiszem, nem butaság.

Delaney hátradőlt a forgószekén. Rágyújtott egy szivarra, összefonta a kezét a tarkója mögött, és a mennyezetre bámult. Boone elterpeszkedett a repedezett bőrű klubfotelban, cigarettával és gyufával az ölében.

– Nos, akkor kezdjük – szólalt meg a Főnök. – Szakítson félbe, valahányszor csak úgy érzi, hogy túlságosan is messzire szaladtam, vagy valami hozzátennivalója van:

– Tehát, kezdjük öt évvel ezelőtt. Victor Maitland munkáinak értéke kezd igazán a magasba szökni, és ő úgy ötven képet fest évente. Ez most csak föltételezés; lehet hogy Geltman türelmetlenkedni kezd. Igaz, jó sok pénzt keres Maitlanden, ám a kereskedő mégis aggódni kezd, hogy a festő túl sokat fest és túl gyorsan. Emlékszik, ugye, Örmester, mit mondott Geltman a kép ritkaságértékéről? De ezt most egyelőre ugorjuk át. Hat éve még minden rózsás Maitland körül.

És ekkor dr. Horowitz hirtelen közli vele, hogy halálos beteg. Hogy talán csak három éve van hátra. Puff neki. Maitland, Horowitz szerint, nevetett a hír hallatán, de azt senki ne mondja nekem, hogy efféle értesülés nem rázza meg az érdekeltet. Maitland első gondolata, hogyan dolgozhatna keményebben és gyorsabban a még hátralevő idejében. Mivelhogy valóban alkotó művész, aki mindent meg akar ismerni, mindent birtokolni és mindent felmutatni a vásznon. De aztán gondolkodni kezd: gyorsabban, keményebben dolgozni – de kinek? Az adóhivatalnak? Már eddig is kemény jövedelmi adókat fizet, és ha még többet és még gyorsabban dolgozik, még többet kell fizetnie. Megtartsa a képeket, hogy az örökösire hagyhassa őket? Akkor az adóhivatal és New York Állam irdatlan örökösödési adót emel le majd tőlük.

– Wolfe hadnagy elmondta, mi volt erről Maitland véleménye – vetette közbe Boone.

– Így van. Így tehát Maitland elmegy Geltmanhez, elmondja neki a problémáját, és Geltman elviszi őt J. Julian Simonhoz. Úgy képezem, az ügyvéd volt az, aki kiagyalta ezt az egész csavaros ügyet. Minden hájjal megkent zugprókátor. Adócsalást kockáztattak, szövetségi szintű bűntényt. De végül is Simon kifigurálja, miként lehet a kockázatot gyakorlatilag a nullára csökkenteni.

– És kinek áll ez érdekében? – kérdezte az örmester.

– *Cui bono?* – mosolyodott el a Főnök. – Magam is ezt kérdeztem magamtól a múltkor, de nem tudtam válaszolni rá, Maitland az anyja és a nővére érdekében akart cselekedni. Lehet, hogy addig semmit nem adott nekik. Lehet, hogy csak filléreket lökött oda. De tudja, hogy a két nő épp csak hogy megél valahogy, és hogy az öreg családi birtok Nyackban széthullóban van. Most, hogy közeleg a halál, megcsapják őt a vétkei. Jót akar tenni anyjával meg a húgával, és át akarja verni az adóhivalt; hiszen épp elég jövedelmi adót fölöznek le róla. Hát így képezem én el Maitland gondolatmenetét.

– És a felesége meg a fia?

– Le vannak szarva. Ezt gondolhatta Maitland, és alighanem Geltmannek is ezt mondta: le

vannak szarva. A feleségnek saját húsz rongya van évente, nem? Nem fog éhen halni. És Victor úgy gondolja, épp elég készpénzt és legális festményt hagy a Geltman Galériában ahhoz, hogy a fiának legyen mivel útnak indulnia. A kölyök az örökségnek körülbelül a felét kapja meg az adólevonások után, emlékeztek csak. Nem, Maitland azt akarja, hogy az anyja és a testvére nyerjen az ügyön.

– Ezek szerint Dora és Emily benne voltak?

– Benne kellett hogy legyenek, hiszen az ő pajtájukat használták raktárnak. Azt hiszem, sajnálták, hogy Victor halálos beteg, meg minden, még az is lehet, hogy ez az oka Dora alkoholizálásának – de azért megvigasztalta őket, hogy azok a gyönyörű képek ott halmozódnak a pajtában. Az örökségük. Ezt pedig így képzelem el:

Mondjuk, Maitland legkevesebb ötven képet fest évente az után, hogy megtudja: vége van. Ezekből tíz-tizenötöt kap a Geltman Galéria, szabályszerű eladásra. Mesterségesen előidézett ritkaságértékkel, így az árak fölszalad a csillagos égig. A többi huszonöt vagy még több kép: megy a pajtába. Maitland vagy Geltman akkor viszik oda őket, amikor Martha Beasley nincs ott, és nem látja, amint kipakolják a mikrobuszt.

– És amikor Dora és Emily bejöttek a városba azokra a közös ebédelésekre meg vacsorázásokra – mondta Boone –, akkor képeket vittek vissza magukkal. A Mercedesben.

– Stimmel – bólintott Delaney. – És ha az adóhivatal netán megtalálta volna a képeket, Dora, Emily és Saul Geltman azt állították volna, hogy ezek a képek húsz éve készültek, amikor Maitland képei egy százasért keltek el. Nézze, a pasas nem változtatott a stílusán, és így aztán senki nem tudta volna a képek korát meghatározni. És hallotta, mit mondott ez az adóhivatali ember a telefonba. Egy darab százas: a becsületes húsz év előtti piaci ár, Maitland tehát minden évben ajándékozhatott harminc képet a mamájának meg a testvérének, és még bőven belül maradt volna a törvényes ajándékozási korlátokon. Hogy a csudába bizonyíthatnák be a szövetségiék, hogy a képek 1978-ban készültek, amikor a Maitland-képek ára már száz rongyot, vagy annál is többet ért?

– Biztosan készítették feljegyzéseket – mondta lassan Boone. – Valami olyan üzleti könyvet, amelyet Geltman mutatott nekünk a szabályos forgalomról.

Delaney ujjával az őrmester felé bökött:

– Ez az – mondta. – Igaza van. Kettős könyvelést. A műkereskedőnek nyilván volt egy illusztrált üzleti könyve, amely bizonyította, hogy a képek 1958-ban készültek, és Dora meg Emily akkor kapták ajándékba őket. Ez persze akkora svindli, mint egy háromdolláros bankó, de az adóhivatal fejre állhatott volna, míg ezt bebizonyítja.

– Miért nem engedte Victor, hogy Dora és Emily eladjon egyet-egyét a képek közül még az ő életében? Igaz, fizetniök kellett volna a saját hasznuk után valami adót, de mégiscsak hozzákezdhetek volna az öreg otthon rendbehozatalához.

– Azért, mert Geltman megdumálta őket: a Maitland-képek ára felfelé megy, egyre feljebb, és minél tovább tartják őket, annál többet érnek. És amikor Maitland kinyiffan, fölmeleg az árak a csillagos égig. És így is történt. Mondhatom, J. Julian Simon és Saul Geltman igazán gondosan fundálták ezt ki. És viszonzásul Geltman nyilván megegyezett Dorával és Emilyvel. Victor Maitland halála után a felraktározott képeket lassan dobják majd piacra, tízet-húszat évente, hogy az árakat magasan tarthassák. Geltman intézné az eladásokat, teljesen legálisan, és legyen a dohányból ötven százalékot.

– Amelyből leadná J. Julian Simonnak is a részét az egész szélhámosság kiagyalásáért.

– Nos, így képzelem el a dolgot – bólintott Delaney.

– Megvan – mondta Boone. – Nyilvánvaló, hogy megvan.

– Meg ám – felelte Edward X. Delaney. – Kivéve egyetlen apróságot. És pedig ezt: ki szúrta le

16.

Noha még nem volt meg a rangja, Jason T. Jason már nyomozónak érezte magát. Akárcsak a legtöbb fiatal férfi és nő, aki belép a rendőrséghez bárhol, ő is úgy képzelte, hogy a rendőrségi munka ebből áll: az ember civil ruhában portyázik, kérdezősködik, és emberölési ügyeket nyomoz ki. Háromévi egyenruhás járőrszolgálat azután szétfoszlatja ezeket az ábrándokat, de nem egészen. És most, tessék: megvalósultak.

Abner Boone őrmester javaslatára és a felesége segítségével Jason Kettő úgy öltözött föl nyomozói szerepéhez, mint az alsó néprétegek átlagos képviselője. Bolyhos, széles karimájú, barna puhakalapot viselt, a karima az egyik oldalon föl volt tűzve egy akkora strasszal, mint a Ritz-szálló, és hosszú, bolyhos tollforgó integetett rajta.

Zakója steppelt bőrből készült, alatta bíborszínű inget viselt, a derekáig kigombolva. Nyaka körül gyöngyökből fűzött láncon irdatlan ezüst medál függött. Szűk farmernadrágja valamilyen bőr hatású, fényes, fekete anyagból készült. Vastag talpú, magas sarkú, sárga csizmát viselt hozzá.

Felesége szerint Jason T. Jason ebben az öltözékben New York legnagyobb és leghanyagabb eleganciájú stricijének nézett ki, az asszony mindenestre egy esőkabátot adott rá, hogy abban szálljon be és ki a kocsi, illetve -ból a Long Island-i Hicksville-ben levő otthonuk előtt. Két kislány véleménye szerint papájuk szerelése a legszórakoztatóbb dolog, amit életükben láttak. Apjuknak néha középük kellett vágnia, hogy abbahagyják a kiáltozást: "Hé, Mama, megjött a szupercsödör!"

Jason T. Jason nem győzte élvezni új küldetését. Kedvelte az embereket, és nem esett nehezére szóba elegyedni velük. Hatalmas méretei nem tették önelégültté; észrevette, hogy valószínűleg épp ezek miatt az irdatlan méretek miatt sokan szívesen vették, ha mások vele látják beszélgetni vagy inni. Büszkéek voltak erre, mintha legalábbis valamilyen előkelőség társaságához tartoznának.

Napi tizenkét órát is eltöltött az új szolgálatban, néha még többet is. De ezt megbeszéltek Juanitával, a feleségével, és megegyeztek abban, hogy jól teszi, ha most ráver egy kicsit. Azt is elmondta Juanitának, hogy alighanem elrontaná a dolgát, ha nem Abner Boone tanácsai szerint és segítségével dolgozna. Az őrmester megtanította őt a szakma néhány trükkjére.

Például, mondta Boone, tegyük fel, kiszúr magának egy mukit valamilyen okból, és meg szeretné tudni a nevét. Nézi az illetőt, amint megy, találkozik valakivel, vált vele néhány szót, aztán továbbindul. Ekkor az ember odamegy a másik pasihoz, és azt kérdi: "Hogy hívták azt az embert, akivel most beszélte?" Próbálja ki, és meglátja, hogy az illető vagy lelép, vagy hazudik. De ha maga mosolyogva odalép hozzá, és azt kérdi tőle: "Hé, ember, nem Billy Smith volt ez, akivel beszélgettél az előbb?" – akkor jóval több esélye van egy ilyenféle válaszra: "Billy Smith? Frászt, ez Jack Jones volt!"

Éppígy, magyarázta Boone, ha Jason T. Jason bemegy egy bárba a Lower East Side-en, nehogy már úgy csinálja, hogy bevonul, fölillantja jelvényét a csaposnak, előveszi a rendőrségi rajzoló fantomképét a spanyol nőről, és megkérdezi: "Látta ezt a nőt?" A pasi, még ha látta is, ilyen bánásmód láttán akkor is letagadná.

Ennél sokkal üdvösebb, magyarázta az őrmester Jason Kettőnek, ha szépen beballag az ivóba, rendel egy sört, békésen iszogatni kezdi, és mikor a csapos épp ráér, lustán megkérdi: "Mary nem volt itt mostanában?" És ha erre a csapos ezt feleli: "Mary? Nem ismerek semmiféle

Maryt" – akkor Jason felelje ezt: "Már hogyné ismerné, ember, hiszen folyton idejár. Nézze, itt van egy kis kép róla." Lehet hogy a csapos még mindig tagad, de lehet hogy azt mondja: "Ja, ő? Ez nem a Mary, hanem a Lucy." Vagy June, vagy Sue, akármi.

– A lényeg az, hogy tudja, miként kell manipulálni az embereket – magyarázta a fekete zsarunak Abner Boone. – Egy jó nyomozónak ezernyi trükkje van arra, hogy elmondasson emberekkel olyasmit, amit azok nem akarnak elmondani, vagy hogy olyasmit tegyenek meg, amit nem akartak megtenni. Tanulmányoznia kell az emberi természetet, azt, hogy miként lehet bizalmat ébreszteni bennük. Én mindig úgy véltem, hogy kockacukorral jobban be lehet törni a lovat, mint ostorral, de sok hekusnak nem ez a véleménye. Éppen ellenkezőleg; keménységgel érnek célra. Meg kell találni azt a módot, amelyik illik magához, és a legjobb eredményeket hozza.

Jason elmondta Juanitának, hogy ő úgy érzi, hozzá inkább Boone módszere áll közelebb; az ő számára mindig kényelmetlen volt ráadásul valakire. Így aztán mosolyogva baktatott keresztülkaszul a Lower East Side-en, rengeteget fecsegett csaposokkal és boltosokkal. Volt, aki sejtette róla, hogy zsarú, de soha a szemébe nem tették fel a kérdést. A jelmeze és a modora, úgy látszik, meggyőző volt, mert egyszer a Norfolk streeten, fényes nappal, egy csinos, fiatal fehér kis prosti odarészálta magát hozzá, mondván, szívesen szobára menne vele. Jason ezt abban a reményben mesélte el a feleségének, hogy az jól mulat majd rajta. Nem mulatott jól.

Jason elért némi haladást, de nem sokat. Boone módszerével besétált egy Forsythe streeti lebuja, és csak úgy szórakozottan megkérdezte a Puerto Ricó-i pincérnőt: "Mary nem járt erre mostanság?" A kérdés pontosan úgy hatott, ahogy azt az őrmester valószínűleg mondta, és a pincérnő megismerte a rajzon levő asszonyt, mondván, hogy ez "Mama Perez", keresztneve ismeretlen, aki olykor-olykor bejár, azzal a fiatal lánnyal együtt, aki a másik rajzon látható. Ezt a lányt, aki állítólag Mama unokahúga, Doloresnek hívják, családi neve ismeretlen.

Boone őrmester utánanézett a nyilvántartásban "Mama Perez"-nek, de semmit sem talált. Több mint 750 Perez-t sorolt föl a manhattani telefonkönyv, és nem akartak ebbe a 750-be belevágni, amíg nem feltétlenül szükséges.

Így hát Jason T. Jason tovább folytatta mindennapos köreit, és egyre ismertebb alak lett az Orchard, a Rivington és a Delancey street környékén. De most már legalább így kérdezősködhetett szórakozottan: "Nem látta mostanság Mama Perez-t?" Nyugati irányban elballagott egészen a Boweryig, keletre pedig a Roosevelt Drive-ig. Néha a késő éjszakai és a kora hajnali órákban dolgozott, és bejárta a legzüllöttebb helyekre is. De, talán a méretei miatt, soha nem esett bántódása. Volt egy olyan éjszakája, a Williamsburg Bridge alatt, amikor négy punkköllyökről úgy vélte, hogy rá akarnak támadni. De tovább sétált, lassan és füttyörészve, és amikor egy jobban kivilágított útszakaszhoz ért, a fiúk olajra léptek.

De a legrosszabb élménye ebben az időszakban nem a Lower East Side-i bűnözőkhöz kapcsolódott, hanem Abner Boone őrmesterhez.

Boone néhanap Jasonnal tartott, főleg éjszakákon, hogy tegyen vele néhány kört, és közben a szakma trükkjeire tanítgassa. Boone koszos tornacipőt és kekiszínű farmernadrágot viselt, meg egy foltos nyilondzsekit. Zokni nem volt a lábán, és az inggombjai hiányoztak. Senki ügyet se vetett rá.

Jason észrevette, hogy ha együtt ment be Boone-nal egy kocsmába, az őrmester mindig rendelt egy pohár csapolt sört, és aztán csak ült mellette, szárazon.

Amikor ez először történt, Jason Kett megkérdezte: "Nem iszik?" És Boone kicsit elmosolyodott, mondván: "Ma nem." Ez kétszer-háromszor megisméltődött, Boone soha nem nyúlt a söréhez. Végül is Jason, aki szomszjas volt, a befogadóképessége meg bőséges, rászánta magát, hogy megkérdezze: "Megharagudna, ha meginnám a maradékot?" Boone beleegyezett, és ettől fogva Jason ürítette ki az ő poharat is, mielőtt kimentek. Az a bizonyos legrosszabb élménye

akkor volt Jason T. Jasonnak, amikor Boone-nal együtt a Bowery lebujaikat járták olyan helyeken, ahol egy dupla italt ötven centért mértek, de a legtöbb vendég bölcsen kitarított az üveges sör mellett. Jason Kettő és Boone a Grand streetnél tértek le a Boweryről, és kelet felé csámborogtak. Befordultak az Eldridge streetre, ahol Jason kocsija parkolt. Egy rendőri járőrautó állt a járda szélénél, a tetején még mindig forgott a villogó lámpa. Mind a két zsaru kint volt a kocsiból és dolgozott, noha semmi más tennivalójuk nem volt, mint hogy megpróbálják eloszlatni az összegyűlt tömeget.

Láthatólag az történt, hogy két vén borissza törött üvegekkel egymásnak támadt. Ez meglepő volt, mert a vén borisszáknak ritkán volt annyi erejük, hogy egy félliteres üveg muskotálnak leszedjék a kupakját. De meglehet, hogy ez valamiféle vérbosszú-összecsapás volt. Akárhogy is, ezek ketten alaposan összevagdosták egymást – egy szemgolyó is gurult a járdán –, az egyik borissza már egyértelműen halott volt, a másik pedig össze-vissza hasogatva, ki-kihagyó ritmusban zihálva, épp hogy lélegzett.

A fiatal zsaruk, akik a sikoltozásra odaérkeztek, nem tudták, mit tegyenek. Rádióan már hívtak segítséget, de arra semmi kilátás nem volt, hogy megállítsák a haldokló ember vérzését, vagy hogy bekötözzék, ha csak az egész embert, mint egy múmiát, be nem tekerik. Vér zúdult le a járdán, a járdaszélen, be a kanálisba. Vérpatak, vérfolyó, véráradat. Vastag bűz szállt föl a forró, nyári éjszakában. Boone már jó régen nem élt át ilyesmit, már szinte el is felejtette, milyen a vér szaga.

Gyorsan megindult elfelé, Jason Kettőnek sietnie kellett, hogy utolérje. Boone bezúdult az első nyitott kocsmába, amely az útjába akadt, és rendelt egy boilermakert, azaz sörrel mért whiskyt. Egyetlen korttyal, egyetlen csuklóbillentéssel eresztette le a torkán a töményt, leöblítette a sörrel, és még mielőtt Jason egyáltalában föllódította volna a bárszékre teste tömegét, Boone már meg is rendelte a másodikat.

Tyúha, gondolta a fekete zsaru, most aztán bajba kerültem.

Csakugyan bajba került. Egy óra múlva Abner Boone őrmester részegen esett le a székről, és hülyeségeket beszélt. Jason, többek közt éppen a Boone-tól kapott jó tanácsot követve ("Soha ne vitatkozz részeggel, bolonddal, fegyveres emberrel vagy asszonnyal"), mindennel egyetértett, amit az őrmester hablatyolt, és megpróbálta őt kicipelni. De Boone nem akart menni, ragaszkodott hozzá, hogy újabb italt rendeljen. Hirtelen abbahagyta a halandzsázást, elcsendesedett és elkomorult. Aztán kitámolygott a klotyóra.

Amíg odakinn volt, Jason vívódott, mit is kellene tennie. Ilyen helyzetbe még soha nem került. Igaz, vele is előfordult már, hogy tajtrészegre itta magát néhány kollégájával, és megesett, hogy egyiket-másikat haza is cipelte, amikor az handabandázni és üvöltözni kezdett. No de Boone: Jason fölöttese volt, és ő még csak azt se tudta, hol lakik az őrmester. Tipródott, ne hívja-e föl Edward X. Delaneyt, és magyarázza-e meg neki a helyzetet, de aztán úgy döntött, hogy ez nem lenne helyes. Nem tudta, mit csináljon.

Boone sokáig nem került elő a klotyóról, és Jason már azt hitte, talán rosszul lett odakinn. De amikor utánament, látta, hogy Boone nem lett rosszul, viszont ott ült az egyik csészében, húgyban és okádékban; hátát a mocsos csempének támasztotta, és azon kísérletezett, hogy megegye a pisztolyát. Mutatóujja a fegyver ravaszát keresgélte, Jason T. Jason kis híján elájult.

Elszedte Boone-tól a revolverét, és pofozni kezdte az őrmestert, hogy kicibálja innen. Egy idő múlva az őrmester elsírta magát, és kezébe temette az arcát – azért-e, hogy elrejtse a könnyeit, vagy hogy kivédje a pofonokat? Jason nem tudta. De lábára állította Boone-t, betámasztotta egy sarokba, és amennyire tudta, nedves papírtörülközőkkel letisztogatta.

Jason ezután csípőből előrehajolt, és a vállára vette Boone-t. Könnyedén kiegyenesedett, fél kézzel tartotta, és kivitte a klotyóból, ki az ivóból, végig az Eldridge streeten, a kocsijáig. A

kocsiban volt egy újság, az aznap délutáni Sun egy példánya, és Jasonban volt annyi előrelátás, hogy szétterítse a hátsó ülésen, mielőtt rázöttyentette Boone-t. A most már tökéletesen eszméletlen őrmester gyűrött, koszos és bűdös volt.

Jason Kettő átkutatta Boone ragacsos zsebeit, és végül is megállapította az őrmester címét. De azt nem tudta meg a papírokból, hogy vajon nős-e. Amennyiben nős volt, Jason nem akarta őt ebben az állapotban hazaszállítani a feleségéhez. Jason T. Jason sóhajtozva belátta, az egyetlen, amit tehet, hogy ím, ahogy van, hazaviszi az őrmestert a saját feleségéhez. Juanita nem lesz elragadtatva, de Jason úgy látta, nincs más választása. Így aztán szépen hazafuvarozta Boone őrmestert a Long Island-i Hicksville-ben levő házába.

Felesége csakugyan nem volt elragadtatva attól, hogy ezen a kései órán ilyen rossz szagú és eszméletlen vendéget kap. De amikor Jason elmesélte neki, mi történt, az asszony komoran beleegyezett a dologba. Segített férjének Boone-t levetkőztetni, lezuhanyozni, egy pamlagra fektetni a félemeleten, és egy pokróccal betakargatni. Jason azt remélte, hogy ezzel végre befejeződik ez a nap. Felesége ezalatt csak egy dolgon sértődött meg. Éspedig akkor, amikor az asszony mosta Boone mocskos ruháit, és Jason azt mondta: "Igazán nagyon édes kis hófehérke vagy, szívi."

Mivelhogy az őrmester előzőleg megkísérelte megenni a stukkert, Jason T. Jason rendőrtiszt úgy döntött, hogy ott virraszt mellette reggelig. Attól félt, hogy Boone felébred, és megpróbál ismét kár tenni magában. De az őrmester végigaludta az éjszakát, közben motyogott, és a fogait csikorgatta. Betegen és józanul ébredt, körülnézett, és észrevette a mellette ülő Jasont. – Köszönöm – mondta Abner Boone rekedten, amikor fölemelte a fejét.

Jason nem válaszolt. Egy hétre rá Boone őrmester ötven dollár értékű rózsacsokrot küldött Mrs. Juanita Jasonnak, egy szemérmes bocsánatkérő és hálálkodó levél kíséretében, Jason két kisfiának pedig két valódinak látszó kis műanyag 44-es coltot küldött, amelyből szappanbuborékokat lehetett kilőni.

– Ilyen kéne neki magának is – jegyezte meg Juanita.

Boone őrmester többé nem jött le a Lower East Side-ra, hogy segítsen Jason T. Jasonnak a köreit róni. De telefonon mindennap beszélt vele, följegyeztette a jelentéseit, tanácsokat adott és bátorítást. Azt az éjszakát egyikük se említette többé.

Jason Kettő így hát egyedül rótt a köreit, különös figyelemmel azokra a helyekre, amelyek rajta voltak a Boone-tól kapott listán, mint Victor Maitland ismert törzshelyei. Kalandozásai során egy ízben szétválasztott két késelőt, elkapta egy zsebmetsző frakkját, és sikerült megnyugtatnia egy öreg hölgyet, aki bizonyos volt benne, hogy a szomszédja rákkeltő röntgensugarakkal bombázza őt a falon át. Ettől eltekintve azonban küldetése eseménytelen maradt, legalábbis ő így érezte. Meggyőződése volt, hogy idő kérdése rátalálnia Mama Perezre és Doloresre. De félt, hogy Delaney rendőrfőnök türelmét veszi e sikertelenség miatt, és visszahelyezteti őt az egyenruhás járőrszolgálatba.

Naponta megpróbált változtatni az útvonalán, és egy pénteki napon, a kutatás harmadik hetében, úgy tervezte, hogy a Canal és a Delancey közötti területet járja be, a Bowerytől az Essexig. Éjfél körül a Ludlow streeten poroszkált észak felé, és egy fekete téglás épület mellett haladt el, amely garáznak vagy raktárnak nézett ki. Homályos árkádok húzódtak végig előtte; alattuk, ahová az utcai lámpák fénye nem hatolt el, teljesen sötét volt.

Valami mozgást vett észre az árkádok alatt. Lelassított, megállt, aztán néhány lépéssel közelebb lépett. Valami világos, tarka szövet mocorgását pillantotta meg, egy női ruháét – és a szíve örült dobogása szinte megállt.

– Hé, kislány! – kiáltotta nyájasan.

Az asszony előbújt, egy kicsit közelebb a fényhez:

– Hello, nagyfíjú – mondta. – Mi kéne, ha vóna?
Azután elmosolyodott, kivillantva egy aranyfog fényét.

17.

Sok időt töltöttek el a dolog megtervezésével, és még többet vitatkoztak azon, hogy szükség van-e rá. Ugyanazon a pénteki éjszakán, amikor Jason T. Jason kiszúrta Mama Perez a Ludlow streeti árkádok alatt, Edward X. Delaney rendőrfőnök és Abner Boone őrmester Nyack felé autózott, és még mindig azon vitatkozott, hogy helyes-e, amit tenni készülnek.

– Csúsztathattunk volna Martha Beasleynek egy ötvenest – dobta be az ideát Boone –, hogy eressen be minket, mialatt Dora és Emily nincsenek odahaza.

– Nézze – mondta erre Delaney –, ha Dora és Emily valóban benne vannak Maitland kinyírásában, és kiderül rólunk, hogy illegális házkutatást végeztünk, akkor ők szépen megússzák, mi meg süthetjük az egészet. Tény, hogy ez nagyon is kockázatos dolog, de hülyék lennénk, ha Beasley asszonyt beavatnánk.

– Én még mindig nem vagyok meggyőződve róla, Főnök, hogy megéri – nyugtalankodott Boone.

– Ha találunk valamit, ami a gyilkosság nyomára vezet, akkor érdemes. Azzal egyetértek, hogy amit most találunk, az legfeljebb is egy adócsalás bizonyítéka lesz, azzal pedig nem törődnek túl sokat. Az a szövetségi dolga, és majd szólunk nekik, ha eljön az ideje. De az emberölési ügy előbbre való, és én nem hiszem, hogy ez az adószélhámosság a légüres térben lebeg. Szerintem nagyonis összefügg azzal, amiért Victor Maitland hátába beleszalajtották a kést. És, hogy egészen őszinte legyek, egy kissé a kíváncsiság is hajt; meg akarok bizonyosodni róla, hogy a sejtésünk valóságon alapul. Mellesleg, másfelől, ha Dora és Emily rajtakap bennünket a betörésen és behatoláson, nem fognak bemószerolni; hiszen ez nyílegyenesen idevezetné az adóhivatalt, ebbe a kincsestárba.

– És mi van akkor, ha a helybeli héség emberei fölbukkannak? – kérdezte gondterhelten Boone. – Vagy az állami zsaruk?

– Majd csak megbirkózunk velük, ha rá kerül a sor – nézett Boone-ra Delaney, nem értette az őrmester elbizonytalanodását. Boone egy héttel ezelőtt eléggé megviselten jött dolgozni, nyúzott arccal, karikás szemekkel, a leheletéből pedig annyi mentolillat áradt, mint aki nagyon le akar fedni vele valamit. Delaney meg volt győződve róla, hogy Boone megint a tilosba tévedt. Most eléggé józannak tűnt, de idegesnek. – Ha akarja, kitehet a Maitland háznál – szólalt meg Delaney. – Megcsinálom egyedül, és maga őrséget áll.

– Á, nem – mondta az őrmester. – Jövök én is. Csak hogy ellenőrizzem, jól tanultam-e meg a leckémet annak idején.

Boone egy háromórás betörési tanfolyamra célzott, amelyet Sammy Delgado (más nevén: "Tolvajkulcs") elsőosztályú nyomozó vezetésével tartottak. Sammy, aki főleg kasszafúrás és betörési ügyekkel foglalkozott, a New York-i rendőrség legjobb kasszafúrás szakemberének hírében állt. Ő avatta be Boone őrmestert a kétkezes tolvajkulcsok használatának misztikus titkaiba. Ez hallatlanul finom művelet: két tű vékonyságú feszítő egyszerre működtetésével ki lehet pattintani egy jófajta rugós zárt. Sammy imádkozott nézni az olyan televíziós krimiket, amelyekben a hekus vagy a magánnyomozó egy műanyag hitelkártyával nyitja ki a tömör zárat.

Boone kocsijának hátsó részében vitték a felszerelést, amelyre, úgy vélték, szükségük lesz: egy nagyméretű elemes lámpát, két kicsi zseblámpát, egy polaroid fényképezőgépet vakuval, néhány zsebkendő nagyságú, fekete vásznat, két harapófogót, néhány egyéb szerszámot és egy elsősegély-készletet, amelyre, azt remélték, nem lesz szükség. Mindketten fel voltak

fegyverezve, mindketten vitték a maguk zárnyitó készletét, továbbá egy kis doboz olajat és egy fűvókás tubusban folyékony grafitot.

– Van itt minden, csak még símaszkunk nincs – jegyezte meg Boone.

Éjjel egy órára időzítették a kiérkezést. Lassan hajtottak el a Maitland ház előtt. Magában a házban nem láttak fényeket, csupán kis fényerejű körte világított a kapu két oldalán, két kocsilámpába csavarva. Megfordultak az úton, ismét elhajtottak a ház előtt. Bokrok takarták el az útszegélyen lefékezett kocsit a ház ablakai és teteje látószögéből. Boone leállította a motort, és leoltotta a lámpáit. Csöndben ültek vagy tíz percig, amíg a szemük hozzászokott a sötétséghez. Ezalatt csupán egy kocsit ment el mellettük az úton.

Aztán Delaney nyugodt hangon megszólalt:

– Maradjon itt. Meg akarom nézni a Mercedest. Tizenöt perc.

Óvatosan kibújt a kocsiból. Boone-t meglepte, milyen könnyedén és nyugodtan mozgott ez a nagy testű ember. A harmadik negyedben járt a hold, de elég sűrű felhők fogták el a fényét. Delaney eltűnt a fekete árnyékok közt. Boone egykedvűen ült, és a fene ette egy cigarettáért.

A Főnök tíz perc múlva visszaérkezett, váratlan hirtelenséggel bukkant fel Boone ablaka mellett:

– Itt parkol – suttopta. – Itthon vannak. Gyerünk.

Mindkét férfi fekete nadrágot, inget, pulóvert viselt. Két jutazsákban vitték a szerszámokat és a felszerelést; fekete vászondarabbal fogták össze, hogy ne csörögjenek. Boone ment elől, kis, szűrő fényű ceruzazseblámpájával a lába elé világított, csöpp homályos fénykört vetett lépteik alá.

Nagyvárosi zsaruk voltak mindketten, nem erdei emberek. Nem tudták elkerülni, hogy a száraz ágak ne reccsenjenek meg a talpuk alatt. De lassan mozogtak, meg-megálltak, leoltották a zseblámpát, és figyeltek. Nagy kört írtak le, hogy megkerüljék a pajtát, és fedezéknek használják önmaguk és a ház között. Fülledt éjszaka volt, de a folyó felől fújó szellő enyhítette valamelyest. A szagok ismeretlenek voltak: dús földszag, valamilyen állat erős bűze, nedvdús dolgok illata, néha pedig erős, édes virágillat. Egyszer valamilyen állatka futásának és mászásának zaját hallották, akár valami kísértetet.

A pajtához érkeztek. Boone egy pillanatra félrefordította a zseblámpa fényét, hogy megmutassa Delaneynek a kövekkel kirakott szélű kis árkot és a kondicionáló berendezés szellőző nyílását. Egy szót se szólt egyikük se. Megvárták, míg a felhők teljesen eltakarták a holdat, mielőtt a pajta sarkánál befordultak volna. Az őrmester mutatta az utat a kamrán át, a Főnök, egyik kezével Boone vállán, követte.

Lágyan behúzták maguk mögött a külső ajtót, a kis zseblámpával körözve, gyorsan körülnéztek a kamrában, aztán munkához láttak. Levették a ponyvát a falról, és fölakasztották a hézagos külső ajtóra, nehogy a fény kiszűrődjék a deszkák közül. Aztán odamentek a rejtett ajtóhoz, és hozzákezdtek a kitervelt művelethez.

Delaney rendőrfőnök négyszögletes fekete rongyot tartott a zár meg a tok közé, hogy még jobban fedezze vele a munkát. A vékony kis zseblámpát a szájában tartotta, nem annyira a fogával, inkább az ajka közt szorította erősen. Boone előkereste a folyékony grafit teli tubust, egy csöppet a kulcslyukba fröccsentett belőle, aztán választott két tolvajkulcsot a farzsebében tartott szerszámkészlethől. Két hosszú tű volt, az egyik gombos, a végén egy parányi lapos résszel. Behelyezte e gombvégű tolvajkulcsot a kulcslyukba, és lágyan mozgatni kezdte, közben fölfelé nézett a fekete sötétségbe. ("Soha ne nézd a zárt – mondogatta mindig Sammy Delgado –, a tekinteted csak elrontja a dolgot. Minden a tapintáson, az érzésen múlik!") De Boone semmit se tapintott, és semmit se érzett. Lágyan körültapogatta, hátha megérinti a pecket. De a szerszám csak csúszkált izzadó tenyerében. Erre benn hagyta a zárban, tapadós ujjait és tenyerét pedig a

poros padlódeszkához dörgölte. Aztán folytatta a kísérletezést, közben hunyorgott az idegességtől. Végül megrázta a fejét a homályban. Delaney eleresztette a rongy egyik sarkát, kivette szájából a lámpát és eloltotta. Közelebb hajolt Boone-hoz:

– Akarja, hogy én is megpróbáljam? – suttogta.

– Még nem. Hadd pihenjek egy percig, hogy elmúljon a reszketésem. Aztán megpróbálkozom egy horoggal.

Ott álltak a sötétségben, mindketten igyekeztek mélyeket lélegezni. A kamra még tartotta az egész napi hőséget és évtizedek porát. A por eltömte az orrlyukaikat, és szűrta a szemüket. Érezték saját maguk és egymás szagát.

– Rendben – mondta halkán Boone. – Kérném egy pillanatra ide a fényt.

Delaney úgy tartotta a vékony zseblámpát, hogy megvilágítsa az őrmester poros kezét, amíg a szerszámkészletében kotorászik. Visszatette a gombvégű tolvajkulcsot, és elővett egy másikat, csöpp horoggal a hegyén. Ismét fölverték az eredeti pozíciót, Boone most a horgos tolvajkulccsal kísérletezett, összeráncolt homlokkal, elmélyülten bámult föl a vaksötétbe. Érezte, hogy megfogott valamit.

– Megvan – lihegte.

Bedugta a lapocska végű tolvajkulcsot a lyukba, a horog mellé. Most két kézzel működött, a lapocskával keresgélte az utat, míg a horoggal megfordította a pecket.

Majdnem félórája tartott már a dolog, ezalatt három ízben is leálltak pihenni. Ekkor végre a lapocska végű tolvajkulcs erősebben becsúszott, és mindketten meghallották a boldogító kattantást. Boone lassan megfordította a csuklóját, egészen ameddig a két könyöke már felfelé állt, Delaney pedig erősen az ajtónak vetette a térdét. A végső kattantás, amit a zár visszahúzódó nyelve adott, már hangosabb volt. Izzadtan megálltak, és ismét a fülüket hegyezték. Aztán Delaney berúgta az ajtót.

A fényt kioltották, néhány percre leültek a földre. Delaney óvatosan megfogta az ajtó szárnyát, nehogy becsapódják, és zajt adjon. Hűvös fuvallat csapta meg őket a belső helyiségből.

– Mehetünk – szólalt meg Abner Boone.

Fölálltak, megfogták zsákjaikat. Az őrmester lassan kitérta az ajtót.

– Várjon – szólt Delaney.

Egy beburkolt csavarhúzó ékelt az ajtószárny alá, hogy rögzítse. Óvatosan mozogtak, akár egy lassított filmben.

Első dolguk az volt, hogy megnézzék az ajtó belső oldalát. Volt rajta egy ajtógomb, és amikor Boone megnyugodott, hogy hosszú retesszel működik, visszacsomagolta szerszámait, és a farzsebébe rejtette őket. Delaney elvette az ajtó alól az éket, és lágyan becsukta maga mögött az ajtót. Benn voltak.

– Főbenjáró bünt követünk el – szögezte le Delaney.

– Az ajtó szorosan zár – mondta Boone. – A lámpa oké?

– Az. Íme.

Összehajtotta a fekete vásznat, és visszagyúrta a zsákba. Kiegyenesedett, derékmagasságba emelte a lámpást, és fölgyújtotta. A nagy erejű fény egyenesen előrevilágított, olyan erővel, hogy hunyorgniok kellett. Aztán a fény szétáradt. És ekkor eléjük tárult a látvány.

Az öreg pajta belsejét elszigetelték, és nyersfa állványokat építettek föl majdnem a mennyezetig. Erős létra állt a falnak támasztva. A sarokban nehéz légkondicionáló. Egy fa konyhaasztal és egyetlen szék volt benn, más semmi. No meg a képek.

Képek mindenütt. Az állványokon, a padlón, a falnak támasztva. Nem halomba rakták őket, vásznat a vászonra döntve, hanem egyenként, külön-külön, száradni és csillogni. A lámpás fényében égő arcok néztek rájuk, éles szemekkel, gúnyos szájakkal.

Delaney és Boone dermedten állt, megbűvölte őket a színek izzó tüze, amint ott égett körülöttük. Valami szégyenfélét éreztek, mint akik behatoltak egy templomba, megsértettek egy szent helyet. Volt egy-két csendélet, tájkép, portré. De a képek legtöbbször aktfestmény volt, kirobbanó Maitland-aktok, fojtogatóan érettek, a tejfehér és a karmazsinvörös pompás árnyalatai, a lila fokozatai, rejtett részek, titkos zugok. Kinyújtott karok, vágyakozó, ölelésre kész lábszárak.

– Jézus Mária – suttogta Boone.

Álltak és bámultak, bámultak, bámultak. A Főnök lassan elmozdította a lámpást, és tempósan körözni kezdett vele. A változó világításban, amely hol erősebb, hol halványabb lett, duzzadt combokat láttak reszketni, lomhán mozdulni. A két férfi fulladozott ebben a hústengerben, levegő után kapkodtak. A vonagló testek mintha leszálltak volna a vászonról, átkarolták, fojtogatták őket, elborították tikkadt leheletükkel és lángoló hajzatukkal.

Delaney lekatintotta a lámpást. Hallották egymás nehéz lélegzetét.

– Túl sok ez – szólalt meg a sötétben Delaney. – Ez így együtt, egyszerre. Túl erős élmény. Befogadhatatlan.

– Mennyire taksálja? – kérdezte rekedten Boone. – Kétszáz körül?

– Mondjuk, kétszáz – felelte Delaney. – Mondjuk, minimum száz rongy képenként.

– Mondjuk: húszmillió – mondta Boone – Egy fa pajtában. Hihetetlen. Fogjunk meg vagy tízet belőlük, Főnök, és vigyük őket Rióba.

– Ne higgye, hogy nekem nem jutott eszembe – mondta Delaney. – Csak, sajnos, nem tudnám rászáni magam, hogy megváljak tőlük. Nézzünk körül még egyszer, most a zseblámpával.

A gyenge fény üdítően hatott, már nem káprázott annyira a szemük, nem szédültek meg annyira. Közel mentek a legközelebbi képhez, egy sötét, érett testű akthoz; a nő elfordította törzsét, csípőjét fölemelte, lábszára és karja kígyóként tekergett; kihívóan mosolygott rájuk a képről. Boone az alsó jobb sarokhoz vitte a fénykört. Egy rendszerető könyvelő írásával ott állt a szignatúra, "Victor Maitland", utána pedig a dátum: "1958."

– A gazember – mondta Delaney. – Nézzünk egy másikat.

Képről képre mentek tovább. Valamennyi 1957–re, 1958–ra, 1959–re volt datálva, csak egynéhányon állt 1960–as dátum. Ennél későbbi egyen se.

– Gyönyörű – méltányolta Boone. – Nem elég egy hamisított nyilvántartás Geltman páncélszekrényében, hanem hamisított dátumok is, magukon a képeken. Az adóhivatal vért pisilhet, amíg bebizonyítja, hogy egy-két éve készültek.

– Mindenre gondoltak – ámult Delaney is. – Ez biztosan J. Julian Simon esze. Biztos. Jogászi agyra és ügyességre vall a dolog. Csináljunk egy-két fényképet. Csak hogy megbizonyosodjunk, valóban létezik-e ez a hárem.

Boone tartotta a lámpát, fölgyújtotta, hogy még több fény legyen a fényképezéshez. Delaney ellőtt egy csomag színes polaroid filmet, vakuval. A fotók színei nem lettek olyan gazdagok, mint az eredeti olajszínek a festményeken, de a túlszűfolt tárlat totálképei hatásosra sikeredtek.

Összeszedték a felszerelést, és begyömöszölték a zsákokba. Gondosan ellenőrizték, nem maradt-e ottlétüknek bármi nyoma.

Lassan, óvatosan indultak kifelé, a zseblámpa egyre gyengébben pislogó fényénél. Boone letörölte a belső ajtógombot, mielőtt kiléptek rajta a kamrába. A hurok végű tolvajkulcsot behelyezte a kulcslyukba, és így zárta vissza az ajtót, majd addig húzta maga felé, amíg a nyelv bekattant. Azután gyorsan visszarakták eredeti helyére a ponyvát. Néhány másodpercig hallgatództak a sötétben, és halkán elindultak kifelé.

Mindketten a Maitland ház felé néztek. Ekkor fény gyulladt föl az egyik emeleti ablakban. Nem szaladtak, de nem is cammogtak. Befordultak a pajta sarkánál, le az oldala mentén, be a fák

közé. Húsz perccel később már, éktelenül füstölve, útban voltak New York felé.

– És most mit csinálunk? – kérdezte Boone. – Keblünkre öleljük Geltmant?

– Miért tennénk? – kérdezte vissza Delaney. – Ez eddig csak adócsalás. Nem ijesztené meg. J. Julian Simont talán igen. És ő Geltman alibijének a kulcsembere. De miért beszélne? Talán Belle Sarazent.

– Miért őt?

– Esetleges indíték... Jaj, istenem, nem tudom, Örmester. Csak találgatok.

– Hátha a feleség megtudott valamit az adókijátszásról, és megsértődött. Mert hogy ezek a képek nem kerülnek be a hagyatékba, az örökségébe.

– Ez is egy lehetőség – sóhajtott Delaney. – Lehetőségekkel jól vagyunk elerestve. Akarja, hogy vezessek egy darabig?

– Nem, uram, köszönöm. Jól vagyok, most már megnyugodtam. Ha belegondolok: honnan veszik ehhez a vért a pucájukba a betörő muksók. Soha nem értem.

– Feltételezem, hogy némi tapasztalat után könnyebben megy.

– Nem vágyom rá – mondta Boone. – Ne álljunk meg egy kávéra és valamire valahol, ahol találunk egy nyitva tartó helyet?

– Menjünk csak egyenest a városba. Ugorjon be hozzánk; Monica kikészített nekünk friss kávé és fahéjas fánkokat a konyhában.

– Jól hangzik – felelte az örmester, és beletaposott a gázba.

Elmúlt már hajnali három; a Főnök arra számított, hogy Monica már órák óta alszik. De amikor lefékeztek a barna téglás Delaney ház előtt, a nappalishobában világosságot láttak; meglátta felesége alakját, amint kifelé néz a függöny mögül.

– Ez meg mi az ördög? – morogta.

Némi aggodalommal mentek föl a lépcsőn, kezük a pisztolytáska körül matatott. De Monica épségben nyitott ajtót, alig várta, hogy elmondja a magáét.

Jason T. Jason többször is telefonált. Már Abner Boone lakását is megpróbálta hívni. Közölte Mrs. Delaneyvel, hogy tizenöt percenként, minden óra-negyedkor telefonálni fog, amíg csak a Főnök meg nem jön, és Jason nem beszél vele.

– Nem mondta, miről van szó?

– Nem, csak azt, hogy fontos, és amilyen hamar csak lehet, jelentenie kell neked vagy Abnernek. Nagyon udvarias.

A két zsaru egymásra nézett.

– Bajban van? – találgatta Delaney.

– Vagy megtalálta Mama Perez? – mondta Boone. – Vagy ez, vagy az.

– Nos... – nézett az órájára Delaney – tíz perc van a következő hívásáig.

– A kávé meleg – mondta Monica. – Csak alá kell gyújtani. Menjetek mosakodni. Úgy néztek ki, mint akik ásni voltak.

A konyhaasztal körül ültek, és a kávéjukat iszogatták, majszolták a fahéjas fánkot. Monica nem volt hajlandó lefeküdni; hallani akarta, mi történt.

Delaney épp beszámolt neki a hihetetlen, rejtett képgyűjteményről, amikor a telefon megszólalt. Fölvették a konyhai mellékvonalat. A Főnök már kikészítette a papírt és a tollat, hogy följegyezhesse, amit kell.

– Itt Edward X. Delaney – szólt bele. – Igen, Jason... Értesültem róla... Mindketten házon kívül voltunk... Igen... Jó. Nagyszerű! Hol?... Jól van. Milyen utca sarkán?... Biztos benne, hogy a nő ott marad éjszaka?... Rendben, maradjon egy pillanatig.

Befogta a kagylót, és mosolyogva a többiekhez fordult.

– Megtalálta a nőt – szólt. – Orchard street, rögtön a Grandtól délre. Egy lakóház földszintje.

Nyilvánvalóan prostituált, de Jason szerint ott marad éjszakára. Ha nem, elkapja.

– Inkább odamennék – aggódott Boone. – Jason nem fogja tudni, mit kell csinálni.

– Jó – bölintott Delaney. – Menjen csak oda. Küldje haza Jasont. Ha haza akar menni. De izgatottnak tűnik a hangja. Én maga után megyek reggel, és együtt elkapjuk az asszonyt. Szóljon ide óránként, minden egész órákor.

Visszaemelte a füléhez a kagylót, és megkérdezte Jason Kettőtől, pontosan honnan beszél. Följegyezte.

– Maradjon ott – rendelkezett. – Boone őrmester már indul magához. Ha a nő kijönne a házból, menjen utána, és próbáljon meg itt hívni engem. Evett valamit ma este?... Jól van, majd elintézzük. Jó munkát, Jason.

Letette a hallgatót, és elégedetten nézte jegyzeteit:

– Az Orchard és a Grand sarkán találja – mondta Boone-nak. – Figyelni fogja magát, mikor jön. Az ég szerelmére, el ne veszítsék a nőt! Ha szüksége lenne további emberekre, szóljon ide nekem.

– Nem veszítjük el a nőt, uram – ígérte Boone. – Evett már? – érdeklődött Monica. – Mármint Jason?

– Nem. Tegnap délután óta nem.

– Csinálok neki szendvicseket – ajánlkozott az asszony.

– Az jó lesz – hálálkodott a Főnök. – Nagy, vastag szendvicseket. Hatalmas darab ember. És van az a literes termoszuk, őrmester, vigye el neki, teli kávéval. Ebben az órában képtelenség nyitott helyet találni.

Fölszerelték Boone-t kávéval, szendvicsekkel, külön cigarettákkal, a házban föllelt összes érmével, hogy telefonálni tudjon, majd útjára bocsátották.

– Mrs. Delaney – motyogta Boone lehajtott fejjel, pislogva, mielőtt elindult –, megkérhetném, hogy hívja fel Rebeccát, és mentsen ki? Magyarozza meg, miért nem... ööö... látogathatom meg most.

– Fölhívom, Abner – ígérte meg az asszony.

– Hol hívod föl? – kérdezte Delaney, mikor az őrmester már elment.

– Abner lakásán – felelte kurtán Monica. – Együtt élnek.

– Vagy úgy – vette tudomásul a Főnök, és kávésbögréjével elindult a dolgozószobájába. Megmutatta feleségének a színes polaroid felvételeket, amelyeket a Maitland-pajtában készített.

– Képtelen vagyok elhinni – rázta a fejét az asszony.

– Én láttam, mégse tudom elhinni – felelte a férje. – Elképesztő. Ezek a színek, ezek a meztelen női testek. Fantasztikus. Nagyon kiborított.

– És most mit fogsz csinálni, Edward?

– Összeszedem mindenkinek a fényképét, aki kapcsolatban volt az ügyvel. Azt hiszem, mindegyiké megvan itt a dossziében, talán csak J. Julian Simoné nem. Meg talán Ted Maitlandé. Nem vagyok biztos benne, meg kell nézzem. Aztán holnap megmutatjuk mindet Mama Pereznek, és megkérdezzük tőle. Melyiküket látta Maitland műterme körül azon a pénteki délelőttön.

– Gondolod, hogy megmondja nektek?

– Ó, megmondja – felelt Delaney. – Vagy így, vagy úgy.

18.

Akár a legtöbb zsarú – ő is babonás volt. Így aztán jó ómennek tekintette, hogy valamennyi érdekelt személy fotóját megtalálta a Maitland-dosszié irattartóiban. J. Julian Simon és Ted

Maitland fényképe teleobjektívvel készült, rendőrségi fényképészek vették fel Victor Maitland temetésén. Kissé szemcsés nagyítások voltak, de azonosítás céljára azért épp eléggé élesek.

Berakta a fényképeket egy vastag, barna papírborítékba, mellé tette a Maitland-műteremben talált három vázlat fotokópiáját. Az utolsó percben beletette még a Geltman Galériában tartott Maitland-gálafogadásról szóló riportot is, amelyet a New York Timesból vágott ki. A cikket Belle Sarazen és Saul Geltman fényképe illusztrálta.

Mire Abner Boone telefonált, szombat reggel kilenc órakor, a Főnök már mindent előkészített. Az őrmester és Jason T. Jason megfigyelés alatt tartották a lakóházat, amelyben Mama Perez lakott. Mama még odafenn volt, hatodik emeleti lakásában. A két tiszt megvizsgálta a kikövezett hátsó udvart, de onnan nem volt más kijárat, mint egy keskeny, nyitott folyosó az épület mellett. Ez az Orchard streetre vezetett, így Boone úgy vélte, hogy Mama aligha képes úgy kijönni az épületből, hogy ők észre ne vegyék.

– Hacsak nem a tetőkön át – mondta a Főnök.

Delaney arra kérte az őrmestert, maradjon ott, ahol van, ő egy órán belül ott lesz náluk. Először úgy gondolta, hogy földalattira száll, aztán meg azt, hogy a fene se földalattizik, és leintette az első arra járó, szabad taxit. Gondosan könyvelte a kiadásait a taxiszámláktól Boone kocsijának üzemanyagáig. A kiadásokat eléggé szerénynek találta, különben is, ez Thorsen gondja, nem az övé.

Kisvártatva ott ült Boone kocsijának hátsó ülésén, a két aktív szolgálatban levő rendőr az első ülésén; beszámoltak neki arról, amit eddig felderítettek. Nem volt sok. Mama valóságos keresztneve Rosa, bár az utcában mindenki csak Mamának hívja. Nyilvánvalóan strichel – ezt Jason Kettő megerősítette –, de Boone úgy vélte, hogy valamiféle segélyt is húz: a sikeres prostik még ezen a környéken is a fiatalabbak és mutatósabbak közül kerültek ki.

Doloresról is szereztek egy-két értesülést. A lányka nem volt rokonságban Mama Perezzel. Teljes neve Dolores Ruiz. Maria Ruiz lánya, aki ugyancsak a hatodik emeleten lakik, közvetlenül Rosa Perez mellett. Maria Ruizhoz nyilvánvalóan nem tartozik férfi, sokat túlórázik, irodaépületekbe jár takarítani, Dolores napközben Mamával barátkozik, Mama viszi őt vásárolni meg moziba, meg minden. Doloresnek a szomszédok szerint hiányzik egy kereke.

– Vajon árulja-e Mama a kislány micsodáját? – kérdezte tőlük Delaney.

Jason azt felelte, hogy nem hiszi. Amikor az éjjel Mamával beszélgetett a Ludlow streeten, az árkádok alatt, Jason udvariasan elhárította az asszony fölkinálkozását, de célzott rá, hogy inkább egy fiatalabb lány érdekelné. Az asszony nem vette a lapot.

Ott ültek hármásban, figyelték a zajos, nyüzsgő utcát, de közben a szemüket a bérház bejáratán tartották. A ház, amelyben Mama Perez lakott, randa, szürke épület volt, a homlokzat köveit telimázolták rajzokkal és főleg spanyol feliratokkal. A tútelített szeméttartályok szinte eltorlaszolták a járdát. Falkába verődött, tarka macskák rohagáltak föl-le a lépcsőn, ki-be a szűk, oldalsó, nyitott folyosón, még a homlokzaton kanyargó, rozsdás tűzlépcsőn is mászkáltak. A három rendőr látta, amint utcai árusok fölállítják asztalaikat, és kirakják az eladásra kínált plasztik napszemüvegeket meg hitvány trikókat.

– Nos, akkor – mondta végül is a Főnök – gyerünk, beszéljünk el Mamával.

– Mi az óhaja, Főnök, hogyan bánjunk vele? – kérdezte Boone. – Keményen?

– Nem – válaszolt Delaney. – Nem hiszem. Semmi erőszakoskodás nem helyes, szerintem. Fölismerte magában a rendőrt, Jason?

– Egyáltalában nem, Főnök.

– Nos... akkor is jöjjön fel velünk. Igaz ugyan, hogy ezzel maga lelepleződik, viszont az asszony így legalább rájön, hogy rajtakaptuk őt az üzletszerű kéjelgés szándékán, és ez ad nekünk némi előnyt.

Kiszálltak, és Boone gondosan bezárta a kocsiját.

– Szeretném remélni, hogy lesznek még kerekeim, mire visszajövünk – mondta gondterhelten.

A lift nélküli lakóház bejárata és folyosói nagyjából olyanok voltak, mint ahogyan elképzelték: szemetes kőpadlók, a falakon az ötven évvel ezelőtti festés nyomai; a külső réteg lepattogzott, és alóla előtűntek az évek nyomait mutató, különféle színek – a zöld, a rózsaszín, a kék, a barna, a zöld –, úgy hatottak, mint egy régészeti ásatás utalásai a különféle korok rétegeire. Törött villanykörték, repedt folyosóablakok. A fából készült lépcsőkortlátot összevissza karcolták-vésték. És az a szag! Szinte lebegett a levegőben, akár a köd.

A törött csengőkkel teli névtáblán nem voltak nevek, de az egyik levélszekrényen (legtöbbjük föl volt feszítve) R. Perez neve volt olvasható, mint a 6D lakás lakójáé. Maria Ruiz neve mellett a 6G állt. A második emeleten Delaney megnézte az ajtókra szögezett, parányi számokat, és megállapította, hogy a D a legtávolabbi lakás. Tovább másztak fölfelé, időnként utat engedtek a lefelé rohanó, nevető vagy bőgő gyerekeknek és egyszer egy erősen terhes asszonynak, aki két maszatos képű kisgyereket cibált magával.

Megálltak a hatodik emeleti lépcsőházban, hogy kiszuszogják magukat, majd elindultak befelé, és megálltak a D lakás ajtaja mellett. A kis, rászögelt betű hiányzott ugyan, de valaki fekete filctollal odaírta a zöld ajtóra. Boone az ajtóhoz tartotta a fejét, és hallgatódzott egy pillanatig, aztán bólintott a másik kettő felé. Delaney úgy állította őket, hogy egyikük se legyen szemben az ajtóval. Aztán kinyúlt, és határozottan megkopogtatta az ajtót.

Semmi válasz. Hangozban kopogtatott. Mozgást hallottak, csoszogó léptek zaját.

– Ki a'? – szolt egy női hang.

– Oktatási Ügyosztály – felelte hangozban Delaney. – Dolores Ruiz ügyében.

Hallották a kulcszörgést, a lekasztott lánc csörrenését. Az ajtó kinyílt, Jason T. Jason pedig azon nyomban megvetette egyik irdatlan méretű lábfejét a küszöbön.

Az asszony letekintett erre az előrenyomuló lábfejre, aztán föl, föl, egészen Jason Kettő arcáig. Majd lassan Delaneyre és Boone-ra nézett.

– Bűdös strici – tört ki keserűen. – Igazolvány?

Boone és Jason felvillantották az igazolványukat. Az asszonyon nem látszott, hogy észrevette volna: Delaney semmit nem mutatott.

– Bemehetnénk, Mama? – kérdezte szívélyesen a Főnök.

– Van házkutatási parancsuk?

– Parancsunk? – felelte Delaney. – Miért lenne? Nem nagy ügy ez, Mama. Eszünk ágában sincs, hogy feltúrjuk a lakását. Csak beszélgetni szeretnénk, egy-két kérdést föltenni.

– Miről? – kérdezte gyanakvóan az asszony.

Delaney elővette a borítékból a Maitland-vázlatok fotokópiáit. Fölemelte őket, hogy az asszony jól láthassa.

– Ezekről – felelte.

Az asszony rátekintett a rajzokra, és megviselt arca ellágyult. Majdnem elmosolyodott.

– Hát nem gyönyörű? – nézett rájuk.

– De még milyen gyönyörű – bólintott Delaney. – Bemehetnénk, és beszélgethetnénk róluk?

Az asszony mérgesen odébb lépett, és szélesebbre tárta az ajtót. A három férfi bebújt. A Főnök gyorsan körülpillantott. Egyetlen szoba, akár egy doboz. Négyszer négy méterre becsülte. Keskeny, beépített szekrény, előtte félrehúzott vászonfüggöny. Nyitott főzőfülke, alig nagyobb, mint a szekrény: vízcsap, pohárszék, kétégős gázrezsó, meg egy kis sárga hűtőszekrény. Egyetlen ablak volt a szobában, azzal szemben meg egy csukott ajtó. Delaney az ajtóra pillantott, aztán Jasonra. Az három lépéssel az ajtónál volt, oldalról lassan kinyitotta, és óvatosan belesett, majd becsukta az ajtót.

– Kis fürdőszoba – szólt – mosdó, kád, toalett, faliszekrény. És szemközt egy másik ajtó.
– Másik ajtó? – gondolkodott el Delaney, aztán Mama Perezhez fordult. – Közös fürdőszobájuk van Maria és Dolores Ruizzal?

Az asszony bólintott.

– Persze – mondta a Főnök. – Eredetileg az egész egyetlen lakás volt, de aztán a háziúr leválasztatta, hogy több legyen a pénze. Ugye?

Az asszony ismét bólintott.

– Leülhetnék, Mama? – kérdezte Delaney. – Beszélgetni szeretnék, barátságosan, néhány percig fog tartani.

Az asszony különösebb vívódás nélkül, folyékonyan elmondta nekik a történetet. A három férfi erősen figyelt, és egyszer sem szakították félbe.

Azon a bizonyos péntek délelőttön levitte Dolores Ruizt az Orchard streetre, hogy vegyen a lánynak egy pár nyári szandált. Az a bolond ember odaszaladt hozzájuk, és karon ragadta Mamát. Elmondta, hogy ő festőművész, és le szeretné festeni Dolorest. Fizetne érte, ha Dolores modellt állna neki. Meztelenül. Amíg fest, Mama nyugodtan jelen lehet, hogy vigyázzon Dolores tisztességére. De előbb látni szeretné Dolores testét: tényleg olyan jó-e, amilyennek hiszi.

Így aztán mind beültek egy taxiba, és a festő elvitte őket Mott streeti műtermébe. Dolores levetkőzött, a bolond ember három rajzot készített róla, és azt mondta, hogy megfelel neki modellként. Azt mondta, öt dollárt fizet óránként, majd megállapodtak, hogy hétfőn délelőtt megint elmennek. Hétfőn délelőtt tizenegykor oda is mentek, és ekkor megtudták, hogy az az ember meghalt. Később arról is értesült, hogy megölték. Az asszony olvasta az újságban, látta a tévében is. És ez minden.

Mikor befejezte, kurta csönd támadt. Minden szavát elhitték. Aztán...

– Ivott maga valamit ott a műteremben, Mama? – kérdezte Boone őrmester.

– Aha. Pálinkát.

– És Maitland is ivott?

– Ivott. A palackbul. Bolond ember.

– Amikor Dolores levetkőzött, hordott biztosítótűt valahol a fehérneműjén? – kérdezte a Főnök. – Nem ejtette le?

Rosa Perez megrántotta a vállát:

– Maitland élt, amikor eljöttek a műteremből?

– Lehet, nem tudom.

Az asszony lassan odafordult felé, és undorral nézett rá.

– Gondolja, hogy én öltem meg?

– Élt? – ismételte meg a kérdést Boone.

– Élt hát – bólintott Mama Perez. – Mért öltem volna meg?

– Dolores idehaza van? – kérdezte Delaney.

Az asszony kiegyenesedett, éles tekintetét a Főnök arcába fúrta.

– Mit akar maga Dolorestül?

– Csak látni szeretném, és kérdezni tőle egyet s mást.

Mama Perez megrázta a fejét:

– Aztat Dolores nem érti.

– Csak kerítse elő – mondta Delaney.

Az asszony sóhajtott, és felállt. Olcsó vászonpongyolát viselt, vékony, virágos hálójinget. Kihívó, szinte lányos mozdulattal simította le domború csípőjén a ruhát.

– Ha maga báncsa Dolorest, én megölöm magát – vetette oda.

– Senki se akarja bántani Dolorest – nyugtatta meg a Főnök. – Jason, menjen vele.

Rosa Perez a fürdőszobaajtóhoz ment, Jason a sarkában. Az asszony átment a fürdőszobán, és bekopogott a szemközti ajtón. Delaney és Boone hallották a spanyol kereplést.

Ültek, várakoztak. A nagy ablakon besütött a nyári nap. A kis lakás közvetlenül a tető alatt volt, hamarosan izzó katlanná vált, gőzölgött. Delaney rendőrfőnök fölkelt, az ablakhoz lépett, és kinyitotta. Kűszködött vele, a nehéz, festett keret meg volt vetemedve. Kezét az alacsony párkánynak támasztva, kihajolt a nyitott ablakon. Letekintett, félig visszahúzta az ablakot, és visszajött.

– Hat emelet, alatta a cementudvar – közölte Boone-nal. – Az ember azt hinné, tesznek az ilyen ablakra valamilyen védőkorlátot, olyanfajta vasrudakat, amelyeket föl lehet csavarozni. Ha ez a gyerek...

– Dolores – mutatta be büszkén Mama Perez. – Ugye gyönyörű?

Rátekintettek az üres arcú lányra a fürdőszoba ajtónyílásában. Karja kétoldalt lecsüngött, mezítláb volt. Rózsaszín műselyem kombinét viselt. És most láthatták azt, amit Victor Maitland látott. Az ifjúságot. Az érett, kiteljesedett ifjúságot, a hosszú, ragyogó, fekete hajsátort, az üres tökéletességet abban a maszkarcban; az üveges tekintetű szemeket és a rugalmas húst.

– Hello, Dolores – mosolygott rá Delaney. – Hogy vagy?

A lány nem válaszolt, nem is nézett rá.

Delaney elővette és feléje tartotta a Maitland-vázlatok fotokópiáját, és még mindig mosolyogva mondta:

– Te vagy, Dolores.

A lány ránézett a rajzokra, de nem látott semmit. Arca semmit nem fejezett ki. Egykedvűen vakarta a karját.

– Kérje meg, hogy üljön le – szólt Mamához a Főnök.

Az asszony hadart valamit spanyolul. A lány lassan a vetett ágyhoz ment, és kecesen leült. A mozgása akár a madár röpte, olyan tiszta és biztos. Tökéletes volt. Megfogalmazta maga körül a teret.

– Maga is üljön le, Mama – szólt Delaney. – Még néhány kérdésünk lenne.

– Még?

– Csak egynéhány.

Rosa Perez és a Főnök ismét leült. Boone és Jason T. Jason a két szemközti falnál állt.

– Kerestük magát – szólt Delaney rendőrfőnök. – Magát is, Dolorest is. Rajzok jelentek meg magukról az újságokban meg a tévében. Látta?

Az asszony most először habozott. Delaney sejtette: azt számítgatja, mit árthat neki, ha igazat mond.

– Láttam – mondta aztán az asszony.

– De nem jött elő. Nem jött hozzánk megkérdezni, miért is akarjuk megtalálni?

– MÉR jöttem volna?

– Igaz is – méltányolta a kérdést a Főnök. – Miért jött volna? Nos, Mama, azért akartuk megtalálni magát, hogy valaki felől érdeklődjünk, akit maga meg Dolores valószínűleg látott azon a péntek délelőttön.

– Kit láttunk volna? – szólt az asszony. – Sok embereket láttunk akkor délelőtt.

– Az épületben, amelyikben Maitland műterme van – folytatta türelmesen Delaney. – Talán a lépcsőn. Vagy az utcai lépcsőkön, amint jött fölfelé. Valahol a közelben.

Rosa Perez a fejét rázta:

– Nem emlékszek – mondta. – Olyan régre. Nem emlékszek.

– Hadd segítsék magának – mondta Delaney.

Elővette a fényképeket meg az újságkivágást a barna borítékból. Szépen elrendezte őket a

viaszosvászonnal letakart asztalon, mindet szembefordította Mama Perezzel.

– Nézze meg őket – biztatta. – Szép nyugodtan nézze meg őket. Ráérünk. Látta-e valamelyiket ezek közül a férfiak és nők közül a Maitland-múterem közelében azon a péntek délelőttön?

Mama gyorsan rápillantott a fotókra, aztán újra megrázta a fejét.

– Nem emlékszek.

– Dehogyanisnem – mondta nyugodtan Delaney rendőrfőnök. – Maga okos asszony. Maga jó megfigyelő. Jó a memóriája. Nézze meg őket még egyszer.

– Nem emlékszek.

Delaney sóhajtott. Fölállt, de a fényképeket az asztalon hagyta.

– Jól van, Mama – mondta. – De azt tudja, hogy nemcsak mi keressük ám magát.

Az asszony sápadtan nézett rá.

– A gyilkos is keresi ám magát – folytatta Delaney. – Nyilván az is látta az újságközleményt meg a tévét, akárcsak maga. És fél, hogy maga látta őt, és föl fogja ismerni. Így hát keresi magát. A gyilkos nem tudja, hogy a mi Jason rendőrtisztünk csakugyan látta magát és Dolorest akkor, hétfőn délelőtt, így hát mi találtuk meg magát előbb. De ő tovább keresi magát. A gyilkos.

– Úgy? – vont vállat az asszony. – És hogyan fog engem megtalálni?

Delaney csodálattal nézte az asszonyt. Ez nem veszi el könnyen az idegeit.

– Én fogom neki megmondani – felelte a Főnök.

Figyelte, amint az asszony arca megnyúlik a vastag festékréteg alatt, amint a szeme kimered. Ajkai széthúzódtak, és előtűntek éles, hegyes fogai. Az arany műfog fénylett a szájában.

– Maga? – lehelte.

– Ó, nem közvetlenül – magyarázta Delaney. – De az újságok a nyomunkban vannak. Tudni szeretnék, megtaláltuk-e az asszonyt meg a lányt. Ők közölték kérésünkre a rajzokat, hát most megvannak-e? Úgyhogy el kell mondjam nekik, igen, köszönjük, megtaláltuk az asszonyt meg a lányt. A címük ez meg ez.

Az asszony megértette, nem volt szükség több magyarázatra.

– Maga megteszi eztet? – kérdezte bizonytalanul.

– Ó, igen. Megtenném.

– Maga nem jó ember – mondta Mama.

– Nem, nem vagyok – hagyta rá.

Az asszony váratlanul éktelen spanyol sivalkodásba kezdett, amelyről a Főnök csak sejtette, hogy átkozódások, szitkok zuhataga.

– Nem érdekel! – kiáltotta aztán. – Nem érdekel! Jöjjön ide, aszt öjjön meg!

A férfi várt, ameddig Mama kiordította magát, míg lecsillapodik, visszahull a székébe, és már csak fixírozza, hangja morgássá halkul. Megengedhette magának a várakozást, már megvolt a kulcsa az asszonyhoz.

– Nem magát – mondta. – Nemcsak magát. Dolorest is. – Bántani fogja Dolorest.

Az asszony vadul nézett rá, mielőtt összeomlott. Egyszer se sírta el magát. De a keze reszketve indult el, és reszketett a mutatóujja is, amellyel rámutatott az újságfényképre. Saul Geltman képére.

– Ez volt – mondta halkán. – A lépcsőn. Én meg Dolores gyöttünk le. Ő meg ment föl. Láttuk ötet. Ő is látott minket. Ez volt.

*

Ismét ott ültek Boone kocsijában, és figyelték az utcát, amely időközben megtelt árusokkal,

figyelték a szombat délutáni bevásárló tömeget, amely New York minden részéből érkezett, hogy valami olcsóságához jusson. Delaney megint a hátsó ülésen ült, kezében hideg szivarral.

– Kérdezhetek valamit, Főnök? – kérdezte Jason T. Jason anélkül, hogy hátrafordult volna.

– Csak nyugodtan – biztatta Delaney. – Bármikor.

– Ha az asszony nem azonosította volna egyik fotót se, maga csakugyan megadta volna a címét az újságoknak úgy, ahogy mondta neki?

– Hogyne. Miután huszonnégy óras őrseget állítottam Mama Perez védelmére. Ő lett volna a csapda. Így füstöltem volna ki a gyilkost.

– Tyúha – ámult Jason Kettő. – Mindennap tanulok valami újat. Nos, fő, hogy megtaláltuk a gyilkost.

Abner Boone valami kis hangot hallatott.

– Szólt, mester?

– Nem találtuk meg.

– Nem találtuk meg? – méltatlankodott a fekete zsaru. – Az asszony rámutatott, hogy ő volt az, akit látott a büntett színhelyén és időpontjában. Én tanúsíthatom.

– De mennyire – felelte Boone. – Ezzel meg még egy fél dolcsival föl is szállhat a földalattira.

– Nem jó, Jason – magyarázta neki Delaney. – Tegyük fel, hogy beállítunk az ügyészségre, és fölkérjük őket, emeljenek vádat Saul Geltman, mint első számú gyilkos ellen. Oké, mondják erre ők, és mit tudtok fölhozni ellene? Erre mi azt mondjuk, hogy találtunk egy vén Puerto Ricó-i kurvát, aki látta őt a színhely közelében, akkoriban amikor a büntettet elkövették. Oké, mondják erre ők, és mi van még? Más semmi, feleljük mi. Erre eldobják magukat, és megszakadnak a röhögéstől, mielőtt úgy seggbe rúgnának, hogy a taknyunkon csúszunk ki a hivatalukból. Nincs még *ügy*, Jason. Nem lehet egy embert gyilkosságért elítélni azért, mert azon a környéken járt a gyilkosság elkövetésének idején. Hol a fegyver? Mi az indíték? Hol vannak a törvényes bizonyítékok? Az Örmesternek igaza van: semmi sincs a kezünkben.

Jason összevont szemöldökkel nézett hol az egyikre, hol a másikra:

– Úgy értik, hogy az a strigó megússza?

– Ó, nem – felelte Delaney. – Nem ezt mondtam. Nem fogja megússzni. Ő nyilván azt hiszi, hogy megússza, ámde téved.

– Mégis – vette át a szót Abner Boone, és oldalvást fordult a vezetőülésen, hogy Delaney szemébe nézhessen –, azt hiszem, van néhány kínos perce. Elmondom, hogyan látom a dolgot:

– Geltman odamegy a Mott streetre péntek délelőtt, hogy kikészítse Maitlandet. A lépcsőn fölfelé, útban a műterem felé, találkozik Mamával és Doloresszel. Látja őket, azok is látják őt. Mama talán még föl is kínálkozik neki ott, helyben, ennek az asszonynak van mersze hozzá. De ami a fontos: Geltman semmiképp nem tudja, hogy ezek ketten épp a Maitland-műteremből jönnek. Stimmel, Főnök?

– Stimmel.

– Oké. Szóval, a kis Saul fölmege, hazavágja Maitlandet, és elhúzza a csíkot. Végigcsinálja a maga kis színjátékát az aggódó ügynök szerepében, majd vasárnap ismét elmegy a műterembe, állítólag fölfedezi a holttestet, és hívja a zsarukat. Most jön a cvikli. Megjönnek a hék, megtalálják a rajzokat. Maitland rajzait Doloresről. Geltman jelen van, és felismeri a rajzokon azt a lányt, akit pénteken a lépcsőn látott. Meg szeretné kapni a rajzokat, de mi nem adjuk oda neki. Ezt tudom, én voltam ott. Kicsit kiveri a víz, reméli, semmi baj nem lesz ezekből az átkozott rajzokból, mert fél, hogy az a lány azonosíthatja őt. Nem tudja, hogy szegény kislány lüke.

– Erre maga meg én beállítunk, és kérdegetni kezdjük a lányról – szólt közbe a Főnök.

– Pontosan – mondta Boone. – Most már csakugyan összeszarja magát. Azok a kurva rajzok tönkretehetik őt, ha megtaláljuk a lányt. Gyorsan járni kezd az agya – ismerjük be, van neki –, és

meghív minket a tárlatmegnyitóra. Főleg magát, Főnök.

– Hogyne – bólintott Delaney. – Hogy kint tudjon a házamból, és elemelhesse a rajzokat.

– Amit szépen meg is tesz – folytatta Boone. – A francba is, eltűnhetett észrevétlenül abból a tömegből egy órára anélkül, hogy bárki is észrevette volna.

– Vagy fölbérelt egy fogd-és-vidd vagányt – dobta be Delaney.

– Könnyen – bólintott Boone. – Lehet hogy az egyik aranyfiúját. Szóval, megszerezte a vázlatokat, és most azt hiszi, kinn van a pácból, eleresztheti magát. De pár nap múlva, mikor kézbe veszi az újságot, mit lát: a Mamáról és Doloresről készült fantomrajzokat. Nyilván ott helyben a szívéhez kap. Képzelve csak el, mit érez! Azt hitte, semmi az egész, és tessék: a zsaruk tudnak Mamáról és Doloresről! És ebben a hangulatban van e percben is. Maga is így látja a dolgot, Főnök?

– Pontosan így – hagyta jóvá Edward X. Delaney. – Szerintem is így lehetett, de én nem hiszem, hogy annyira összecsinálta volna magát. Ez egy hidegfejű disznó, higgye el nekem. Amikor váratlanul meglátogattam őt a lakásán, a szeme se rebtent. Űristen, azok a Maitland-rajzok talán épp ott voltak az egyik gyönyörű faliszekrényben!

– Nem inkább az irodai páncélszekrényben, uram? – kérdezte Boone.

– Ó, nem – vélte Delaney. – Ott túl sok ember járkal ki s be. Túl veszedelmes. Az a csodálatos lakás, az az ő rejtékhelye, az álma. Ott kell hogy legyenek. És nem fogja megsemmisíteni őket még akkor se, ha Mama Perez köp ellene, és megesküszik a keresztfán függő Jézusra, amelyik a nyakában lóg, bársonyszinóron. Ezek a rajzok gyönyörű tárgyak, szent tárgyak.

– Kérjünk házkutatási parancsot? – kérdezte Boone.

– Mmmm... talán – mondta lassan a Főnök. – De nem most.

Jason T. Jason feszülten figyelte párbeszédüket, és többnyire követte is.

– És hogyan fogjuk elkapni? – kérdezte.

– Nem tudom – vallotta be Delaney. – Van alibije, és ezt kell még szétpukkasztanunk. És szeretnék valami indítékot is látni. El lehet ítélni valakit az indíték kiderítése nélkül is – de jó, ha van. Különösen, ha átkozottul kevés egyéb dolog van az ember kezében.

– Furcsa – rázta a fejét Abner Boone. – Saul Geltman. Tudja-e, hogy kedvelem azt a kis krapekot.

– Képzelve, én is – mondta Delaney rendőrfőnök. – És akkor mi van?

Boone nem válaszolt.

– Örmester – szólalt meg Delaney. – Gondolja, hogy képes ébren maradni még néhány óra hosszat?

– Hogyne, Főnök. Nem gond.

– Föl fogom hívni Thorsen helyettes főkapitányt, és kérek tőle további embereket. Huszonnégy óras őrseget Mama Perez védelmére.

– Nem vihetnénk be őt mint tanút? – kérdezte Boone.

– Talán – felelt Delaney. – De ez megkötné a kezünket, és nekünk ő nem a zárkában kell. A hosszú póráz is megteszi. Csak annyi, hogy megbizonyosodjunk róla, nem lép le.

– És Geltmannel mi legyen, uram? Óhajtja, hogy őt is figyeljük?

– Nem. Ő nem fog elpucolni. Hacsak ki nem szúrja, hogy ráálltunk, és pánikba nem esik. A Mama őrzése kezdetnek elég lesz. Maga tájékoztassa az új embereket, mielőtt megérkeznek. Megpróbálom elintézni, hogy az első már egy óra múlva itt legyen.

– És én mit tegyek, uram? – kérdezte aggodalmasan Jason T. Jason, mert attól félt, hogy rövid detektívkarrierje a végéhez közeledik.

– Menjen haza, aludja ki magát – mondta neki Delaney. Majd, miután meglátta a fiú arckifejezését, így szólt: – Jelentkezzék Boone örmesternél hétfőn reggel. Civilben. Utcai ruhában, nem ebben a szupercsődör-szerelésben.

Jason T. Jason boldogan mosolygott.

19.

Előkészítette a tennivalók listáját, sőt még egy órarendet is, de hétfőn délelőtt összes gondosan kidolgozott terve fölborult.

Bernie Wolfe-ot ugyan első hívásra sikerült elérnie, de a hadnagy képtelen volt segíteni neki.

– Egy óra múlva a bíróságon kell lennem, Főnök – magyarázkodott. – Tanúskodom egy Chagall-hamisítási perben. Az egyik emberem beteg, a másik Brooklynban nyomoz; a könyvtár bekötött régi *Harper's Weekly* példányaiból valaki kivágott néhány Winslow Homer-metszetet. Mostanában gyakori az ilyesmi.

– Ide figyeljen, Hadnagy – szólt kétségbeesetten Delaney –, szükségem lenne egy becslésre arról, mennyiben fogja anyagilag érinteni a Geltman Galériát a Maitland-művek bevételének elvesztése. Folytatni tudja-e az üzletet Saul az általa képviselt többi művész munkáival, vagy tönkremegy. Úgy képezem, hogy erre a Madison Avenue-i konkurrensektől lehetne a legjobban válaszokat kapni.

– Vagy az Ötvenhetedik utcaiaktól – tette hozzá Wolfe.

– Igen. Lehetne szó arról, hogy odaküldöm Boone őrmestert meg egy másik emberemet magához a bíróságra, és maga megadná nekik, mondjuk, egy tucat műkereskedő nevét, ezeket ma végigjárhatnák, és valamiféle képet kaphatnának tőlük Geltman pénzügyi helyzetéről?

– Szívesen. Nem nagy ügy.

– Jól van. Boone-nal fölhívatom magát, beszéljenek meg egy találkozási pontot.

– Jut eszembe, Főnök, körülszaglászta egy kicsit. Semmi komolyat nem találtam, csak egy bizonytalan szóbeszédet arról, hogy az ember hozzájuthat Maitland-képhez a Geltman Galéria megkerülésével is.

– Ejha, ez már érdekes – mondta Delaney. – Hálás köszönet érte, Hadnagy. Boone föl fogja hívni magát. És el ne felejtsem szólni, mikor ér rá nálunk vacsorázni.

Az Őrmester telefonjelentése következett:

– Nem vesztettük el szem elől Mama Perez – szólt a telefonba vígan Boone. – Kiszúrta a rejtekhelyünket, és kiverte a rikácsot. De az egyik új emberünk beszél spanyolul, és sikerült lecsillapítanunk. Megmondtuk, hogy a megfigyelés csak a védelmüket szolgálja.

– Jól van – felelte Delaney. – Ez még jól is jöhet nekünk. Jason hogyan válik be?

– Kiválóan, Főnök. Nagyon töri magát. Egyébként sokkal gyorsabb, mint amilyennek mondta magát. Épp jövök vele vissza a reggelizésből a kocsihoz, amikor látjuk, hogy egy punk matat az első ablaknál egy meghajlított vállfával. Észrevett minket, elrohant, Jason Kettő meg utánanyargalt. Két saroknyit kellett a kölyök után szaladnia, de elkapta.

– És mit csinált vele?

– Megmotozta, aztán seggbe rúgta, és futni hagyta.

– Józan ítékezés – mondta Delaney. – Megfelelő embereket kaptak Mama Perezre?

– De mennyire, vén rókákat. Nem túl gyorsak, de értik a dolgukat.

– Nos, akkor magának és Jasonnak a következő lesz ma a dolga...

Megmondta Abner Boone-nak, hogy hívja föl Wolfe hadnagyot, és beszéljen meg vele találkozási pontot. Kapnak tőle egy névsort, műkereskedőket, ezeket kell kikérdezniük a Geltman Galéria pénzügyeivel kapcsolatban.

– A konkurrenszek általában szeretnek pletykálni a riválisukról – magyarázta Boone-nak. – Vigye

magával Jasont, és osszák fel egymás közt a névsort. Látogassanak meg annyi kereskedőt, amennyit csak tudnak. Tájékoztassa Jasont a dolgokról, hogy értse, miről van szó. Én a nap legnagyobb részében nem leszek itthon, de késő délután már megtalál itt. És ha nem lennék, Monica valószínűleg idehaza lesz, maga és Jason jöjjenek csak ide, és várjanak meg.

– Rendben, uram. – Aztán megkérdezte még: – Gondolja, hogy elkapjuk, Főnök?

– Biztosan – felelte Delaney, sokkal nagyobb meggyőződéssel, mint amennyit a szíve mélyén érzett.

Azután, folytatva napi tervét, fölhívta J. Julian Simon irodáját. Susan Hemley vette föl, és Delaney rákényszerítette magát, hogy néhány percig fecserésszen a lánnyal. Majd a tárgyra tért:

– Susan, fölkereshetném ma délelőtt a nagy embert?

– Ó, nem, Főnök – felelt a lány. – Nem jön be. A bíróságon van dolga ma délelőtt.

– Úristen – dörmögte. – Ma délelőtt mindenki a bíróságra megy?

– Tessék?

– Nem, nem szóltam semmit. Mondja csak, gondolja, hogy bejön ma a főnöke?

A lány szerint Simont délután háromra, vagy legkésőbb négyre várják. Delaney azt felelte, megkockáztatja, hogy felugrik az adott időben, délután, hátha az ügyvéd úr tudna néhány percet szentelni neki. A Főnök rendkívül tiszteletteljesen beszélt.

Ezután, a körülményekhez alkalmazkodva, változtatott az órarendjén, és úgy döntött, hogy bejelentés nélkül rátör Belle Sarazenre. De ehhez előbb gondos előkészületeket tett.

Addig kotorászott a konyhai kupifiókban, míg megtalálta, amit keresett: egy kis vízhatlan borítékot, amelyben néhány, mosóporos mintazacskó volt. Nem volt egészen olyan, mint egy pergamen boríték, de azért megfelelőnek találta. A mosóporokat kiszórta a rumlifiókba, a borítékba pedig egy teáskanálnyi porcukrot töltött. Kétszer visszahajtotta, és egy darabka celluluszal még le is ragasztotta.

Ezután besüllyesztette csikos zakója oldalzsebébe. Töprengett, vigye-e a fegyverét, de aztán elvetette. Szalmakalapját a feje búbjára tette, és már ott se volt, sietett a First Avenue-ra, hogy taxit találjon, s közben ellenállt az első aznapi szivar csábításának.

Akár mert már ismerősnek tűnt a kapus szemében, akár mert az megérezte valamit a Főnök hangulatában, ami arra utalt, hogy nem ajánlatos megállítania ezt a nagydarab, kissé félelmetes embert, egy szót sem szólt, amikor Delaney egyenesen a lifthez ment. Mint rendesen, most is Ramon, a filippínó inas nyitott ajtót a csöngetésre.

– Tessék?

– Miss Sarazen itthon van?

– Várja az urat?

– Miért nem tőle kérde? – szólt Delaney.

Ramon tipródott egy kicsit, aztán beengedte.

– Tessék várni – mondta, és eltűnt.

De Delaney nem maradt ott a folyosón. Azonnal bement abba az egyszínű nappaliszobába, amelyben minden ama bizonyos, számára megállapíthatatlan színű kék-szürke-lila árnyalatban játszott. Gyorsan körülnézett, kivette a porcukorral teli borítékot a zsebéből, és a puhán kárpitozott fotel párnája alá dugta. Aztán megállt egy merev hátú nádszék előtt, szemben a fotellal. Ott állt egykedvűen, kezében a kalapjával, és várakozott.

Az asszony bevitörülözött, mezítláb volt, egy fehér köntös libegett körülötte, melyet a nyakától az alsó szegélyéig széles cipzár fogott össze, húzója egy angol Bobby síjja volt.

Nyilvánvalóan a kádból vagy a zuhany alól jött. Finom, ezüstös haja nyirkos volt, és a fejéhez tapadt, arcbőre kipirult, testéből édes szappanillat áradt. De Delaneynek nem maradt túl sok ideje csodálni a látványt. A nő csöppet se volt elragadtatva érkezésétől, és azonnal rá is

támadt:

– No, ide figyeljen – mondta mérgesen. – Idegesít és fáraszt ez a cirkusz. Szeretném, ha...

– Miféle cirkusz? – kérdezte a férfi.

– Ez a zaklatás – mondta idegesen. – Szeretném, ha...

– Miféle zaklatás? – szólt a Főnök. – Én nem zaklatom magát.

– Hát akkor mi az ördögöt csinál itt?

– Ide figyeljen, Miss Sarazen – szólt, a lehető legnyugodtabb hangon. – Csupán egy-két kérdést szeretnék föltenni. Ez zaklatás?

– Beszélgettem néhány okos ügyvéd barátommal – mondta az asszony. – Igen fontos emberekkel. Ezek azt mondják, hogy nem vagyok köteles a maga francos kérdéseire válaszolgatni. Ha le óhajt tartóztatni, tessék, és én megvédem majd a jogaimat. De egyetlen kérdésére se vagyok hajlandó válaszolni.

– Már hogyan volna hajlandó – felelt a Főnök szívélyesen. – Nagyon is hajlandó lesz, Miss Sarazen. Maga igen okos nő, és pontosan tudja, mi a legkedvezőbb magának. Nem ülhetnénk le egy percre? Nem tart sokáig, megígérem.

Az asszony rábámult. Delaney látta rajta a határozatlanságot, és tudta, hogy tétovázik; erre is, arra is dönthet.

– Maga segít nekem – szólt a Főnök –, és én is segítek magának.

– Hogyan tudna nekem maga segíteni? – hangzott a gúnyos kérdés.

– Üljön le – biztatta. – Hadd beszéljünk a dolgról.

Az asszony kis, kelletlen hangot hallatott, de aztán beleomlott a süppedő fotelba, abba, amelyikbe a Főnök szánta őt. Belle Sarazen átvette egyik térdét a karfán, meztelen lába idegesen kalimpált.

Delaney a nádszék szélén ült, előrehajolt, szalmakalapját a térde között tartotta. Nyugodtan, meggyőzően beszélt – akár egy ügyvéd, aki meg szeretné óvni kliensét esetleges csacsi tetteinek komoly következményeitől:

– Ezek a maga okos barátai, nyilván fontos emberek – kezdte. – Az üzleti vagy a politikai életben. De amikor azt tanácsolják magának, hogy ne működjék együtt zsarukkal, nagyon rossz tanácsot adnak ám magának, Belle. Ugye nem haragszik, ha így szólítom?

Az asszony türelmetlen mozdulatot tett.

– Nézze, Belle, ezek az urak jól ismerik a törvényt. És azt is tudják, hogy a zsaruknak is be kell tartaniuk a törvényeket. Ez így is van – egy bizonyos határig. A legtöbb zsarú betartja a törvényt és a rendőrségi szabályokat. Okos barátai jól tudják ezt, és hasznot is húznak ebből.

– Erre mérget vehet – bólintott a nő. – Épp ezért hallgatok rájuk.

A férfi hátrahajolt, elengedte magát, keresztbe rakta a térdét. Kalapját az ölében tartotta, és ujjával dobolt rajta.

– Nos, Belle – folytatta a Főnök, szinte álmodozó hangon. – Borzasztó sok törvény van és borzasztó sok rendőrségi szabály. Könyvek egész sora van tele velük. De én most beavatom magát egy titokba. A legtöbb zsarú – azok, akik már elég régen vannak a pályán – egy másik könyvnek fogad szót. Voltaképp nem is könyv ez, mert nincs leírva. Ez csupán ötletek, trükkök, tanácsok, eljárások gyűjteménye. Olyasmi, amit az egyik zsarú a másiktól tanul. Tudja, mi mindnyájan a frontvonalban vagyunk, és ha nem akarjuk otthagyni a fogunkat, akkor ki kell cserélnünk az értesüléseinket, a műhelytitkainkat, tanulnunk kell egymástól. És olyasmi is van, amit véren vettünk. Nem feltétlenül azt: hogyan szegjük meg a törvényt, inkább: hogy hogyan kerüljük meg. Tud követni?

Az asszony nem válaszolt, de a férfi úgy vélte, kíváncsivá tette, fölbe kerekedett.

– Azok a dolgok, amelyekről a zsaruk beszélgetnek, amikor összejönnek, általában nem nagy

dolgok – folytatta. – Például olyasmiről, hogyan lyukasztotta ki egy csempész zsebét a fémdobozkában tartott heroin. Vagy hogy hogyan kell megnézni egy megmotozott pasi cipőjét belülről, egynémely vagány ugyanis ott hordja a pengét. Vagy hogy hogyan kell betörni egy követett kocsit stoplámpáját úgy, hogy a hátulján egy fehér és egy piros fény látszódjék, és könnyebb legyen szemmel tartani. Vagy hogy egy titkosrendőr jó, ha foncsorozott napszemüveget hord; megáll, letisztítja, ilyenkor visszapillantó tükör gyanánt használja a napszemüveget, megbizonyosodhat róla, nem követik-e. Szóval, ilyesféle trükkökről. Zsaruduma. Ebben, ugye, nincs semmi törvénytelen?

A nő, szinte akarata ellenére, megbűvölten figyelt rá. Meztelen lába már nem himbálódzott föl-le. Belle kiegyenesedett, kényelmesen hátrahajolt, figyelte és hallgatta vendégét. – És hát persze bűnesetekről is szoktunk beszélgetni – folytatta. – Megoldatlan bűnesetekről és felderített bűnesetekről, meg arról, hogyan derítettük föl őket. Szakduma. Ez mind szakduma, Belle. Ahol csak összefutunk. Bárban, vendéglőben, jogi tanfolyamon, otthon. Mindig előkerül a szakduma. És rendőrségi értekezleteken? Na, hát azt el se hinné! Emlékszem, például, egyszer Atlantic Cityben voltam egy rendőrségi értekezleten. Amikor a nappali hivatalos rész véget ért, éjszaka valamennyien összeültünk, és bűnügyekről kezdtünk mesélni egymásnak. Módszerekről, amelyekkel le lehet csapni a rossz fiúkra. Nos, volt ott egy kollégám, valahonnan egy texasi városból. Nem kisváros, úgy emlékszem, de nem is túl nagy. Ez a fiú – nevezzük Mike-nak – elmesélt egy jópofa ügyet, amelyben odalenn részt vett. Volt egy laposorrú a városukban, egy szemét alak, hosszú drogos priusszal: iskolás kölyköknek árulta azt a szart. Néhány gyerek lebukott, és Mike tudta, hogy a szájré attól a rossz fiútól származik. Tudta, de nem volt bizonyítéka. Kerített valahonnan egy vízhatlan borítékot, teli porral. Tudja, zsaruk néha hozzájutnak efféle zsákmányhoz, razzian elszedik, és nem adják le.

– És nyilván eldugta a csempésznél, aztán letartóztatta őt miatta – folytatta az asszony, most már csakugyan izgatottan.

– Nem – mondta Delaney. – Ennek a zsarunak, ennek a Mike-nak jobb ötlete támadt. Várt, míg a csempész hazatér. Kiürítette a revolverét, és lazán betette a tokba, amelyet be se kapcsolt. Két másik zsaruból álló osztag fedezte őt a kapualjban meg a lépcsőn, odakinn. Aztán Mike berontott a csempész lakásába. "Hol van a házkutatási parancs?" – ordít rá a vagány. "Itt!" – mondja Mike, és egy összehajtott papírt lobogtat meg. Nem is hiszi, hogy még ezeket az úgynevezett dörzsölt vagányokat is milyen könnyű néha átverni. Mike egy kicsit odébb lökdösi a mukit, aztán föltúrja a lakást. Persze, megtalálja a borítékot, benne azzal a szarral. Míg mindez zajlik, Mike továbbra is föl-alá sétál a pasi előtt, a töltetlen fegyver már majdnem kipottyan a tokjából. Hallania kellett volna Mike-ot, ahogy meséli, szenzációs volt. Azt mondja, szinte riszálta a csípőjét a csempész felé, de az nem vette a lapot. Amikor aztán Mike megtalálta a heroint, és közölte a csempésszel, hogy most aztán elkapta, és a pasas legalább húsz évet fog kapni ezért, *akkor* a vagány kikapta Mike fegyverét a tokjából, mondván, Mike nem viszi őt sehova, és kirohant az ajtón. No persze a Mike-ot fedező zsaruk látták, amint a fegyverrel hadonászva rohan lefelé, és elkapták. Mielőtt átadták őt, újra megtöltötték Mike pisztolyát. Minden jó, ha a vége jó.

Az asszony kíváncsian nézett rá:

– És miért meséli ezt nekem?

– Nos – gondolkodott el a Főnök –, csak megpróbáltam meggyőzni arról, hogy okos és fontos barátainak nincs mindenre válaszuk. Tudja, Belle, ha egyszer bajba keveredik, komoly bajba, ezek a maga haverjai úgy fognak lehullni, mint az őszi levél a fáról. A legtöbben nősek, igaz? Felelősségteljes állásuk van, közismert emberek. Csak nem gondolja komolyan, hogy a bőrüket a vásárra viszik magáért, ha csakugyan nagy bajba kerül? Amikor fölhívja őket, épp értekezleten ülnek majd, vidéken vannak, vagy Mexikóban nyaralnak. Higgyen nekem, Belle, ne számíton

rájuk, ha komoly bajba kerül.

– Komoly bajba – ismételte a nő. – Folyton valami komoly bajról beszél. Miféle komoly bajba kerülhetnék én?

Delaney könnyedén legyintett:

– Ó, hát mondjuk, ha én most szépen búcsút vennék magától, kísétálnék innen, fölhívnám a narkós zsarukat, és elmesélném nekik, hogy az egyik vamzerünk információja szerint maga heroint tart itt dugeszban. Azok meg szépen idejönnének, és szétcincálnák a lakást.

– Kit érdekel? – nevetett a nő. – Semmi közöm heroinhoz. Nem találnának semmit.

– Már hogyan találnának – mondta gyöngéden. – Ott a párna alatt, amelyen épp ül.

Belle rábámult, nem kapcsolt azonnal. Aztán elsápadt, hirtelen megöregedett. Fölpattant, félrerántotta a párnát, és fölragadta a kis borítékot. Csak nézte, nézte a kezében, aztán fölemelte a fejét, és Delaneyre bámult.

– Gazember – lihegte. – Gazember!

– Belle – nevetett a férfi –, ó, Belle!

Ő is fölállt, kalapját gondosan a szék karfájára tette. Hozzálépett, kivette a borítékot az asszony reszkető ujjai közül. Föltépte, beszórta másik tenyerébe a fehér port, és megnyalta.

– Porcukor – mondta a nőnek. – Ez csak példa. Arra, hogy maga meg a fontos barátai nem ismernek minden trükköt, Belle. Korántsem. A zsaruknak is megvannak a maguk kis útjaik-módjaik.

– Porcukor? – kérdezte az asszony bután.

– Az hát – mosolygott Delaney. – De azt, persze, nem tudhatja, nem dugtam-e el más helyekre más borítékokat is, amelyekben igazi áru van.

A tekintetük egymásba kulcsolódott, az asszony nem volt képes levenni róla a szemét.

– Mit akar tudni? – kérdezte rekedten.

– Így mindjárt más – felelte a Főnök. – Most üljön szépen vissza, eressze el magát, és ezentúl ne halljak semmiféle csacsogást az okos ügyvéd barátairól.

Ezzel visszatette a párnát, megfogta az asszony könyökét, és visszasegítette a székbe, aztán maga is visszament a nádszékéhez.

– Jól érzi magát? – érdeklődött aggódva.

Az asszony görcsösen bólintott.

– Akkor jó – mondta a férfi fűrgén. – Nem fog soká tartani. Miféle üzleti kapcsolata volt Victor Maitlanddel?

Az asszony bizonytalanul kezdett bele, de a Főnök éles, kurta kérdésekkel ösztökélte, és a sztori nem volt hosszú. Hat hónappal meggyilkoltatása előtt Victor Maitland felment hozzá, és megkérdezte, nem tudna-e eladni a képeiből az Államokban és külföldön. De igen, felelte ő, és harmincöt százalékot kért. Victor azt felelte, izélje meg, ő Saul Geltmannek fizet ekkora részesedést, és ha Belle is ennyit kér, akkor mi szüksége volna neki Belle-re? Így aztán megalkudtak húsz százalékban a százezren aluli képek eladási árából, és tizenöt százalékban a százezren felüliekéből.

– Maitland hagyta jóvá az árat az eladás előtt? – kérdezte Delaney.

– Természetesen – felelte Belle Sarazen.

– Tehát az egyetlen, akit kijátszottak, Saul Geltman volt?

– Vic azt mondta, nincs szerződése vele – védekezett az asszony.

– Úgy látszik, nincs – bólintott Delaney. – Folytassa...

Szóval, Belle elterjesztette a hírt a fontos barátai közt idehaza és Európában, és mindent eladott, amit Maitland hozott neki.

– Ne aggódjék – tette hozzá Belle Sarazen. – Deklaráltam a részemet a jövedelmiadó-

visszatérítésében.

– Biztos vagyok benne – mondta komolyan a Főnök. – Hány képet adott el?

– Körülbelül tízet, míg meg nem ölték. Elszámoltunk.

– Nem aggódott Maitland, hogy Saul Geltman megtudja?

– Aggódott? – nevetett az asszony. – Vic? Csöppet sem, drágám. Ez a pasas semmin se aggódott, csak azon, hogy legyen elég lóvéja, és abból kedve szerint élhessen. Kikötötte, a vevők egyezzenek bele abba, hogy titokban tartják a vásárlásukat, és nem kölcsönzik ki a festményeket legalább öt évig.

– És beleegyeztek?

– Persze. Ide figyeljen, Vic a legalacsonyabb alkalmi áron adta el nekik. Sokkal olcsóbban vásároltak, mintha Geltmanen keresztül vették volna.

– Ó-hohó – biccentett Delaney –, kezdem érteni, miért ment magának olyan jól ez az üzlet. Maga volt az ő árengedményes közvetítője.

– Pontosan – adott igazat a nő.

– Azt mondta, Maitland semmi másra nem aggódott, csak hogy elég pénze legyen ahhoz, hogy kedve szerint élhessen. Belle, mondja, mit csinált Victor a pénzzel? Mire költötte?

– Az adó elvitte a felét.

– Jó, de mégis...

– Itakra – mondta az asszony –, partykra.

Delaney még mindig hitetlenkedve nézett rá.

– Mennyi italt vehet az ember? – kérdezte. – Hány partyt adhat? Azt mondja, tíz képet adott el. Mondjuk, az átlagár ötven rongy volt. Ez testvérek között is félmillió. Vegyük a maga részesedését húsz százaléknak. Marad neki négyszázezer. Mondjuk, hogy kifizette utána a törvényes adót – amit nem hiszek –, és az fölmege egészen ötven százalékig. Még mindig marad neki kétszázezer. És ez csak az, amit magán keresztül keres, és nem számoltuk a Geltman Galérián szerzett hasznát. Csak nem akarja azt mondani nekem, hogy kétszázezeret költött piára meg partykra?

Az asszony hallgatott néhány másodpercig. Aztán csupasz lába újra kalimpálni kezdett. Simogatni kezdte nedves haját.

– Úgyse fogja elhinni – szólalt meg aztán.

– Ahol most tartok, nincs olyan, amit el ne hinnék – felelte a Főnök.

– Nos, az volt a kívánsága, hogy senki ne tudja – mondta Belle. – Mármint hogy mit csinál a pénzzel. A legnagyobb részét elajándékozta.

– Elajándékozta? Kinek?

– Fiatal festőknek. A Village-ben, a Sohóban, a belterületi szegénynegyedben. Bejárta a várost. A kis galériákat. Fölment a srácok kéglijébe. Műtermekbe. Ha talált valakit, akiben tehetséget látott, pénzelni kezdte. Havi fizetést adott nekik. Hát erre ment el minden pénze.

– Uramisten – döbbsent meg Delaney. – Nem tudom elhinni.

– Pedig jobb, ha elhiszi – bólogatott az asszony. – Ez az igazság. Ismerek egy-két művészt, akit támogatott. Akarja, hogy bemutassam őket?

– Nem – mondta lassan Delaney. – Hiszek magának. Tudott erről Geltman?

– Nem tudom. Nem hiszem.

– A felesége?

– Semmiképp se. *Semmit* nem mondott el az asszonynak.

– Térjünk vissza a képekre, amelyeket maga adott el. Tudott ezekről Geltman?

– Ó, hogyne – felelte a nő. – Legalábbis kellett hogy tudjon. A művészeti élet kicsi világ, mindenki ismer mindenkit. Nincsenek titkok hosszú távon.

Elmondta, hogy Geltman egyszer elutazott Londonba, hogy részt vegyen egy aukción Sothebynél. Egy partyn hallotta, amint egy férfi épp arról szövegelt, hogy most vett egy Maitlandet, árengedménnyel. Geltman meghívatta magát a pasi lakására, hogy megnézzé. Egyetlen pillantást vetett a képre, és látta, hogy ez nem az ő galériájából származik. Visszajött New Yorkba, és nekiesett Maitlandnek. Geltman azt mondta: nem elég, hogy Maitland megvonja tőle a jogos részesedését, de ráadásul még le is nyomja a Maitland-festmények árát világszerte. Maitland maga mesélte neki ezt a keserves veszekedését Saul Geltmannel.

– Le van szarva – idézte az asszony Maitlandet –, Geltman el van látva egész hátralevő életére. Hogy jön ő ahhoz, hogy szemrehányást tegyen nekem, amiért eladom a saját munkáimat? Nincs rá szükségem! Nincs szükségem senkire!

– Így hát tovább árulta Maitland festményeit? – kérdezte a Főnök.

– Hogyne, árultam. Talán *törvénytelen* volt?

– Nem volt törvénytelen – felelte a férfi. – Mondja csak, Belle, nem nézte meg véletlenül a dátumot azokon a képeken, amelyeket Maitland hozott magának eladásra? Mikor készültek?

– Korai munkái voltak mind – felelte az asszony. – Húsz évvel ezelőtt festette őket, 1957-ben, 58-ban. Így valahogy. De ugyanolyan jók voltak, mint a mostani dolgai. Nem lehetett látni a különbséget.

– Nem is volt – mondta a Főnök.

Az asszony értetlenül nézett rá.

– Ezt mondom én is.

A férfi bólintott, és lassan fölállt, hogy elmenjen. Nem akart tovább maradni. Épp eleget hallott. De azért az ajtóból még visszafordult:

– Belle. Miért nem mondta mindezt el nekünk már jóval előbb? Amikor először följöttünk ide?

Az asszony fölemelte az állát:

– Nem akartam belekeveredni.

– A férfi lemondóan sóhajtott, és újra megfordult, hogy elinduljon. Ekkor azonban az asszony állította meg:

– Edward X. Delaney – szólt –, ugye nem dugott el itt egyéb borítékokat, igazi szajréval?

– Ugyan, Belle – mondta kópés mosollyal a Főnök. Csak nem gondolja, hogy valami *törvénytelen* csinálok?

Soha nem jutsz a végére, soha nem fogod egészen megismerni az embereket – mondogatta magának, míg lassan, töprengve keresztülment a Central Parkon, Belle Sarazen lakásától az East Side-ig. Súlyos léptekkel, kissé előrehajlott háttal ballagott, szalmakalapját a szemébe húzta az égető júniusi nap ellen. A váratlan értesülés – hogy az a durva, kötekedő, kegyetlen ember ilyen névtelen nagylelkűségre volt képes – úgy hatott Delaneyre, mintha, mondjuk, azt hallotta volna, hogy Attila, a hunok királya, menhelyt létesített leányanyák számára.

A Central Park állatkertjének teraszán ebédelt, hot dogot evett, sört ivott rá, aztán visszament a kávéért és egy újabb sörért. Lassan evett-ivott, hallgatta a ketreche zárt állatok brummogását, rikoltozását, vonítását. A hely alkalmasnak tűnt arra, hogy összerakja a részleteket, hogy formába öntse és sorrendbe rakja ezeknek a mohó emberi lényeknek a történetét.

Delaney arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy Victor Maitlandnek azért kellett meghalnia, mert túl sokáig élt. Csakugyan. Ha csak három-négy évig élt volna, ahogyan dr. Horowitz megjósolta, az adókijátszás úgy ment volna, mint kés a vajba, Saul Geltman busás évi jövedelme biztosítva lett volna a pajtában fölhalmozott képekből, Almát és Tedet tisztes örökséggel látta volna el az emlékkiállítás bevétele, Dora és Emily szépen rendbe hozatta volna az öreg családi birtokot, és mindenki boldogan élt volna tovább. Feltéve, hogy Victor Maitland meghal...

De a gazember nem halt meg az istennek se. Legalábbis nem úgy, ahogyan várható volt. Csak élt tovább, élt, élt, élt. És közben azok a gyönyörű festmények ott száradtak a nyacki pajtában. Mi a fene! Persze, néhányat azonnal pénzzé lehetett volna tenni és jól élni belőle, még mielőtt a festő kinyiffan. Delaney feltételezése szerint Maitland valahogy így gondolkodhatott. Hiszen annyi befejezett kép volt ott; tízet-húszat eladni belőle igazán nem lett volna olyan nagy különbség...

Nem így Saul Geltman. Neki nagyon is számított a különbség. Megpróbálta magasan tartani Maitland képeinek árát. Ezért adagolta őket olyan gondos lassúsággal a piacon. És a pajtában heverő képeket legalább annyira a maga örökségének tekintette, mint Dora és Emily vagyonának. Húsz évig megélhetett volna a részesedésükből. Mit is mondott Maitland Belle Sarazennek? "Le van szarva, Geltman el van látva egész hátralevő életére."

Azután Geltman értesült a titkos képeladásokról, és minden összeomlani látszott. A titkos eladások után nem jutott neki részesedés. Még nagyobb baj: lenyomta a piaci árakat. Hogyan függhet ő a képek ritkaságértékétől, ha bárki odamehet Sarazen asszonyhoz, és vehet általa egy leszállított árú Maitlandet? És a festő még mindig élt! Élt a gazember! És dolgozott, és ontotta magából a jobbnál jobb képeket, még és még. Ideje volt hát elzárni a csapot. Igen, vélte Delaney, Geltman pontosan ide lyukadhatott ki, ideje elzárni a csapot. Victor Maitland halála majd mindent megold.

Csak úgy sugárzott a derű a Főnökből, amint belépett a Simon és Brewster ügyvédi irodába. Ám a buja Susan Hemleyt nem találta az íróasztala mögött. Merev, szemüveges, szürkés arcbrű fiatalember ült a helyén, az üres asztal mögött. A fiatalember úgy ült ott, mintha a székhöz szögezték volna, kezét olyan szorosan az asztalnak feszítette, hogy az ujjpercei kifehéredtek.

– Tessék – szólt hűvösen. – Parancsoljon.

– Miss Hemley idebenn van?

– Nincs.

– És Mr. Simon? Telefonon bejelentkeztem. Edward X. Delaney főfelügyelő vagyok.

– Főfelügyelő?

– Igen, a New York-i rendőrségtől.

– Ó. Egy pillanat.

Fürgén föl pattant, átment Simon ajtajához, és elég durván bekopogott. Azután nyomban bement, és bevágta az ajtót maga mögött. Egy pillanat múlva ismét kijött, mogorva arccal.

– Mr. Simon hamarosan fogadja. Üljön le.

Csendben üldögéltek, kerülték egymás tekintetét.

– Ön is ügyvéd? – kérdezte végül is Delaney.

– Nem – felelte a fiatalember mérgesen. – Joggyakornoknak szerződtek.

Nyilvánvaló volt, hogy a fiatalember fölfogása szerint az ügyvédbotjári munkakörbe nem tartoznak bele az efféle titkári teendők. Delaneynek az volt az érzése, hogy ha kimutatná együttérzését, a fiatalember vagy elsírná magát, vagy kiabálni kezdene. Ezért aztán inkább szó nélkül ült ott tovább, szalmakalapja a térdén himbálódzott, csendesen tűrte a hosszú várakoztatást, tudta, ez J. Julian Simon kisdud játékja ellene.

Talán húsz perc telt el, amikor az ügyvéd elősietett belső irodájából, karját kitarta, és megcsillantotta a tökéletes fogsorát.

– Sajnálom, hogy megvárattam – mosolygott, és eszébe se volt magyarázkodni.

– Ráérek – felelte hasonlóképp Delaney. – Isten malmai... s a többi.

Mint rendesen, Simon most is úgy festett, mintha frissen olajozták-fényesítették volna. A bíróságon töltött nap nem gyűrte össze rajta a pengeéles bűgokat, nem kócolta össze gondosan

kikefélt haját, se tökéletesre fésült bajszát. Ma fehér alapon világoskék pettyes inget viselt, kötött, barna selyem nyakkendőt, maga az öltöny pedig tengerészkék vászonból készült, fehér gombokkal és kihajtóval, ami úgy hatott rajta, mint valami merőleges stabilizátor.

Betessékelté magánirodájába, leültette, aggodalmasan érdeklődött az egészsége felől, úgy igazította a függönyöket, hogy jobban védjenek a késő délutáni napsugaraktól, és itallal kínálta vendégét. Amikor az köszönettel visszautasította, kevert magának egy Rob Royt a csinos kis bársekreányében – egy megszállott tudós elmélyültségével, aki az élet elixírjét készül lepárolni. Delaney úgy látta, Simonnak nem ez az első Rob Roy a mai napon.

– Öt óra a bíróságon – búgta az ügyvéd –, időhúzás, vég nélkül. Unalom, unalom, unalom, ezt ön is jól ismeri.

– A zsaruk tudnak egyet s mást a várakozásról – adott igazat Delaney. – A munkánkkal jár. De esetleg maguktól is elintéződnek a dolgok, megfigyelésem szerint. Ha az embernek van türelme hozzá.

– Persze, persze – mondta Simon, és belekortyolt az italába. – Ááh! – nyögött föl aztán kéjesen, és még kényelmesebben helyezkedett el bőr forgószékeiben. – Tekintsem ezt hivatalos látogatásnak, Főnök?

– Nem ez a pontos kifejezés – felelte Delaney. – Azt hiszem, ön inkább udvariassági látogatásnak nevezné.

– Úgy? – nézett rá házigazdája értetlenül.

– Ügyvéd úr, ön mint az ügyvédi kamara tagja, a törvény szolgája. Jól mondom?

– Hogyne, természetesen.

– Nos, én magam is a törvény szolgájaként cselekszem. Tehát úgy is mondhatnám, mindketten ugyanazon az oldalon állunk. Egyetért velem?

Simon bólintott, és most már kezdett érdeklődéssel figyelni a Főnökre.

– Épp ezért úgy éreztem helyesnek – folytatta Delaney –, hogy idejőjjenek önhöz, és közöljem a tényeket, mielőtt a hivatalos lépéseket megteszem.

Simon egy slukkra lenyelte a Rob Roy maradványát. Fölállt, a bárhoz lépett, és gondosan nekilátott, hogy keverjen magának még egyet. Delaney csak a hátát láthatta. Nyájas hangja veszített valamit mézesházosságából, amikor megszólalt:

– Miről beszél, Delaney?

– Maga jóbarátja Saul Geltmannek?

Az ügyvéd az íróasztalhoz vitte a poharát, és beroskadt forgószékeibe. Fölemelte a poharat, de nem ivott belőle; a pohár széle fölött Delaneyt nézte.

– Tudja jól, hogy az vagyok – felelte.

– És a barátja is *akar* lenni?

– Ez meg mi az ördögöt jelent?

– Szeretném kideríteni, hol az a határ, ameddig a vásárra hajlandó vinni érte a bőrét. Ki ette meg a szendvicseket?

– Micsoda? – kérdezte rémulten Simon. – Miről beszél egyáltalában?

– A szendvicseket, amelyeket ebédre hozatott – magyarázta türelmesen Delaney – magának és Geltmannek. Akkor pénteken. Ki ette meg? Ő nem ebédelt itt. Maga ette meg? Vagy kidobta az ő részét? Vagy Geltman visszajött és megette?

– Megmondtam magának már nemegyszer, hogy...

– Francot mondott meg maga nekem – Delaney hangja éles lett. – Miféle szendvicsek is voltak azok, ügyvéd úr?

– Mit akar azokkal a szendvicsekkel, Delaney?

– Miféle szendvicsek voltak? Tonhalas szendvicsek? Tojássalátás szendvicsek? Húsosak? Vagy

pedig?

– Nos, ha mindenáron tudni akarja, hideg marhasült volt búzakenyéren és hozzá diétás üdítő.

– És mit ebédelt múlt kedden, ügyvéd úr?

– Múlt kedden? Ki a fene emlékszik...

Hirtelen elhallgatott, de már késő volt. Delaney elvigyorodott:

– Nagyszerű – bólintott. – Nem emlékszik, mit ebédelt múlt kedden. Ki emlékszik rá? Én se emlékszem. De arra tökéletesen emlékszik, hogy több mint két hónappal ezelőtt hideg marhasültet evett búzakenyéren és diétás üdítőt. Geltman ugyanezt válaszolta, önként. Mellesleg anélkül, hogy megkérdeztük volna. Ez a bajuk az amatőröknek: túl sokat beszélnek. Mármost, ügyvéd úr, ön mint a kihallgatások szakembere, nem találja, hogy a tény, miszerint maga is és Saul Geltman is pontosan emlékszik, mit ebédelt két hónappal ezelőtt, összebeszélésre, hogy ne mondjam, összeesküvésre utal?

J. Julian Simon, kicsit bizonytalan lábakon, de fölállt.

– A beszélgetés véget ért – szólt mély hangon. – Hálás lennék, ha elhagyná a helyiséget.

Delaney is fölállt, kigombolta a zakóját, és a magasba emelte annak szárnyait. Lassan megfordult, hogy Simon láthassa ingujjas törzsét:

– Ide nézzen – mondta. – Nincsenek drótok rajtam. Motozzon meg, ha akar. Se mikrofon, se vezeték, se magnó. Ez a beszélgetés csak kettőnk közt zajlik, ügyvéd úr.

– Nem beszélek többet – mondta Simon.

– A saját érdekében – biztatta Delaney, visszagombolta a zakóját, és ismét leült. – A saját érdekében. Akarja hallani, mire jutottam?

Simon hirtelen olyan lett, mint akiből leszívattak minden nedvet. Pirosposzsgás bőre, amelyet ezernyi masszázs és ugyanannyi kvarclámpa alatt töltött óra táplált, most olyan puha és ráncos lett, mint egy leeresztett léggömb.

Visszaült, vagy inkább visszaesett a székébe.

– Már hogyan akarná hallani – folytatta hajthatatlanul Delaney. – Így legalább megtudja, mi vár magára, ha úgy dönt, hogy Saul Geltman barátja akar lenni. Nos, Geltman azon a pénteken délelőtt tízkor állít be ide. Maga kulcsra zárja a kinti iroda ajtaját. Ide nézzen, én vagyok Saul Geltman...

A Főnök fölállt, gyorsan az üvegajtóhoz sietett, amelyik a külső folyosóra nyílt. Megnyomta az ajtózár gombját. Kinyitotta az ajtót, félig kilépett rajta, majd visszafordult, J. Julian Simon felé integetett:

– Pá-pá – szólt vidáman.

Azután visszalépett, bezárta az ajtót, és újra leült.

– Senki nem látta Saul Geltmant ebben az irodában azután, hogy tízkor megérkezett – folytatta. – Se Susan Hemley, se a csemegebolt kifutója, aki az ebédet hozta. Egyikük se. Ellenőriztük.

– Én láttam – szólt rekedten Simon. – Végig itt volt.

– Csakugyan itt volt? Csak ragaszkodjék ehhez a sztorihoz, ügyvéd úr, és a töke a markunkban van. Tanúskodás az esküdszék előtt. Kérdések. Az üzleti ügyeiről, adóügyeiről, a múltjáról. Sajtónyilvánosság. A fényképe a tévében a hatórás hírekben, amint egy Wall Street Journal példányt tart az arca elé. Erre vágyik, ügyvéd úr? Kell ez magának, csupán a Saul Geltmannal való barátság kedvéért?

– Az az ember a kliensem. És magának nincs joga, hogy...

– Nincs jogom? – mennydörögte Delaney. – Nincs jogom? Hagyja ezt a süket vakert, maga sötét szélhámós. Azt hiszi, nem ismerjük a priuszát? Azt hiszi, nem tudjuk, milyen közel állt ahhoz, hogy kizárják a kamarából? Csak ne szövegeljen itt az ügyvéd-kliens viszony megkülönböztetett jogairól. Én nem egy klienséről beszélek most, hanem magáról. Az igazság felderítésének

megakadályozásáról, hamis esküről és emberölésben való cinkosságról. Elég ennyi kezdetnek?

– Csak találgat! – kiáltotta Simon. – Találgat! Semmi nincs a kezében. Csak idejön és...

– Van egy szemtanúm – vágott a szavába diadallal Delaney rendőrfőnök. – Szemtanú, aki látta Geltmant Victor Maitland műterme közelében aznap délelőtt, amikor a festőt megölték. Épp akkor, amikor maga szerint Geltman itt eszegette magával a hideg marhasültet búzakenyéren, és iszogatta rá a diétás üdítőt. Szemtanú, ügyvéd úr! Gondolja csak meg! Egy felelősségteli állampolgár, a társadalom oszlopa, aki egy tucát más fénykép között rábökött Saul Geltman fényképére, és esküt fog rá tenni, hogy akkor ott látta. És tárgyi bizonyítékaim is vannak. Megér ennyit a maguk barátsága? Gondolkozzék, ember! Használja azt az istenverte agyát egy kicsit! Még van idő. Még létrehozhat egy megegyezést, tudja jól. Ugorjon félre a hegyomlás elől, Mr. Simon, mert az közeleg! Megállíthatatlanul. És ha ezt az ostoba vallomását eskü alatt megismétli, akkor magának vége. Magának, meg ezeknek a kitűnő karikatúráknak itt a falon, meg a tölgyfa könyvespolcoknak, meg ennek az összes elegáns cuccnak – mindennek vége. Semmi nem marad belőle.

Edward X. Delaney föl pattant.

– Szemtanú – ismételte meg lágyan. – Aki látta. Gondolja meg! Rendben van, tűnődjék csak a problémán, ügyvéd úr, fontolja meg alaposan. Ha úgy döntene, hogy felülvizsgálja a vallomását, ha úgy véli, tévedett, és Saul Geltman mégis kiment ezen az irodaajtón egy vagy két órára, csak hívjon fel. Benne vagyok a telefonkönyvben. Ráér. Gondolja meg alaposan. Énnekem nem sürgős. Türelmes ember vagyok én, megtanultam, hogyan hűtsem le az agyam ügyvédi irodákban. Vigyázzon, ügyvéd úr. A viszontlátásra.

Ezzel otthagya a kiborult, leesett állú J. Julian Simont bőr bevonatú íróasztala mögött, reszkető ujjai között a koktélpohárral. Delaney gyorsan kint volt az irodaépületből, és északi irányban keresztülvágott a Keleti Hatvannyolcadik utcán. Ment egy félsaroknyit nyugati irányban, a Fifth Avenue felé, és megállt, fák és parkoló autók fedezékében. Innen jól szemmel tudta tartani az épület bejáratát, amelyből jött.

Úgy számolta, körülbelül tíz percbe kerül J. Julian Simonnak, amíg megindítja az adrenalinja áramlását egy újabb pohár Rob Royjal, majd fölhívja Saul Geltmant képcsarnokában a Madison Avenue-n, és közli vele a hírt, hogy leszakadt az ég. De majdnem húsz perc telt el, amíg a kis műkereskedő rohanva befordult a sarkon, szinte nyargalt a nagy sietségben. Beügetett az épületbe. Edward X. Delaney pedig mosolyogva, lassan, hazafelé vette az útját, és rágyújtott egy szivarra. Belátta, hogy nem tudja pontosan, mi az ördögöt fog most csinálni, nem volt határozott terve. Egyelőre. De be akarta szaradni Saul Geltmant. Az nem árthat.

Megérkezett barna téglás házába, és a konyhaasztal mellett ott találta Monicát, Abner Boone-t és Jason T. Jasont. Ültek, jókat nevettek, és egy tál rósejbnin osztogtak. Monica martinit ivott, Boone egy üveg club üdítőt, Jason Kettő pedig egy dobozos sört pusztított éppen. Mind fölkapták fejüket, amikor nehézkes lépteivel beállított.

– Halló, kedves – köszöntötte Monica. – Mit csináltál egész nap?

– Embereket riogattam – felelte nyájasan. – Torkot szárító munka. Kapok valamit ellene?

– Jégkocka a tartóban – mondta az asszony. – Már vágtam citromszeleteket.

– Tökéletes – bólított a férje, öntött magának martinit a jégkockákra, és tett bele egy szelet citromot. Azután melléjük húzott egy széket, és Boone-ra nézett: – Mi újság, Örmester?

– Elég jól ment, uram, szerintem. Ketten tizenegy kereskedőt kérdeztünk meg. Négyen közülük ezért vagy azért nem mondtak semmit. Nem tudtak, vagy nem akartak semmit mondani. A többi hét azt mondta, hogy Victor Maitland nélkül Saul Geltman lefolyik a lyukon.

– Ketten az én embereim közül azt mondták, hogy Geltmannek nincs senki más olyan kapós művésze, akin akár csak a Madison Avenue-i házbért meg tudná keresni, Főnök – vetette közbe

Jason. – Ez nagyon magas bérű környék. Azt mondták, Geltman talán megmaradhat a szakmában valahol a belvárosi szegénynegyedben, de nem a Mad Aven. Hacsak nem jön ki egy másik Maitlanddel.

– Főnök – szolt Boone –, emlékszik, amikor először elmentünk hozzá, neki is föltettük ugyanezt a kérdést. Azt felelte, hogy Maitland halála ártani fog neki, de azért nem annyira. És hogy ki fogja heverni.

– Meghiszem azt, hogy kiheverné – mondta Delaney. – Húszmillió dollár értékű Maitland-anyaggal a nyacki pajtában. Nos, én a következőket tudtam meg...

Röviden beszámolt nekik Belle Sarazennél és J. Julian Simonnál lezajlott látogatásáról. Mind figyelmesen, némán és elképedve hallgatták. Mikor a végére ért, Monica fölkel, hogy újabb italt készítsen magának, felfrissítse a férje poharát és egy következő doboz sört tegyen Jason Kettő elé.

– Akkor hát Geltman a bűnös, Edward? – kérdezte. – Nincs kétség?

– Kétség valóban nincs – felelte a férje. – De *bebizonyítani*, az megint más dolog.

– Nekem most úgy tűnik, Főnök – szólalt meg Jason –, hogy megtaláltuk az indítékot. És lehetséges az is, hogy az ügyvéd kirúgja alóla az alibit. Elismerem, a fegyver még nincs meg. De ez azért elég ahhoz, hogy megfogjuk a grabancát. Nem?

Delaney rendőrfőnök Boone-ra nézett:

– Mi a véleménye, Őrmester?

Abner Boone mérgesen megrázta a fejét.

– Szó sincs róla – mondta. – Nem látok módot rá. Talán vádemelésre. Esetleg. De az államügyész nem fogja vád alá helyezni. Túlságosan gyenge lábakon áll meg az ügy.

– Gyenge? – kiáltotta Jason T. Jason. – Uristen, nekem úgy tűnik, ez az ember már csomóra van kötve.

– Nem, Jason – mondta Delaney –, Boone őrmesternek igaza van. Soha nem tudnánk őt elítéltetni annak az alapján, ami eddig a kezünkben van. Nézze, mindenki azt hiszi, hogy egy nem bűnös ítélet azt jelenti: ártatlan. Pedig nem szükségszerűen az. Néha csak azt jelenti, hogy az ügyész nem tudta bizonyítani az ügyet bizonyos ésszerűségi határok között. Az ilyen ügyeket általában az államügyész nem is viszi bíróság elé. Jó elítélési statisztikát akar fölmutatni. Vádat emelni egy nyilvánvalóan gyenge lábon álló ügyben időpazarlás neki is, az adófizetőnek is, mindenkinek.

– Ide figyelj, Jase, minden, amit eddig találtunk: közvetett – mondta Boone. – Nem baj; a legtöbb emberölési per közvetett bizonyítékokra támaszkodik. Hiszen mikor fordul elő, hogy egy emberölésnek szemtanúja van? De nekünk semmi olyasmi nincs a kezünkben, ami megállná a helyét a bíróság előtt.

– Így van – bólintott Delaney. – Belle Sarazen beszámolója a Maitland és Geltman közötti nagy veszekedésről csak szóbeszéd. Nem elfogadható. És ha J. Julian Simon úgy dönt, hogy megismétli a hazugságát eskü alatt, mit gondolsz, kinek hisz majd az esküdtszék: egy divatos Madison Avenue-i ügyvédnek, vagy egy jöttment, segélyezésre szoruló, vén kurvának?

– Tehát azt hiszed, Saul Geltman megússza? – méltatlankodott Monica.

– Á, majd meglátjuk – mondta Delaney rendőrfőnök. – Geltman most már tudja, hogy van egy szemtanúnk, aki látta őt az adott időben a gyilkosság színhelyén. Tételezzük föl, hogy látta azokat a rendőrségi fantomképeket a tévében, tehát tudja, hogy keressük a tanút. És pontosan tudja, mekkora veszélyt jelent a két nő ránézve, mert hogy látta Mama Perez meg Dolorest Maitland műterme közelében akkor pénteken, délelőtt.

– Tehát? – kérdezte Monica.

– Tehát – ábrándozott el Edward X. Delaney – segítsünk neki, hogy megtalálja az asszonyt.

Ám Ivar Thorsen főkapitány-helyettes nem volt túlságosan lelkes, amikor Delaney

kifejtette ezt neki este a telefonba.

– Ez törbe csalás, Edward, nekem úgy tűnik – mondta.

– Az isten szerelmére – mondta Delaney. – A törbe csalás jogászi sóder. Nem húzzuk őt bele egy bűn elkövetésébe, csak a lehetőséget adjuk meg neki rá. Ha csakugyan ártatlan (mint ahogyan nem az), akkor kiröhög bennünket, és fűtül rá. Esetleg még jelenti is a zsaruknak. De amennyiben bűnös (márpedig az), akkor bekapja a horgot. Ivar, a pasasról csurog már a veríték, tudom. Rá fog harapni.

– És a költségek... – felhőzött Thorsen.

– Nem olyan nagyok – felelte Delaney. – Egy vagy két ember munkája nagyjából egy napig. Egyszerű felszereléssel dolgoznánk. Nekem elég személyzet Boone és Jason, meg azok a fiúk, akik Mama Perezt őrzik. Mit szólsz hozzá?

– Kurva nagy rizikó Mama Pereznek.

– Megvédjük őt.

– Ha baja esik, a fejembe kerül.

– Tudom jól, Ivar – mondta türelmesen Delaney. – Akarod, hogy a magam szakállára csináljam, és olybá vesszük, hogy ez a mostani beszélgetés le se zajlott?

– Nem – felelte Thorsen. – Kösz az ajánlatot, de nem válna be. Szükséged van az én okémra ahhoz, hogy megkapjátok a felszerelést. Ez pedig kell neked ahhoz, hogy elkapjad, így van?

– Így van. Nos, benne vagy?

Néhány pillanatnyi csend következett. Delaney várakozott.

– Ide figyelj, Edward – mondta végül Thorsen –, csináljuk a következőt: először ereszd le neki a csalétket. Ha ráharap, én jóváhagyom, amire szükséged van. De ha nem megy lépre, akkor minden megállapodás ugrik, és az a gazember mehet, amerre lát. Benne vagy?

– Azok után, amit Maryvel és Sylviával csinált? – felelte Edward X. Delaney. – Soha.

20.

Az ebéd utáni kávénál tartottak. Delaney a Post déli kiadását olvasgatta, és jót mulatott egy riporton, amely egy besurranó tolvajról szólt: megpróbált átbújni egy vasrácskerítésen, de beszorult a feje. A zsarukat kellett hívni, hogy kiszabadítsák. Monica állát a kezében támasztotta, és hallgatta a konyhai rádiót.

– A második zongoraszonáta – mondta átszellemülten. – Prokofjev.

– Sam Prokfiev? – kérdezte Delaney anélkül, hogy felnézett volna újságjából. – Aki a *Cincinnati Reds*-ben középhátvéd?

– Hát persze.

– Gyors keze van. De nem tud ütni.

Aztán felnézett. Ünnepeles arccal egymásra bámultak.

A kétórai híreket mondták éppen, Delaney letette az újságját. Az első hírek az ohioi árvízről, a pakisztáni éhínségről szóltak, továbbá egy kaliforniai kongresszusi képviselő elleni vádemelésről, hivatali visszaélés és hűtlen kezelés miatt.

– Meg gengszterizmus miatt – mormogta a Főnök.

A bementő ezután így szólt:

– Egy középkorú férfi holttestét találták meg a romok alatt ma reggel egy Manhattan Upper East Side kerületében levő luxuslakásban, annak a tűznek a során, amely ellen a tűzoltóság harmadfokú készültséggel vette fel a harcot. Az épületben súlyos tűz- és vízkárok keletkeztek, és a bérlők százai kényszerültek menekülésre. A halott férfi személyazonosságát sikerült

megállapítani: J. Julian Simont, a neves ügyvédet érte a tragikus baleset... Az olasz kormányhoz közel álló körök szerint...

Delaney átnyúlt az asztalon, és elzárta a rádiót.

– Azt mondta, hogy?... – dadogott Monica.

– Azt mondta, igen – vágta rá Delaney. – J. Julian Simon. Én meg, az istenit, túlságosan is nagyokos vagyok – tette hozzá dühösen.

A keze már a konyhai telefonon volt, amikor az megcsörrent az ujjai alatt.

– Itt Edward X. Delaney – szólt bele mérgesen.

– Edward – kapkodott a levegő után a drót végén Ivar Thorsen –, hallottad...

– Hallottam – tajtékozott Delaney. – Az isten verje meg, az én hibám, Ivar.

– Azt gondolod...

– *Gondolok*, egy frászt! A kis rohadék kinyírta a kedves, öreg, kézilabdás cimboráját, amikor az elkezdett szétesni. Most aztán nem maradt semmink, csak Simon eredeti tanúvallomása. Geltman alibije ép. Ő az, aki *gondol!* Mindenre. Ivar, neked kell kézbe vened ezt az ügyet. Én nem férek hozzá. Hol van most a holttest?

– Nem tudom, Edward. Nyilván a boncasztalon.

– Odaszólnál nekik, kérlek, hogy nagyon óvatosan szeleteljék a húst? Gondosan nézzenek utána késnyomoknak, főleg a hátán.

– Rendben – Thorsen hangja erőtlén volt.

– Vagy kábítószerezésnek, vagy erős alkoholfogyasztásnak. Azután, kérlek, hívd fel a tűzoltóságnál levő kapcsolatot, és dugd be a bolhát a fülébe. Áldozat benne volt egy piszkos ügyben, alapos gyanú sötét üzelmekre s a többi. Magától tört ki az a tűz? Nincsenek gyújtogatásra valló jelek? Mondd meg nekik, fésüljék át a lakást.

– Meglesz, Edward.

– Szólj vissza, kérlek, mielőtt megtudsz valamit. Megteszed, Ivar?

Lecsapta a kagylót. Képtelen volt Monica szemébe nézni.

– Edward – kezdte az asszony. – Ez nem a te hib...

– Vége van! – kiáltotta a férfi. – Egyszerűen vége van.

Az asszony azt hitte, férje J. Julian Simonról beszél, de nem így volt. A férfi berobogott a dolgozószobájába, és bevágta maga mögött az ajtót. Beroskadt forgószekébe. Maga elé tartotta a kezét, látta, hogy részket. Tudta, mi ez: a megaláztatás miatti düh. A szétzúzott énje kínlódott. Megint kitoltak vele, megint a bolondját járaták vele! – Eltűnődött: vajon tehetségének és ravaszságának eltúlzott tudata mennyiben volt a motorja sikeres pályájának? Hát igen, ismerte be haraggal, a kis Saul Geltman jó leckét adott neki arra, hogy legyen alázatosabb.

Megpróbálta összerakni ezt az embert. Akár egy keresztretjvény, amelyben túl sok a fekete kocka. Geltman ilyen is, meg olyan is. Kegyetlen is, gyöngéd is. Mély is, és frivol is. Edward X. Delaney, a maga jelentéseivel, jegyzeteivel, emlékeivel hadakozva, képtelen volt eligazodni rajta. Az eligazodás, amelyet keresett: az indíttatása.

Épp elég régóta volt már zsarú ahhoz, hogy tudja: az emberek ritkán cselekszenek csupán egyetlen okból. Az indíték többnyire dzsungel, ösztönök és belső kényszerek erdeje. A fiú, aki arzénos szendvicset ad öreg és beteg apjának, azt mondhatja: "Meg akartam kímélni őt a szenvedéstől." És el is hiszi. Áss egy kicsit mélyebbre, és kiderül, hogy a gyilkos úszott az adósságban, és szüksége volt az örökségére ahhoz, hogy kimásszon a szarból; meg hogy ette a fene egy fiatal csajért, aki egy-két zöldet szeretett volna látni, mielőtt igent mond; és hogy a beteg apa nyafogó, elégedetlen, kellemetlen nyomorult volt. De mindazonáltal az is igaz, hogy az áldozat valóban szüntelenül és iszonyúan szenvedett. Akkor hát?

Delaney Geltman-elemzését a telefon szakította félbe: Ivar Thorsen hívta. A főkapitány-

helyettes izgatott volt:

– Edward? Ezek előbbre voltak, mint mi. Már meg is találták a késnyomokat a hátában. Hasonlóak, mint Maitland boncolásakor. A boncolást végző orvosszakértő szerint egyértelműen: emberölés. Ez történetesen ugyanaz az ürge, aki Maitlandet boncolta, és nem tartja kizártnak, hogy ugyanaz a kés volt. Riasztottam a tűzoltóságot is. A szakértőik már a helyszínen vannak.

– Kiváló, Ivar – mondta nehézkesen Delaney. – De egy szót se az egészről a sajtónak! Egy szót se! Hadd higgye ez a szűnyogcsödör, hogy kiszúrt velünk. El tudnád küldeni néhány emberedet Geltman fotóival a helyszínre? A portáshoz, a szomszédokhoz, bárkihez. Ez elég nagy meló, de végig kell mennünk rajta.

A helyettes főkapitány megígérte, hogy gondja lesz rá, de a dolog nem könnyű, a személyzeti leépítések nehezítik.

– Tudom – vigasztalta Delaney. – De csak néhány nap az egész. Legfeljebb egy hét.

Thorsen egy-két pillanatig hallgatott.

– Gondolod, hogy ezzel rá tudod húzni a vizes lepedőt? – kérdezte.

– Vagy így, vagy úgy – Delaney szándékosan volt ily rejtélyes. – Beszámolt neked Boone az adókijátszásáról?

– Beszámolt – felelte Thorsen, és tudta, hogy értesíteni kellene az adóhatóságot. Azon spekulált, vajon hogyan hat majd ki J. Barnes Chapin hajlandóságára, ha megtudja, hogy a New York-i rendőrség megfújta a sípot a nővére fölött.

– Ha ügyes vagy, ez a javadra szolgálhat – duruzsolta Delaney. – Beszélj Chapinnel, és fedd fel neki a tényeket. Mondd meg neki, hogy még elhalaszthatjuk a szövetségi értesítését, ha meg tudja dumálni a nővérét, hogy szálljon magába, és pakoljon ki mindent az egész disznóságról: hogyan tervezték ki, ki volt benne s a többi. Mondd Chapinnek, hogy az adóhivatal talán nem is helyezné vád alá Dorát és Emilyt; az adóügyiék épp elég boldogok lesznek, ha megtalálják a Maitland-képeknek ezt a kincsházát. Ez persze azt jelentené, hogy Dora és Emily egy nagy túrót örököl, Alma és Ted Maitland pedig gazdag lesz, de hát ez van, ezt kell szeretni. Chapin nővére és unokahúga legalább a sítet megússzák. Cserébe a képviselő készséggel együtt fog működni veled, és keresztülhajtja a költségvetési javaslatodat.

– Edward, politikusnak kellett volna lenned – szólt Thorsen.

– Isten őrizz.

– Jól van, benne vagyok. És azt hiszem, menni fog.

– Addig ne beszélj Chapinnel, amíg én nem szólok.

– Rendben lesz. Van még valami?

– Tudnál-e szerezni, mondjuk, pár száz dollárt a rendelkezési alapból? Tudod, amit vamzereknek tartanak fenn, meg italvásárlásokra?

– Pár száz? Minek?

– Nem bízol bennem, Ivar?

– Dehogynem, Edward. Egy százas erejéig, ez a legtöbb.

– Jól van – nevetett Delaney. – Megpróbálok kijönni belőle. Mama Pereznek lesz. Kifizetem neki a saját zsebemből, és te majd elrendezed. Benne vagy?

– Benne.

Edward X. Delaney ezután tovább folytatta Saul Geltman műkereskedő karakterének elemzését. Listát állított össze a lehetséges indítékokról, és annak alapján, amit tudott vagy hitt erről az emberről, minden motívumot osztályzattal látott el, egytől tízig. Aztán kihúzta a legkisebb vagy legjelentéktelenebb ösztönzéseket, amelyek egy embert gyilkosságra készíthetnek. Ami maradt: a mohóság mint legnyilvánvalóbb és legegyszerűbb sarkálló tényező.

A kapzsisággal az a probléma – irányuljon bár pénzre, hatalomra, birtoklásra –, hogy ez

nyitott végű indíték: nincs vége. Egy bosszúvágytól fűtött ember például megölné áldozatát és ezzel kész. A tett elkövetetett, a vágy kielégült. De a mohóság végtelen. Önmagát táplálja. A Több: nem elégíti ki, a Több Még Többet vonz. Valamiképp mámoros szenvedély ez is. "Igen – mondja a multimilliomos –, sok pénzem van. De még nem *minden* pénz az enyém!"

Delaney úgy ítélte, hogy Geltmant a mohóság olyan tettekbe hajszolta, amelyeket maga se képzelt volna. Megszállta a szenvedély a Több és a Még Több iránt – együtt a rettegéssel, hogy elveszti azt, amit már megszerzett. Végül is engedelmeskedett a mámoros szenvedélynek, alámerült a fondorlat, az árulás, a gyilkosság örvényébe. És közben simogatta ónborítású ebédlőasztalát, itta a konyakját a baccaratpohárkájából, és ezt mondogatta magában: "Az enyém, az enyém, az enyém!"

A Főnök még akkor is javában a merengéseibe süllyedt, amikor Monica bejött a dolgozószobába, kezében két nagy pohár szódával és jéggel kevert whiskyvel. Delaney italát elébe tette, aztán lábait himbálva fölült az íróasztal sarkára.

– Az én istenem áldjon meg, gyermek – méltányolta a gesztust a férfi, és beleivott az italba, megsimítva az asszony csupasz lábikráját. – Mindig emlékezni fogok rá, kitől kaptam segítséget a szükség órájában.

– Miféle szükség? – kérdezte az asszony. – Mit csinálsz?

– Megpróbálom megérteni, hogy Saul Geltman miért Saul Geltman, és miért nem Edward X. Delaney, vagy mondjuk éppen Jake Dukker. Íme, egy filozófiai kérdés számodra. Mi a rosszabb: az élet minden jó dolgára vágni, és soha meg nem kapni, avagy megkapni és elveszíteni?

Az asszony gondolkodott egy pillanatig, pohara megállt az ajkánál.

– Érted a kérdést? – kérdezte a férje.

– Értem én – felelte –, csak megpróbálom eldönteni. Azt hiszem, rosszabb lenne vágni a dolgokra, és soha meg nem kapni őket.

– Miért?

– Mert ha egyszer már megszerezted őket és elveszíted, akkor legalább azzal vigasztalódhatsz, hogy egy ideig a tied voltak, és boldog voltál velük. De ha nem szerzed meg, ha soha nem jutsz hozzá, az a teljes kudarc.

– Mmm. Ez a te személyes reakciód – latolgatta a Főnök.

– Persze. Arra voltál kíváncsi.

– Igen. Nem. Voltaképpen azt szeretném tudni, Saul Geltman hogyan válaszolna erre a kérdésre.

– Saul Geltman – tűnődött az asszony. – Nem akarom elhinni. Az az aranyos kis ember.

– Ó, mindenki nagyrabecsüléssel beszél róla – mondta súlyos szarkazmussal Delaney. – Az egyik legaranyosabb ember, akit valaha ismertem, meggyilkolta az anyját, az apját, a két nővérét, a bátyját és ráadásul a család kutyáját. Méghozzá kalapáccsal. Amíg aludtak. Én nem hiszem, hogy Geltman egyetértene a válaszoddal. Éppen ellenkezőleg. Egyszer már mondtam neked ezt: amikor az akarat szükséggé válik, akkor kezdődnek a bajok.

Az asszony ránézett:

– Akarlak.

A férfi az asszonyra nézett:

– Én is Téged.

– Hát akkor kezdődjenek a bajok – mondta az asszony, leszállt az asztalról, és megfogta a férje kezét.

– A délután kellős közepén? – kérdezte a férje.

– Miért ne?

– Kész erkölcsi züllés – rázta meg nagy fejét a férfi.

De azonnal felállt, és ment az asszony után az emeletre.

21.

Először úgy gondolta, hogy egyedül keresi fel Rosa Perez, és megpróbálja rávenni arra, amit eltervezett. De végül mégis úgy döntött, hogy Boone őrmester és Jason közrendőr segédletével veszi kezelésbe az asszonyt. Mind a hárman nagydarab emberek, és noha nem akarta őt fizikai erőszakkal fenyegetni, úgy vélte, súlyos megjelenésük talán mégiscsak megtenné a maga hatását. Ezt már régebben is tapasztalta: a gyanúsított, ha megnyerő és feltűnő külsejű óriások veszik körül, öntudatlanul is megfélemlítve érzi magát, a pusztá elképzelés is megriasztja – és máris kész együttműködni a rendőrséggel.

De Mamának esze ágában se volt megijedni.

– Assziszik, hülye vagyok? – méltatlankodott.

Delaney türelmesen előadta előre elkészített kis beszédét. Amit kérnek tőle, az valójában egészen kis dolog: kezdetnek egyetlen telefonhívás Saul Geltmanhez. Azt kellene mondania, hogy ő, Mama az a szemtanú, aki látta őt Maitland műterme mellett a gyilkosság napján. Azt kellene továbbá mondania neki, hogy ő eddig még csak bizonytalanul azonosította őt a zsaruknak, de lehet hogy még meggondolja magát, lévén ugyebár eléggé szegény asszony... s a többi.

Aztán, ha Geltman érdeklődni látszik, Mamának meg kellene beszélnie egy találkozót vele, az asszony lakásán. Delaney aztán majd innen vinné el. Ez minden.

Mama nemet mondott.

Delaney erre elmondta neki, hogy Geltman lebuktatása az egyetlen mód arra, hogy Mama garantáltan biztonságban érezhesse magát, mivelhogy a műkereskedő előbb-utóbb holtbiztosan lelőné őt. Amikor ez a szöveg is hatástalannak bizonyult, Delaney emlékeztette rá, hogy Geltman látta Dolorest is, és a kislány biztonsága szempontjából mégiscsak üdvös volna megejteni azt a telefonhívást.

Az asszony ezen elrágódott egy kicsit, aztán makacsul úgy döntött, hogy ő meg Dolores, meg Dolores édesanyja majd elköltözik innen, és Geltman soha nem fogja megtalálni őket. Erre Delaney ötven dollárt kínált fel neki a telefonhívásért. Az aranyfog kivillant, de Mama továbbra is visszautasította az ajánlatot. És hajthatatlan maradt akkor is, amikor az ajánlat száz dollárra emelkedett, és Delaney megesküdtött rá, hogy nem kerülhet veszélybe.

– Itt leszünk a szomszédban, és mindent figyelünk a találkozó alatt – biztosította Mamát. – Ha a pasi egyetlen gyanús mozdulatot tesz, leütjük. Dolores itt se lesz. Maga erős asszony, föl tud tartóztatni néhány pillanatra egy ilyen vacak kis embert, nem? Le merném fogadni, hogy volt már dolga nagyobb darab strigókkal is, és soha nem esett baja. És itt van ez a colos gyerek is a maga védelmére. Egy blank százas, cserébe azért, hogy néhány percig kettesben maradjon azzal a pasassal! Hiszen valóságos törpe! Nos, mi a véleménye, Mama?

Mind a hárman látták, hogy már kísértésbe esett, de nem akarja rászánni magát. Alacsony, testes asszony volt, bogyó szemekkel, okos szájjal, kurvás hanggal és olyan modorral, amely átmenet volt egy utcanő és egy zsenge szűz stílusa között.

Delaney rendőrfőnök figyelmét nem kerülte el az asszony néha szinte kacér viselkedése. A lepusztult arc mögött meglátta annak a hajdani szépségnek a nyomait, aki Rosa Perez negyven évvel ezelőtt lehetett – és az asszony még emlékezett erre.

– A fényképe minden újságban benne lesz, Mama – mondta lágyan a Főnök –, ha segít nekünk. Tévéinterjúk. "Rosa Perez segítségével elfogták a gyilkost!" Mindenki látja majd magát, mindenki tudni fog magáról. Híres ember lesz magából, Rosa Perez.

– A tévében? – kérdezte lassan az asszony, és a három férfi már tudta, hogy csatát nyertek.

Megbeszélték, hogy Delaney barna téglás házából történik majd a telefonhívás. Boone-nak is, Jasonnak is volt kis magnetofonja. Az őrmesternek volt hozzá telefoncsatlakoztatója. A hallban levő telefonkészüléken fölveszik a hívást, ahol is Jasonnal együtt állnak őrséget. Delaney és Rosa Perez a dolgozószobában fogják lebonyolítani a telefonálást.

Próbákkal töltötték a délutánt. Mama nem volt iskolázott nő, de nem született butának, az utcai észjárással meg az emberi gyarlóságok iránti bölcs belátással egészítette ki intelligenciáját. Delaney egy leírt szöveget adott oda neki, hogy ahhoz tartsa magát, de csakhamar rájött, jobb, ha hagyja az asszonyt kapásból beszélni. Kérdéseket vetettek oda neki – olyasmiket, amiket elképzelésük szerint Geltman fog feltenni –, és az asszony kurta töprengés után, szépen megválaszolta valamennyit a kapzsiság és a virtuskodás legmegfelelőbb keverékével. Delaney úgy találta, hogy csakugyan igen jól csinálja.

A próba után, míg kifelé autóztak a belterületi szegénynegyedből, Jason Kettő így szólt:

– Ezt a ribancot! Esküszöm, ez csakugyan élvezi a dolgot!

– A figyelem középpontjába került – bölintott Delaney –, és ez tetszik neki. Holnap délután három körül intézzük a telefonálást. Addigra Geltman már visszajön az ebédszünetről.

– És ha Geltman lépre megy, és beleegyezik a találkozásba – szólalt meg Boone –, mit vár ettől, Főnök? Mire számít: súlyos testi sértésre, vagy támadásra, halált okozó fegyverrel?

– Remélhetőleg – bölintott Delaney. – Ha nem, akkor is van egy újabb szálunk a Maitland-gyilkossághoz. De le merem fogadni, hogy azzal a megbízható, kipróbált késsel fog beállítani.

– És nem fog inkább fizetni?

– Nem olyan hülye – mondta Delaney. – Biztos lesz benne, hogy ez csak az első követelés és hogy végképp el kell hallgattatnia az asszonyt. Így képelem, az ő fejével gondolkodva.

– Gondolja, hogy lesz mersze hozzá? – kérdezte Boone.

– Kétszer már volt – felelte mogorván Delaney. – Egyre könnyebb.

Csütörtök délutánra időzítették a telefonhívást. A Főnök azért tervezte ekkorra, hogy Monica minden heti önkéntes kórházi délutánjára essék, s felesége ne legyen otthon; a Főnök nem akarta, hogy Monica jelen legyen, amikor ő csalétekként használja Rosa Perezet. Jason T. Jason feladata volt odasofírozni Mamát. Boone és Delaney már korán találkoztak a barna téglás házban, hogy elrendezzék a székeket, beszereljék és kipróbálják a kis magnetofonokat.

Jason, a megbeszéléshez híven, valamivel két óra után érkezett. Delaney meghatottan látta, hogy Mama Perez kiöltözött az alkalomra. Fényes, piros ruhát viselt, gyöngyhímzéses gallérral, a gyöngyökből csak itt-ott hiányzott néhány. Fehér plasztik kezításka volt nála, amelynek egyik oldalára egy fekete pudlikutya volt festve. Magas sarkú cipője némiképp megnyújtotta alakját, pántjai bemélyedtek a dagadt húsba, amelyet rózsaszín harisnya fedett. Vastagon és fényesen ki volt festve: szemhéján zöld árnyékok, arcán rózsaszín pirosítópacnik, repedezett ajkait rajzos ívűre pingálta.

– Szédületesen néz ki, Mama – dicsérte az asszonyt Delaney.

– Tetszem? – kérdezte az asszony örömmel, majd közömbösen vállat vont. – Ó, ez semmi.

Inni kért, és a Főnök egyből hozta neki a dupla whiskyjét vízzel, nem voltak kétségei, hogy az asszony megbirkózik ezzel az adaggal. Boone őrmester és Jason kiment a hallba, hogy a berendezést kezeljék. Delaney az íróasztal mögötti forgósékbe ültette Rosa Perezet. Saját magának odahúzott az asszony mellé egy egyenes széket, hogy odahajolva figyelhesse a beszélgetést. Fel volt rá készülve, hogy megszakítsa a telefonálást, ha az asszony becsapná.

Néhány perccel három óra előtt Delaney föltárcsázta a Geltman képcsarnok számát, és átadta a hallgatót Mama Pereznek. Az asszony egyenes háttal előrehajolt a széken, nagyon komolynak és elszántnak látszott.

– Geltman Galéria – mondta egy női hang.

- Misztter Geltmant kérem – szólt Mama Perez.
- Szabadna érdeklődnöm, ki keresi?
- Ő nem ismer engem. Mongya meg nekije, Victor Maitlandról van szó.
- Victor Maitlandról? Hátha én is tudok segíteni önnek. Miről...
- Misztter Geltmant – ismételte komoran Rosa. Fontos. Csak mongya meg nekije.
- Kérem, egy pillanat.

Vártak. Delaney bátorítólag bólított Mamára. Az asszony váratlanul céda mosollyal villantotta ki aranyfogát.

Kattanást hallottak, a telefont átkapcsolták. Aztán...

- Itt Saul Geltman. Kivel beszélek?
- Maga nem ismer engem – mondta Mama Perez. – Én láttam a maga fényképit az újságba. De láttam magát előtte is.
- Úgy? – szólt könnyedén Geltman. – Miről van...
- Bizony láttam magát – folytatta gyorsan az asszony. – A lépcsőn. Victor Maitland műterem. Péntek délelőtt. Akkor nap, amikor meg lett ölvé.
- Nem tudom, kérem, miről beszél – mondta Geltman.
- Maga tuggya – felelte Mama Perez. – Tuggya. Én láttam ottan magát, és maga látott engem ottan. Igaz, misztter Geltman?
- Kérem, nekem halvány sejtelmem...
- Aszontam a zsaruknak, asziszem maga volt – folytatta az asszony. – Kiszúrtam a maga fényképit. De lehet, hogy nem maga volt. Lehet, tévettem. Rég volt. Csak egy pillantásra láttam ottan. Szóval, lehet hogy tévettem. – Ért engemet, misztter Geltman?

Egy pillanatnyi szünet következett. Hallották a férfi lélegzetét. Aztán a hangját:

- Várjon egy pillanatig. Azonnal visszajövök.

Szék surrogását hallották a padlón, léptek zaját, ajtócsukását, újra léptekét, majd a szék reccsenését, amint Geltman visszaült.

- Megadná nekem a nevét, kérném? – kérdezte szívélyesen.
- Nem – mondta Mama Perez. – Nem tartozik magára. Én egy szegény asszony vagyok, misztter Geltman. – Egy *szegény* asszony. – Ért engemet?
- Azt hiszem, értem – felelte, még mindig nyugodt hangon. – A zsaruk bízták meg magát ezzel?
- A zsaruk? – ismételte Mama, és gúnyosan nevetett. – A kurva zsaruk! Köpök a zsarukra.

Olyan vérbeli szenvedéllyel mondta a betanult mondatot, hogy még Delaney is meggyőzve érezte magát. Úgy spekulált, hogy vagy hisz az asszonynak Geltman, vagy az egész szélhámosság egyből összeomlik.

- Mit óhajt? – kérdezte Saul Geltman, és a Főnök megkönnyebbülten sóhajtott: a műkereskedő bejött a csőbe.
- Ötezeret akarok – mondta. – Vissza akarok menni Puerto Ricóba. El akarok menni ebből a rohadt városbul, és soha büdös életbe nem akarok visszajönni.
- Ötezer dollár? – szólt Saul Geltman. – Az nagyon sok pénz.
- Nem olyan sok pénz. Nem sok, ha elmegyek, és soha nem visszajövök. Ért engemet, misztter Geltman?
- Azt hiszem, értem. És a kislány, aki magával volt?
- A lányom. Ő is utaz vissza velem. Soha nem visszajövünk. Soha nem.
- S mi van akkor, ha a zsaruk megtalálják magukat Puerto Ricóban?

Mama Perez megint nevetett: – Puerto Ricóban? Soha nem, misztter Geltman. De ha ők megtalálnak, mi nem emlékszünk. Mi nem emlékszünk, kit láttunk Victor Maitland műteremnél péntek délelőtt, akkor nap, mikor meg lett ölvé. Elfelejtjük.

- Nos... hm... – szólta Geltman óvatosan –, lehet hogy megegyezünk. Talán meg tudunk egyezni, mindkettőnk megegyezésére.
- Ötezeret – mondta határozottan Rosa Perez. – Készpénzet. Nem csekket. Készpénzben. Kis címletekben.
- Maga aztán nagyon alaposan kigondolta.
- Ó, igen.
- És hogyan képzelte el a pénz eljuttatását magához?
- Delaney a szájára tette az ujját, és megrázta a fejét. Mama bólintott, és nem válaszolt.
- Azt kérdeztem, hogyan képzelte el a pénz odaszállítását – szólta Geltman. – Gondolkodott ezen?
- N-nem – dadogott Rosa Perez. – Elküldi postán nekem?
- Postán ötezeret, készpénzben? – kérdezte Geltman. – Maga szerint ez okos dolog lenne?
- Nem. Talán nem lenne okos.
- Persze hogy nem – mondta simán Geltman. – Látom, maga igen intelligens asszony. Nem találkozhatnánk valahol, ahol személyesen adhatnám át a csomagot?
- Hol találkozunk? – kérdezte az asszony gyanakodva.
- Ó, tudok öt-hat helyet is – felelte Geltman. – Central Park, központi pályaudvar s a többi. De az a probléma, hogy négyszemközt kellene lennünk. Erre van szükségünk ehhez a mi kis tranzakciónkhoz, ugyebár? Maga Manhattanban lakik?
- Igen. Városközpontban.
- Egyedül él?
- Ó, igen. Csak én meg a lányom.
- A férje nem?
- A férjem nem lakik velünk. Ő elment.
- Értem. Nos, nem vihetném el a csomagot oda, ahol maga lakik? Ha megadná nekem a nevét és a címét, én odaviszem. Jó lesz így?
- Nos... Nem tudom...
- Így lenne a legjobb – győzködte Rosát a férfi. – Így egymás közt lehetnénk, ugyebár.
- Nem teccik nekem – mondta Mama. – És ha én oda megyek, ahol maga lak?
- Nem – mondta Geltman. – Egyáltalában nem. Vagy a maga lakásán, vagy nem tárgyalunk tovább.
- Jó van – mondta az asszony kétkedően. – De semmi disznólkodás.
- Így lesz a legjobb – ismételte a férfi. – Csak leteszem a csomagot, és már ott se vagyok. És maga már mehet is Puerto Ricóba. Nos, hogy tetszik?
- Asszem, jó – felelte az asszony. – Május?
- Nem ma – mondta a férfi. – Ma már nem tudok pénzhez jutni. Három óra elmúlt, a bankok bezártak. És holnap?
- Holnap dolgozok – mondta Mama. – Szombat?
- Kiváló – felelte a férfi. – Addigra meglesz. Szombaton délben? Megfelel?
- Oké – mondta az asszony. – Asszem, oké. Ötezeret kis címletekben.
- Megkapja – bizonygatta Geltman. – Akkor hát: hogy hívják és hol lakik?
- Az asszony megadta neki Orchard streeti címét, és megmondta, hogy jöjjön fel a 6D számú lakásba, Rosa Perezhez.
- Nagyszerű – örvendezett a másik. – A kedves lánya is ott lesz?
- Biztos.
- Jó. Köszönöm, hogy felhívott. Visszontlátásra szombaton délben.
- Geltman letette. Mama Perez lágyan tette vissza a hallgatót. Edward X. Delaney előrehajolt, és arcon csókolta.

– Gyönyörű vagy, Mama – mondta.

Boone őrmester és Jason T. Jason ragyogó képpel jött be a hallból, kezükben a magnetofonokkal.

– Megvan minden istenáldotta szó – mondta boldogan Boone.

22.

Delaney rendőrfőnök valamennyiöket megkérte: várjanak, amíg felhívja Ivar Thorsent. Átjátszotta neki a telefonba a hangfelvételt, majd, a főkapitány-helyettes kérésére, az elejétől a végéig újra végighallgatták.

– Rendben van, Edward – mondta Thorsen a második bejátszás után –, megkapod, amit kértél. Essünk túl rajta.

– Jó lesz – felelte Delaney. – Állandóan informálni foglak mindenről. Szerintem jobb lenne, ha úgy intéznéd, hogy bent legyél az irodában szombaton, mert...

– Mindig idebenn vagyok – mondta búsan Thorsen.

– ...mert így utána nyomban elérhetlek – fejezte be a mondatot Delaney. – Gondolkozhatsz egy sajtónyilatkozaton.

– Istentelenül magabiztos vagy – mondta rá a főkapitány-helyettes.

– Így igaz – ismerte be a Főnök. – Az vagyok. Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha engem kihagynál belőle. Mármint a sajtónyilvánosságból. Legyen ez a rendőrség érdeme. "A teljes együttműködési készség figyelembevételével..." Te már tudod ezt az egész marhaságot.

– Értem.

– Kaphatnánk házkutatási parancsot Geltman lakásába és irodájába? Hogy megkeressük a Maitland-vázlatokat meg a fegyvert?

– Már miért is ne. Ezzel a szalaggal a kezünkben...

– Nem élnék vele szombat délig. Együttal, mondjuk péntek este, fölhívhatnád J. Barnes Chapint is, és közölhetnéd vele a rossz hírt a nővére adószélhámosságáról.

– Nem vagyok túlságosan elragadtatva ettől.

– Hallgass rám, Ivar. Chapin hálás lesz neked az előzetes jelzésért, és az adószód lesz érte.

– Mikor akarod jelenteni az adóhivatalnak?

– Én nem akarom. Te fogod. Főljánlásom a rendőrségnek. Azt javaslom, várj vele szombat délelőttig, így Chapinnek lesz ideje ügyvédhez fordulni Dora és Emily védelmére. Nézzük csak, mi van még?... Nos, azt hiszem, körülbelül ez minden. Ha még valamire szükségem lenne, tudatom veled.

– Ebben biztos vagyok – mondta Thorsen. – Gratulálok, Edward.

– Jesszusom! Ne még! – kiáltotta Delaney. – Elpénecolod.

Ezzel letette a kagylót, és a többiekhez fordult:

– Ez lement – mondta nekik. – Kezdjünk hozzá a szervezkedéshez...

Az első, amit elrendelt: szorosabb őrség Rosa Perez védelmére.

– Ez a disznó esetleg gondol egyet, és beállít néhány órával vagy tán egy nappal előbb. Nem szeretném.

Így aztán a titkosrendőrt beköltöztették a Mama Perez-féle lakóház belsejébe, és a földszinti lépcsőház végébe ültették egy tejeskannára, ahonnan bárkit megláthatott, akár az utcai bejárat felől jött a házba, akár a betonozott udvar irányából. Megbizonyosodtak róla, hogy a hatodik emeleti padlásfeljáró el van-e belülről pánttal zárva.

Csak Rosával volt gondjuk; az asszony nem volt hajlandó odahaza csücsülni. Így aztán

Jason T. Jasont nevezték ki személyes testőrül. Jason kísérgette őt bevásárlásaira, a drugstore-ba meg a boltba, csütörtök este pedig együtt sörözött vele. A többi zsarú el is nevezte őt Papa Pereznek, de Jason ezt nem találta nagyon viccesnek.

Elrendezték, hogy Dolores és Maria Ruiz töltsen a pénteket és a szombatot rokonoknál; Maria beleegyezett, hogy lakását ideiglenesen igénybe vegye a rendőrség. Ezt a megegyezést hosszadalmas, izzó veszekedés előzte meg közte és Mama Perez között. Delaney rendőrfőnök egy-két szót és mondatot értett spanyolul, de képtelen volt követni ezt a hangos, heves szóváltást. Leginkább fenyegetések és átkok sorozatának hangzott számára – de Jason később megmagyarázta, hogy valójában barátságos üzleti megbeszélésről volt szó; afelől döntöttek, hogyan osztoznak Mama százdolláros pénzjutalmán.

A technikusok, akiket Abner Boone válogatott ki, pénteken reggel érkeztek meg, és Delane ismertette velük igényeit. Az elektronikus szakember szemügyre vette a Perez és a Ruiz lakást, méréseket végzett és elment. Délre visszajött, egy felszereléssel megpakolt, zárt teherautóban. Boone segített fölvenni neki a lépcsőn a cuccot, és munkához láttak.

Úgy döntöttek, hogy a keskeny beépített szekrény függönyét félrehúzzák. Fölakasztott ruhák és kabátok látszottak ki, lent cipők, a polcokon ez-az, egy sárgarépaszínű paróka plasztik formára húzva, varrókésztséget tartalmazó szivardoboz, kis útitáska, három kalap és más efféle kacat. Ezt a csendéletet kiegészítették egy kis kerek tükröcskével, amely fönt jobbra, kis rézállványon állt. Ám ez a tükör hátulról átlátszó volt, mögötte pedig egy miniatűr televíziós felvevőgép bújt meg, teleobjektívvel meg egy minden irányú mikrofonnal ellátva. A technikus úgy vélte, ez képes lesz mindent befogni az egyszobás lakásban, kivéve a fürdőszobát meg a vele azonos oldalon levő főzőfülkét.

A lapos kábel a szekrény belsejéből egy kis lyukon át haladt tovább, amelyet a padló közelében fűrtak. Fölszedték a linóleumot, hogy a kábelt alatta vezethessék. Hasonlóképp vezették át a fürdőszobán is, ahova egy a falba fűrt lyukon haladt keresztül, majd onnan ugyanígy a Ruiz lakásba.

Ott aztán bekötötték egy képmagnóba meg egy fekete-fehér, kisképernyős tévémonitorba. További vezeték szolgálta az akció külső védelmét: egyidejűleg sugározta a képet egy másik monitornak, amely az Orchard street túloldalán a fedett kis teherautóban volt elhelyezve. A teherautó tetején antenna ágaskodott, két oldalára pedig kék-fehér betűkkel ezt festették fel: "BIG APPLE TELEVÍZIÓS ÉS JAVÍTÓ SZOLGÁLAT. A LAKOSSÁG SZOLGÁLATÁBAN."

Majdnem az egész pénteki nap ráment arra, hogy a felszerelést beépítsék a Perez és a Ruiz lakásba, és majdnem éjfél volt, amikor a szakértő végre elégedett lett a felszerelés működésével. A legénység mind a teherautóban, mind pedig a Ruiz lakásban megfelelő minőségű képet látott a monitoron a Perez lakásban folyó tevékenységről, a hang erősen és tisztán hallatszott, és a képmagnó mindkettőt rögzítette.

Mikor a feladattal elkészültek, Delaney rendőrfőnök mindenkit ellátott kávéval és süteménnyel. Kiosztották egymás közt a feladatokat, és az elektronikus szakember megígérte, hogy elhozza szombatra egy haverját, aki majd kezeli a teherautóban levő tévémonitort, míg ő a Ruiz lakásban gondoskodik a felszerelés működéséről. A Főnök kívánsága az volt, hogy Boone és Jason maradjanak vele odafönn. A titkosrendőrök, akik eddig az őrseget adták, a bérház bejáratát tartják majd szemmel az utca túloldaláról, és rádió adó-vevővel jelzik Saul Geltman érkezését. Delaney megkérte őket: reggel nyolcra jelenjenek meg, hogy legyen idő az utolsó ellenőrzésekre és megbeszélésekre.

Aztán Boone őrmester hazaszállította a Főnököt. Útközben megbeszélték, hogyan csinálják majd a dolgot.

A fürdőszobaajtó a Perez lakás felé nyitva lesz, így Geltman, ha netán egérfogóra

gyanakszik, nyugodtan bekukkanthat. A fürdőszobának a Ruiz lakás felé nyíló ajtaja zárva lesz. Ha Geltman érdeklődik felőle, Mama Perez megmagyarázza, hogy az a szomszéd lakásba vezet, de a lakók nincsenek otthon. Az után, hogy Geltman letelepszik a Perez lakásban, a Ruiz-féle ajtót nyugodtan ki lehet nyitni. Az ajtó zsanérját előzőleg már megolajozták, és Delaney megbizonyosodott róla, hogy lassan és halkán nyitható, Geltman nem fogja észrevenni.

Veszély esetén – és veszély alatt mind Delaney, mind az őrmester azt értette, hogy Geltman megtámadja Mama Perez – először Jason T. Jason lép közbe, gyorsan, nyomában Delaneyvel és Boone-nal, mindketten fegyverrel. Emellett, mihelyt Saul Geltman bent lesz a Perez lakásban, az őrszemélyzet tagjai az utca túloldaláról átjönnek, és a hatodik emeleti lépcsőházból meg a lépcsőkről fedezik az akciót.

Kétszer-háromszor is végigmentek újra az egészen, sorra vették az összes "... és ha ..." esélyeket, és a lehetséges helyzetek minden változatára megtervezték a reagálásukat. Mire Boone lefékezett a barna téglás Delaney háznál, úgy vélték, mindent kigondoltak, ami kigondolható. A többi a véletlen és a szerencse dolga.

Mielőtt elváltak, a Főnök – Boone őrmester meglepetésére – kezet nyújtott. Keményen, hosszan rázták egymás kezét.

Delaney tudta, hogy Monica még ébren van, és fölkiáltott az emeletre hogy jelezze: hazajött. Mielőtt a földszinten leoltotta volna a villanyokat, végigcsinálta szokott biztonsági őrzését, aztán fölcaplatott a lépcsőn. Monica olvasott az ágyban, csak egy vékony lepedővel takarózott, de amikor a férje belépett a hálószobába, már homlokára tolt szemüveggel és lefelé fordított könyvvel várta. Férje odament hozzá, és arcon csókolta.

– Olyan szagod van, akár egy kecskének – mosolyodott el az asszony.

– Tán nem az vagyok? – felelte. – Koszos vagyok, fáradt vagyok, utálatos vagyok. Forró zuhanyra vágyom.

– Ettél-e, kedves?

– Ettem.

– És mit?

– Ebédre pizzát, vacsorára chilipaprikát.

– Uramisten – szólt Monica –, egész éjszaka korog majd a gyomrod.

– Alighanem. De élveztem a dolgot.

– Edward, tudsz róla egyáltalában, hogy az elmúlt két napban alig láttalak?

– Tudok róla – felelte.

– Akkor meséld el nekem: mi újság? Min dolgoztok? A Geltman-ügyön?

– Hadd zuhanyozzak le előbb.

Egy üveg brandy meg két kis pohár mindig be volt készítve a hálószobai ruhásszekrény polcára. Mire a férfi, pizsamanadrágja korcát kötözve, bejött a fürdőszobából, látta, hogy Monica közben fölkel az ágyból, hogy töltsön mindkettejüknek egy jókora kortyot. Azóta már ismét a lepedő alatt volt, de ült, erős, súlyos melle kidomborodott. Tenyerével melengette a poharát. Delaney itala már ott állt az éjjeliszekrény tetején.

– Ó, te – ragyogott fel a férfi. – Ó, te, te, te.

Aztán leült az ágy végébe, szájához emelte a brandyt, és olyan csöppet kortyolt belőle, hogy az ital szinte szétporladt a nyelvén. Majdnem rémülten vette észre, hogy feltölti a vágy. A lepedőn át megérintette felesége izmos combját.

– Szeretlek – mondta.

– Csak semmi líra, pajtás – szólt szigorúan az asszony. – Mesélj. Min dolgoztok?

A férfinak nem nagyon fűlt a foga a beszámolóhoz, azt remélte, hogy erre nem fog sor kerülni. Tudta, hogy ez az akció nem fog tetszeni az asszonynak, nem lesz elragadtatva férjének

ettől a szerepétől. De nem volt képe a hivatali titokra hivatkozni. Monicának nem. Így aztán sóhajtott egyet, és beszámolt a haditervről. Elég röviden foglalta össze, de nem próbálta elködösíteni a tényt, hogy csalétekként használja föl Mama Perez, és hogy akármennyire gondosan és pontosan tervezték is meg, mégis maradt némi esély, hogy az asszonynak bántódása eshet. Esetleg még rosszabb...

– Ha Geltman bántani próbálja – mondta –, Jason azon nyomban ott lesz, és ráveti magát. Boone szerint jó gyors a fiú. De azért...

Monica hallgatott, elgondolkodott. Ajkához szorította a pohár szélét, de nem ivott.

– Ez a te ötleted volt, Edward?

– Igen. Gondolom, most valamiféle szörnyetegnek tartasz.

– Valamifélének – mosolyodott el az asszony. Mindig képes volt meglepetést szerezni a férjének.

– Tehát azt hiszed, hogy megéri a kockázatot? – kérdezte Delaney.

– Lebuktatja ez Geltmant? – kérdezte vissza az asszony.

– Ó, azon nyomban. Vagy legalábbis közvetve. Nem hagyhatom, hogy szabadon mászkáljon, Monica. Soha az életben nem bocsátanám meg magamnak, ha kieresztem a markomból.

– Tudom – mondta az asszony, majdnem szomorúan. – Isten küldöttjeként a földön.

– Ó, én egyáltalán nem így látom magamat. Már régen nem. Ez személyes ügy. Mintha pofon ütött volna, vagy bántott volna valakit, akit szeretek.

Az asszony döbbenetesen nézett rá.

– Edward, de hiszen soha nem is ismerted Maitlandet!

– Az mindegy.

– És ha nem művész lett volna, akinek nagyra tartod a tehetségét? Ha cipész lett volna? Ha hentes lett volna?

– Mindegy – felelte makacsul a férfi.

– Hiszek neked – sóhajtott az asszony. – Éppen csak szeretnék meg is érteni. Egészen.

– Én meg téged – mondta rá Delaney. – Soha nem fogom egészen kiismerni magam rajtad.

– Lehet hogy így van rendjén – szólt az asszony.

– Nyilván. Akárcsak Maitland képei. Nem értem, miért vonzanak. Nem tudom kielemezni. De érzem. Reagálok rájuk. Tudom, hogy azt adják számomra, amire vágyom. Mint te.

– És mint te – tette hozzá az asszony. – Fáradt vagy?

– Jaj, nagyon. Ki vagyok ütve.

– Mi lenne, ha meginnánk ezt az italt, bebújnál az ágyba, és egyszerűen csak átölelnénk egymást?

A férfi ránézett, az asszony állta a tekintetét. – Akár hozzá is foghatunk – mondta Edward X. Delaney.

23.

Másnap reggel a Főnök épp öltözött, amikor megszólalt a telefon. Boone volt. Mentegetődött a korai hívásért. Az őrmester az iránt érdeklődött, ne álljanak-e rá mégis Geltmanre, hátha el akar menekülni. A Főnök egy pillanatilag tünődött, azután nemet mondott.

– Ha kiszúrja, hogy rajta vagyunk, visszamegy az egész parti – mondta Boone-nak. – Hinnünk kell abban, hogy terv szerint tartja magát a ma délre megbeszélt találkozáshoz Mama Perezzel.

Az őrmester belátta, hogy talán így lesz a legjobb, és bevallotta, hogy kicsit be van ijedve. A Főnök azt felelte, hogy ez érthető, ő maga is így van vele, de a terv megváltoztatása az utolsó pillanatban már sok jó akciót rontott el, és ő szeretné, ha ez az egész banzár úgy menne le, ahogy kieszték. Azt is mondta Boone-nak, hogy ha valami foglalatosságot akar, ahelyett hogy a

levesbe kerülhető hajszálakon aggodalmaskodik, akkor nézzen utána a Thorsen által megígért házkutatási parancsnak. Ha kiadták már, akkor Boone válasszon ki a hipisre két alkalmas embert – de semmiképp se kezdjék el tizenkettő előtt.

A telefon után a Főnök befejezte az öltözködést, és fölcsatolta kistáras hasi fegyverét. A Maitland-pajtában fölvelt polaroid képeket betette a zakózsebébe. Az utolsó pillanatban a bilincseket is magához vette, s zsebkendőbe csavarta, hogy ne csörömpöljenek a zsebében.

Csak grapefruitlevet, egy szelet száraz piritóst és két csésze feketekávét reggelizett.

– Nagyon helyes – hagyta jóvá Monica. – Kezdesz súlyos lenni, akár egy medve. Én csak tudom.

– Csak semmi buja csevely reggeli közben – szólt rá a férje. – Hogy aludtál?

– Kitűnően. És te?

– Kialudtam, mint a fény.

– Én is – mondta az asszony. – Kár, hogy a nap nem. Már hajnal óta tüzel.

Nevettek, majd reggeli után megbeszélték július negyedikére, hétvégére tervezett utazásukat. Azt tervezték, hogy kocsit bérelnek, korán útnak indulnak New Hampshire-be, ahol a kislányok táboroznak; az egész napot velük töltik.

– Mi lenne, ha Rebeccát és Boone-t is elhívnánk magunkkal? – jutott hirtelen a férfi eszébe.

– Prima lenne – felelt Monica. – De egy motelban fogunk megszállni. Nem fogsz megbotráncolni rajtuk?

– Ūristen, Monica – zsörtölődött Delaney. – Te valami vén vaskalapos faszinak tartasz engem.

– Egyáltalában nem – felelte az asszony. – Te vagy a legfiatalabb vaskalapos faszi, akit valaha ismertem.

A férfi elmosolyodott, humora visszatért, és berakta az edényeket a mosogatóba.

– Mennék elfelé – mondta. – Ne várj, ki tudja, mikor jövök vissza.

Gyorsan összelelkeztek, az asszony állon csókolta férjét.

– Vigyázz magadra – mondta halkan.

Az Orchard streeten, amely már kezdett megtelni utcai árusokkal, a Főnök elvégezte őrzőjáratát az elektronikus szakember csukott teherautójában, az őrséget álló legénységénél, valamint a Perez és a Ruiz lakásban. Mindenkit a helyén talált, Abner Boone kivételével. Az őrmester telefonált: tizenegyre ott lesz.

Delaney ezután félrehívta és leültette Mama Perezet. Újra elismételte vele, amit az asszony mondani és tenni fog. Kérésére Mama az egyik legócskább ruháját viselte, egy kifakult, formátlan, műselyem zsákruhát. Lábán elnyűtt mamuszt hordott, és arcáról leszedte a vastag festékréteg nagy részét. Delaney most öregnek, elhasználtként, sebezhetőnek látta az asszonyt. Azt remélte, Saul Geltman is ilyennek látja majd.

Abner Boone megérkezett, jelentette, hogy a parancsot kiadták, és két nyomozó áll készenlétben, hogy délben feltúrja Geltman lakását és irodáját.

– Be fognak jutni – nyugtatta meg az Őrmester Delaneyt. – Ūgyes fiúk, át fogják driblizni a ház mestert.

Azután kipróbálták a hangerő szintjét, Jason T. Jason játszotta Saul Geltman szerepét. A tévémonitor hangereje a Ruiz lakásban ahhoz elég hangos kellett legyen, hogy hallják, de mégse annyira, hogy áthatoljon a másik lakásba, és Geltman egyszer csak meghallja saját visszhangját. A lehető leghalkábbra vették tehát a hangot, úgyhogy a fülüket egészen a készülékhez kellett tartaniuk. Semmi nem szűrődött át a Perez lakásba.

Még egyszer körülnéztek, hogy megbizonyosodjanak; jelenlétüknek semmi nyoma nem maradt. Azután átmentek a Ruiz lakásba, és magára hagyták Mamát. Delaney ment ki utoljára a szobából.

– Ha ezen túlleszünk – szólt az asszonynak –, akár nyerünk, akár veszünk, akár döntetlen, kapsz

tőlem egy extra méretű üveg whiskyt, Mama, a legjobb fajtából, amit csak találok.

– Óóó – nyitotta nagyra a szemét Mama. – És itten marad éjszakára, segíteni nekem inni?

A férfi elnevette magát, és megpaskolta az asszony öreg arcát. Félt-e Rosa Perez vagy sem – látszani nem látszott rajta. A Főnök átment a Ruiz lakásba. Bezárták a fürdőszobaajtót. Letelepedtek, vártak. Figyelték Mamát a monitoron. Az asszony lassan jött-ment a lakásban, készített magának egy csésze kávé, leült meginni, és közben egy spanyol képes újságot lapozgatott. Látták, hogy amikor a vízcsaphoz viszi az üres csészét, megáll az egyik gipsz szentje előtt. Ajka mozgott, keresztet vetett. Egyikük se mosolyodott el. Némán váraakoztak.

Akkor is némák voltak, amikor az óráik tizenegy harmincat mutattak, aztán tizenegy negyvenet, negyvenötöt, tizenkettőt, majd tizenkettő tizenötöt. Amikor tizenkettő húszon állt a mutató, Jason T. Jason fölmordult:

– Gyere, gyere már.

Tizenkét óra huszonhat perckor a Boone kezében tartott adó-vevő recsent.

– Jön. Északi irányból. Egyedül van.

Közel nyomultak a tévémonitorhoz.

– Megáll – közvetített az adó-vevő. – Körülnéz. Fölnéz az épületre. Most megy föl a lépcsőn. A házban van.

Boone a mikrofon közelébe hajolt, és megnyomta az "Adás" gombot.

– Adjatok neki öt percet – suttozta. – Aztán gyertek be fedezni. Értetted?

– Értettem. Meglesz. Vége.

Delaney a többiekre nézett: Boone-ra, Jasonra, az elektronikusra.

– Nem mozogni – figyelmeztette őket halkán. – Köhögést, tüszentést visszafojtani.

Mind bólintottak. Szemük a monitoron, váraakoztak.

Meghallották a kopogást a Perez lakás ajtaján. Látták Mamát, amint indul, megtorpan, majd lassan az ajtóhoz megy.

– Ki az? – kiáltotta.

A választ nem hallották, de Mama megfordította a kulcsot a zárban. Leemelte a láncot, és kinyitotta az ajtót. Teste elzárta előlük a kilátást, de a hangokat hallották.

– Rosa Perez?

– Igen. Maga miszter Geltman?

– Én. Bejöhetek?

– Persze. Gyöjjön.

Azután félrehúzódott, és Saul Geltman belépett a szobába. Papírba burkolt kis csomag volt nála. Körülnézett. Mama Perez becsukta az ajtót, de Delaney utasításához híven, nem zárta kulcsra, és a láncot se tette föl.

– Milyen szép lakása van – mondta színtelen hangon Geltman, miközben körülnézett.

Rápillantott a nyitott beépített szekrényre, a főzőfülkére, s a nyitott ajtón át bepillantott a fürdőszobába.

– Közös fürdőszoba? – érdeklődött könnyedén.

– Igen, de a szomszédok nincsenek itthon.

Geltman lassan besétált a fürdőszobába. Most nem látszott a képernyőn, de hallották, amint nyitni próbálja a Ruiz lakás felé szolgáló ajtót.

– Be van zárva – mondta Mama.

– És hol a kedves lánya? – érdeklődött szívélyesen Geltman.

– A boltba – felelte Mama Perez. – Vásárol. Mingyár gyön. Negyedóra múlva. Félóra múlva.

– Jól van – mondta a férfi. – Szeretnék találkozni veled. Leülhetek?

– Hogyne. Ahová akarja.

– Figyelték, amint Geltman a bútorokra néz. Először a kárpitozott karosszékbe akart ülni, de aztán meggondolta magát.

– Ez biztosan a maga széke – mosolygott nyájasan.

Az egyik csóvázás alumínium széket választotta. Elhúzta az asztal mellől, és szembefordította a karosszékkel. Rámutatott.

– Csak ön után, Mrs. Perez – udvariaskodott.

Megvárta, míg az asszony elhelyezkedik karosszékében. Aztán kecsesen leült az egyenes székbe. A csomagot az asztalra tette, és nyugodt fölénnyel keresztbe rakta a lábát.

A Ruiz lakásban Delaney rendőrfőnök megérintette Jason karját, és szemével a fürdőszobaajtó felé intett. A nagy, fekete ember lassan fölállt, könnyedén, óvatosan az ajtóhoz lépett. Az ajtó gombjára tette az ujjait, és visszanézett Delaneyre. A Főnök fölemelt kezével jelezte Jasonnak, hogy várjon még.

– Rágyújthatok? – kérdezte Saul Geltman.

– Oké – bólintott Mama.

– Parancsol?

– Igen.

Geltman fölállt, hogy felé nyújtsa ezüsttárcáját. Amíg ezen buzgólkodott, és tüzet adott meg rágyújtott, Delaney bólintott Jasonnak. Jason könnyedén, lassan kinyitotta a zárt. A szemük a képernyőn volt. Geltman szemlátomást nem hallott semmit. Jason lábujjhegyen visszatért a helyére.

Geltman lezseren hátradőlt, és olyan túlzott eleganciával szívta cigarettáját, hogy az őt figyelő zsaruk most ébredtek rá először, mennyire sebzett, micsoda kutyaszorítóban van, mennyire retteg. A fekete-fehér tévémonitoron úgy látszott, laza szabású, fekete öltönyt visel, fehér inggel, fekete nyakkendővel, fekete cipővel. Úgy festett – állapította meg magában Delaney –, mint egy miniatűr temetkezési vállalkozó. Vajon van-e nála fegyver – tűnődött aztán –, és van-e fegyvere egyáltalán.

– Nos hát – szólalt meg a műkereskedő. – Ugyebár volna az a kis problémánk...

– Problémánk? – vetette közbe Mama. – *Magának* van egy probléma. Nekem nincs probléma.

– Igen, persze – próbált meg mosolyogni a férfi –, nagyon igaz. Mondja csak, maga ment el a rendőrségre, vagy ők találták meg magát?

Rosa lehajtott a fejét, és a Ruiz lakásban nem hallották a válaszát.

– Vajon hogyan csinálták? – nézett maga elé Geltman. – Nos... mindegy. Még mindig nem értem, hogyan csinálhatták azokat a rajzokat magáról meg a lányáról. Maga érti?

– Ő fölbérelte enyém lányomat – mondta Mama. – A festő. Hogy álljon neki modellet. Én odamentem megint lányommal hétfőn. Egy zsarú volt ottan. Látta minket.

– Ohó, most már értem. Pech. Már mint nekem – tette hozzá sietve.

Mama állával az asztalon levő csomag felé intett.

– Elhozta pénzet? – kérdezte.

– Természetesen. Ígéretemhez híven.

– Ötezeret? Kis címletekbe?

– Pontosan, ahogy óhajtott. Mikor utaznak el a kedves lányával Puerto Ricóba?

– Mingyár. Lehet, hogy jövő héten.

– És soha nem jönnek vissza?

– Soha nem.

A férfi bólintott. Egyik kezében a cigarettával, másik tenyerét alá tartva nézett körül; hamutartót keresett. Rosa Perez fölállt, és a főzőfülke felé indult. Egy pillanatra háttal fordult Geltman felé, és Delaney megfeszült. De a parányi műkereskedő nem mozdult. Mama egy tálkát

hozott, és mindketten beleszórták a hamut. A Főnök csak most vette észre, hogy görcsösen szorítja a térdét. Úgy kellett kényszerítenie magát, hogy kilazítsa a kezét.

– Mikor szólította föl magát a rendőrség, hogy azonosítsa a fényképemet? – kérdezte Geltman.

Húzza az időt, állapította meg magában Delaney. Miért? Nincs mersze? Dolorest várja? Mi ez?

– Pár napja – mondta Mama Perez. – Mutattak nekem sok képet. Kérdezték: "Melyik a férfi, akit láttál?"

– És maga rámutatott a fényképemre?

Mama bólintott.

– Bizonyos benne, hogy engem látott, Mrs. Perez?

Az asszony megint bólintott.

– De montam nekik, hogy nem vagyok bizonyos.

– Nagyon okos dolog magától – mosolygott Geltman. – Nagyon intelligens. Nos, őszintén örülök, hogy volt szíves fölhívni, és hogy megismerkedtünk. Kölcsönös érdek, ugyebár.

A férfi lassan az asszony elé tolta a csomagot az asztalon.

– Nyissa ki – mondta élesen. – Számolja meg.

Mama fölállt, az asztalhoz indult, fölvette a csomagot. Saul Geltman szintén állt. Kinyújtódzott. Minden mozdulata könnyed, nemtörődöm. Kezét a nadrágzsebébe mélyesztette.

Delaney megragadta Jason karját, megrántotta, bólintott. Jason lépte szinte suhant a padlón, ott állt a fürdőszobaajtónál, keze szorosan fogta a gombot. Visszanézett Delaneyre. A Főnök Boone-ra mutatott. Az őrmester Jason után indult. Kihúzta a pisztolyt a csípőjén levő tokból. Kibiztosította. Ő is visszabámult Delaneyre. Mindkét zsaru meredten és feszülten nézett.

A képernyőn Mama Perez a csomaggal bajlódott. A csomagot celluxpántokkal mindenütt szorosan leragasztották. Az asszony ügyyel-bajjal próbálta föltépni.

Saul Geltman most közvetlenül Rosa Perez mögött állt. Kissé szétterpesztette a lábát. Rögzítette a tartását. Keze lassan bújt elő nadrágzsebéből. Delaney látta megvillanni a pengét.

– Menj! – kiáltotta. – Kapd el!

Boone igazat beszélt a múltkor: Jason gyors mozgású fiú. A fekete zsaru fölrántotta a fürdőszobaajtót. Átzúdult. Boone utánarohant. Mindketten felordítottak. Geltman meghallotta a kiáltást, és kővé vált. Feje előrenyúlt, nyaka megmeredt, arca eltorzult. Mama Perez hirtelen meghajolt, előregröngyedt. Háta megfeszült a magasra tartott, naptól csillogó kés előtt.

Jason nem a kést markoló kézre csapott le. Se ütés, se lövés, se karatetrükk. Egyszerűen rárohant Geltmanre, egész testét leblokkolta. Beleakadt, még a futás félbemaradt mozdulatával, magasra rántott térdel, csúszkáló lábfejjel.

Geltman kitepte magát. Azonmód szinte szétesett. Haja lobogott, a kés elrepült, keze-lába szanaszét. Könnyű, csonttalan teste félig az ágyon, félig a földön feküdt. Lassan-lassan lecsúszott a padlóra, és Jason fölrakta egyik irdatlan méretű lábfejét Geltman tarkójára.

– Maradjon itt – csettintett a technikus felé Delaney. – A szalag fusson tovább.

Atbaktatott a Perez lakásba. Jason épp a kábult Saul Geltmant állította lábra. Boone Geltman fogához nyomta a pisztolya csövét. Mama Perez visszahúzódott az akciótól, hátát a falnak vetette, és úgy nézte őket, közben halkán sziszegett valamit. Delaney előhúzta a zsebkendőjét. A bilincs a földre pottyant. Nem törődött vele, az összemarkolt zsebkendővel óvatosan a késért nyúlt, s a hegyénél fogva fölemelte, majd az asztalra helyezte, a föltépett csomag mellé. A csomag egyik sarka föl volt tépve, jól láthatta a kötegekbe rakott, fölvágott újságpapírszeleteket.

Boone őrmester visszatette revolverét a tokjába. Megmarkolta Geltman fél karját, Jason a másikat. A kócos, gyűrött műkereskedő rémulten nézett körül. Delaney már úgy látta, minden a

legnagyobb rendben van, amikor Mama Perez egyszer csak ellökte magát a faltól:

– Kurva anyád! – rikácsolta. – Bűdös strici!

Szinte egyetlen ugrással pattant át a szobán, és mielőtt bárki megakadályozhatta volna, tíz körömmel Geltmanre vetette magát. Mintha csak rá akart volna mászni, fél lábát Geltmané köré kulcsolta, térdével a férfi ágyékába bökött, keze a férfi torkát szaggatta, ujjai a szemét keresték. Közben pedig rikácsolt, ordított, sikított. Spanyolul is, angolul is. Káromkodott, átkozódott, obszcenitásokat üvöltözött, szentségelt.

Delaney hátulról átkarolta az asszony vaskos derekát, Boone és Jason az ellenkező irányba próbálták ráncigálni Geltmant – de együtt is képtelenek voltak leválasztani róla Rosa Perez. Az asszony teljesen rátapadt, öklével verte Geltman fejét, s közben köpködte az arcát, karmolta, harapta, feje búbjával gyomrozta. Mind az öten ott inogtak összekapaszkodva, egyetlen szoros emberhalmazként egymáshoz nyomódtak, s toporogtak, hogy megtartsák egyensúlyukat.

Delaney végül is az ajtó felé fordult.

– Brady! – kiáltott kétségbeesetten.

Az akciót fedező egyik ember egy pillanat múlva előreszegzett revolverrel rontott be a folyosóról. A lépcsőn posztoló társa a nyomában. Tokjába lökték fegyvereiket, és odarohantak. Mama ujjait egyenként feszítették le Geltmanról, aztán hátracsavarták a karját, miközben Delaney hatalmas erővel szorította a derekát, Boone pedig lerugdosta az asszony csimpaszkodó fél lábát.

Végre fújtatva, izzadtan és dühödten káromkodva leszedték az őrjöngő asszonyt Geltmanról, és elcipelték a közeléből.

– Uramisten! – zihált Delaney. – Vigyék be ezt a nőt a másik szobába, és üljenek rá!

A két fedező ember behurcolta a Ruiz lakásba Mama Perez, aki még mindig rúgkapált és köpködött. A Főnök utánuk ment.

– Van elég szalag? – kérdezte a technikust.

– Rengeteg, Főnök. Amennyire csak szüksége van.

– Jól van. Csak futtassa, amíg nem szólok, hogy kikapcsolhatja.

Aztán visszament a Perez lakásba, mind a két ajtót bezárta maga mögött. Saul Geltmant ezalatt leültették az egyik egyenes hátú alumínium székre, szemközt a nagy ablakkal. Boone őrmester mellé húzta magának a másik fémvázás széket. Delaney a karosszékbe ült, Jason T. Jason pedig állt, a bejárati ajtónak vetette a hátát.

Mind a négyen erősen lihegtek, fáradtan és erőtlenül ebben a tető alatti, forró katlanban. Boone és Jason meglazították a nyakkendőjüket, kigombolták ingük gallérját. Néhány percig mindnyájan hallgattak. Aztán Saul Geltman megpróbálta leporolni magát.

– A farzsebemben van a fésűm – szólalt meg. – Elővehetem?

A Főnök bólintott. A műkereskedő kis fekete fésűt vett elő, és rendbe tette a haját. Azután a zsebkendőjéért nyúlt, és gyöngéden tapogatni kezdte vele arcán a mély karcolásokat.

– Vérzem – mondta.

– Nagyon sajnálom, Mr. Geltman – mondta ironia nélkül Delaney –, de igazán nem veheti rossz néven ettől az asszonytól.

– Fel akarom hívni az ügyvédemet – mondta Geltman. – Ismerem a jogaimat.

– Attól tartok, nem ismeri őket – felelte udvariasan a Főnök. – Nincs joga telefonálni, amíg nem regisztráltuk magát. Egyelőre azonban még le se tartóztattuk. Jól mondom, Őrmester?

– Igen, uram. Mihelyt letartóztatjuk, fölolvassuk neki a jogait.

– Bizony, ez a módja a dolognak – tárta szét a kezét Delaney. – Azt gondoltam, üldögélhetnénk itt néhány percig, csak hogy kipihenjük magunkat, és levegőhöz jussunk. Csak beszélgetünk egy kicsit. Arról, miért is támadt késsel erre a szegény asszonyra.

– Nem támadtam rá – méltatlankodott Geltman. – Csak elővettem a kést, hogy segítsék neki föltépni egy csomagot.

– Támadás, halálos fegyverrel – mondta Delaney színtelen hangon.

– Maga ezt állítja, én mást – felelte Geltman.

– Nos... nem – szólt a Főnök –, nem egészen. Nézzen csak ide...

Fölállt, és a nyitott szekrényhez lépett. Geltman odafordította a fejét, figyelte, amint a Főnök felnyúl a polcra, és félretolja a kis kerek tükröt.

– Tévékamera – magyarázta Delaney a kicsi embernek. – Fölveszi a képet is, és a hangot is. Videokazettán rögzíti. Most is működésben van.

– Szemétség – mondta Saul Geltman.

– Az bizony – mondta Delaney.

– Ezek szerint lehallgatták a telefonomat is. Csak így tudhatták, hogy itt vagyok. A telefonlehallgatás pedig törvénytelen.

– A főnök fölsóhajtott:

– Ó, Mr. Geltman, csak nem gondolja komolyan, hogy mi olyasmit csinálunk? Nem, az asszony egy privát telefonon hívta fel magát. A telefonállomás gazdája pedig engedélyezte nekünk, hogy felvegyük a beszélgetést.

– Kérnék egy pohár vizet – szólt Geltman.

– Jól van – mondta Delaney –, Jason?

Geltman nem egy, hanem két pohár vizet kapott. Mindkettőt mohón lehajtotta, aztán bemocskolt zsebkendőjével fölszárította az ajkát. Körülnézett. Elgyötörtnek látszott. De nem megfélemlítettnek. Szemében felszikrázott a szellem. Mosolyogni próbált, de csak egy kis vigyorra futotta.

– Micsoda nyomorúságos lakás – szólalt meg színpadias borzongással. – Hogyan lehet így élni.

– Rosszabbat is láttam már – vont vállat Delaney. – Nem ön mesélte nekem, hogy az Essex stretről származik? Nyilván efféle lakásban kellett hogy éljen ott.

– Az régen volt – mondta halkán Geltman. – Réges-régen.

– Aha – bölintott Delaney. – Látja, épp ez az, amiről beszélgetni akartam magával: arról, ahogyan most él. És arról, ahogyan élni fog. Nem kell egyetértenie velem. Nem vallomást kérek. Csak szeretném, ha volna szíves egy pillantást vetni ezekre itt.

Zakója zsebéből elővette a polaroid felvételeket, előrehajolt, és átnyújtotta őket Geltmannek. A műkereskedő ránézett a legfelső képre, sebesen átnézte a többit is, aztán hátradólt székében. Arca szétlazult. Közömbösen odébb lökte a képeket az asztalon.

– Ennek tehát lóttek – folytatta élénken Delaney. – Az adóhivatal ma délelőtt megkapta a jelzést, s gondolom, már úton is vannak Nyack felé, hogy fölvegyék a leltárt. Persze kifaggatják Dorát és Emilyt. Szerintem Dora fakad előbb dalra, ő a gyengébb madárka. Ő vall majd önre és Simonra.

Geltman reménytelenül legyintett egyet.

– Ezzel nem azt óhajtom sejtetni, hogy maga adócsalásért kerül majd börtönbe –, mondta Delaney. – Kerülhetne ugyan, de nem hiszem, hogy a szövetségiak vádemelést kérnek. Ők nagyon is meg lesznek elégedve, hogy teljes lesz a hagyatéék. Mondjuk, lehet hogy pénzbüntetésre ítélik, feltételesen szabadlábon hagyják, és személyes rovincsolást rendelnek el persze. De ezért még aligha szabnak ki börtönbüntetést. Ez természetesen Dora és Emily álmainak befellegzését hozza majd, Almából és Tedből pedig milliomos lesz. Ez nem vált ki belőlem különösebb elégtételérzést. És magából?

– Nem – válaszolt kurtán Geltman.

– És ha már bizonyos álmok befellegzéséről esett szó – folytatta a Főnök –, bizony, a maga bebiztosított jövőjének is lóttek. Gondolom, eladta már az utolsó Maitland-képet, Mr. Geltman.

A műkereskedő nem felelt. Egy-két pillanatig egyikük se szólt. Aztán...

– Úristen, micsoda forráság van itt – állt fel Edward X. Delaney, és a nagy ablakhoz ballagott, küszködött egy pillanatig vele, azután szélesre tárta. Kezét a párkánynak támasztva, mélyen kihajolt, és mélyet lélegzett. Letekintett. Visszatért a szobába, leporolta a kezét, és kitarva hagyta az ablakot. – Hat emelet, egyenesen le a cementezett udvarig – jelentette. – Az ember azt hinné, fölszerelnék valami rácsot egy ilyen ablakra. No, legalább egy kis levegőhöz jutunk így.

Visszaült a karosszékbe, hátrahajolt, és középen összekulcsolta ujjait. Érdeklődéssel nézte Saul Geltmant.

– Akkor hát beszéljünk most Victor Maitland meggyilkolásáról – mondta. – Előre megfontolt gyilkosság, mivelhogy aki megölte, kést vitt oda magával. Nem hirtelen felindulásból vagy szenvedélyből ölt, azzal, ami épp a kezébe került, hanem vitte magával a fegyvert. Ez az ország minden bírósága előtt előre megfontolt emberölésnek számít.

– Nem én öltem meg – lökte a szót összeszorított foga közül Geltman.

– De bizony, hogy maga – mondta Delaney. – Maga is tudja, mi is tudjuk. Gondolom, egyszerű kíváncsiságból szeretné tudni, mi van a kezünkben. Nos, mindenekelőtt: indíték. Maga felfedezte, hogy Maitland kicsempészi a képeit, és titokban eladogatja őket Belle Sarazenen keresztül. Az ő képei voltak, azt tehette velük, amit akar. De a maga gondolkodásmódja szerint azok a képek legalább annyira a maga örökségéhez tartoztak, mint Doráéhoz meg Emilyéhez, és a halálos beteg Victor Maitland fosztogatja magát. Fura. És ráadásul még le is nyomja így a Maitland-képek árát azáltal, hogy mind több és több képet dob piacra. Így van, Mr. Geltman? Erre aztán nagy csata zajlott kettejük között ezen az ügyön, és ő azt mondta magának, hogy le van szarva. Így van, Mr. Geltman?

– Ez feltételezés – felelte a műkereskedő. – Feltételezés, semmi egyéb.

– Feltételezés – ismételte élvezettel Delaney. – Jogi fogalom. Maga sokat kézilabdázgatott öreg cimborájával, boldogult J. Julian Simonnal, ugye, Mr. Geltman? Mellesleg, nem tudom, észrevette-e, hogy "Mr. Geltman"-nek szólítom magát, nem pedig "Saul"-nak? Ez nem szabályszerű. A zsaruk lélektani hadviseléséhez tartozik, hogy a gyanúsítottat a keresztnévén szólítják. Ez lealacsonyítja, megfosztja őt méltóságától. Mintha meztelenre vetkőztetnék kihallgatás előtt. De én nem akartam ezt tenni magával, Mr. Geltman, túlságosan tisztelem az intelligenciáját.

– Köszönöm – lehelte a másik, és szava komolynak hangzott.

– Rendben – csapott a térdére Delaney. – Ennyit az indítékról. Van még néhány fehér foltocska itt-ott, de azt hiszem, ha kicsit még utánakeverünk, ezeket is kitöltjük majd. Nos, elérkeztünk az alkalom témájához. Gondolom, Simon ügyvéd úr elmondta magának, hogy felplankoltuk a maga kis driblijét, azt, hogy az iroda folyosói ajtaján át lépett meg. Ezt kellett hogy tegye, nézze csak, hiszen Rosa Perez és Dolores látta magát Victor Maitland műterme közelében, és pedig akkor, amikor Simon szerint maga az ő irodájában ült.

– Ez Simon vallomása, amaz meg az ő állításuk – mondta tüzzel Geltman.

– Az ő vallomása – mondta rá Delaney. – Milyen kár, hogy neki már nincs módja a bíróságon tanúsítani vallomását, ugye?

– Nagyon megrázott a halálhíre.

Delaney elgondolkodva nézte néhány pillanatig.

– Nem mindig gondolkodik tiszta fejjel, Mr. Geltman – szólt hozzá lágyan. – Néha kicsit megzavarodik, mi? A véredek már a sarkát harapdálják, a maga aranyos jópajtása pedig összeszarja magát, mert egy hamis tanúzási vétség leselkedik rá. Így hát ki kellett őt emelnie – így-van? Várjon, várjon – emelte föl a kezét Delaney –, hadd fejezzem be. Még nem hozták ugyan nyilvánosságra, de már tudjuk, hogy Simon nem a tűzben halt meg. Képzeld csak! Már

hulla volt, mielőtt megsült! Ezt állapította meg a tüdőanalízis. És az orvosszakértő megtalálta a hátában több késszúrás nyomát. És a tűzoltóság szakértői úgy vélik, valaki whiskyt locsolt szét, hogy az egész lakás bizonyossággal lángra lobbanjon. Megtalálták az üres üvegeket. Micsoda pazarlás! Bizony, bizony, tudjuk, hogyan halt meg Simon, Mr. Geltman. Az emberek már járják sorra a lakókat a házban, taxisofőröket, mindenkit a környéken, kezükben a maga fényképével. Előbb-utóbb bizonyosan találnak valakit, aki látta magát a tüzeset közelében. Szóval, ha a maga helyében lennék, nem támaszkodnék túlságosan nyugodtan a boldogult haverja vallomására, mint alibire a Maitland-ügyben.

Saul Geltman megpróbálta félbeszakítani ezt a lendületes szónoklatot. Ám, ahogy az folytatódott, szeme mindjobban kimeredt, szája elnyílt. Összekuporodott székében, mint akit leütöttek. Összetörtén bámult Delaneyre.

– Nos – beszélt tovább fürgén Delaney. – Az alkalom témájával is végeztünk. Térjünk rá a fegyverre...

Fölállt, az asztalhoz lépett, a kés fölé hajolt, olyan mélyen, hogy az orra majdnem hozzáért. Aztán föltette a szemüvegét, és tovább bámulta:

– Szép – ismerte el. – Francia. Magas karbontartalmú acél. Sokáig tartja kiváló élet. Alighanem ezt használta Maitland és Simon ledöféséhez is: a penge szélessége és mélysége egyezik a boncolási jegyzőkönyvnek a sebekről szóló leírásával. Meg kell mondom magának, Mr. Geltman, én soha nem használnék efféle kést, ha le akarnék szúrni valakit. Mindenekelőtt a penge túlságosan vékony. Az első szúrásnál nekimehet egy inszalagnak, és elpattanhat. Azonkívül, akármennyire is elmossa, egy fanyelű kést soha nem lehet tökéletesen megtisztítani. Mesélje csak el neki, Örmester.

– A fanyelet a pengéhez szegecselték – magyarázta Boone. – De akármennyire is sikálja, a vér beszivárog a fanyél és a fém közé. A laboránsok kiszedik majd a szegecseket, leválasztják a fát, és megvizsgálják az acélt, vannak-e rajta vérnyomok. Azután hajszálvékony metszeteket vesznek a fanyél belső oldalából, és azokban vizsgálják meg a vérnyomokat. Meg tudják különböztetni az állati vért az emberitől. Ha emberi, akkor általában meg tudják állapítani a vércsoportot. És megmondják, egyezik-e Simonéval vagy Maitlandéval.

– Bizony, így csinálják – bólintott Delaney. – Ezt fogják csinálni ezzel a késsel is.

– Nem tudtam – motyogta Geltman.

– Nos – szólt Delaney –, ezt a késfajtát csontozó késnek nevezik a szakácsok. Nekem úgy tűnik, ez egy készlet egyik darabja, egy összeillő késkészleté. Nagyon szép és drága. Azt hiszem, Örmester, ismét vissza kellene küldenünk azokat a detektíveket Mr. Geltman lakásába, hogy vegyék magukhoz a készlet többi darabját, és adják át a laboránsoknak.

Geltman elszörnyedt.

– Detektíveket? – kiáltotta. – Az én lakásomba?

– Ó, ezt még nem is említettem – csettintett ujjjaival Delaney. – Van házkutatási parancsunk. Hogy átkutassuk a lakását és az irodáját. Keresik azt a három vázlatot, amelyeket elhoztunk Maitland műterméből, maga pedig elemelt a házból. Gondolja, hogy megtalálják, Mr. Geltman?

– Egyetlen szót se szólok többet – felelte a műkereskedő.

– A szekrénybe dugtad a lányaimat, mi? Te rohadt gazember! – ordított rá Delaney.

Geltman összeszorította a száját, állkapcsa megfeszült. Ujjjaival lassan dobolni kezdett a térdén. Kerülte Delaney tekintetét, kibámult a nyitott ablakon egy háztetőre, a kék ég egy széles sávjára, meg egy lassan vonuló felhőpamacsra.

– Indíték, alkalom, fegyver – folytatta rendületlenül Delaney rendőrfőnök. – És most, ráadásul, tetten értük megvesztegetési kísérleten. Megvan videokazettán. És mindezek tetejébe: támadás,

halált okozó fegyverrel. Mit szól ehhez, Mr. Geltman?

Semmi válasz. Delaney hagyta egy darabig terjedni a csöndet, kicsit összeráncolta a homlokát, és saját összekulcsolt kezét nézte. Jason az ajtónál egyik lábáról a másikra helyezte testsúlyát. Boone őrmester teljesen mozdulatlanul ült, szemét nem vette le a műkereskedőről.

– Őszinte leszek magához, Mr. Geltman – mondta aztán Delaney. – Nem hiszem, hogy az államügyész elsőfokú gyilkosság miatt kér ítéletet maga ellen.

Geltman megmozdult, leeresztette keresztbe tett lábát. Ezután nézett csak Delaneyre, és buzgalmában előrehajolt.

– Szerintem talál majd egy okos ügyvédet, aki néhány védelmi kifogást emel, és azt tanácsolja magának, hogy kisebb vádért folyamodjék. Mondjuk, másodfokú gyilkosságért. Ha nagyon okos az az ügyvéd, akkor egyszerű emberölési vádra is lealkudhatja. A lényeg az, hogy akárhogy is ügyeskedik, ülnie kell majd, Mr. Geltman. Ezt nem lehet megúszni. Jason, mennyire saccolja?

– Tizenötötől huszonöt évig, Főnök – ragyogott föl Jason.

– Őrmester?

– Nyolctól tízig – így Boone.

– Az én becslésem valahol a kettő között van – gondolkodott el Delaney. – Úgy tíz és tizenöt között, a szabadlábra helyezésig. Tizenöt év, Mr. Geltman. Great Meadowsban, gondolom. Esetleg Atticában. Valami efféle kemény helyen.

Saul Geltman hangot hallatott, csöpp hangot, egészen belül. Oldalvást nézett Delaneyre, aztán föl a mennyezetre, majd a nyitott ablakon át a nyári ég ide látható kockáján állapotodott meg a tekintete.

– Tíz és tizenöt között – bólintott Delaney. – Egy okos ügyvéd el tudja intézni. Egy okos és *drága* ügyvéd. A galériája, persze, rámegy a dologra. Amúgy se lett volna képes fenntartani Maitland nélkül, erről meggyőződünk. És az a gyönyörű lakása. Az imádott tárgyai mind. Tudja-e, Mr. Geltman, azt hiszem, soha életemben nem láttam még nagyszerűbb lakást, mint a magáé. Így igaz. Annyit gondolok rá: azok a lány tónusú szőnyegek, az a szilfa erezetű, magas lábú fiókos szekrény, a fényesre csiszolt fa, a csillogó réz. S ahogyan ez mind egymáshoz illett. Igaza volt: álom, gyönyörű álom. Most, persze, vége. Gondolom, az adóhivatal elárverezteti az egészséget, hogy kiteljen belőle a maga pénzbüntetése. De lehet, hogy maga kényszerül áruba bocsátani, hogy a védelme költségeit kifizesse belőle. Másoké lesz az a sok kedves tárgy. A lakását szétdúlják, az álmodat összezúzzák.

Hangja egészen különössé, dallamossá vált, szinte zenei kadenciákkal telt meg. Egészen messziről jól hallotta az utcai zajokat, az árusok kiáltószavát, a forgalom lármaját, kürtök hangját, kiabálást, sírást. De a többiek a szobában csak Delaney hangjának zümmögését hallották, szavai képeket festettek föl, és megigézték őket.

– Minden odalesz – ismételte a Főnök. – A szépség, a lágyág, az egésznek ez a dús kényelmessége. Nagyon is más lesz az a hely, ahová mennie kell, Mr. Geltman. Tizenöt évre. Egy háromszor háromméteres betoncella, együtt két másik fickóval meg egy kiblivel. És azok a fickók! Állatok, Mr. Geltman. Durva barmok, akiket négykézláb kell majd kiszolgálnia. A szó szoros értelmében, ha érti, mire gondolok. Alig ehető táplálékot kap. És olyan unalmas az egész, hogy a képzelete összezsugorodik, a reménye lehervad. Mert minden nap pontosan olyan, mint a többi – *pontosan*, Mr. Geltman, és az a tizenöt év akár ötven is lehetne vagy száz, vagy ezer, oly messzinek fogja látni a végét. De nem ez a legrosszabb a börtönben, Mr. Geltman. Nem ez a legrosszabb egy ilyen intellektusú, ízlésű és érzékenységű embernek, mint maga. Emlékezzék csak, amikor a galériájában Maitland munkáiról beszélgettünk, és maga azt mondta, hogy úgy érzi, azok a képek az érzékiség eszméjét, összefoglalását fejezik ki. Nos: a börtön a *csúnyaság* összefoglalása. Maga a tökéletes szürkeség a falakban, a ruhákban, még az ennivaló is szürke. És

nyilván szürke az öreg vagányok bőre, és szürkesség lakik a lelkükben is. Komorság, nyomottság. Sehol egy élénk szín. Muzsika sehol. Se igazi nevetés vagy énekszó. Sehol semmi szépség. Csak kemény, szürke csúfság szivárog és nyomul mindenfelől. Egy magafajta embernek ez...

Olyan villámgyorsan történt, olyan hirtelen, hogy amikor később a videoadásban újra végignézték, a vizsgáló bizottság megállapította, hogy nem lehetett volna megakadályozni.

Saul Geltman föl pattant, mintha az Isten keze rántotta volna föl.

Előrebillent, az előreesést három lendületes futólépéssel védte ki, amellyel a nyitott ablakhoz rohant.

Úgy repült ki rajta, mint a toronyugró a trambulínról, széttárt karokkal, leszegett fejjel.

Lábujja nem is érintette a párkányt.

Átvette magát, és siklott lefelé.

Hallották, amikor földet ért.

Boone megrándult, Jason megrázkódott. Edward X. Delaney már előre hallotta azt a zajt, és lassan lecsukta a szemét.

– Uramisten – mordult fel Boone. Föl pattant, az ablakhoz szaladt. Kétoldalt megtámasztotta a kezét, óvatosan előrehajolt és letekintett. Elfehédett arccal fordult vissza.

– Itatósra lesz szükségük – jelentette.

Delaney rendőrfőnök kinyitotta a szemét, és a mennyezetre bámult.

– Lám – mondta, nem tudni, kinek –, végül is nem úszta meg, ugye?

Késő délután lett, mire minden tennivalóval végeztek, Ivar Thorsen főkapitány-helyettes átvette a nyomozás parancsnokságát, megkapta minden résztvevő aláírt vallomását, magához vette a videofelvételeket, nyilatkozatot adott a sajtónak, rövid tévéinterjú is készült vele.

A három Maitland-vázlatot megtalálták Geltman lakásán. Rosa Perez zsebre tette százdolláros baksisát, és Delaney nem feledkezett meg az asszonynak ígért italról. Mama a sötét rum mellett döntött. A televíziós felszerelést eltávolították, a Perez és Ruiz lakást pedig helyreállították, lehetőség szerint eredeti állapotában.

Saul Geltman holttestét kék plasztikzsákban szállították el a hullaházba. Szalmaport szórtak szét a betonozott udvar rovátkáiba.

Abner Boone följánlotta, hogy hazafuvarozza Delaneyt, és a Főnök hálásan elfogadta. Eltartott egy darabig, amíg kiszabadultak a városközpont sűrű forgalmából, de amikor végre kijutottak a Third Avenue-ra, kezdtek jobb időt futni, Boone nagyobb sebességre kapcsolt, hogy mindenütt elérjék a zöld lámpát.

– Jut eszembe – szólalt meg a Főnök –, a július negyediki hétvégén Monicával kocsit bérelünk, és elutazunk New Hampshire-be, meglátogatni a kislányokat. Mondja csak, nem volna kedve Rebeccával együtt velünk tartani?

– Nagy örömmel – kapott a szón Boone. – Köszönet a meghívásért, uram. Megkérdezem Rebeccát, holtbiztos, hogy benne lesz. De minek kocsit bérelni? Mehetnénk az enyémmel.

– Megmondom, miért – felelte álmodozva Delaney. – Egész életemben vágytam arra, hogy egyszer Rolls-Royce-ot vezessek, de még soha nem jutottam hozzá. Azt gondoltam ki, hogy meglepem Monicát, és bérelek egy nagy, fekete Rollst. Ki fog ugrani a bőréből örömben, a gyerekek magukon kívül lesznek, nekem meg igazi élvezet lesz. Ez körülbelül nyolcórás út, úgy számolom. Azt gondoltam, telirakjuk a jégládát, és az út mentén ebédelünk valahol. Tudja, hideg sült csirkét, krumplisalátát, ilyesmit.

– Csodálatosan hangzik – kacagott az őrmester. – Számítson ránk is. Egy Rolls-Royce, tyúha! Ha hiszi, ha nem, soha nem ültem még benne.

– Én se – mosolygott Delaney. – Akkor hát legfőbb ideje, hogy kipróbáljuk.

Azután csöndben voltak egy darabig. A Harmincnegyedik utca után a forgalom kissé

enyhült, és Boone kilazított a volán mellett.

– Főnök... – kezdte.

– Igen?

– Míg maga beszélt Geltmanhez, mielőtt kiugrott... tudja, a gyönyörű otthonáról meg a nyomorúságos börtönletről...

– Igen?

– Azt gondoltam, hogy ön...

– Azt gondolta, hogy én... nos?

– Á, számárság – mondta Abner Boone, és egyenesen előrebámult. – Nyilván csak képzelődtem.

– Nyilván – mondta derűsen Edward X. Delaney, és rágyújtott egy szivarra.